HILLARY RODHAM CLINTON

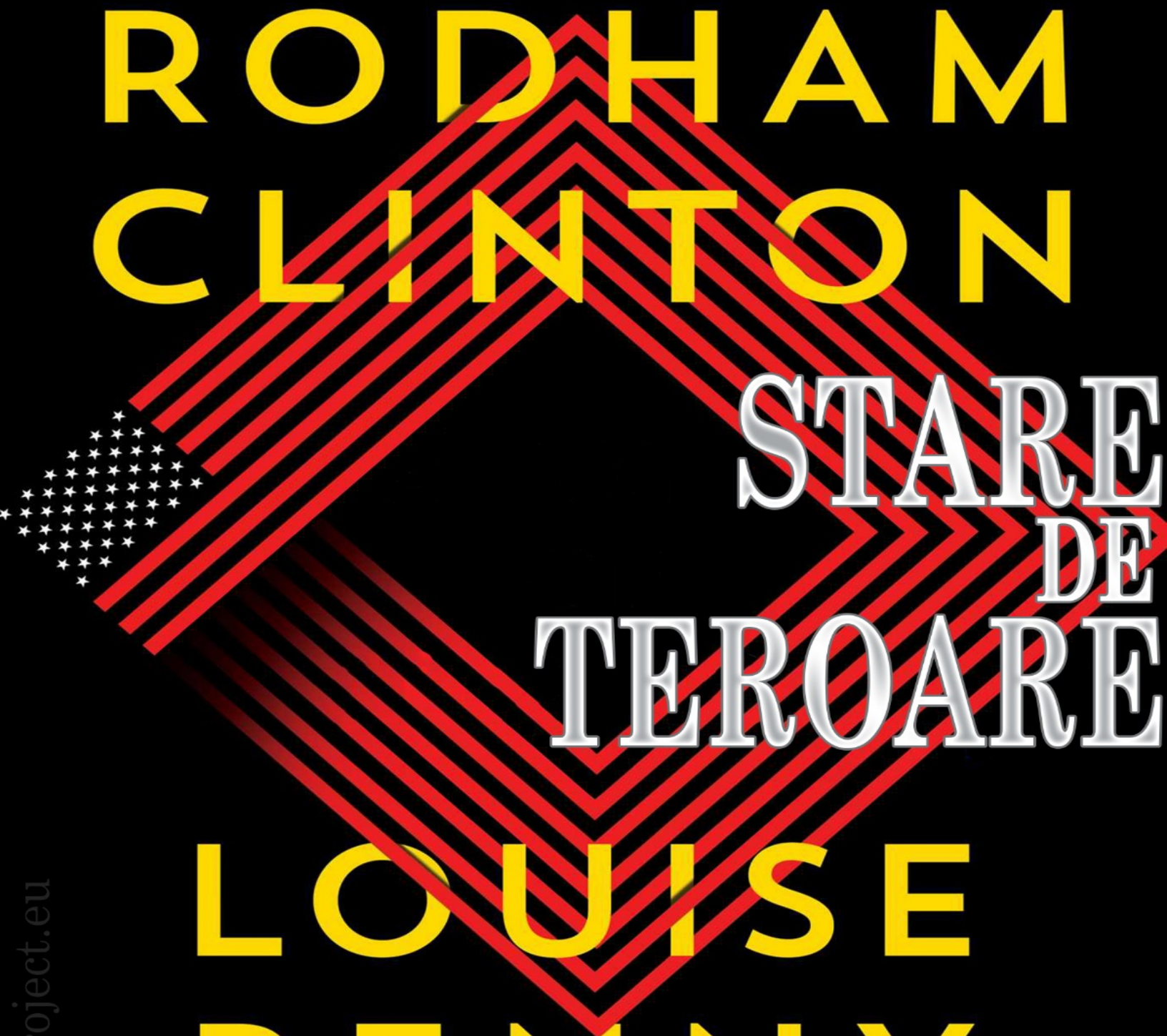

STARE DE TEROARE

LOUISE PENNY

virtual-project.eu

HILLARY RODHAM CLINTON
&
LOUISE PENNY

STARE DE TEROARE

Original: *State of Terror* (2021)

Traducere din limba engleză de:
GEORGE ARION Jr.

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRESS

2021

„Cel mai uluitor lucru care s-a întâmplat în timpul vieții mele nu e nici faptul că am trimis un om pe Lună, nici faptul că Facebook are lunar 2,8 miliarde de utilizatori activi, ci este faptul că, în cei 75 de ani, 7 luni și 13 zile care au trecut de la Nagasaki, nu a mai fost detonată nicio bombă nucleară”.

Tom Peters

Capitolul 1

— Doamnă secretar, zise Charles Boynton, grăbindu-se ca să țină pasul cu șefa lui, care pornise ca o furtună pe Coridorul de Mahon[1] spre biroul ei din Departamentul de Stat. Aveți opt minute să ajungeți la Capitoliu.

— E la zece minute de aici, răspunse Ellen Adams și începu să alerge. Mai trebuie și să fac duș și să mă schimb. Doar dacă nu cumva…

Se opri și se întoarse spre șeful ei de cabinet.

— Dacă nu cumva pot să merg așa.

Își îndepărtă brațele de corp, ca el s-o vadă mai bine. Faptul că ochii ei implorau și că glasul îi era plin de neliniște era la fel de evident precum acela că arăta de parcă ar fi fost târâtă prin noroi de un tractor vechi și ruginit.

Chipul lui se contorsionă într-un zâmbet care părea dureros.

La aproape șaizeci de ani, Ellen Adams era o femeie de înălțime medie, îngrijită, elegantă. O bună intuiție în privința hainelor și lenjeria modelatoare de la Spanx o ajutau să ascundă pasiunea pe care o avea pentru ecleruri. Machiajul îi era subtil, punându-i în evidență ochii albaștri inteligenți, în același timp fără să încerce să-i ascundă vârsta. N-avea nevoie să se prefacă mai tânără decât era, dar nici nu voia să pară mai în etate.

Când îi colora părul cu vopseaua preparată anume pentru ea, coafeza îi spunea „Eminența Blondă”.

— Cu tot respectul, doamnă secretar, arătați ca un boschetar.

— Slavă Domnului că te respectă, șopti Betsy Jameson, cea mai bună prietenă a lui Ellen și consiliera ei.

După un periplu de douăzeci de ore care începuse cu un mic-dejun diplomatic organizat de Secretarul Adams la ambasada americană din Seoul și inclusese discuții la nivel înalt despre securitatea din regiune și eforturile de a salva un acord comercial neașteptat de șubred și vital, ziua nesfârșită se încheiase cu vizita la o fabrică de îngrășământ din provincia Gangwon, cu toate că acesta din urmă fusese numai un pretext pentru o scurtă incursiune în zona demilitarizată.

După aceea, Ellen Adams se târâse până la avionul spre casă. Odată ajunsă în aer, primul lucru pe care-l făcuse fusese să-și scoată lenjeria modelatoare de la Spanx și să-și toarne un pahar mare de Chardonnay.

Apoi petrecuse câteva ore trimițându-le rapoarte asistenților ei și președintelui, și citind circularele primite. Sau cel puțin încercând să le citească. Adormise cu fața pe un raport de la Departamentul de Stat cu privire la personalul ambasadei din Islanda.

Tresări când asistenta ei o atinse pe umăr.

— Doamnă secretar, suntem gata să aterizăm.

— Unde?

— La Washington.

— *Statul* Washington?

Se ridică în capul oaselor și își trecu mâinile prin păr, făcându-l să se stea drept în sus, ca și cum s-ar fi speriat teribil sau i-ar fi venit o idee excelentă.

Spera să fie vorba despre Seattle, spera că se opresc ca să alimenteze, sau să se aprovizioneze cu mâncare, sau poate că în timpul zborului apăruse o urgență neprevăzută. Știa că există varianta asta, dar că urgența nu era nici de ordin mecanic, nici neprevăzută.

Problema era că adormise și că trebuia să facă duș și că…

— D.C.

— Dumnezeule, Ginny, nu puteai să mă trezești mai devreme?

— Am încercat, dar ați bombănit ceva și ați adormit la loc.

Ellen își amintea vag că făcuse asta, dar crezuse că se întâmplase în vis.

— Mersi că ai încercat. Am timp să mă spăl pe dinți?

Se auzi un piuit când căpitanul aprinse semnalul de cuplare a centurilor.

— Mă tem că nu.

Ellen privi pe fereastra avionului ei guvernamental, pe care-l poreclise în glumă Air Force Three. Văzu domul clădirii Capitoliului, unde peste puțin timp avea să stea așezată pe un scaun.

Își zări reflexia în geam. Părul vraiște. Rimelul întins peste tot. Hainele mototolite. Ochii injectați și care parcă ardeau din pricina lentilelor de contact. Riduri de îngrijorare, de stres, care nu existau în urmă cu o lună, la inaugurare. Ziua aceea luminoasă, însorită, când lumea era nouă și totul părea posibil.

Ce mai iubea țara aceea! Farul acela glorios și spart.

După zeci de ani în care construise și condusese un imperiu media internațional, care acum cuprindea mai multe rețele de televiziune, un canal exclusiv pentru știri, site-uri web și ziare, îl lăsase pe mâna generației următoare. Fiicei ei, Katherine.

După ce în ultimii patru ani se uitase cum țara pe care o iubea se biciuise

singură aproape până în pragul morții, acum se afla în postura în care s-o ajute să se vindece.

De la moartea dragului ei Quinn, Ellen își simțise viața nu doar seacă, ci și neîmplinită. În loc să dispară cu timpul, sentimentul se întețise, iar hăul parcă se căscase și mai adânc. Simțea tot mai acut nevoia să facă mai mult. Să ajute mai mult. Să nu mai dea raportul despre durerea din lume, ci să facă ceva s-o aline. Să dea ceva înapoi.

Iar ocazia se ivise din partea celei mai neașteptate surse: președintele Douglas Williams. Ce schimbătoare e viața! Și în rău, desigur. Dar și în bine.

Acum Ellen Adams era la bordul Air Force Three, în calitate de secretar de stat al noului președinte.

Era nevoită să reconstruiască punțile spre aliați, după incompetența aproape criminală a administrației dinainte. Putea să repare relații vitale sau să pună pe masă amenințări la adresa națiunilor neprietene, națiuni care ar fi putut avea intenții malefice și capacitatea să le ducă la bun sfârșit.

Ellen Adams se afla în poziția de a nu mai vorbi pur și simplu despre schimbare, ci de a produce chiar ea schimbarea. De a-i transforma pe dușmani în prieteni și de a ține departe haosul și teroarea.

Și totuși…

Chipul care o privea în reflexie nu mai părea la fel de încrezător ca odinioară. Se uita la o străină. O femeie obosită, dezordonată, epuizată. Care arăta mai bătrână decât anii ei. Și poate puțin mai înțeleaptă. Sau mai cinică? Spera că nu, și se întrebă de ce, brusc, deosebirea dintre cele două nu mai era atât de clară.

Scoase un șervețel, îl linse și își șterse rimelul. Apoi, după ce își aranjă părul, își zâmbi în reflexie.

Era chipul pe care îl păstra pentru în afara casei. Cel pe care se obișnuise să-l vadă publicul, dar și presa, colegii ei, liderii străini. Chipul Secretarului de Stat încrezător, elegant, care reprezenta cea mai puternică națiune din lume.

Însă era o fațadă. Ellen Adams mai văzu ceva în figura ei fantomatică. Un lucru îngrozitor, pe care se chinuia din greu să-l ascundă chiar și față de sine însăși, dar pe care epuizarea îl ajutase să-i cotropească apărările.

Văzu frică. Și pe surata ei, îndoiala.

Oare era reală sau falsă? Semăna cu un dușman din apropiere care îi șoptea că nu e suficient de bună. Că nu se ridică la nivelul postului. Că o s-o

dea în bară și că o să pună în primejdie mii, poate milioane de vieți.

O îndepărtă imediat, dându-și seama că nu o ajuta cu nimic. Însă, în timp ce se retrăgea, sentimentul tot îi șopti că, și dacă nu îi era de folos, asta nu însemna că teamă nu era adevărată.

După ce avionul ateriză la Andrews Air Force Base, Ellen fu dusă degrabă într-o mașină blindată, unde citi mai multe circulare, rapoarte și e-mailuri. Pe lângă ea se scurgea Washingtonul, pe care nu-l mai vedea acum, ocupată să ajungă la zi cu toate informațiile.

Când se opri în garajul de la subsol al monoliticei clădiri Harry S. Truman, încă poreclită Foggy Bottom de către cei care-și făceau veacul de mult timp pe acolo, poate chiar cu afecțiune, în jurul ei se formă o falangă care o conduse cât se putea de repede la lift și apoi în biroul ei personal de la etajul șapte.

Șeful ei de cabinet, Charles Boynton, o întâmpină la lift. Era una dintre persoanele alocate noului secretar de stat de către șefa de cabinet al președintelui. Înalt și deșirat, silueta lui subțire se datora mai degrabă energiei nervoase excesive decât sportului sau dietei sănătoase. Părul și tonusul lui păreau angajate într-o cursă care să abandoneze nava mai repede.

Boynton își petrecuse douăzeci și șase de ani urcând în ierarhie, în cele din urmă obținând un post de top, ca strateg al campaniei prezidențiale încununate de succes a lui Douglas Williams. O campanie care se dovedise mai dură decât multe altele.

Charles Boynton ajunsese în sfârșit în sanctuarul interior și era hotărât să rămână acolo. Asta era răsplata lui pentru că urma ordinele. Și pentru că avusese noroc să-și aleagă candidatul potrivit.

Boynton se pomenise compunând regulamente care să țină în frâu secretari de cabinet neascultători. În opinia lui, ei reprezentau niște numiri politice temporare. Ei erau vitrinele, dar el era clădirea principală.

Ellen și șeful ei de cabinet porniră în grabă pe lângă panourile de lemn al Coridorului de Mahon spre biroul secretarului de stat, urmați de aghiotanți și asistenți și de agenții de la detașamentul de securitate al corpului diplomatică.

— Nu vă faceți griji, zise Betsy, alergând din toate puterile ca să-i prindă din urmă. O să țină un raport privind Starea Națiunii pentru dumneavoastră. Vă puteți relaxa.

— Nu, nu, zise Boynton, cu un glas cu o octavă mai sus decât în mod

obișnuit. Nu vă puteți relaxa deloc. Președintele face spume. Și, apropo, oficial nu e o Stare a Națiunii.

— Of, te rog, Charles, încearcă să nu mai fi atât de pedant.

Ellen se opri brusc, aproape provocând un carambol. Își scoase pantofii cu toc plini de noroi și alergă în ciorapi pe covorul pufos. Mări pasul.

— Iar spumele președintelui sunt de la ce bea, strigă Betsy în urma lor. Poate voiai să spui că e nervos. E nervos mereu pe Ellen.

Boynton îi aruncă o privire amenințătoare.

Nu-i plăcea această Elizabeth Jameson. Betsy. O străină a cărei prezență acolo se datora numai faptului că era prietenă de-o viață cu Secretarul. Boynton știa că e dreptul Secretarului să-și aleagă un confident apropiat, un consilier, care să lucreze cu el sau ea. Dar nu-i plăcea situația. Străina aducea un element de neprevăzut în orice situație.

Și n-o plăcea nici ca om. În cercurile lui îi spunea „doamna Cleaver", pentru că arăta ca Barbara Billingsley, mama lui Beaver din serialul *Leave it to Beaver* – prototipul gospodinei din anii '50.

Sigură. Stabilă. Supusă.

Numai că această doamnă Cleaver se dovedise a nu fi chiar atât de ușor de descifrat. Părea că sub înfățișarea aceea banală se afla Bette „Dă-i în Mă-Sa Dacă Nu Se Prind De Glumă" Midler[{2}]. Și, cu toate că o plăcea destul de tare pe Divina Miss M, se gândea că poate nu chiar în postura de consilier al Secretarului de Stat.

Totuși, Charles Boynton se vedea nevoit să-i dea dreptate lui Betsy. Douglas Williams n-avea niciun strop de iubire pentru Secretarul lui de Stat. Iar a spune că sentimentul era reciproc ar fi fost mult prea puțin.

Fusese un șoc uriaș ca noul președinte să numească un adversar politic, o femeie care se folosise de resursele ei vaste ca să-l susțină pe contracandidatul lui, într-o funcție atât de puternică și prestigioasă.

Fusese un șoc și mai mare când Ellen Adams își încredințase imperiul media fiicei sale și acceptase numirea.

Știrea fusese înghițită pe nemestecate de politicieni, analiști, colegi și apoi scuipată înapoi sub formă de bârfă. Alimentase și devenise subiectul unic al talk-show-urilor politice săptămâni la rând.

Numirea lui Ellen Adams era nutreț pentru dineurile din D.C. Parcă numai despre asta erau în stare să vorbească toți la Off the Record, barul de la subsol al hotelului Hay-Adams.

De ce acceptase?

Cu toate că, de departe, întrebarea mai importantă și mai interesantă era de ce oferise președintele Williams un loc în cabinet celui mai deschis și nemilos adversar politic al său? Și îi mai oferise și postul de secretar de stat!

Teoria care avusese câștig de cauză era că Douglas Williams fie lua exemplul lui Abraham Lincoln și forma o Echipă de Rivali, fie, mai plauzibil, asculta de Sun Tzu, strategul din antichitate, și își ținea prietenii aproape, dar dușmanii și mai aproape.

Deși, după cum se dovedise, ambele teorii erau greșite.

În ceea ce-l privea, lui Charles Boynton – Charles pentru prieteni – îi păsa de șefa lui numai în măsura în care eșecurile lui Ellen Adams aruncau o lumină proastă asupra lui, și naiba să-l ia dacă avea să se lase tras în jos odată cu ea.

Iar după călătoria aceasta din Coreea de Sud soarta ei, și a lui, luaseră o turnură nefericită. Iar acum blocau toată nenorocita de non-Stare a Națiunii.

— Haideți, haideți, grăbiți-vă.

— Destul.

Ellen alunecă ușor și se opri.

— Nu te las să mă mâni ca pe vite. Dacă trebuie să merg așa, asta e.

— Nu puteți, zise Boynton și ochii i se măriră de panică. Arătați…

— Da, mi-ai spus deja.

Se întoarse spre prietena ei.

— Betsy?

Urmă o pauză în care nu se auzi decât Boynton, care pufni nemulțumit.

— Arăți bine, zise Betsy cu glas încet. Poate n-ar strica niște ruj.

Îi întinse lui Ellen un tub de ruj din geantă, alături de o perie și niște farduri.

— Haideți, haideți odată, aproape chițăi Boynton.

Susținându-i ochii injectați ai lui Ellen cu privirea, Betsy șopti:

— Un oximoron intră într-un bar…

Ellen se gândi o clipă, apoi zâmbi.

— …iar tăcerea e asurzitoare.

Betsy radia de încântare.

— Perfect.

Se uită cum prietena ei trage aer adânc în piept, îi dă geanta de voiaj asistentei sale și se întoarce spre Boynton.

— Mergem?

Deși părea să-și fi regăsit cumpătul, secretarului Adams îi bubuia inima

în timp ce, încălțată numai cu ciorapi, cu câte un pantof murdar atârnându-i în fiecare mână, făcea cale întoarsă pe Coridorul de Mahon, spre lift. Urma coborârea.

———

— Hai, mai repede.

Amir îi făcu semn soției sale.

— Au ajuns la casă.

În spatele lor auzeau bătăi în ușă și oameni care strigau, dând ordine. Vorbeau cu un accent pronunțat, dar înțelesul cuvintelor lor era limpede:

— Doamnă doctor Bukhari, ieșiți afară! Acum!

— Du-te!

Amir o împinse pe Nasrin pe alee.

— Fugi!

— Dar tu? întrebă ea, strângând bocceaua la piept.

Se auzi zgomot de lemn spart când ușa casei lor din Kahuta, chiar la ieșirea din Islamabad, fu sfărâmată.

— Nu mă caută pe mine. Pe tine trebuie să te oprească. O să le distrag atenția. Du-te, du-te.

Dar când ea se întoarse, el o apucă de braț și o trase lângă el, strângând-o tare.

— Te iubesc. Sunt foarte mândru de tine.

O sărută atât de puternic încât dinții li se atinseră, iar ea simți gust de sânge din buza tăiată. Dar se agăță cu disperare de el. Și el de ea. Auzind mai multe strigăte, care acum se apropiau, se dezlipiră unul de celălalt.

Era cât pe ce s-o roage să-i dea un semn când ajunge în siguranță la destinație. Dar n-o făcu. Știa că n-o să-l poată contacta.

Și, la fel ca ea, Amir mai știa și că n-o să scape cu viață din noaptea aceea.

Capitolul 2

Se auzi un murmur când Sergentul Adjunct la Arme[3] anunță sosirea Secretarului de Stat. Era ora nouă și zece minute, iar ceilalți membri ai cabinetului se așezaseră deja la masă.

Umblaseră vorbe cum că Ellen Adams lipsea pentru că era „supraviețuitorul desemnat”[4], deși mulți credeau că pentru o asemenea funcție președintele și-ar alege mai degrabă șoseta decât pe Adams.

Când intră în încăpere, Ellen păru să nu bage de seamă tăcerea asurzitoare.

Un oximoron intră într-un…

Își urmă escorta ținând fruntea sus, zâmbindu-le Reprezentanților aflați de-o parte și de alta a culoarului, ca și cum totul ar fi fost în ordine.

— Ai întârziat, sâsâi secretarul apărării când Ellen se așeză în rândul din față, între el și directorul National Intelligence[5]. Am întârziat discursul pentru tine. Președintele e furibund. Crede că ai făcut-o dinadins, ca televiziunile să se concentreze pe tine, nu pe el.

— Președintele se înșală, spuse directorul National Intelligence. N-ai face niciodată așa ceva.

— Mulțumesc, Tim, zise Ellen.

Era o dovadă rară de sprijin din partea unuia dintre susținătorii loiali ai președintelui Williams.

— După rahatul ăla din Coreea de Sud, continuă Tim Beecham, îmi închipui că nu vrei atenția îndreptată asupra ta.

— Ce Dumnezeu porți? întrebă secretarul apărării. Iar ai făcut trânte în noroi?

Făcu o grimasă și strâmbă din nas.

— Nu, domnule Secretar, mi-am făcut treaba. Iar uneori asta presupune să te murdărești.

Îl privi din cap până-n picioare.

— Dumneata, pe de altă parte, ești impecabil, ca întotdeauna.

De cealaltă parte a ei, Directorul de la Informații râse, și se ridicară cu toții când Sergentul la Arme anunță:

— Domnule Președinte al Camerei, Președintele Statelor Unite.

———

Dr. Nasrin Bukhari alergă pe aleile binecunoscute, evitând cutiile și conservele împrăștiate pe jos și care, odată lovite, ar fi dat-o de gol.

Nu se opri nicio clipă. Nu se uită nicio clipă în urmă. Nici măcar când începu zgomotul de împușcături.

Hotărî că soțul ei, cu care se căsătorise în urmă cu douăzeci și opt de ani, scăpase. Că supraviețuise. Că-i păcălise pe cei trimiși să-i oprească. Mai precis, s-o oprească pe ea.

Nu fusese ucis, sau, mai rău, prins, ca să fie torturat până avea să spună tot ce știa.

Când împușcăturile conteniră, Nasrin luă asta drept un semn că Amir reușise să se îndepărteze. Așa cum trebuia să facă și ea.

Totul depindea de asta.

Cu o jumătate de cvartal înainte de stația de autobuz încetini, își trase sufletul, și se îndreptă liniștită, cu pași măsurați, spre coada care se formase. Inima bătea să-i spargă pieptul, dar chipul îi era senin.

———

Anahita Dahir stătea la masa ei de lucru din Biroul Departamentului de Stat pentru Afaceri Externe din Asia Centrală și de Sud.

Se opri o clipă din ce făcea ca să se apropie de televizorul fixat pe peretele îndepărtat și unde se difuza discursul președintelui.

Era ora 9:15. Conferința începuse mai târziu, decalată, spuneau comentatorii, de absența Secretarului de Stat, noua șefa a Anahitei.

Obiectivul camerei de filmat îl urmă pe noul președinte ales când intră în încăperea bogat decorată, în aplauzele frenetice ale susținătorilor săi și în cele lipsite de vlagă ale opoziției încă nemulțumite de rezultat. Întrucât depusese jurământul cu numai câteva săptămâni înainte, era greu de crezut că președintele Williams cunoștea adevărata stare a națiunii, și, de asemenea, era greu de crezut că ar fi recunoscut-o chiar dacă ar fi știut-o.

Analiștii căzuseră de acord că discursul avea să fie echilibrat între o critică – dar nu prea deschisă – la adresa administrației precedente pentru haosul pe care-l lăsase în urmă și o perspectivă plină de speranță, dar nu exagerat de optimistă.

Era un discurs care trebuia să domolească așteptările extravagante apărute în campanie și să îndepărteze orice fel de vină pentru nerespectarea lor.

Apariția președintelui Williams în Congres era un teatru politic, un fel de reprezentație de Kabuki. Vorbele erau mai importante decât aparențele. Iar

Douglas Williams știa, fără îndoială, cum să arate ca un președinte.

Cu toate acestea, în timp ce Anahita îl privea cum îi salută călduros pe toți cei din cameră, zâmbind spre prieteni și adversari deopotrivă, obiectivul camerei de filmat tot revenea asupra secretarului de stat.

Aici era drama reală. Adevăratul subiect al serii.

Comentatorii debordau de speculații cu privire la ce avea să facă președintele Williams când ajungea față în față cu secretarul de stat. Ellen Adams, remarcau ei cu mulțumire și repetau întruna, tocmai coborâse din avion după o primă ieșire dezastruoasă din țară, unde reușise să înstrăineze un aliat important și să destabilizeze o regiune și așa fragilă.

Clipa în care cei doi aveau să se întâlnească, acolo, în cameră, urma să fie vizionată de sute de milioane de oameni din toată lumea și reluată la nesfârșit pe rețelele de socializare.

Încăperea parcă zumzăia de nerăbdare.

Comentatorii se aplecară în față, dornici să descifreze imediat orice mesaj ar fi transmis președintele.

Tânăra care lucra pentru serviciul extern era singură în departament, cu excepția superiorului ei, care stătea în biroul din colț. Se apropie încă un pas de ecran, interesată să vadă ce urma să se întâmple între noul ei președinte și noua ei șefa. Era atât de captivată încât nu auzi piuitul mesajului pe care-l primi.

În vreme ce președintele Williams înainta prin încăpere, oprindu-se ca să schimbe două vorbe și să facă semne cu mâna, comentatorii politici umpleau timpii morți discutând despre părul lui Ellen Adams, machiajul ei, hainele, care erau boțite și mânjite cu ceea ce ei sperau că e noroi.

— Parcă ar fi venit de la un rodeo.

— Și ar fi intrat într-un abator.

Chicoteli.

În sfârșit, unul dintre comentatori observă că Secretarul Adams probabil nu avusese intenția să-și facă apariția în felul acela. Era o mărturie pentru cât de mult muncea.

— Tocmai a coborât din avionul de la Seoul, le aminti el.

— Unde, din câte am înțeles, discuțiile nu au avut niciun efect.

— Bine, am spus că lucrează din greu, nu neapărat eficient, recunoscu el.

Apoi dezbătură pe un ton sumbru cât de dezastruos s-ar fi putut dovedi rezultatul din Coreea de Sud. Pentru secretarul Adams. Pentru administrația nou-formată. Pentru relațiile lor cu partea aceea a globului.

Ofițerul de la Biroul de Externe știa că și aceasta era o reprezentație de teatru politic. Era imposibil ca o singură întâlnire nefericită să producă pagube iremediabile. Însă, privindu-și noua șefa, își dădu seama că stricăciunile fuseseră deja pricinuite.

Cu toate că era destul de nouă în post, Anahita Dahir era îndeajuns de inteligentă să știe că la Washington aparențele erau de multe ori mult mai puternice decât realitatea. Atât de puternice, de fapt, încât puteau crea realitatea.

Obiectivul camerei zăbovi asupra secretarului Adams în timp ce comentatorii o deconstruiau bucată cu bucată.

Spre deosebire de analiști, Anahita Dahir vedea o femeie cam de vârsta mamei ei stând cu spatele drept, cu fruntea sus, atentă. Respectuoasă. Întoarsă spre bărbatul care se îndrepta spre ea. Așteptându-și cu calm soarta.

În opinia Anahitei, înfățișarea neîngrijită nu părea decât să-i sporească demnitatea.

Până în clipa ceea, tânăra de la Externe absorbise fără probleme spusele comentatorilor și colegilor ei analiști, cum că Ellen era o persoană numită politic printr-o mișcare cinică a unui președinte viclean.

Dar acum, văzându-l pe președintele Williams cum se apropie și pe secretarul Adams cum se pregătește de impact, Anahita căzu pe gânduri.

Opri sonorul televizorului. Nu mai era nevoie să asculte.

Se întoarse la biroul ei și observă mesajul nou. Îl deschise și văzu că în locul numelui expeditorului era o înșiruire aleatorie de litere. Iar în corpul mesajului nu erau cuvinte, ci numai o serie de numere și simboluri.

———

Când președintele se apropie de ea, Ellen Adams crezu că o s-o ignore.

— Domnule președinte, zise.

El făcu o pauză și se uită dincolo de ea, prin ea, dând din cap și zâmbind celor din stânga și din dreapta ei. Apoi întinse brațul peste ea, aproape lovind-o cu cotul în față, ca să dea mâna cu persoana din spate. Numai după aceea își întoarse încet de tot ochii ca să-i întâlnească pe ai ei. Animozitatea era atât de palpabilă încât și secretarul apărării, și directorul National Intelligence făcură un pas în spate.

Că președintele avea spume era puțin zis, iar ei nu voiau să fie stropiți.

Pentru camerele de filmat și milioanele de oameni care priveau la televizor, figura lui frumoasă era sobră, mai degrabă dezamăgită decât

nervoasă. Ca a unui părinte trist care se uită la un copil bine-intenționat, dar rătăcit.

— Doamnă secretar.

Idioată incompetentă.

— Domnule președinte.

Jigodie arogantă.

— Poate treceți prin Biroul Oval de dimineață, înainte de întâlnirea de cabinet.

— Cu plăcere, domnule.

Trecu mai departe, lăsând-o să se uite în urma lui cu o privire caldă, ca un membru loial al cabinetului.

Se așeză și îl ascultă politicoasă pe președintele Williams cum își începe discursul. Însă pe măsură ce înainta, Ellen se simți tot mai captivată. Nu de retorică, ci de ceva mult mai puternic decât cuvintele.

Era vorba despre solemnitate, despre istorie, despre tradiție. Se simți luată pe sus de maiestuozitatea, de grandoarea subtilă, de eleganța evenimentului. De simbolism, dacă nu de conținut.

Un mesaj puternic le era adresat prietenilor și adversarilor deopotrivă. Un mesaj despre continuitate, putere, voință și scop. Despre cum stricăciunile pricinuite de administrația dinainte vor fi reparate. Despre cum America se întorsese.

Ellen Adams simți o emoție care depăși faptul că nu-l plăcea pe Douglas Williams. Îi îndepărtă neîncrederea și suspiciunile, lăsând în urmă doar mândrie. Și uluire. Uluire pentru că, într-un fel numai de ea știut, viața o adusese acolo. O pusese în postura de a-și sluji națiunea.

Poate că arăta ca un om al străzii și mirosea a îngrășământ, însă era Secretarul de Stat al Americii. Își iubea țara și ar fi făcut orice îi stătea în puteri ca s-o protejeze.

———

Dr. Nasrin Bukhari se așeză în spatele autobuzului și făcu un efort să privească drept înainte. Nu pe fereastră. Nu la bocceaua din poala ei, pe care o ținea atât de strâns încât nodurile degetelor i se albiseră.

Nu se uită nici la ceilalți pasageri. Era esențial să evite orice fel de contact vizual.

Se strădui să-și compună o figură neutră, plictisită.

Autobuzul porni hurducăind spre graniță. Fuseseră făcute aranjamente ca ea să plece cu avionul, dar fără să spună nimănui, nici măcar lui Amir,

schimbase planul. Cei trimiși s-o oprească s-ar fi așteptat ca ea să încerce să plece cât mai repede. Urmau s-o aștepte la aeroport. Urmau să-și pună oameni în toate avioanele dacă era nevoie. Ar fi făcut orice ca s-o împiedice să ajungă la destinație.

Dacă Amir era capturat și torturat, avea să dea planul în vileag. Așa că trebuia să-l schimbe.

Nasrin Bukhari își iubea țara. Ar fi făcut orice îi stătea în puteri ca s-o protejeze.

Iar asta însemna să lase în urmă tot ce iubea.

———

Anahita Dahir se holbă la monitorul computerului. Se încruntă și își acordă câteva secunde ca să hotărască dacă mesajul avea sau nu vreo valoare. Se întâmpla să primească mesaje spam mai des decât s-ar fi crezut.

Totuși, voia o confirmare. Bătu la ușa superiorului și se aplecă înăuntru. Bărbatul se uita la televizor și clătina din cap.

— Ce e?

— Un mesaj. Cred că e spam.

— Dă-mi să văd.

Îi arătă telefonul.

— Sigur nu e de la una dintre sursele noastre?

— Absolut, domnule.

— Bine. Șterge-l.

Așa și făcu. Dar nu înainte să-l noteze. Pentru orice eventualitate.

19/0717, 38/1536, 119/1848

Capitolul 3

— Felicitări, domnule președinte. A mers bine, zise Barbara Stenhauser.

Doug Williams izbucni în râs.

— A mers foarte bine. Mai bine decât speram.

Își slăbi nodul cravatei și puse picioarele pe masa de lucru.

Erau înapoi în Biroul Oval. Fusese adus un bar, precum și gustări ușoare pentru rude, prieteni și numeroșii susținători invitați să sărbătorească primul discurs al președintelui către Congres.

Însă Williams voia câteva momente singur cu șefa de cabinet, ca să se detensioneze. Discursul avusese exact efectul pe care și-l dorise, și încă ceva în plus. Dar era altceva care aproape că îi dădea o stare de amețeală.

Își împreună mâinile la ceafa și se legănă pe scaun în timp ce un majordom îi aduse un scotch și o farfurie mică pe care pusese scoici învelite în bacon și creveți prăjiți în baie de ulei.

Îi făcu semn lui Barb să i se alăture și, după ce îi mulțumi majordomului, îi arătă că poate să plece.

Barb Stenhauser se așeză și sorbi îndelung dintr-un pahar cu vin.

— Poate supraviețui chestiei ăsteia? întrebă el.

— Mă îndoiesc. O să lăsăm media s-o atace. Din câte am văzut înainte de discursul dumneavoastră, deja începuseră să-i sară la gât. O să moară înainte să ajungă acasă. Pentru orice eventualitate, am făcut o listă cu câțiva senatori de-ai noștri care să înceapă să-și exprime îngrijorări rezervate în privința competenței ei, după rahatul din Coreea de Sud.

— Bun. Care-i următoarea ei destinație?

— I-am programat o plecare în Canada.

— Doamne! Până la sfârșitul săptămânii o să ne declare război.

Barb râse.

— Se sperăm că da. Mereu mi-am dorit o casă în Québec. Primele reacții la discursul dumneavoastră sunt extrem de pozitive, domnule. Vorbesc despre tonul demn, despre cum ați întins mâna opoziției. Dar se aud voci, domnule președinte, care susțin că numirea lui Ellen Adams, deși un gest curajos, a fost o greșeală, mai ales după debandada din Coreea de Sud.

— Un mic recul în direcția noastră e de așteptat. E-n regulă, cât timp cea mai mare parte din rahat cade pe umerii ei. În plus, criticii o să aibă ceva la

care să se concentreze în vreme ce noi ne vedem de treabă.

Stenhauser zâmbi. Rareori văzuse un politician atât de desăvârșit, care să aibă curajul să încaseze o rană superficială dacă așa putea să-și ucidă un adversar.

Cu toate că era conștientă că îl păștea mai mult decât o rană superficială.

Faptul că Douglas Williams îi făcea carnea să se încrețească pe ea era ceva ce putea ignora, dacă asta însemna că poate în sfârșit implementa o agendă în care credea cu toată inima.

Se aplecă pe deasupra biroului și îi oferi o coală de hârtie.

— Am pregătit o declarație scurtă prin care o sprijiniți pe doamna secretar Adams.

O citi și i-o aruncă înapoi.

— Perfect. Respectuos, dar nu ne angajăm la nimic.

— Laude firave.

El râse, apoi oftă ușurat.

— Deschide televizorul. Hai să vedem ce se spune.

Se aplecă în față și se sprijini cu coatele pe birou în timp ce monitorul mare prinse viață. Avusese tentația să-i spună șefei sale de cabinet cât de inteligent fusese, de fapt. Dar nu îndrăznise.

———

— Poftim.

Katherine Adams le oferi mamei ei și nașei ei câte un pahar mare de Chardonnay, apoi, apucând sticla de gât, își luă propriul pahar și se așeză pe canapeaua mare, între ele. Pe măsuța de cafea erau trei perechi de picioare încălțate în papuci.

Katherine se întinse după telecomandă.

— Încă nu, zise mama ei, punându-i o mână pe încheietură. Să ne mai prefacem câteva clipe că vorbesc despre triumful meu din Coreea de Sud.

— Și că te felicită pentru noua coafură și pentru stilul vestimentar inedit, zise Betsy.

— Și pentru parfum, adăugă Katherine.

Ellen râse.

Imediat ce ajunsese acasă făcuse duș și se schimbase în trening. Acum cele trei femei stăteau una lângă cealaltă în bârlogul confortabil. Pereții erau acoperiți cu rafturi pline de cărți și fotografii puse în ramă care-i înfățișau pe copiii lui Ellen și momente din viața cu regretatul ei soț.

Era un spațiu intim, un sanctuar rezervat pentru familie și prietenii cei

mai apropiați.

Acum purtând ochelari, Ellen scosese un dosar și citea din el, clătinând din cap.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Betsy.

— Discuțiile. N-ar fi trebuit să eșueze. Echipa de negociere care a discutat cu coreenii înaintea mea a făcut treabă bună.

Ridică hârtiile.

— Eram pregătiți. Sud-coreenii erau pregătiți și ei. Am vorbit de multe ori cu omologul meu. Ar fi trebuit să fie o simplă formalitate.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă Katherine.

Mama ei oftă.

— Nu știu. Încerc să-mi dau seama. Cât e ceasul?

— Unșpe treișcinci, zise Katherine.

— Deci douăsprezece treizeci și cinci după-amiaza la Seoul, spuse Ellen. Sunt tentată să sun, dar n-o s-o fac. Mai am nevoie de informații.

Aruncă o privire spre Betsy, care derula prin mesaje.

— Ceva interesant?

— Multe e-mailuri de încurajare și sms-uri de la prieteni și rude, răspunse Betsy.

Ellen se uită în continuare la ea, dar Betsy clătină din cap, dându-și seama ce o întreba Ellen fără să rostească vreun cuvânt.

— Pot să-i scriu eu, se oferi Katherine.

— Nu. Știe ce se întâmplă. Dacă ar fi vrut să ne contacteze, ar fi făcut-o.

— Mama, doar știi că e ocupat.

Ellen arătă spre telecomandă.

— Am putea să dăm drumul la știri. Măcar să terminăm odată.

Ce apărea la televizor avea să joace rolul unui antiinflamator, o știau bine atât Betsy, cât și Katherine, care s-o ajute pe Ellen să se gândească la altceva decât la mesajul care nu-i apăruse pe telefon.

Ellen Adams începu să citească din nou rapoartele, încercând să găsească un indiciu despre ce nu mai funcționase la Seoul. Îi asculta numai vag pe așa-zișii experți de la televizor.

Știa deja ce o să spună. Până și sucursalele media ale propriei ei companii, postul internațional de știri, ziarele, site-urile aveau să-și atace fostul patron.

De fapt, în tentativa de a se afișa nepărtinitori, ei aveau să fie primii care tăbărau pe ea. Și aveau s-o facă din plin. Ellen parcă simțea deja mirosul

editorialelor.

Când acceptase funcția de Secretar de Stat, Ellen renunțase la toate acțiunile ei, pe care le încredințase fiicei ei, Katherine Adams, cu ordinul expres, dat în scris, ca tânăra să nu intervină personal în acoperirea media a administrației Williams în general, sau a secretarului Adams în mod special.

Era un angajament pe care fiica ei și-l asumase cu ușurință. La urma urmei, nu ea era jurnalistul familiei. Diploma, cunoștințele și interesele ei țineau numai de partea de afaceri. În direcția asta semăna cu mama ei.

Betsy o atinse pe Ellen pe braț și făcu semn din cap spre televizor.

Ea ridică privirea din hârtii, se uită o clipă, apoi se îndreptă de spate.

———

— Ah, futu-i! zise Doug Williams. Faci mișto de mine?

Îi aruncă o privire ucigașă șefei de cabinet, parcă așteptându-se ca ea să facă ceva în sensul ăsta.

Barb Stenhauser schimbă canalul. Apoi din nou. Și din nou. Dar, cumva, între discursul președintelui Williams despre Starea Națiunii și al doilea său pahar de scotch, ceva se schimbase.

———

Katherine începu să râdă, cu ochii lucindu-i.

— Dumnezeule, e pe toate posturile.

Trecu prin toate, oprindu-se de fiecare dată suficient cât să-i audă pe analiștii și istericii politici cum o felicită pe doamna Secretar Adams pentru eforturile ei. Pentru cum a fost dispusă să apară la Capitoliu neîngrijită, cu jegul misiunii anterioare încă atârnând pe ea.

Da, călătoria fusese un fiasco neașteptat, însă mesajul mai amplu era că Ellen Adams, și prin extensie Statele Unite, nu plecaseră capul. Că erau dispuse să coboare în tranșee. Să-și facă apariția. Măcar să încerce să repare pagubele provocate în patru ani de haos.

Faptul că eșuase în Coreea de Sud era pus pe seama dezastrului lăsat în urmă de un președinte inept și de propriul lui Secretar de Stat.

Katherine scoase un sunet ca de bufniță.

— Uită-te la asta.

Le vârî telefonul sub nas mamei ei și lui Betsy.

O memă devenise virală pe social media.

După ce fusese prezentată, secretarul Adams se îndreptase spre locul ei, iar camera de filmat a televiziunii surprinsese un senator al opoziției care o privise cu dispreț și mormăise:

— Femeie murdară.

———

— Ce dracu'!

Doug Williams aruncă un crevete pe farfurie cu atâta forță că acesta sări pe biroul Resolute[6] și apoi abandonă nava, aterizând pe covor.

— Rahat.

———

În timp ce stătea întinsă în pat, Anahitei Dahir îi trecu prin minte un gând.

Dacă mesajul straniu era de la Gil?

Da. Putea fi de la Gil. Poate că voia să reia legătura cu ea. Să reia contactul.

Parcă îi putea simți pielea umezită de transpirație din acele după-amiezi extrem de fierbinți, lipicioase și apropiate din Islamabad. Se strecuraseră în camera ei mică, aflată aproape la mijlocul drumului dintre masa lui de lucru de la serviciul de telecomunicații și biroul ei de la ambasadă.

Pe atunci, ea era atât de începătoare că nimeni n-avea să-și dea seama că lipsește. Iar Gil Bahar era un ziarist atât de respectat că nimeni nu i-ar fi reproșat absența. Ar fi presupus că urmărea o pistă.

În lumea foarte îngustă și claustrofobică a capitalei pakistaneze aveau loc întâlniri clandestine zi și noapte. Întâlniri între agenți. Între informatori și cei care făceau trafic de informații, între vânzători și cumpărători – de droguri, de arme, de moarte.

Între personalul de la ambasadă și jurnaliști.

Era un loc și un timp unde se putea întâmpla orice, oricând. Tinerii jurnaliști și voluntari, doctori și asistenți, informatori și membri ai personalului ambasadei se întâlneau și se amestecau în baruri ferite de priviri, în apartamente minuscule. La petreceri. Se loveau unii de alții. Se frecau unii de alții.

Viața din jurul lor era prețioasă și precară. Iar ei erau nemuritori.

Corpul ei se mișcă ritmic în patul din D.C. Simțea din nou trupul lui tare lipit de al ei. Trupul lui tare înăuntrul ei.

Câteva minute mai târziu, Anahita se ridică. Și, cu toate că știa că o caută cu lumânarea, se întinse după telefon.

Ai încercat să-mi dai un sms?

Se mai trezi din când în când peste noapte ca să-și verifice telefonul. Niciun răspuns.

— Idiotule, mormăi ea.

Din nou nările i se umplură de mirosul lui de mosc, îi simți pielea albă și dezgolită alunecând de-a lungul corpului ei închis la culoare și umed. Amândoi luceau în lumina soarelui de după-amiază.

Îi simțea greutatea deasupra ei. Simțea cum îi apasă inima.

———

Nasrin Bukhari stătea așezată în salonul pentru plecări.

Un grănicer obosit îi verificase pașaportul și nu își dăduse seama că era fals. Sau poate că nu-i mai păsa.

Coborâse privirea asupra documentului, apoi se uitase în ochii ei. Văzuse o femeie ostenită, de vârstă mijlocie. Hijabul ei tradițional își pierduse culoarea și era zdrențuit acolo unde îi încadra chipul brăzdat de riduri.

Sigur n-avea cum să reprezinte ea vreo amenințare. Grănicerul trecuse mai departe. La următorul pasager disperat să treacă granița dintre amenințare și o speranță fragilă.

Dr Bukhari știa că ea purta acea speranță, în bocceaua ei. În minte purta amenințarea.

Ajunsese la aeroport cu trei ore înainte de zbor. Își dădu acum seama că, poate, era un răgaz puțin cam mare.

Nasrin Bukhari se așeză astfel încât să-l țină sub observație cu coada ochiului pe bărbatul care se sprijinea de perete în partea cealaltă a sălii. Fusese la controlul de securitate atunci când trecuse și ea. O urmărise, era aproape sigură, până în zona de așteptare.

Până atunci se uitase după un pakistanez. După un indian. După un iranian. Cu siguranță ei erau cei care ar fi încercat s-o oprească. Nu-i trecuse niciodată prin minte că ar trimite un alb. Era ascuns tocmai de faptul că ieșea în evidență. Dr. Bukhari nu i-ar fi crezut pe dușmanii ei în stare de o asemenea manevră de geniu.

Deși era posibil ca totul să fie rodul imaginației ei. Odihna prea puțină, mâncarea prea puțină și frica prea multă îi creau o stare de paranoia. Simțea cum judecata o părăsește. Amețită din cauză că nu dormise, avea momente când i se părea că plutește deasupra corpului ei.

Ca intelectual, ca om de știință, Dr. Bukhari găsi că acela era cel mai înfricoșător eveniment de până acum – nu mai putea avea încredere în mintea ei. Și nici în emoții.

Era în derivă.

Nu, își zise. Nu în derivă. Avea o direcție clară. O destinație clară.

Trebuia doar să ajungă acolo.

Nasrin Bukhari se uită la ceasul uzat de pe peretele zonei de așteptare murdare. Din nou. Două ore și cincizeci și trei de minute până la zborul ei spre Frankfurt.

Cu coada ochiului, îl văzu pe bărbat cum își scoate telefonul.

———

Mesajul ajunse la ora 1:30 dimineața.

Nu țiam scris mă bucurie cai scris tu. Cred că mă poți ajusta cu ceva. Trebuie info despre cercetătoare.

Ana închise ecranul telefonului. Omul ăsta nu catadicsea nici măcar să verifice dacă scrisese corect mesajul înainte să-l trimită.

Intrase în malaxorul acela știind, sau cel puțin bănuind, că nu reprezenta pentru el decât o sursă. Nimic mai mult. Și probabil că așa fusese dintotdeauna. Era valoroasă pentru el pentru că avea acces în interiorul ambasadei, iar acum în Departamentul de Stat. Sursa lui din Biroul pentru Afaceri din Asia de Sud și Centrală.

Anahita se întrebă cât de multe știa, de fapt, despre Gil Bahar. Era un jurnalist respectat de la Reuters. Și totuși îi ajunseseră la urechi zvonuri. Șoapte.

Dar Islamabad era clădit pe șoapte și zvonuri. Nici chiar veteranii nu puteau separa adevărul de ficțiune. Realitatea de paranoia. În ceaunul acela, cele două se contopeau și deveneau una. Imposibil de deosebit între ele.

Ce știa sigur era că Gil Bahar fusese răpit de rețeaua familiei Pathan în Afganistan cu câțiva ani înainte și ținut captiv timp de opt luni înainte să scape. Cunoscută sub denumirea de „Familia”, Pathan era numele de cod al celor mai extremiști și nemiloși dintre teroriștii din zona tribală pakistano-afgană. Aliați apropiați cu Al-Qaeda, până și grupările de talibani se temeau de ei.

Iar într-o situație în care alți jurnaliști fuseseră torturați și apoi executați, decapitați, Gil Bahar scăpase nevătămat.

„De ce, oare?” era întrebarea pe care o rosteau cu toții în șoaptă. „Cum de scăpase de Pathan?”

Anahita Dahir alesese să ignore subînțelesul neplăcut. Dar acum, întinsă în pat, își dădu frâu liber gândurilor.

Gil o contactase ultima dată la scurt timp după ce ea plecase din Pakistan la noul post din D.C. O sunase pe numărul personal și, după ce schimbaseră câteva amabilități, îi ceruse informații.

Ea nu-i spusese nimic, bineînțeles, dar după trei zile avusese loc un asasinat. Victima – chiar persoana despre mișcările căreia se interesase Gil.

Iar acum voia alte informații. Despre un om de știință.

Capitolul 4

— Da? întrebă Ellen, revenindu-și imediat dintr-un somn profund. Ce e?

Când răspunse la telefon, observă cât era ceasul – 2:35.

— Doamnă secretar, se auzi glasul lui Charles Boynton, profund, sobru. A avut loc o explozie.

Ea se ridică în capul oaselor și se întinse după ochelari.

— Unde?

— La Londra.

Simți cu vinovăție un val de ușurare. Măcar nu se întâmplase pe pământ american. Dar orișicât. Își aruncă picioarele jos din pat și aprinse lumina.

— Spune-mi.

———

În patruzeci și cinci de minute, secretarul Adams era în Camera de Urgențe a Casei Albe.

Ca să atenueze confuzia și zgomotul de fundal, fusese convocat numai nucleul Consiliului Național de Securitate. În jurul mesei se aflau președintele, vicepreședintele, secretarul de stat, secretarul apărării, secretarul Departamentului de Securitate Internă, directorul National Intelligence și șeful Statului Major Interarme.

Mai mulți asistenți și șefa cabinetului de la Casa Albă stăteau pe niște scaune lipite de perete.

Figurile tuturor erau sumbre, dar nu panicate. Șefului Statului Major Interarme mai trecuse prin asta, chiar dacă președintele și cabinetul său nu.

Presa tocmai începea să difuzeze știri despre ce se întâmplase. Despre ce se întâmpla.

O hartă a Londrei ocupa întreg ecranul din capătul îndepărtat al încăperii. Un punct roșu, ca o pată de sânge, arăta locul exact al exploziei.

În Piccadilly. Chiar în dreptul magazinului Fortnum & Mason, observă Ellen, derulându-și în minte ce știa despre Londra. Hotelul Ritz era chiar în josul străzii. Hatchards, cea mai veche librărie din Londra, era pierdută sub semnul roșu.

— Suntem siguri că a fost o bombă? întrebă președintele Williams.

— Absolut, domnule președinte, zise Tim Beecham, directorul de la Informații. Comunicăm intens cu MI5 și MI6. Încearcă și ei să-și dea seama

ce s-a întâmplat dar, dacă ne luăm după distrugeri, nu poate fi altceva.

— Continuă, zise președintele Williams și se aplecă în față.

— Se pare că a fost pusă într-un autobuz, zise generalul Albert „Bert" Whitehead, șeful Statului Major.

Uniforma îi era încheiată greșit. Cravata fusese aruncată în grabă în jurul gâtului și rămăsese desfăcută. Un laț slăbit.

Dar glasul îi era puternic, iar ochii limpezi. Era cât se poate de atent.

— Se pare? întrebă Williams.

— Pagubele sunt prea mari ca să ne dăm seama chiar acum. Ar fi putut fi o mașină capcană sau un camion care a explodat chiar când a trecut autobuzul. Sunt dărâmături peste tot, după cum vedeți.

Generalul Whitehead își atinse ușor laptopul securizat și harta fu înlocuită de un stop-cadru. Fusese surprinsă din satelit. Imaginea era neașteptat de clară, chiar dacă era făcută de la sute de kilometri în spațiu.

Se aplecară cu toții spre ea.

În mijlocul faimoasei străzi era un crater, iar în jurul lui era plin de bucăți de metal contorsionat. Fumul se ridica, suspendat, parcă, din mai multe vehicule. Fațadele clădirilor vechi de sute de ani care supraviețuiseră Blitzkrieg-ului dispăruseră.

Însă niciun cadavru, observă Ellen. Bănuia că explozia le sfârtecase în bucăți prea mici ca să poată fi recunoscute ușor drept omenești.

Zona exploziei era delimitată de clădirile de pe o parte și alta a străzii – altfel, cine știe cât s-ar fi extins.

— Dumnezeule mare, șopti secretarul apărării. Ce anume a făcut asta?

— Domnule președinte, zise Barbara Stenhauser, tocmai am primit o înregistrare.

Primi semnul aprobator din cap și porni filmarea. Fusese înregistrată de una dintre zecile de mii de camere de securitate din Londra.

În partea din dreapta-jos a ecranului era un cronometru.

7:17:04

— Când a explodat bomba? întrebă președintele Williams.

— La șapte și șaptesprezece și patruzeci și trei de secunde, GMT, domnule, zise generalul Whitehead.

Ellen Adams își duse mâna la gură în timp ce privea filmarea. Era începutul orei de vârf. Soarele încerca să-și croiască drum prin dimineața cenușie de februarie.

7:17:20.

Pe trotuare se revărsau bărbați și femei. La semafor așteptau mașini, dube, taxiuri negre.

În timp ce cronometrul continua numărătoarea. O numărătoare inversă.

7:17:32.

— Fugiți, fugiți, îl auzi Ellen șoptind pe secretarul Departamentului de Securitate Internă, care stătea lângă ea. Fugiți.

Dar, bineînțeles, oamenii nu fugiră.

Un autobuz cu două etaje, de un roșu intens, opri.

7:17:39.

O tânără se dădu deoparte ca să lase un bătrân să urce primul.

El se întoarse să-i mulțumească.

7:17:43.

Priviră scena de nenumărate ori, chiar din diferite unghiuri, pe măsură ce primeau noi înregistrări, pe ecranul mare din capătul Sălii de Urgențe.

În a doua filmare puteau vedea autobuzul mai limpede atunci când oprea în stație. Unghiul le permitea să distingă și chipurile câtorva pasageri, inclusiv al unei fetițe din scaunul din față al etajului. Cel mai bun loc. Cel spre care se repezeau toți copiii, inclusiv fata lui Ellen când era mică.

Oricât ar fi încercat, Ellen nu-și putea dezlipi privirea de la fetiță.

Fugi. Fugi.

Dar, bineînțeles, în fiecare înregistrare, indiferent de unghi, fetița rămânea acolo. Iar apoi dispărea.

Confirmarea incidentului din partea englezilor avea un ton academic. Era limpede că fusese o bombă. Ascunsă în autobuz. Pregătită să se explodeze în cel mai prost moment posibil, și în cel mai prost loc cu putință.

Ora de vârf în centrul Londrei.

— A revendicat cineva atentatul? întrebă președintele Williams.

— Încă nu, zise Directorul de la Informații verificând și reverificând rapoartele.

Informațiile începuseră să vină cu duiumul. Cheia situației, o știau cu toții, era să le gestioneze. Să nu se lase copleșiți.

— Și nu spune nimeni nimic? întrebă președintele Williams.

Se uită împrejur la toți cei care stăteau la masa lungă și clătinau din cap, iar privirea i se opri asupra lui Ellen.

— Nimic, confirmă ea.

Dar el continuă să o fixeze cu privirea, ca și cum eșecul ar fi fost al ei și numai al ei.

Iar un adevăr simplu ieși la lumină.

Nu are încredere în mine, își dădu ea seama. Probabil ar fi trebuit să-și dea seama mai devreme, dar fusese atât de ocupată să țină frâiele noii sale slujbe încât nu avusese timp de vreo pauză de gândire.

În aroganța ei, Ellen Adams crezuse că președintele o numise Secretar de Stat, în ciuda antagonismului evident, pentru că știa că o să se descurce bine în postul acela.

Acum vedea că nu doar nu o place, ci și că nici nu are încredere în ea.

Și atunci de ce numise într-o funcție atât de importantă pe cineva în care nu avea încredere?

Iar o parte din răspuns era limpede, în încăperea aceea, în momentul acela.

Pentru că președintele Douglas Williams nu se așteptase la o criză internațională atât de devreme în mandatul lui, sau al ei. Nu se așteptase să fie nevoit să aibă încredere în ea.

Și atunci, la ce se așteptase?

Toate gândurile acestea îi trecură prin minte într-o clipită, dar nu avea timp să zăbovească asupra lor. Existau probleme mult mai urgente și importante.

Președintele Williams își dezlipi ochii de la ea și se opri asupra directorului National Intelligence.

— Nu e ceva neobișnuit că n-am auzit nimic încă? întrebă el.

— Nu neapărat, răspunse Tom Beecham. Nu și dacă e un incident izolat. Un lup singuratic care s-a aruncat în aer.

— Chiar și așa, zise Ellen și se uită împrejur la cei de la masă, oamenii ăștia nu vor, în general, ca lumea să afle ce fac? Nu emit o declarație, o înregistrare, pe social media?

— Există un motiv pentru care nimeni nu a… începu generalul Whitehead înainte ca șefa de cabinet al președintelui să-l întrerupă.

— Domnule, la telefon e prim-ministrul Marii Britanii, zise Barb Stenhauser.

Precum toți ceilalți din încăpere, și Barb părea să-și fi aruncat câteva haine pe ea la repezeală. Expresia gravă nu îi era mascată de machiaj – deși, oricât machiaj și-ar fi pus, tot n-ar fi reușit s-o ascundă.

Carnagiul de pe ecran fu înlocuit de chipul sobru al prim-ministrului Bellington, cu părul într-o parte, ca de obicei.

— Domnule prim-ministru, poporul american… începu președintele

Douglas Williams.

— Da, da, mă rog. Vreți să știți ce s-a întâmplat. La fel și eu. Și, sincer, nu am nimic să vă zic.

Aruncă o privire urâtă în altă direcție a obiectivului, spre ceea ce își dădură seama că erau reprezentanții MI5 și MI6. Serviciul Britanic de Informații.

— A existat o țintă anume? întrebă Williams.

— Nu știu încă să vă spun. Abia am reușit să confirmăm că bomba era în autobuz. Habar nu avem cine era în autobuz sau în apropierea lui. Pasagerii și pietonii au fost făcuți fărâme. Pot să vă trimit înregistrarea.

— Nu-i nevoie, zise Williams. Am văzut-o.

Bellington ridică din sprâncene. Nu era clar dacă era impresionat sau enervat. Dar hotărî repede să nu insiste.

Prim-ministrul, care se afla în al treilea an din primul său mandat, se bucura de o mare popularitate în aripa dreaptă a partidului său și în rândul publicului conservator pentru că le promisese securitate națională și independență față de alte țări. Atentatul cu bombă nu urma să dea deloc bine în viitoarea campanie.

— O să dureze mult până identificăm limpede făptașul, zise Bellington. Studiem înregistrările ca să vedem dacă programul de recunoaștere facială scoate pe cineva în evidență, un posibil terorist, sau o posibilă țintă. Orice ajutor ne puteți oferi ar fi foarte binevenit.

— E posibil ca ținta să fi fost o clădire, nu o persoană? Ca la atacul din 11 septembrie? întrebă Directorul de la Informații.

— E posibil, admise prim-ministrul. Dar în Londra există ținte mult mai evidente decât Fortnum & Mason.

— Totuși, se poate și să fi fost cineva care n-a vrut să plătească o sută de lire pentru ceaiul de după-amiază, zise secretarul apărării și se uită împrejur în căutarea unor zâmbete aprobatoare.

Nu zări niciunul.

— Acolo e și Academia Regală de Arte, zise Ellen.

— Artă, doamnă secretar? zise prim-ministrul Bellington întorcându-și privirea spre ea. Credeți că a făcut cineva masacrul ăsta ca să pună bețe-n roate unei expoziții?

Ellen încercă să nu se aricească din pricina tonului pedant, dar fu nevoită să admită că accentul britanic îi suna arogant indiferent de situație. De fiecare dată când vorbea cu englezi avea senzația că aude un *Tâmpito*

subînțeles.

Îl auzi și acum. Însă prim-ministrul era sub presiune și voia să se elibereze. Avea să-i permită să o facă. Deocamdată.

Și, la drept vorbind, prim-ministrul Bellington fusese ani întregi o țintă preferată a trusturilor ei media, care îl zugrăviseră ca fiind extrem de nepotrivit, ca un om gol pe dinăuntru, un nerod din clasa superioară care înlocuise orice urmă de curaj ar fi avut vreodată cu sentimentul îndreptățirii și cu niște fraze aleatorii în latină.

Nu era de mirare că se uita așa la ea. De fapt, recunoscu Ellen, era surprinzător de rezervat.

— Nu e vorba numai despre artă, domnule prim-ministru, zise ea. Tot acolo este și Societatea de Geologie.

— Așa este.

O privea cu niște ochi cercetători, chiar pătrunzători. Era mult mai inteligent decât își închipuise ea.

— Cunoașteți bine Londra.

— E unul dintre orașele mele preferate. Incidentul ăsta e absolut groaznic.

Așa și era. Dar consecințele puteau merge mult mai departe decât moartea cumplită a oamenilor acelora și distrugerea unei părți din istoria bogată a orașului.

— Geologie? întrebă secretarul apărării. De ce ar vrea cineva să arunce în aer un loc unde se studiază pietre?

Ellen Adams nu răspunse. În loc de asta, se uită la ecran, întâlnind ochii gânditori a prim-ministrului britanic.

— Geologia înseamnă mai mult decât pietre, spuse el. Înseamnă petrol. Cărbune. Aur. Diamante.

Bellington făcu o pauză, susținându-i privirea lui Ellen Adams, invitând-o pe ea să facă onorurile.

— Uraniu, spuse ea.

El aprobă dând din cap.

— Care poate fi transformat în bombe nucleare. *Factum fieri infectum non potest.* Faptul e consumat, nu mai poate fi luat înapoi, traduse tot el. Dar poate reușim să prevenim un alt atac.

— Credeți că va mai avea loc un atentat, domnule prim-ministru? întrebă președintele Williams.

— Da, domnule.

— Dar unde? murmură directorul Serviciului de Informații.

———

Când întâlnirea luă sfârșit, Ellen făcu în așa fel încât să meargă alături de generalul Whitehead.

— Ați început să spuneți că există un motiv pentru care n-ar vrea nimeni să revendice atentatul. Asta voiați să spuneți, nu?

El dădu aprobator din cap.

Șeful Statului Major Interarme arăta mai mult a bibliotecar decât a războinic.

Interesant este că Bibliotecarul Congresului, în schimb, arăta a războinic.

Generalul Whitehead avea o figură amabilă și o voce blândă. Ochii lui o priveau din spatele unor ochelari ca de bufniță.

Dar ea îi cunoștea istoricul de militar pe front. Fusese ranger[7]. Urcase în grad comandând trupele de pe front, dobândind, astfel, nu numai respectul, ci și loialitatea și încrederea bărbaților și femeilor din subordine.

Generalul Whitehead se opri, lăsându-i pe ceilalți să treacă mai departe, și o scrută cu privirea, dar fără urmă de răutate.

— Care e motivul, generale?

— N-au revendicat atentatul, doamnă secretar, pentru că nici n-au nevoie. Obiectivul lor a fost – este – cu totul altul. Ceva mai important decât teroarea.

Ea simți cum sângele i se scurge din față și îi bălțește în stomac, în inimă.

— Ce anume? întrebă, surprinsă și ușurată să audă că vocea îi era mai sigură decât se simțea pe dinăuntru.

— Un asasinat, poate. Poate că a fost o lovitură chirurgicală, un mesaj pentru o persoană sau pentru o grupare. N-au nevoie să anunțe. De asemenea, poate știu că tăcerea ne încurcă mult mai mult decât dacă ar revendica cineva atentatul.

— Mi-e greu să cred că ce s-a întâmplat la Londra e o „lovitură chirurgicală”.

— Corect. Mă referam la obiectivul pe care l-a avut. Un scop restrâns, bine definit. Noi vedem sute de morți, dar ei poate că văd unul singur. Noi vedem distrugeri cumplite, ei văd doar că a dispărut o clădire oarecare. E vorba de percepție.

Duse mâna la cravată și păru surprins s-o găsească desfăcută.

— Pot să vă spun cu certitudine un lucru, Doamnă Secretar. Din

experiența mea, cu cât tăcerea e mai puternică, cu atât obiectivul e mai mare.

— Așadar, sunteți de acord cu prim-ministrul? Credeți că o să mai urmeze un atac?

— Nu știu.

Îi susținu privirea, deschise gura, apoi o închise.

— Mie îmi puteți spune, domnule general.

El zâmbi ușor.

— Ce știu sigur este că, din punct de vedere strategic, tăcerea asta e cam puternică.

Când termină de vorbit, zâmbetul dispăruse. Figura îi era întunecată.

Prădătorul era în libertate. Undeva. Se ascundea într-o tăcere vastă.

———

Nu trebuiră să aștepte mult.

Era aproape ora zece dimineața când Ellen Adams se întoarse la biroul ei din Departamentul de Stat.

Activitatea era în toi. Înainte să ajungă măcar la ușa liftului, asistenții în relația cu media se bulucirăîn jurul ei, cerându-i un os pe care să-l arunce presei hămesite. Când ieși din lift, fu condusă în grabă în biroul ei. Mai mulți bărbați și femei alergau în sus și-n jos pe coridor, ieșeau și intrau în birouri. Nu se încredeau în sms-uri și nici măcar în apeluri telefonice. Asistenții strigau, puneau întrebări sau cereau lucruri, urmărind fiecare indiciu posibil.

— Vorbim cu toate sursele noastre, zise Boynton venind în fugă lângă ea. Serviciile de informații din toată lumea au trecut și ele la treabă. Am contactat și specialiștii în antiterorism. Departamentele de studii strategice.

— Ați găsit ceva?

— Încă nu. Dar cineva sigur știe ceva.

Când ajunse la masa de lucru, își luă la rând lista de contacte.

— Am câteva nume pentru tine. Persoane cu care m-am mai întâlnit în delegații. Niște ziariști, niște tăuni care spun puține, dar acumulează multe informații.

Îi redirecționă mai multe cărți de vizită.

— Folosește-te de numele meu. Cere-ți scuze și explică-le situația.

— Așa o să fac. Trebuie să securizăm camera pentru conferințe video. Ne așteaptă.

Când intră în încăpere, pe ecran apărură mai multe chipuri.

— Bine ați venit, Doamnă Secretar.

Întâlnirea Celor Cinci Ochi începuse.

———

Anahita Dahir stătea la biroul ei de la Departamentul de Stat.

Toți ofițerii de afaceri externe din lume fuseseră instruiți să redirecționeze orice informație care putea fi relevantă. Biroul clocotea de o energie aproape frenetică în vreme ce tot felul de mesaje erau trimise și primite. Codate și decodate.

Anahita trecu prin toate mesajele care-i fuseseră lăsate pe birou peste noapte, monitorizând în același timp știrile de la televizor.

Avea impresia tot mai pregnantă că jurnaliștii aveau o rețea mai bună decât CIA sau NSA. Sau decât Departamentul de Stat.

Asta îi aminti de Gil, și simți tentația să încerce din nou să-l contacteze. Ca să vadă dacă știe ceva. Dar totodată bănuia că ideea aceea nu-i venea din minte, ci dintr-un loc aflat cu mult mai jos. Iar acum nu era momentul să se lase purtată de val.

Ca ofițer începător al Serviciului de Externe de la biroul din Pakistan, nu avea acces la comunicarea la nivel înalt. La ea ajungeau lucruri mai banale, provenite de la informatori cu importanță marginală. Lucruri de genul localului unde iau masa diverși miniștri, cu cine iau prânzul și ce mănâncă.

Însă chiar și acele mesaje trebuiau citite cu mai multă atenție.

———

Five Eyes – Cei Cinci Ochi – era numele dat unei alianțe între agențiile de informații din Australia, Noua Zeelandă, Canada, Marea Britanie și Statele Unite. Ellen nu auzise despre această organizație a aliaților de limbă engleză decât când devenise Secretar de Stat.

Datorită pozițiilor lor strategice, Cei Cinci Ochi acopereau, practic, toată planeta. Însă nici măcar ei nu auziseră ceva. Nicio șoaptă înainte, nicio declarație triumfătoare în orele de după.

Secretarului Adams i se alăturară în conferința video omologii ei din străinătate și directorii serviciilor de informații din fiecare țară. Cei cinci spioni și cei cinci secretari împărtășiră rapid, pe scurt, tot ce știau. Ce aflaseră rețelele lor. Adică nimic.

— Nimic? izbucni ministrul de externe britanic. Cum e posibil? Au murit sute de oameni! Mulți alții sunt răniți. Centrul Londrei arată ca după Blitzkrieg. Ce mama dracului, n-a fost o pocnitoare, a fost o nenorocită de bombă uriașă!

— Uitați ce e, Excelență, zise ministrul de externe australian, punând un accent ironic pe ultimul cuvânt. Nu avem nimic. Am revăzut informații din Rusia, din Orientul Mijlociu. Din Asia. Facem săpături în continuare, dar deocamdată nu e decât tăcere.

O *mare tăcere,* își zise Ellen, amintindu-și de cuvintele generalului.

— Trebuie să fi fost un singur țăcănit care avea cunoștințele necesare și pe care-l nemulțumea ceva, zise ministrul de externe din Noua Zeelandă.

— De acord, spuse directorul CIA, care era Ochiul american. Dacă a fost vorba de o organizație teroristă străină, ca Al-Qaeda sau ISIS…

— Al-Shabaab, spuse Ochiul din Noua Zeelandă.

— Pathan… adăugă și Ochiul australian.

— Chiar vreți să-i înșiruiți pe toți? întrebă ministrul de externe britanic. Nu de alta, dar timpul nu prea e de partea noastră.

— Ideea e… începu Ochiul australian.

— Da, care este ideea? vru să știe ministrul de externe britanic.

— Bine, bine, interveni Ochiul canadian. Gata. Haideți să nu ne întoarcem unii împotriva celorlalți. Știm cu toții care e ideea. Dacă una dintre sutele de organizații teroriste cunoscute ar fi pus bomba, până acum și-ar fi revendicat atentatul.

— Dar cele necunoscute? întrebă Ochiul american. Dacă, să spunem, s-a ivit una nouă?

— Păi, nu se ivesc pur și simplu, nu? replică Ochiul din Noua Zeelandă.

Se întoarse spre omologul ei australian, căutând sprijin.

— O organizație nouă care ar fi reușit așa ceva, spuse Ochiul australian, nu ar rămâne necunoscută mult timp. S-ar bate cu pumnii în piept de ar răsuna tot globul.

— Este, oare, posibil, întrebă Secretarul Adams, ca nimeni să nu revendice atentatul pentru că n-au nevoie să o facă?

Toți ochii și toți ochii se întoarseră spre ea, parcă surprinși că un scaun gol prinsese grai. Ministrul de externe britanic pufni, iritat că noul Secretar de Stat american le consumă timpul crezând că are ceva relevant de spus.

Ochiul american părea jenat.

Ellen continuă, explicându-le ce-i spusese generalul Whitehead. Faptul că provenea de la un general care era și șeful Statului Major Interarme conferea ipotezei mult mai multă credibilitate decât dacă ar fi adus-o ea singură în discuție. Lui Ellen nu-i păsa. Nu avea nevoie de aprobarea sau respectul lor, ci doar de atenție.

— Doamnă Secretar, spuse ministrul de externe britanic, întreg scopul teroriștilor e să răspândească teroare. Nu scrie nicăieri în regulamentul lor că ar trebui să tacă mâlc.

— Da, mulțumesc, zise Ellen.

— Poate că sunt fani ai lui Alfred Hitchcock, zise Ochiul canadian.

— Da, da, spuse ministrul de externe britanic. Sau ai celor de la Monty Python. Haideți să mergem mai departe…

— La ce vă referiți? îl întrebă Ellen pe canadian.

— Mă refer la faptul că Hitchcock știa că o ușă închisă e mult mai înspăimântătoare decât una deschisă. Gândiți-vă cum era în copilărie, noaptea. Ne uitam la ușa debaralei. Ne întrebam ce e, de fapt, înăuntru. Umpleam golul cu plăsmuirile imaginației noastre. Și aproape niciodată nu ne gândeam că înăuntru e o zână bună ținând un cățeluș sau o prăjitură.

Femeia făcu o pauză, iar lui Ellen i se păru că se uită fix la ea.

— Cei care au planuri cu adevărat catastrofale nu ne lasă niciodată să deschidem ușa aceea. Se deschide numai atunci când sunt gata să dezlănțuie ce se află în spatele ei. Generalul dumneavoastră are dreptate, doamnă secretar. Adevărata natură a terorii e necunoscutul. Lucrului cu adevărat cumplit îi prieșteste tăcerea.

Ellen simți cum înțepenește brusc și își pierde glasul dintr-odată. Iar apoi liniștea se făcu fărâme. Ellen tresări în scaun când telefoanele lor criptate începură să sune deodată.

Pe ecranul din Marea Britanie văzură că un asistent îi spune ceva la ureche ministrului de externe.

— Dumnezeule mare, șopti el, apoi se întoarse cu fața spre ecran, profund tulburat, chiar când Boynton se aplecă lângă Ellen Adams.

— Doamnă secretar, a avut loc o explozie la Paris.

Capitolul 5

Zborul ateriză la Frankfurt cu o întârziere de zece minute, dar era încă destul timp ca să prindă autobuzul.

În timp ce avionul rula pe pistă spre terminal, Nasrin Bukhari se uită la ceas și îl schimbă pentru ora 16:03. Nu îndrăznea să aibă un telefon asupra ei, nici măcar unul cu cartelă de unică folosință. Nu putea risca.

Specialiștii în fizica nucleară, îi spunea deseori soțului ei, care era învățător, erau, prin natura lor, extrem de rezervați în privința riscurilor. Lucru care pe el îl făcea să râdă și să-i spună că nu exista slujbă mai riscantă decât a ei.

De asemenea, făcea ca acțiunile ei de atunci să se afle atât de mult în afara zonei de confort încât să-i dea impresia că se află pe o altă planetă.

Sau la Frankfurt.

În jurul ei în avion, în timp ce pasagerii se întorceau la telefoanele lor, auzi murmur de glasuri, apoi gemete, apoi țipete. Se întâmplase ceva.

Neîndrăznind să vorbească cu nimeni, Dr. Bukhari așteptă până ajunse în terminal, apoi se apropie de unul dintre televizoare. În jurul monitorului se formase o mulțime de oameni, dar ea era prea în spate ca să audă ce se spunea, chiar dacă ar fi înțeles limba.

Însă putea vedea imaginile. Citi burtiera.

Londra. Paris. Scene ale unor distrugeri de proporții aproape apocaliptice. Se holbă la ecran, paralizată. Își dori ca Amir să fie cu ea. Nu ca să-i spună ce să facă, ci ca să-și strecoare mâna în a ei. Ca să nu fie singură.

Cele două atentate erau cu siguranță o coincidență. N-aveau nicio legătură cu ea. Era imposibil.

Și totuși, când se dădu câțiva pași înapoi și apoi se întoarse, surprinse privirea tânărului care coborâse din avion odată cu ea și care se afla acum la câțiva metri distanță.

Nu se uita la ecran. Nu se uita la scenele de carnagiu. Se uita la ea și, era destul de sigură, o recunoscuse. Iar căutătura îi era disprețuitoare.

———

— Stai jos, porunci președintele Williams ridicând scurt privirea din notițe și apoi coborând-o la loc.

Ellen Adams se așeză în scaunul aflat de cealaltă parte a mesei de lucru din Biroul Oval. Încă era cald din pricina capului, sau fundului, Directorului Serviciului de Informații.

În spatele ei, monitoarele erau pornite pe diverse canale, unde peste tot fie se vorbea despre atrocități, fie se difuzau imagini de la locurile faptei.

În mașină, pe drum încoace, în țipătul sirenelor corpului diplomatic, Ellen citise mesajele brutal de scurte din partea agenților de informații din străinătate. Majoritatea cereau, implorau, să li se dea informații, fără să ofere niciuna.

— În douăzeci de minute o să aibă loc o întâlnire a întregului cabinet, zise Williams, își scoase ochelarii și o țintui cu privirea. Dar trebuie să înțeleg ce s-a întâmplat și dacă suntem în pericol. Suntem?

— Nu știu, domnule președinte.

Buzele îi trasau acum o linie subțire, și chiar aflându-se de partea cealaltă a biroului prezidențial îl auzi cum trage prelung aer în piept. Bănuia că încearcă să-și stăvilească furia.

Însă era prea puternică s-o controleze, izbucni într-un nor de stropi de salivă și mânie.

— Ce mmmama drrracului vrei să spui?

Cuvintele parcă ieșiră din el printr-o explozie. Ellen auzise genul acela de explozie de multe ori, dar nu fusese niciodată îndreptată spre ea cu asemenea forță. Sau nedreptate.

Cu toate că asta nu era o zi în care să se țină cont de corectitudine.

Răcnetul îi era provocat de teamă, asta știa sigur, și își impuse să nu-și șteargă stropii de salivă de pe față.

Și ei îi era teamă. Dar frica lui era sporită de certitudinea că, dacă nu era atent, dacă nu era suficient de rapid și deștept, următoarele imagini aveau să fie din New York sau Washington. Chicago sau Los Angeles.

După numai câteva săptămâni în funcție, când încă încerca să nimerească drumul înapoi de la sala de bowling a Casei Albe, i se întâmpla asta. Mai rău. Era împovărat cu o nouă administrație. Bărbați și femei inteligente, dar fără experiență în genul ăsta de arenă.

Și, mai rău, moștenise o birocrație îngenuncheată și populată de incompetenții din administrația anterioară.

Nu doar că-i era teamă. Președintele Statelor Unite fusese aruncat într-o stare de teroare aproape permanentă. Și nu era singurul aflat în situația aceea.

— Domnule președinte, pot să vă spun ce știm. Pot să vă dau fapte concrete, nu speculații.

El îi aruncă o privire urâtă. Era cea mai politică dintre toate numirile pe care le făcuse. Iar asta însemna că e și cea mai slabă verigă dintr-un lanț extrem de slab.

În poale ea ținea un dosar, pe care acum îl deschise. Își potrivi ochelarii pe nas și citi:

— „Explozia de la Paris a avut loc la ora locală 15:36. Bomba a fost amplasată într-un autobuz care mergea pe Faubourg Saint-Denis în Arondismentul X…”

— Da, știu asta. Toată lumea știe asta.

Făcu semn spre mulțimea de televizoare.

— Zi-mi ceva ce nu știu. Ceva util.

A doua explozie avusese loc cu mai puțin de zece minute în urmă. Nu avuseseră timp să adune informații, îi veni să spună. Dar el știa și asta.

Își scoase ochelarii, se frecă la ochi, și îl privi.

— Nu pot să vă spun nimic.

Aerul parcă trosnea din cauza furiei lui.

— Nimic? întrebă cu glas răgușit.

— Ați vrea să vă mint?

— Aș vrea să fii măcar vag competentă.

Ellen trase adânc aer în piept și căută în minte ceva de spus care să nu-l înfurie și mai tare. Și prin care să nu piardă timp prețios.

— Toate agențiile aliate verifică orice postare, orice mesaj. Caută site-uri ascunse prin dark web. Analizăm înregistrările ca să vedem dacă-l putem identifica pe atentator sau posibila țintă. Deocamdată, la Londra, am identificat o posibilă țintă.

— Și anume?

— Societatea de Geologie.

Când răspunse, văzu înaintea ochilor chipul fetiței. La geamul de la etaj. Se uita înainte, de-a lungul străzii Piccadilly. Se uita spre un viitor care nu mai exista.

Președintele Williams se pregătea să spună ceva. Ceva disprețuitor, își dădea Ellen seama, dar apoi se opri și căzu pe gânduri. Pe urmă dădu aprobator din cap.

— Iar la Paris?

— La Paris e interesant. Ne-am fi așteptat ca explozia să se declanșeze

într-un loc cunoscut. La Luvru, la Notre-Dame. La reședința președintelui.

Williams se aplecă în față. Interesat.

— Dar autobuzul 38 nu se afla în apropierea vreuneia dintre țintele probabile. Mergea doar pe un bulevard larg. În jurul lui nici măcar nu erau atât de mulți oameni. Nu era ora de vârf. Nu pare să fi existat un motiv. Și, totuși, unul a existat.

— E posibil ca bomba să fi explodat accidental? întrebă el. Prea devreme sau prea târziu?

— E posibil, da. Dar noi lucrăm cu altă teorie. Autobuzul 38 trece pe lângă mai multe gări. De fapt, era în drum spre Gare du Nord când a explodat.

— Gare du Nord. Acolo vine trenul Eurostar de la Londra, spuse el.

Douglas Williams se dovedea mai deștept decât crezuse Ellen inițial. Sau, cel puțin, mai umblat prin lume.

— Exact.

— Crezi că în autobuzul ăla era cineva care se îndrepta spre Londra?

— E o variantă. Verificăm înregistrările din fiecare stație, dar Parisul nu e nici pe departe la fel de bine acoperit de CCTV ca Londra.

— Te-ai fi gândit că după ce s-a întâmplat în 2015… zise Williams. Mai avem altceva de la Londra?

— Încă nu. N-am găsit nicio pistă cu privire la o posibilă țintă și din păcate aproape toată lumea din autobuz avea un fel de pachet sau un rucsac în care putea fi ascuns explozibilul. Pe lângă canalele obișnuite, i-am rugat pe foștii colegi de la agențiile de știri să ne dea mai departe ce au auzit jurnaliștii și informatorii lor.

Urmă o pauză înainte ca președintele să vorbească. Momentul de tăcere dură suficient ca Barbara Stenhauser să arunce o privire spre ei de pe canapea, de unde monitoriza atât conversația lor, cât și potopul de informații.

— Aici e inclus și fiul tău? întrebă Williams. Din câte țin minte, cunoaște multă lume.

Aerul dintre ei parcă îngheță. Orice armistițiu fragil reușiseră să încheie mai devreme se fisură, apoi se sfărâmă.

— Nu cred, domnule președinte, că vreți să-l târâți pe fiul meu în asta.

— Iar eu nu cred, doamnă secretar, că vreți să ignorați o întrebare directă din partea Comandantului Suprem.

— Nu lucrează pentru niciuna dintre fostele mele agenții.

— Nu asta a fost întrebarea, și nici problema.

Glasul lui Williams trăda nervozitate.

— E fiul tău. Are contacte. Dat fiind ce s-a întâmplat acum câțiva ani, e posibil să știe ceva.

— Îmi amintesc ce s-a întâmplat, domnule președinte.

Dacă tonul lui era nervos, al ei era de-a dreptul glacial.

— Nu e nevoie să-mi reamintiți.

Se uitară urât unul la celălalt. Barb Stenhauser știa că ar fi momentul să-i întrerupă. Să-i aducă din nou la o conversație civilizată. Să întoarcă discuția la un subiect util și constructiv.

Dar nu făcu nimic din toate astea. Era curioasă să vadă încotro se îndrepta episodul. Dacă nu era constructiv, poate că avea să se dovedească instructiv.

— Mi-ar spune dacă ar ști ceva despre atentate.

— Serios?

Ruptura dintre ei se căscase cât o prăpastie. Și amândoi, abia ținându-și echilibrul pe marginea ei, se prăbușiră în hău.

Barb Stenhauser bănuise că președintele nu o suporta pe Ellen Adams pentru că ea se folosise de rețeaua ei media extraordinar de puternică pentru a-l susține pe contracandidatul lui la nominalizarea din partea partidului. Ca să facă asta, îl umilise pe Doug Williams ori de câte ori avusese ocazia. Îl jignise, îi crease o imagine de incompetent, de manipulator. Îl zugrăvise ca fiind nepregătit.

Ca fiind un laș.

Organizase chiar și un concurs în care îi invitase pe cititori să inventeze anagrame pentru numele lui.

Doug Williams devenise „Aglow Dim Luis”. Iar după ce pierduse în Iowa – „Glum Iowa Slid”.

Anagramele încă îl hăituiau pe președintele Williams, rostite în șoaptă de adversarii săi politici. Printre care se numărase și Ellen Adams. Și părea că ridicarea ei la gradul de Secretar de Stat nu schimbase nimic.

„Ai Go Mud Swill”.[{8}]

Stenhauser își dădu seama că se concentrase atât de mult la șeful ei, că nu se întrebase niciodată de ce îl displăcea Adams pe Williams atât de mult.

Privindu-i, constată că subestimase intensitatea sentimentelor. Nu doar că se displăceau. În momentul acela, în Biroul Oval nu se putea discuta nici măcar despre furie. Era vorba despre o ură atât de puternică încât șefa de

cabinet aproape că se aștepta ca geamurile să se facă fărâme.

Se întrebă ce anume își aminteau. Ce se întâmplase în urmă cu câțiva ani?

— Contactează-l, aproape că mârâi președintele Williams. Acum. Sau ești concediată.

— Nu știu cum să dau de el.

Ellen simți cum obrajii îi ard când fu nevoită să recunoască acest lucru.

— Nu păstrăm legătura.

— Reia legătura.

Îi ceru telefonul șefei gărzii ei diplomatice, care aștepta chiar în fața ușii, și îi trimise un mesaj lui Betsy. O ruga să-l contacteze pe fiul ei și să se intereseze dacă are vreo informație, orice, în legătură cu atentatele.

În câteva clipe veni un răspuns.

— Dă-mi să văd, zise Williams și întinse mâna.

Ellen ezită, apoi îi oferi telefonul. Se uită la mesaj, iar sprâncenele începură să i se apropie una de alta.

— Ce înseamnă asta?

Fu rândul ei să întindă mâna după telefon.

— E un cod pe care-l folosim eu și consiliera mea. L-am inventat în copilărie, ca să fim sigure că suntem cine pretindem că suntem.

Pe ecran erau cuvintele: *Un non sequitur intră într-un bar…*

Îi înapoie telefonul, bombănind:

— Ce porcării intelectualoide!

Nesimțit ignorant, își spuse Ellen în sinea ei în timp ce tasta: *Dacă e vânt puternic, până și curcanii pot să zboare.* Apoi așeză telefonul pe birou.

— S-ar putea să dureze ceva timp. Nu știu unde e. Ar putea fi oriunde în lume.

— Ar putea fi la Paris, spuse Williams.

— Sugerați cumva că…

— Domnule președinte, interveni Stenhauser. A venit momentul întâlnirii de cabinet.

———

Anahita Dahir mai ridica din când în când privirea ca să vadă imaginile, dar mai mult ca să citească burtierele de pe ecranele televizoarelor fixate pe peretele din biroul mare, deschis. Voia să vadă dacă reporterii știau mai multe decât ea, ceea ce n-ar fi fost greu.

Prima bombă, cea din Londra, explodase la ora 02:17 în dimineața aceea.

A doua bombă, cea de la Paris, cu mai puțin de o oră în urmă, la 09:36.

Însă în timp ce privea scenele la televizor, bucla nesfârșită de bombe care explodau, Anahita își dădu seama că n-avea niciun sens. La Londra era lumină, deci era imposibil să se fi întâmplat în puterea nopții. Iar la Paris nu părea să fie ora de vârf.

Apoi clătină din cap și mormăi ceva pentru sine când își realiză greșeala. Posturile americane de știri trecuseră ora pe fusul orar din partea de est a Statelor Unite. În Europa trebuie să fi fost ora…

Făcu rapid calculele, apoi încremeni. Rămase cu privirea fixată în gol.

Și apoi, spre groaza ei, văzu ceea ce ar fi trebuit să fie evident.

Anahita mătură hârtiile de pe birou.

— Ce faci? o întrebă colegul de alături. S-a întâmplat ceva?

Dar Anahita nu asculta, doar murmura pentru sine:

— Te rog, te rog, te rog!

Iat-o.

Înșfacă bilețelul. Dar mâinile îi tremurau atât de tare că trebui să-l așeze înapoi pe masă ca să-l citească.

Era mesajul primit cu o noapte înainte. Codul. Îl apucă din nou și dădu buzna în biroul superiorului ei, dar acesta nu era acolo.

— E în ședințe, spuse asistenta lui.

— Unde? Trebuie să vorbesc cu el. E urgent.

Asistenta știa cât de începătoare era Anahita și nu păru convinsă. Ea arătă în sus, spre ceruri, sau spre locul care era cel mai apropiat de rai, birourile de la etajul șapte, de pe Coridorul de Mahon.

— Uite ce e, știi foarte bine ce se întâmplă, n-o să întrerup o ședință cu șeful de cabinet.

— Trebuie. E vorba despre un mesaj pe care l-am primit azi-noapte. Te rog.

Asistenta ezită, dar văzând expresia aproape îngrozită de pe chipul tinerei dădu un telefon.

— Iertați-mă, domnule, dar Anahita Dahir a venit în birou. Ofițerul de afaceri externe de la biroul din Pakistan, da. Spune că are un mesaj pe care l-a primit azi-noapte.

Asistenta ascultă, apoi se uită la Anahita.

— E cel pe care l-ai arătat superiorului?

— Da, da.

— Da, domnule.

Ascultă din nou, dădu aprobator din cap, apoi închise.

— Zice că o să stea de vorbă cu tine când se întoarce.

— Și când va fi asta?

— Cine știe…

— Nu. Nu, nu, nu. Trebuie să vadă asta acum.

— Atunci lasă-mi-o mie. Îi arăt când se întoarce.

Anahita strânse biletul la piept.

— Nu. O să-i arăt eu.

Se întoarse la birou și coborî din nou privirea spre bucata de hârtie.

19/0717, 38/1536.

Numerele autobuzelor care explodaseră și orele exacte.

Nu era un cod. Era un avertisment.

Și mai era unul.

119/1848.

Un autobuz cu numărul 119 urma să sară în aer la ora 18:48 în seara aceea. Dacă era în America, mai aveau la dispoziție opt ore.

Dacă era în Europa… Se uită din nou la ceasurile care arătau diferitele ore din diferitele fusuri orare.

În cea mai mare parte din Europa era deja ora 16:30. Mai aveau puțin peste două ore.

Anahita Dahir fusese crescută să facă după cum i se spune. Ca o fată ascultătoare din Liban, respecta regulile. Așa făcuse toată viața. Nu era doar ceva ce-i fusese inoculat – îi venea natural.

Ezită. Putea să aștepte. Ar fi trebuit să aștepte. Primise ordin să aștepte. Numai că situația nu mai putea să aștepte. Iar ei nu știau ce știa ea. Ordinele date din ignoranță nu puteau fi legitime, nu-i așa?

Poză numerele cu telefonul, apoi rămase o clipă pe loc și se uită la ele. Încă o clipă. Și încă o clipă. Secundarele tuturor ceasurilor de pe pereți, ale tuturor fusurilor orare din lume, ticăiau. Și ticăiau. Planeta începuse numărătoarea inversă.

Tic. Tic.

Parcă îi reproșau că e nehotărâtă. Nț, nț.

Apoi Anahita Dahir se ridică atât de repede că scaunul ei căzu pe spate. Activitatea din încăperea aceea mare era atât de frenetică încât numai colega de lângă ea o observă.

— Ana, te simți bine?

Însă deja vorbea cu spatele Anahitei, pentru că ea se îndrepta spre ușă.

Capitolul 6

Nasrin Bukhari privi cum autobuzul 61, de la aeroport spre centrul Frankfurtului, oprește în stație.

Acum era limpede cine era bărbatul care o urmărea. Însă nu părea să aibă ce face în sensul ăsta. Era aproape sigură că nu poate scăpa de el. Trebuia doar să spere că, odată ce ajungea la destinație, oamenii de acolo aveau să știe ce-i de făcut.

Mai avea puțin. În ciuda șanselor infime, ajunsese până acolo. Cât de tare își dorea să-l poată suna pe Amir! Să-i audă vocea. Să-i spună că e în siguranță, și să audă că și el e teafăr.

Se așeză pe scaun și își dădu voie să arunce o privire peste umăr. Iată-l, câteva rânduri mai în spate.

Nasrin era atât de atentă la bărbatul acum atât de familiar, încât nu-l observă pe cel de-al doilea.

———

Anahita aștepta lângă lifturi. Unul singur se deschidea direct în Coridorul de Mahon. Îmbrăcat, deloc surprinzător, în lemn de mahon, nu se putea pătrunde în el decât cu o cheie specială.

Altă cale de acces nu era, iar Anahita cu siguranță nu avea cheia. Și nici autorizația necesară.

Dar era aproape sigură că femeia care aștepta liftul putea ajunge acolo. Stătea aplecată deasupra telefonului, tasta repede și părea stresată. Toată lumea părea stresată, de la paznici la oficialii înalți în grad.

Anahita își întoarse legitimația ca să nu i se vadă numele și se grăbi spre femeie, cu pas sigur. Se opri și, privind ușa închisă, oftă nerăbdătoare și mormăi ceva abia deslușit.

Apoi își scoase telefonul și se uită intens la el, încercând să pară concentrată. Ținea capul plecat. Era absorbită.

— Scuzați-mă… începu cealaltă femeie, fără îndoială întrebându-se cine era străina și de ce voia să ajungă la etajul șapte.

Anahita se uită la ea și ridică o mână, parcă făcându-i semn s-o mai lase o clipă. Apoi se întoarse la mesajul ei în aparență vital.

Ca să-i dea un aer autentic, tastă *Unde ești? Ai văzut știrile?*

Liftul sosi, iar femeia, care își întorsese și ea atenția spre telefon, urcă,

urmată de Anahita.

Toată lumea e într-o frenezie aici, continuă ea să scrie în timp ce ușile liftului se închideau. *Tu ce crezi?*

După ce urcară, liftul le transportă cu viteză la etajul șapte.

———

Telefonul lui Gil Bahar vibră când primi mesajul.

Se foi în scaun și îl citi; apoi, iritat, închise ecranul telefonului fără să răspundă. N-avea timp de tâmpeniile astea.

Câteva minute mai târziu, când autobuzul ieși din stație și își putea lua ochii de la țintă fără probleme, deschise din nou telefonul și trimise un răspuns rapid.

În Frankfurt în autobuz. Mai multe mai târziu.

Betsy redirecționă răspunsul, fără vreun comentariu, chiar când Ellen intra în ședința de cabinet.

Îl citi, apoi își predă telefonul agentului de la serviciile secrete care stătea la ușă. Aparatul li se alătură celorlalte, în spațiile pregătite special pentru asta.

Când secretarul Adams intră în încăpere, câțiva colegi de cabinet se uitară la ea și ziseră:

— Femeie murdară.

Ea zâmbi, apreciind gluma. Știa că unii râdeau împreună cu ea, în vreme ce alții râdeau de ea.

Expresia devenise virală, iar „Femeia murdară” fusese rapid preluată de mai multe grupuri de femei și folosită ca strigăt de luptă împotriva masculinității toxice.

Uitându-se la colegii ei de la masă, Ellen își zise că n-ar fi spus despre niciunul dintre ei că e deosebit de toxic.

Știa că erau unele dintre cele mai strălucite minți pe care le produsese America. În materie de finanțe, de educație, de sănătate. De securitate națională.

Niciunul nu fusese influențat de absurditatea anilor anteriori. Ca atare, însă, niciunul nu avea experiență recentă la cel mai înalt nivel al guvernării. Erau inteligenți, unii chiar sclipitori, dedicați, bine-intenționați și harnici. Dar nu aveau o cunoaștere profundă, un istoric instituțional. Contactele și conexiunile vitale nu fuseseră încă stabilite. Între administrație și lumea din afara pereților încă nu se construise o relație de încredere.

Pentru Dumnezeu, relația de încredere încă trebuia construită *în*

interiorul pereților.

Administrația dinainte eliminase pe oricine critica politicile propuse. Fusese o administrație care pedepsea vocile aflate în dezacord cu ea. Își reducea criticii la tăcere, indiferent dacă era vorba de senatori sau de membri ai Congresului, de secretari de cabinet, de șefi de cabinet sau de îngrijitori.

Se ceruse loialitate deplină față de președintele Dunn și hotărârile lui, indiferent cât de îngâmfate, neinformate și de-a dreptul periculoase ar fi fost ele.

Competența fusese înlocuită de credință oarbă drept criteriu de angajare de către o administrație care treptat o luase tot mai mult pe arătură.

Când intrase în Secretariatul de Stat, secretarul Adams își dăduse repede seama că nu exista niciun „Stat Paralel". Nu era nimic „paralel" în statul acela. Nimic ascuns vederii. Angajații carieriști și cei numiți politic colindau prin încăperi, participau la ședințe și foloseau băile și mesele din cantine.

Cei lăsați în urmă de administrația Dunn aveau căutătura rătăcită a combatanților îndepărtați de grozăviile care se petreceau în jurul lor. Grozăvii pe care ei înșiși le comiseseră.

Iar acum, la numai o lună de la schimbare, avea loc criza asta.

— Ellen, zise președintele Williams și se întoarse spre secretarul de stat, care stătea în stânga lui, ce ne poți spune?

Privindu-i expresia mulțumită după ce aruncase grenada în brațele ei, Ellen își dădu seama că nu toată răutatea provenea de la opoziție.

Nu toată lumea voia să închidă rănile vechi.

———

Anahita îi dădu voie femeii să coboare prima, întinzând mâna și spunându-i cu deferență și încredere deopotrivă:

— Vă rog.

Te rog. Te rog.

Se opri o clipă lângă lift, prefăcându-se că citește încă un mesaj vital, dar în realitate aștepta ca femeia să dispară într-una dintre încăperi.

Apoi se uită în capătul coridorului lung.

Tic, tic, tic.

Celebrul Coridor de Mahon. Parcă ar fi coborât într-un club pentru gentlemani din New York sau din Londra. Culoarul din fața ei era lat, lambrisat cu lemn de culoare închisă, iar de-a lungul pereților atârnau

portretele foștilor secretari. Anahita aproape că simțea miros de trabuc.

Mirosul pe care-l simțea, de fapt, era izul ușor dulceag al crinilor orientali dintr-un aranjament exuberant aflat pe o măsuță strălucitoare de undeva de pe coridor.

Coridorul de Mahon era fabulos. Era menit să fie fabulos. Să-i impresioneze pe oaspeți, atât pe cei străini, cât și pe cei din țară. Emana putere și stabilitate.

Doi agenți de pază ai corpului diplomatic stăteau de-o parte și de alta a ușilor de la jumătatea Coridorului. Biroul Secretarului de Stat, se hazardă Anahita.

Nu asta căuta. Ea avea nevoie de sala de conferințe. Dar pe care ușă trebuia să intre? Doar nu putea să le deschidă pe toate, pe rând.

Agenții începeau să se întoarcă în direcția ei.

Anahita luă o hotărâre. Nu era momentul să fie fiica mamei ei. Sau a tatălui ei. Era momentul să fie altcineva.

Hotărî s-o imite pe eroina ei, Linda Matar.

Își închise telefonul, îl lăsă agentului de securitate și se îndreptă plină de încredere spre cei doi agenți.

— Sunt ofițer de la serviciile externe, biroul Pakistan. Mi s-a spus să-i comunic personal un mesaj superiorului meu. Unde este sala de conferințe?

— Legitimația dumneavoastră, doamnă?

Doamnă?

Întoarse legitimația pe față și i-o arătă.

— N-aveți voie pe etaj.

— Da, știu, dar mi s-a spus să transmit un mesaj. Uite ce e, percheziționați-mă, veniți cu mine, faceți ce vreți, dar trebuie să comunic mesajul. Acum.

Tic, tic, tic.

Agenții schimbară o privire. După ce superiorul dădu aprobator din cap, femeia agent o controlă rapid pe Anahita, apoi se îndreptă împreună cu ea spre o ușă care nu avea nici număr și nici nu era marcată cu vreo plăcuță.

Anahita bătu. O dată. De două ori. Mai tare. Mai puternic.

Ușa se deschise brusc.

— Da, zise un tânăr slab, cu față de dihor. Ce e?

— Trebuie să vorbesc cu Daniel Holden. Mă numesc Anahita Dahir. Sunt în biroul lui. Am un mesaj pentru el.

— Suntem într-o ședință. Nu poate fi deran…

Linda Matar.

Anahita își făcu loc și trecu pe lângă el.

— Hei! strigă tânărul în urma ei.

Toate chipurile de la masă se întoarseră spre ea. Anahita se opri și întinse mâinile, în semn că se predă. Că nu vrea să facă rău nimănui. Cercetă chipurile căutându-l pe…

— Ce naiba cauți aici?

Daniel Holden se ridică în picioare și se uită urât la ea.

— Mesajul.

Agenții se apropiară de ea, chiar în timp ce șeful zise:

— O cunosc. E-n regulă.

Apoi se concentră asupra Anahitei.

— Știu că tu crezi că mesajul e important. Astăzi totul e important, inclusiv, mai ales, ceea ce discutăm aici. Trebuie să pleci. Vorbim mai târziu.

Folosise un ton calm, dar ferm.

Linda Matar n-ar fi acceptat să i se vorbească de sus.

Însă Anahita Dahir nu era Linda Matar, de fapt. Încuviință dând din cap, simțind că fața îi arde, și începu să se retragă.

— Îmi pare rău, domnule.

Apoi, depășindu-i pe mama ei, pe tatăl ei și înfrângându-și nevoia de a face pe placul celorlalți, Anahita se întoarse, îl apucă de braț și îi vârî biletul mototolit în mână.

— Citiți-l. Pentru Dumnezeu, citiți-l. O să mai aibă loc un atentat.

Holden se uită cum Anahita e scoasă degrabă din sală și parcă îi veni s-o cheme înapoi. Apoi aruncă o privire asupra biletului și văzu că nu era pomenit nicăieri încă un atentat, că pe hârtia erau scrise numai numere și simboluri. Tânăra nu era decât încă un agent panicat care încerca să se dea mai importantă decât era. N-avea timp de așa ceva.

Puse biletul în buzunarul sacoului și, hotărând să-l verifice mai târziu, se întoarse la locul lui, unde își ceru scuze pentru întrerupere.

Tic, tic, tic.

Afară, agenții de pază o conduceau pe Anahita pe culoar, până la lift, și o priviră cum pleacă.

Anahita se întoarse la biroul ei aflat câteva etaje mai jos, conștientă că dăduse greș.

Din expresia de pe figura superiorului ei își dădu seama că n-avea să

citească mesajul. În orice caz, nu la timp.

Ei bine, încercase. Făcuse tot ce-i stătea în puteri.

Se uită la ecrane, la scenele de la Paris și Londra. La imaginile cu femei și bărbați răniți, acoperiți de cenușă, praf și sânge. Cu pasageri care încercau să închidă răni imposibil de închis. Care se așezaseră în genunchi și îi țineau de mână pe muribunzi. Care se uitau în sus, căutând ajutor.

Erau scene ale unor distrugeri teribile, ale unor carnagii. Înregistrările CCTV difuzate în buclă arătau bărbați și femei care, asemenea lui Prometeu, erau uciși la nesfârșit.

Mai erau puțin peste două ore până la următoarea explozie, dacă era să se încreadă în mesajul acela, în acel avertisment.

Anahita știa că mai e un singur lucru pe care-l putea încerca. Ceva de care-i era silă, dar pe care acum trebuia să-l facă.

Intră pe Facebook și găsi numele unui fost coleg de clasă. De la el, obținu un alt nume, iar de la această persoană – un altul.

Până când, după douăzeci de minute prețioase, îl obținu pe cel de care avea nevoie. Pe cel de care-i era silă.

———

Secretarul Adams părăsi mai devreme ședința de cabinet și fu condusă, i se părea că pentru a suta oară de când fusese dată jos din pat la ora 2:35 în dimineața aceea, pe drumul dintre Casa Albă și Foggy Bottom.

Când ajunse în Secretariatul de Stat, intră direct în sala privată de conferințe a Secretarului, unde i se alăturară Charles Boynton, consiliera ei și alți asistenți.

Se trimiseră apeluri către contacte, către omologi, către analiști de securitate.

Confruntându-se cu un vid de informații, mintea colectivă care era cabinetul hotărâse că nu avea să mai aibă loc un atentat. Iar dacă mai urma vreunul, probabil n-avea să fie pe pământ american.

Prin urmare, deși era un eveniment tragic, nu reprezenta o chestiune de siguranță națională. Aveau să-și ajute aliații cum puteau, dar aveau nevoie să insufle poporului american încrederea că era în siguranță.

La presiunile lui Ellen, șeful Biroului de Stat pentru Informații și Cercetare zise că nu aveau nicio dovadă în niciun sens, dar că nicio organizație nu revendicase atacurile și că părea rezonabil să presupună că ambele explozii se datorau unor lupi singuratici care lucrau la unison.

— Cum e posibil una ca asta? întrebă Ellen. Prin definiție, lupii

singuratici nu lucrează la unison.

— Poate că e o haită mică.

— Ahaaa, zise ea și hotărî să nu-și mai piardă timpul.

Acum, în timp ce stătea în sala privată de conferințe și asculta știri care nu dezvăluiau nimic nou, se întrebă cât de mare era greșeala pe care o făcuse plecând mai devreme de la ședință.

La nivelul acela de politică, bănuia Ellen Adams, dacă nu erai la masă, erai în meniu.

Dar n-aveau decât să facă tot ce puteau mai rău. Aceea era masa la care trebuia ea să se afle.

— Faceți-mi legătura cu directorul National Intelligence, spuse. Am câteva întrebări.

Capitolul 7

Prima bombă explodase cu numai câteva ore înainte, însă mai mulți contabili se aflau deja în biroul lui Katherine Adams și o avertizau în privința propriei crize care stătea la pândă.

— Nu putem pur și simplu să transferăm bani de-aiurea spre birourile din străinătate, spuse contabilul-șef de la International Media Corp Inc. Avem nevoie de o justificare. În ritmul ăsta, până după-amiază o să trimitem un milion de dolari.

— De-aiurea? interveni directorul departamentului de știri. Poate ți-ai scos capul din fund de suficient de mult timp cât să observi că…

Făcu un gest cu mâna spre monitoarele tăcute unde apăreau imaginile sângeroase difuzate pe posturile IMC din America și de pe tot globul.

— Asta nu ți se pare o justificare suficient de bună? Jurnaliștii mei au nevoie de sprijin, iar sprijinul vine sub formă de bani. Acum.

— Dacă am putea primi niște chitanțe… începu unul dintre contabili.

— Aha! Sunt bune dacă-s scrise cu sânge? strigă directorul.

Se uitară amândoi la Katherine, exasperați.

Nu era director-general decât de o lună și aceea era prima ei provocare. Însă crescuse într-o familie puternic conectată la lumea media, o văzuse pe mama ei cum navighează prin probleme jurnalistice și politice. Probleme de corectitudine. Jongla cu orgolii și personalități, ambele fiind trăsături proeminente atât la jurnaliști, cât și la politicieni. De multe ori erau atât de mari că acopereau orice urmă de soare. Și de rațiune.

Discutase despre toate astea la cină cu părinții ei. Toată viața. Făcuse ucenicie pentru slujba asta. Toată viața.

În vreme ce fratele ei vitreg semăna cu tatăl lui și era jurnalist, ea semăna cu mama ei și devenise director.

Însă nimic n-o pregătise să gestioneze așa ceva. Învățase arta de a părea încrezătoare chiar și atunci când n-ar fi vrut nimic mai mult decât să se ascundă sub birou și să lase pe altcineva să ia hotărârile în locul ei.

— Trebuie să rămânem raționali, i se adresă rugător contabilul-șef. Dacă vine peste noi un audit și nu avem nicio dovadă despre unde s-au dus toți banii ăștia…

— Ce-o să se întâmple? ceru să afle jurnalistul. O să fii aruncat în aer?

Se pare că nu înțelegi. Jurnaliștii sunt în linia întâi. Obțin informații despre bombele astea mai repede decât agențiile de spionaj. Și cum anume reușesc asta? Cerând politicos? Spunând „vă rog” și „mulțumesc”? Oferind lapte și…

— Înțeleg asta, dar trebuie să le explicați jurnaliștilor că banii nu sunt ai lor. Trebuie să fie crescuți…

Se uită la Katherine Adams.

Spune ceva, își zise Katherine. *Preia controlul. Pentru Dumnezeu, spune ceva.*

— Crescuți? Tu ai habar ce-ți trebuie ca să faci reportaje despre războaie, despre insurgențe? întrebă directorul de știri. Trebuie să petreci ani întregi luând cu binișorul contacte de prin organizații teroriste, bașca din agențiile de spionaj, care pot fi mult mai sinistre. Ai nevoie de două lucruri: de curaj și de bani. Ei aduc la masă curajul, din moment ce voi nu puteți oferi niciun pic, însă puteți măcar banii să-i aduceți la masă. Acum.

Se întoarse iritat spre Katherine.

— Explică-i tu. Eu plec.

Ușa încăperii se trânti puternic în urma lui. Contabilii se întoarseră spre Katherine, așteptând. Și așteptând.

— Faceți cum a zis el, spuse Katherine.

— Katherine, e o hemoragie de bani.

Katherine se uită peste umărul lui, la bancul de monitoare. La scenele de la Londra și Paris. Apoi focalizã din nou asupra contabilului-șef. Un prieten de-o viață al familiei.

— Faceți ce-am spus.

După ce el își strânse hârtiile și oamenii și plecă, ea se uită la mailul de la mama ei. O pusese pe Katherine în copia mesajului trimis către șeful de la știri în care îl ruga să împărtășească Departamentului de Stat orice informații strânse de jurnaliștii lor care puteau fi utile.

Înainte să intre cu ele în direct.

Katherine nu-l întrebase pe șeful de la știri dacă avea de gând să facă asta. Iar șeful de la știri nu-i spusese nimic.

Cel mai bine era să nu dea impresia că încearcă să influențeze pe cineva. Sau să se lase influențată.

Era limpede că mama ei arunca un năvod de mari dimensiuni, încercând să obțină cât mai multe informații. Circulase și zvonul, difuzat pe canalul lor dedicat în exclusivitate știrilor, că secretarul Adams îi contactase pe

predecesorii săi direcți, cerându-le orice fel de informație ar fi putut avea.

Analiștii interpretau acest lucru pe rând drept o inițiativă îndrăzneață din partea unui secretar de stat care-și putea pune deoparte orgoliul de dragul țării sau, din contră, drept o pierdere de vreme provocată de un secretar de stat disperat și incompetent, depășit cu mult de situație.

Se auzi un ciocănit, apoi ușa lui Katherine se deschise și intră asistenta ei, urmată de o rafală de zgomot al activității frenetice din clădire.

— S-ar putea să vrei să vezi asta. A venit pe vechea ta adresă de mail.

Îi înmână telefonul șefei.

— Se pare că te știe din școală.

— N-am timp…

— Acum lucrează la Departamentul de Stat.

— Super, mersi.

Când asistenta ei ieși din cameră, Katherine aruncă o privire mesajului. Era scurt. Chiar lapidar.

Am fost colege de liceu. Trebuie să vorbesc cu tine. Era semnat *Anahita Dahir, Ofițer la Biroul Departamentului de Stat pentru Afaceri Externe din Asia Centrală și de Sud.*

Katherine se lăsă pe spate în scaunul ei. Își amintea de o Ana Dab-ceva. O fată sfioasă, care pâra pe oricine fuma țigări sau canabis, sau care încerca să se strecoare la oră mai târziu decât trebuia sau voia să copieze la teste.

Un fel de cățel al profesorilor pe care și profesorii îl disprețuiau.

Le făcuse plăcere să arunce cu mingea în ea, nu spre ea, la baschet. Să-i pună piedică la fotbal. S-o lovească peste fluierele picioarelor la hochei pe iarbă.

Nu era *bullying*. Doar i-o plăteau. Nu ca pe o pedeapsă, era conștientă pe atunci Katherine Adams. Era pur și simplu o consecință. Ana Dab-ceva o căutase cu lumânarea.

Dar acum, cincisprezece ani mai târziu, Katherine Adams era conștientă de altceva. Se comportaseră cu deosebită cruzime.

Ce naiba putea să vrea Ana de la Katherine acum? Și azi, dintre toate zilele.

Apăsă pe „reply” și ceru numărul Anei. Apăru pe ecran în câteva secunde. O sună, iar răspunsul veni imediat:

— Ana?

— Katie?

— Uite ce e, Ana, am tot vrut să iau legătura cu ține de ceva timp. Îmi

pare rău…

— Taci și ascultă, zise Ana.

Sprâncenele lui Katherine se ridicară brusc. Nu era Ana Dab-ceva pe care și-o amintea.

— Trebuie să vorbesc cu mama ta.

— Ce? Unde ești? Ești cumva într-o toaletă?

Într-o toaletă și era.

Imediat ce primise mail-ul de la Katherine, Anahita plecase de la masa de lucru și se dusese în baia femeilor. Era într-o cabină și trăsese apa ca să-i acopere cuvintele.

— Te implor. Poți să mă ajuți să mă văd cu mama ta?

— De ce? Despre ce e vorba? Are legătură cu atentatele?

Anahita știa că avea să-i fie pusă această întrebare, și mai știa că, de cealaltă parte, Katie – acum Katherine – Adams preluase de la mama ei șefia unei organizații uriașe și puternice de știri.

— Nu pot să-ți spun.

— Păi, ba o să-mi spui, zise Katherine. Nu sunt convinsă nici măcar că reușesc eu să mă văd cu ea. De ce te-aș ajuta pe tine?

— Pentru că-mi ești datoare.

— Poftim? Îți sunt datoare să-mi cer scuze, ceea ce am și încercat să fac. Și chiar îmi pare rău. Dar nu-ți sunt datoare cu asta.

— Te rog. Te rog. Am ceva ce trebuie să vadă.

— Ce anume?

Trase apa.

— Nu-ți…

Trase apa din nou.

— … zic!

Trase apa.

— Of, pentru Dumnezeu, înainte să seci Potomacul, ne vedem în fața clădirii Departamentului de Stat, la intrarea de pe strada 21, colțul din nord-est.

— Grăbește-te.

— Da, păi, acum îmi vine să mă duc la baie.

———

Tic. Tic.

Anahita se uită la telefonul ei. Își pusese alarma să sune la ora 12:48, 18:48 în Europa. Momentul când bomba urma să explodeze.

Telefonul afișa ora 12:01. Un minut trecut de amiază. Aveau la dispoziție patruzeci și șapte de minute.

— Ana?

Anahita se întoarse și văzu o femeie vag familiară cum traversează strada alergând. Purta un palton de tweed perfect pe măsura ei și niște cizme care păreau de călărie. Avea păr castaniu lung și ochi căprui, profunzi.

Era versiunea adultă a fetei pe care Ana o văzuse întorcându-i spatele în ultima zi de școală.

În fața ochilor lui Katherine apăru exact aceeași fată pe care o văzuse cu cincisprezece ani înainte lingușindu-l pe director în ultima zi de școală. Fără vreun motiv anume, ci pur și simplu.

Era mai frumoasă decât își amintea Katherine. Avea păr negru ca smoala, piele arămie și curată. Privirea ochilor ei căprui era la fel de intensă cum fusese întotdeauna. Dar acum arăta și o încredere, o hotărâre, care înainte nu existaseră.

— Katie? întrebă Anita. Mulțumesc că ai acceptat să ne întâlnim.

— Ce ai?

Anahita ezită.

— Nu pot să-ți spun. Trebuie să ai încredere în mine.

— Nu pot să te bag înăuntru pur și simplu. Nu-ți dai seama cu ce se luptă maică-mea? Dacă o întrerup…

— Știu exact cu ce se luptă doamna secretar Adams. Chiar mai bine decât știe ea însăși. Uite ce e, am niște informații.

Când Katie făcu o expresie sceptică, dar îngrijorată, ca și cum ar fi avut de-a face cu o nebună sau mai rău, Anahita zise:

— Mă știi să fi fost vreodată altfel decât onestă? Uneori prea onestă. Nu mint niciodată. Nu trag pe sfoară niciodată pe nimeni. Nu încalc niciodată regulile. Am încercat să-i arăt informația asta superiorului meu, dar nu cred că o ia în serios. Te rog.

Katherine se uită la chipul dinaintea ei. Văzu întipărită acolo o frică reală. Trase aer adânc în piept, apoi îl dădu afară, își scoase telefonul și trimise un mesaj.

O clipă mai târziu se auzi un piuit.

— Haide. Putem măcar să ajungem la etajul șapte, dar nu pot să-ți garantez că mama o să se te primească la ea.

Ana se grăbi în urma ei, picioarele mai scurte silind-o să facă doi pași atunci când Katherine făcea doar unul.

În hol îi întâmpină o femeie mai în vârstă. Arăta ca doamna Cleaver din reluările serialului vechi *Leave it to Beaver* la care se uita Anahita noaptea târziu, când nu putea dormi.

— Ea e cea mai apropiată prietenă a mamei, acum consiliera ei, spuse Katherine. Betsy Jameson, Ana Dab-ăăă…

— Dahir.

— Am aici legitimațiile pentru voi.

Betsy li le întinse.

— Despre ce naiba e vorba? V-ați ales un moment de tot rahatul pentru vizită.

Anahita ridică din sprâncene. Scenariul pentru doamna Cleaver părea să se fi schimbat.

— Nu știu despre ce e vorba, recunoscu Katherine în timp ce mergeau în urma lui Betsy spre liftul lambrisat cu lemn care-i aștepta în hol. Nu vrea să-mi spună.

Numai când ușile se închiseră și nu mai aveau cale de întoarcere își aminti Anahita de cei doi paznici și se rugă să li se fi terminat tura.

Se uită la telefon.

Mai erau patruzeci și unu de minute.

———

Gil stătea la coadă în stația de autobuz. Nu se mai chinuia să se ascundă. De fapt, își dorea ca ea să-l vadă. Să știe. Să simtă respirația aceea fierbinte.

Până acum femeia cu siguranță își dăduse seama că o urmărea. Dar Gil mai știa și că ea nu putea să devieze de la plan. Cum nu putea nici el.

———

Nasrin lăsă două autobuze să vină și să plece. Când al treilea opri, ea se sui în el. Ținând bocceaua lui Amir strânsă tare la piept, îi inspiră mirosul de mosc.

Obiectul de piele era, acum putea s-o recunoască, aproape cu siguranță tot ce-i mai rămăsese de la el. Riscaseră totul pentru ca obiectul, și ea, să scape.

Ea pierduse totul. El pierduse și mai mult.

Însă odată cu această constatare veni și un sentiment neașteptat de calm, de libertate. Ce era mai rău se întâmplase. Nu-i mai era teamă.

Nasrin se așeză în colțul din spate. Măcar acum putea să-l urmărească ea cu privirea, nu invers.

Gil urcă și se așeză pe partea cealaltă, un rând mai jos față de ea.

Celălalt bărbat stătea, neobservat, imediat în fața lui Nasrin.

Apoi autobuzul 119 plecă din stație.

———

— Opriți-vă!

Anahita se opri.

— Ce dracu' se-ntâmplă? izbucni Betsy. E oaspetele meu. Lăsați-o să treacă.

— O cunoașteți pe femeia aceasta? întrebă agenta, cu mâna pe pistol.

— Bineînțeles, minți doamna Cleaver. Dumneata o cunoști pe ea?

Betsy arătă spre Katherine.

Agenții dădură aprobator din cap.

— Bine. Lăsați-ne să trecem.

Anahitei îi bătea inima atât de tare încât avea impresia că pulsațiile se văd pe sub paltonul gros, de iarnă.

Agenta îi aruncă o privire urâtă, apoi încuviință cu o singură mișcare bruscă din cap.

— Mulțumesc, spuse Anahita, dar constată că acest lucru nu făcu decât s-o înfurie și mai rău pe agentă.

Intrară în biroul exterior. Nu era deloc cum și-l închipuise Anahita. Se așteptase tot la lambriuri închise la culoare. La fotolii mari, de piele. La un covor gros care să arate impresionant, dacă nu-l studiai prea de-aproape.

La fel ca multe altele din guvern, după cum învăța câte puțin în fiecare zi. Totul era extraordinar dacă nu te apropiai prea mult.

Însă lucrurile nu stăteau deloc așa în anticamera secretarului Adams. Stăteau mai rău.

Schele. Prelate. Podeaua uzată și peticită era la vedere, acoperită cu un strat de praf de gips. Arăta ca un șantier. Secretarul Adams reinventa biroul – și funcția.

— Așteaptă aici, zise Betsy. Tu – arătă spre Katherine – vino cu mine.

— Grăbiți-vă, vă rog, zise Anahita.

Betsy se opri, se întoarse, iar Anahita se aștepta la un răspuns tăios. În loc de asta, văzu o figură obosită, îngrijorată, înțelegătoare.

— O să ne grăbim. Poți să te liniștești, ai reușit. Ai intrat. Secretarul Adams o să vină într-o clipă.

Anahita văzu cum Betsy și Katherine dispar în camera alăturată.

Nu se liniști. Doamna Cleaver era bine-intenționată, dar nu știa ce știa Anahita.

Își verifică telefonul.

Mai erau treizeci și opt de minute.

———

Autobuzul își croia drum spre capătul celălalt de Frankfurt, oprindu-se ca să lase bărbații, femeile și copiii să coboare.

Și ca să lase bărbații, femeile și copiii să se suie în el.

Capitolul 8

Ellen Adams își făcu apariția, urmată îndeaproape de Șeful ei de Cabinet.

Anahita căscă ochii fără să vrea. N-o mai văzuse pe Adams decât de la distanță sau la televizor.

Era mai înaltă decât crezuse Anahita. Dar la fel de aprigă.

— Ai informații? întrebă secretarul Adams venind chiar lângă ea.

— Iată.

Anahita îi întinse telefonul secretarului de stat, care-l luă, se uită la ecran, apoi i-l oferi lui Boynton.

— Ce-i asta? întrebă Ellen.

— O poză pe care am făcut-o unui mesaj care a venit la biroul meu aseară. Sunt ofițer la Externe…

— Biroul Pakistan, da. Ce înseamnă?

— Vă pierdeți vremea, doamnă secretar, zise Boynton ridicând telefonul. E ofițer adjunct. Avem specialiști de la informații în camera de ședință, ne așteaptă. Ea – făcu semn spre Anahita – n-are cum să știe ceva ce nu știe serviciul nostru de informații.

Ellen se răsuci spre el.

— Și, din câte am auzit, serviciul nostru de informații nu știe nimic. N-are cum să se descurce ea mai rău.

Se întoarse înapoi la Anahita.

— Explică-mi.

Anahita înșfacă telefonul din mâna lui Boynton și veni lângă secretarul Adams, aplecându-se mult spre ea. Umerii li se atinseră.

— Uitați-vă la numere, doamnă secretar.

— Mă uit… începu Ellen, apoi amuți când cifrele se desprinseră din înșiruire, se regrupară și formară ceva cumplit.

Monstrul din debara. Monstrul de sub pat. Monstrul de pe aleea întunecată pe care, oricât ai fi cântat, nu-l puteai goni.

Toate grozăviile neînchipuite veniseră laolaltă în cifrele acelea.

— Sunt numerele de autobuz și orele primelor două atentate, spuse Ellen. Și urmează un al treilea.

Glasul ei devenise aproape o șoaptă, ca și cum, dacă ar fi vorbit mai tare, ar fi declanșat explozia.

— Mesajul ți-a fost trimis azi-noapte?

— Da.

— Ce? vru să știe Boynton și făcu un pas în față.

Betsy și Katherine se bulucirăși ele.

Apoi Boynton, Betsy și Katherine vorbiră în același timp, dar Ellen ridică mâinile, cerând tăcere.

— Unde o să aibă loc? întrebă ea.

— Nu știu.

— Cine l-a trimis?

— Nu știu.

— Minunat, spuse Boynton.

Nu-l asculta nimeni. Sau cel puțin nu părea să-l asculte.

Dar secretarul Adams îi înregistră reacția și o clasă alături de celelalte mostre de comportament din partea lui.

— Dacă ar fi să ghicesc, aș spune că următoarea țintă e tot în Europa, zise Anahita.

Ellen încuviință din cap, scurt și hotărât.

— De acord. Din moment ce trebuie să reducem numărul de variante, mi se pare rezonabil. Dacă-i așa…

Se uită la ceas și făcu niște calcule în minte.

— O, Doamne.

Întoarse privirea spre Betsy.

— Mai avem douăzeci și patru de minute.

Betsy nu-și găsea cuvintele și se albise la față.

— Veniți cu mine, spuse Ellen.

O urmară în sala privată de conferințe. Toate scaunele erau ocupate și toți ochii se ațintiră spre ei.

Secretarul Adams le explică pe scurt ce știau și ce urma să se întâmple.

— Vreau să trimiteți codul ăsta tuturor serviciilor de informații aliate. Și vreau să-mi dați o listă cu toate capitalele europene unde există rute de autobuz cu numărul 119. Londra și Parisul le puteți omite. O vreau în cinci minute.

Urmă o clipă de tăcere, ca și cum ar fi rămas suspendați, apoi locul izbucni într-o activitate intensă.

— Vreau să vorbesc cu șeful serviciilor de informații al Uniunii Europene, îi spuse Ellen lui Boynton și se îndreptă înapoi spre biroul ei personal.

Când ajunse în dreptul mesei de lucru și se pregătea să se așeze, se uită la el. Șefa de cabinet stătea în pragul ușii.

— Ce e? întrebă ea.

El se uită peste umăr, în camera de conferințe, la toți cei care roiau în plină activitate. Apoi păși în biroul ei și închise ușa.

— N-ați întrebat de ce ea.

— Nu înțeleg.

— Tânăra de la Externe. De ce ea? De ce a primit ea avertismentul?

Ellen era gata să spună că nu conta, dar se opri. Își dădu seama că probabil avea o importanță.

— Fă-mi legătura cu directorul de la Informații de la UE, apoi vezi ce poți să afli despre Anahita Dahir.

Se așeză, își scoase telefonul și îi trimise un mesaj fiului ei: *Te rog contactează-mă.*

Degetul îi pluti deasupra emoji-ului în formă de inimioară, apoi se mută de acolo și apăsă pe săgeata de trimitere.

Apoi așteptă. Și așteptă.

Tic. Tic.

Nu primi niciun răspuns.

———

— Am găsit, spuse un analist de informații de la Departamentul de Stat, dând buzna în biroul lui Ellen.

Ea tocmai terminase de vorbit cu șeful de la Informații de la UE și îi spusese ce aflaseră.

Analistul așeză lista în fața ei. Ceilalți se adunaseră în spatele lui, privind-o pe ea cum citește. Nu dură mult. Lista era surprinzător de scurtă.

Londra și Paris puteau fi eliminate. Mai rămâneau Roma, Madrid și Frankfurt.

— E vreuna dintre variante mai probabilă decât alta? se interesă ea.

Mai erau șase minute.

— Din câte ne dăm seama, nu, doamnă secretar. Încercăm să sunăm la companiile de transport din fiecare oraș, dar e trecut de ora șase și birourile sunt închise.

Cu toții o priveau cu ochii mari. Ellen se întoarse spre Boynton.

— Fă-mi legătura cu Interpolul. Spune-le să alerteze poliția din fiecare dintre orașe. Katherine!

— Da? răspunse fiica ei și apăru în pragul ușii, cu telefonul la ureche.

— Roma, Madrid, Frankfurt. Răspândește vestea!

— Am înțeles.

———

— Ce se întâmplă? întrebă Anahita privind un grup de analiști cum traversează în grabă camera, îndreptându-se spre biroul Secretarului de Stat.

— Au făcut o listă cu orașele care au autobuze cu numărul 119, spuse un asistent.

— Care sunt?

Asistentul trânti lista pe masă.

Anahita se încruntă când citi, căzând pe gânduri. Apoi frunte i se descreți și ochii i se deschiseră larg.

— Iisuse, Frankfurt, murmură ea și scoase telefonul.

Mai aveau patru minute și jumătate.

Cu mâinile tremurându-i, atinse ecranul. Nu apăru mesajul pe care-l căuta. Îl mai atinse o dată. Se ivi mesajul lui Gil, din dimineața aceea.

În drum spre Frankfurt.

Îi scrise înapoi: *Ești în Frankfurt? Într-un autobuz? Acum?* Și apăsă pe pictograma „urgent”.

———

Da, răspunse Gil și se relaxă în scaun. Fuseseră douăzeci și șase de ore lungi, dar aproape ajunseseră.

De ce? îi scrise Anahita.

Urmăresc o pistă.

———

Ce listă? Anahita își mai controla cu greu degetele și apăsă pe „expediere” înainte să observe greșeala. Tocmai voia să se corecteze când primi un mesaj de la el.

Nu pot să-ți spun.

Unde ești în F?

Așteptă. Se uită fix la ecranul ei. *Te rog. Te rog.*

Trei minute și douăzeci de secunde…

În autobuz.

Ce autobuz?

Contează?

!!!!!!

#119

———

Gil își puse telefonul în buzunar și se așeză mai comod, privindu-i pe copiii din fața lui cum se împung și se împing. Pe partea cealaltă, o femeie în vârstă îi privea la rândul ei, fără îndoială recunoscătoare că nu-i erau copii sau nepoți.

Autobuzul era plin-ochi, iar Gil se întrebă dacă să-și ofere locul cuiva, dar trebuia să o supravegheze pe Dr. Bukhari, să vadă unde o să coboare. Și dacă informatorul lui avea dreptate.

———

Dă-te jos! Bombă!!

Dar nu primi niciun răspuns.

Anahita se holbă la ecran. *Haide. Haide.*

Nimic.

Încercă să sune.

Nimic.

Se ridică și alergă până în biroul secretarului de stat. Agenții de pază încercară s-o oprească, dar din nou își croi drum dincolo de ei.

— Un prieten! strigă ea. Am un prieten care e în autobuzul 119 în Frankfurt. Urmărește o pistă. Am încercat să-i spun că urmează un atentat și nu mi-a răspuns.

— O pistă? întrebă Betsy. E jurnalist?

— Da.

Betsy se răsuci și se uită la Ellen.

Când secretarul Adams scoase telefonul, Betsy se întoarse spre Anahita.

— Cum îl cheamă?

Ellen se uită la ultimul mesaj personal pe care-l primise. De la fiul ei.

În Frankfurt în autobuz. Mai multe mai târziu.

— Gil, zise Anahita. Gil Bahar.

Își mută ochii de la figura uluită a lui Betsy la cea a lui Ellen. Avea gura căscată și făcuse ochii mari.

Tremurând, Ellen apăsă pe pictograma de apelare și îi susținu privirea lui Betsy.

— Ce e? vru să știe Anahita.

— Gil Bahar e fiul ei, spuse Charles Boynton.

Cineva parcă aspirase tot aerul din cameră.

Mai erau trei minute și cinci secunde.

Cu toții se uitau la Ellen.

Katherine intră în încăpere și se opri.

— Ce s-a întâmplat?

Betsy se apropie de ea.

— Gil e în autobuzul 119 din Frankfurt. Mama ta îl sună.

— O, Doamne, spuse ea, și nu mai reuși să rostească vreun cuvânt.

———

Autobuzul se opri, iar copiii din față, băgând de seamă că se oprise, țipară și se dădură jos țopăind. Chiar când bărbatul din fața lui Nasrin ieși la rândul lui.

Dar lăsă ceva în urmă.

În mașină urcară câteva familii. Niște adolescenți. Un cuplu în vârstă.

Gil simți că telefonul îi vibrează, dar îl ignoră. Trebuia să se concentreze la Dr. Bukhari la fiecare stație, să fie sigur că nu coboară în ultima clipă.

Autobuzul porni, iar el scoase telefonul din buzunar.

— Băga-mi-aș spuse și apăsă pe butonul roșu de respingere.

———

— Mi-a închis, spuse Ellen.

— Folosește telefonul meu, zise Katherine.

Sună și îi întinse mamei ei mobilul.

Mai era un minut și zece secunde.

Din nou, telefonul îi vibră.

După câteva clipe, Gil îl scoase, așteptându-se să vadă poza mamei lui.

În schimb, în imagine era sora lui vitregă, Katherine.

— Bună, Katie…

———

— Ascultă-mă cu atenție, zise mama lui pe un ton sobru, calm.

— Rahat, spuse Gil și dădu să închidă.

— E o bombă, spuse Ellen ridicând tonul.

— Ce?

— E o bombă în autobuzul tău.

Calmul dispăruse. Aproape că țipă.

— Ai puțin peste un minut. Du-te!

Îi luă o clipă să înregistreze cuvintele, panica, înțelesul mesajului.

Se ridică și strigă:

— Opriți autobuzul! E o bombă!

Ceilalți pasageri se uitară la el, apoi se întoarseră jenați cu spatele la americanul nebun.

Se întinse spre Nasrin și o apucă de braț.

— Ridică-te! Dă-te jos!

Ea îl împinse și îl atacă cu bocceaua lui Amir. Începu să-l lovească și să strige după ajutor.

Deci așa voiau s-o lichideze, își spuse, în timp ce mintea și adrenalina i-o luară la goană.

Gil îi dădu drumul și alergă în față, unde strigă la șofer:

— Oprește! Dă jos pe toată lumea.

Se întoarse și privi de-a lungul autobuzului la chipurile care se holbau la el. Bărbați, femei și copii. Îngroziți. Nu de bombă, ci de el.

— Te rog, imploră el.

Tic. Tic.

———

Se uitau cum ceasurile care acopereau peretele din biroul superb continuă numărătoarea inversă. În fundal, estompat, îl auzeau pe Gil cum țipă, cum se roagă de oamenii din autobuz.

Nouăsprezece.

Optsprezece.

— Gil! strigă mama lui. Dă-te jos!

În sfârșit autobuzul opri cutremurându-se. Ușa se deschise și șoferul se ridică de pe scaun.

— Mulțu… începu Gil înainte ca șoferul să-l apuce de haină.

Și se pomeni aruncat afară.

———

Zece.

Nouă.

Aveau ochii larg deschiși. Nu mai respirau.

— Opt, șopti Anahita.

———

Ateriză pe asfaltul tare. Julit, fără suflu, ridică privirea și văzu cum autobuzul se îndepărtează. Se ridică împleticindu-se și alergă după el. Apoi, dându-și seama că n-o să-l prindă niciodată, Gil se întoarse spre pietoni.

———

Trei.

Doi.

———

— Feriți-vă, la pământ! E o…

———

Tic… tac.

———

Ellen se albi la față când se declanșă alarma Anahitei.

Capitolul 9

Telefonul îi alunecă lui Ellen din mână și căzu pe podea.

Năucă, întinse brațul în spate, încercând să-și găsească echilibrul. Să rămână dreaptă.

Fotografii înrămate, suveniruri și o lampă se sparseră cu zgomot în cădere.

Apoi, cuprinsă de panică, se aplecă și ridică telefonul.

— Gil?! strigă ea. Gil??

Dar legătura fusese întreruptă.

— Gil? șopti ea în tăcerea monstruoasă care se așternuse.

— Mamă? zise Katherine și făcu un pas spre ea.

— A explodat, murmură ea, holbându-se cu ochii larg deschiși când la fiica ei, când la Betsy.

Și apoi se dezlănțui haosul, când toată lumea din încăpere intră în acțiune, urlând ordine în stânga și-n dreapta.

— Stop!

Se opriră. Se întoarseră cu toții spre secretarul Adams. Betsy stătea de-o parte a ei, Katherine de cealaltă.

Trecuseră zece secunde de la explozie.

— Cunoaștem locația exactă a autobuzului? vru să știe Ellen.

— Da. Putem să-l localizăm după semnalul telefonului, zise Boynton.

Înșfacă mobilul, apăsă de câteva ori pe ecran și dădu aprobator din cap.

— Gata.

— Trimiteți-o nemților, porunci secretarul Adams. Și sunați la urgențe în Frankfurt. Acum!

— Da, doamnă secretar.

Asistenții primiră instrucțiuni să anunțe serviciile de informații despre ce se întâmplase și să contacteze consulatul american din Frankfurt ca să-și trimită oamenii acolo.

— Și spuneți-le să-l găsească pe Gil, strigă Ellen în urma lor. Gil Bahar.

Le spuse cum se scrie, iar literele parcă i-ar fi mânat în goană pe asistenți de-a lungul coridorului.

Se întoarse spre Katherine, care încerca să dea de Gil la telefon. Katherine clătină din cap. Se uitară la Anahita, care încerca și ea.

Avea ochii ieșiți din orbite și ținea telefonul la ureche. Nimic.

— Sun la biroul nostru din Frankfurt. Pot să ajungă acolo repede, spuse Katherine în timp ce degetul îi izbea ecranul telefonului. Tu – îi spuse Anahitei – mai încearcă să dai de fratele meu.

Ana încuviință dând din cap.

Mai multe telefoane începură să sune, să piuie, să dea semnale.

Betsy se întoarse spre monitoare și văzu cum Dr. Phil îi ia interviu unei femei al cărei soț voia să devină femeie, și care se vedea nevoită să-i spună că și ea vrea să devină bărbat.

Click.

Judge Judy se pronunța într-o speță în care un vecin fura întruna un șervet de bucătărie de pe o frânghie de rufe.

Click. Click.

Deocamdată nicio știre. Trecuse puțin peste un minut.

Click.

— Doamnă secretar, l-am informat pe cancelarul german și am trimis coordonatele serviciilor lor de informații și de urgență, raportă Boynton. Să-l informăm pe președinte?

— Pe președinte? întrebă Ellen.

— Al Statelor Unite.

— O, Doamne, da, mă ocup eu.

Ellen se așeză cu greu, aproape prăbușindu-se în scaun, și își lăsă capul să-i cadă în mâini. Degetele i se înfipseră în scalp. Când ridică la loc capul, ochii îi erau injectați, dar niciun mușchi de pe figură nu trăda faptul că fiul ei tocmai fusese ucis.

— Faceți-mi legătura cu președintele Williams, vă rog.

Rapoartele veneau furioase și iuți, asistenții dădeau mai departe tot ce aflau.

— Domnule președinte, a mai avut loc un atentat.

———

— O clipă.

Doug Williams îi făcu semn șefei de cabinet să pună punct întâlnirii cu reprezentanții Agenției pentru IMM-uri și să elibereze Biroul Oval.

Când rămase singur, Williams se întoarse și privi pe deasupra gazonului de afară.

— Unde?

— Frankfurt. Tot un autobuz.

— Rahat.

Măcar n-a fost aici, nu reuși să nu-și spună în sinea lui.

Se așeză la birou, puse telefonul pe difuzor și tastă rapid în motorul de căutare securizat de pe laptop.

— Nu văd nimic online.

Barb Stenhauser se întoarse. Adresă prin limbajul corpului întrebarea nerostită, însă drept răspuns nu primi decât un gest scurt pe care-l interpretă corect ca însemnând că trebuia să treacă prin toate canalele monitoarelor de pe perete.

— Încă o explozie, îi spuse el din partea cealaltă a Biroului Oval. Frankfurt.

— Rahat.

Lăsă deschis pe CNN și își apucă telefonul.

— Când s-a întâmplat? o întrebă el pe Ellen.

Ea se uită la ceas și rămase surprinsă când văzu că nu trecuse decât un minut și jumătate.

— Acum nouăzeci de secunde.

Părea o veșnicie.

— Am informat guvernul german și comunitatea internațională a serviciilor de informații, zise secretarul Adams. Mesajele de alertă au pornit pe canale securizate.

— Stai așa. Tu le-ai spus germanilor? Nu invers? De unde ai aflat așa de repede?

Ellen făcu o pauză. Nu voia să-i spună. Dar știa că trebuie.

— Fiul meu era în autobuz.

Mărturisirea fu întâmpinată de tăcere.

— Îmi pare rău, spuse el într-un târziu, și aproape că lăsă impresia că așa era.

— E posibil să fi coborât, spuse ea. Suna…

Se adună.

— …de parcă ar fi reușit.

— Vorbeai cu el când s-a întâmplat?

— Pot să vin la dumneavoastră, domnule președinte, și să vă explic ordinea evenimentelor?

— Cred că ar fi foarte bine.

———

Până când Ellen ajunse la Casa Albă ținându-și strâns telefonul și

refuzând să-l lase agenților de la serviciile secrete, pentru că ar fi putut suna Gil, Directorul Agenției Naționale de Informații și generalul Whitehead, șeful Statului Major Interarme, se aflau deja în Biroul Oval.

— O să ni se alăture în curând și Departamentul Național de Securitate și Apărare, spuse președintele Williams, dar n-o să-i aşteptăm.

Nu spuse nimic despre Gil, ceea ce fu o ușurare. Cu toate că Ellen bănuia că nu are de gând s-o cruțe de durere. Mai degrabă era vorba ori despre lașitate emoțională, ori uitase.

Ellen povesti rapid, pe scurt, ce se întâmplase. Până atunci, probabil că lumea întreagă aflase despre explozie. Imaginile erau peste tot la știri. Crainicii de la televizor erau aproape isterici, fie de spaimă, fie de entuziasm. La locul exploziei veniseră jurnaliști, care se apropiaseră mai mult decât ar fi avut voie, în timp ce poliția germană, de obicei eficientă, încerca să recapete controlul asupra zonei. Ambulanțele și mașinile de pompieri încercau să-și croiască drum până la locul atentatului.

— Vreți să spuneți că o începătoare de la Biroul pentru Afaceri Externe a primit un avertisment? încercă să înțeleagă Tim Beecham, directorul National Intelligence. Nimeni altcineva din lume, din rețeaua noastră sofisticată de informații, niciunul dintre agenții noștri cu state vechi, nimeni n-a știut nimic, dar ei i-a trimis cineva un mesaj?

— Da, răspunse Ellen, care exact asta le spusese.

— Dar cine? întrebă președintele.

— Nu știm. A șters mesajul.

— L-a șters?

— Ăsta e protocolul. A crezut că era spam.

— Era din partea unui prinț nigerian? întrebă directorul de la securitatea internă, care tocmai sosise.

Nu râse nimeni.

— De ce ei? întrebă președintele. Această Ana…

— Anahita Dahir. Nu știu…

— Anahita Dahir, murmură directorul CIA și se uită la cel de la National Intelligence.

— N-am apucat s-o întreb, spuse secretarul Adams. Mă bucur doar că a reacționat.

— Prea târziu, zise secretarul apărării. Toate bombele au explodat.

Ellen nu spuse nimic. La urma urmei, bărbatul avea dreptate.

Directorul National Intelligence se scuză, apoi se întoarse după un minut.

Generalul Whitehead privi scena și lăsă capul puțin pe-o parte. Îi strecură o privire Secretarului Adams și îi zâmbi într-un mod care ar fi trebuit să fie încurajator, dar avu exact efectul opus.

Acum și ea îl studie pe Tim Beecham.

— Totul în regulă? întrebă Doug Williams.

— Da, domnule președinte, răspunse Beecham. A trebuit doar să-mi pun o parte din oameni în alertă.

Ellen Adams se întrebă de ce îl îngrijorase absența aceea scurtă pe șeful Statului Major Interarme. Bănuia că știe de ce.

Tim Beecham n-ar fi avut nevoie să părăsească încăperea ca să dea telefonul acela. Singurul motiv ar fi fost ca să se ferească de restul.

Dar de ce?

Ellen îi aruncă o privire generalului Whitehead, însă atenția lui era îndreptată din nou asupra președintelui.

Secretarul Adams răspunse întrebării lor în vreme ce mama lui Gil stătea cu spatele la monitoare. Nu îndrăznea să se uite. În caz că…

Generalul Whitehead fu cel care rosti în cele din urmă întrebarea.

— Fiul dumneavoastră?

— Nicio veste.

Cu o voce nesigură, spartă. Ochii ei îl implorau să nu întrebe mai mult.

El dădu scurt din cap și nu insistă.

— Și tot n-a revendicat nimeni atentatele? întrebă președintele.

— Nu. Cu siguranță am ieșit din teritoriul unui lup singuratic, domnule, spuse secretarul apărării. Asta-i o haită.

— Am nevoie de răspunsuri, nu de clișee.

Președintele Williams se uită împrejur în cameră la consilierii pe chipurile cărora nu se citea nimic.

Momentul se prelungi.

— Nimic? aproape că răcni el. Nimic? Vă bateți joc de mine? Suntem cea mai puternică țară din lume. Avem cel mai bun echipament de supraveghere, cea mai bună rețea de spionaj, și voi veniți la mine cu rahaturile astea?

— Cu tot respectul, domnule președinte… începu directorul CIA.

— Lasă dracului asta! Spune odată!

Îi aruncă o privire urâtă.

Directorul CIA se uită în încăpere, căutând sprijin. Ochii i se opriră asupra secretarului de stat. Ellen oftă.

Din moment ce deja era la cuțite cu președintele, avea cel mai puțin de pierdut. În plus, Ellen Adams nu mai suporta genul ăsta de politică.

— Ai expirat acum patru ani, Doug.

Îi spuse pe numele mic fără să vrea.

— Asta ce-ar trebui să însemne?

— Știi foarte bine, răspunse ea tăios și se uită la Barb Stenhauser, șefa lui de cabinet. Și la fel și tu. N-am timp de pierdut, așa că uite ideile principale. Administrația dinainte a făcut praf tot ce-a atins. A otrăvit fântâna, ne-a otrăvit relațiile. Noi suntem liderii lumii libere numai cu numele. Rețeaua de spionaj eficientă de care ești atât de mândru nu mai există. Aliații noștri nu mai au încredere în noi. Cei care vor să ne facă rău ne-au împresurat. Și am lăsat să se întâmple asta. I-am lăsat să intre. Rusia. Chinezii. Nebunul ăla din Coreea de Nord. Iar aici, în administrație, în posturile cu influență? Și chiar și la nivelul de jos? Chiar putem avea încredere că toate lumea își face bine treaba?

— Statul Paralel, zise directorul National Intelligence.

Ellen se răsuci spre el.

— Nu mă îngrijorează atât că e paralel, cât că e întins peste tot. Patru ani în care au fost angajați, promovați și răsplătiți oameni care ar spune și ar face orice ca să susțină un președinte țicnit care ne-a lăsat vulnerabili.

Se uită la telefon. Niciun semn.

— Nu toată lumea e incompetentă, iar cei incompetenți probabil că nu sunt răuvoitori. Nu ne subminează, pur și simplu nu au habar cum să-și facă bine treaba. Uite ce e, eu vin din sectorul privat. Îmi dau seama dacă oamenii sunt motivați, inspirați. Am moștenit mii de lucrători care au trăit în teamă timp de patru ani. Vor doar să țină capul plecat. E valabil și pentru departamentul meu. Și se extinde și la – se uită la Barb Stenhauser – Casa Albă.

— Mă include și pe mine? întrebă generalul Whitehead. Am lucrat pentru administrația precedentă.

— Și din câte am auzit ți-ai petrecut majoritatea timpului aruncându-te pe grenade, răspunse Ellen. Încercând să oprești, sau măcar să diminuezi, impactul deciziilor militare și strategice demente.

— Nu chiar cu succes, recunoscu șeful Statului Major Interarme. Când i-am implorat pe președinte și pe susținătorii lui să nu încurajeze dezvoltarea nucleară știți ce mi-au zis?

Ellen, prea îngrozită să întrebe, rămase tăcută.

— Mi-au zis „la ce sunt bune bombele atomice dacă nu le putem folosi?”

Whitehead păli când rosti cuvintele.

— Dacă aș fi fost mai ferm…

— Măcar ai încercat, zise Ellen.

Whitehead mârâi ușor.

— O să-mi pună asta pe piatra de mormânt. „Măcar a încercat…”

— Contează, spuse Ellen. Majoritatea n-au făcut-o. Îmi pare rău, domnule președinte. Trebuie să mă întorc la Departamentul de Stat. De fapt, trebuie să ajung în Germania. Mai doriți ceva de la mine?

— Nu, Ellen.

Președintele Williams ezită.

— Călătoria în Germania e o vizită în interes personal?

Ea se holbă la el, nevenindu-i să creadă ce spusese. Ce insinua.

Generalul Whitehead făcu un pas în față.

— Pot să vă îmbarc pe unul dintre transportoarele militare programate deja să plece de la Andrews într-o oră.

— Nu, zise președintele Williams. E în regulă. Chiar dacă nu e o vizită oficială, poți să iei avionul guvernamental. Sunt sigur că în Germania Cancelarul va înțelege natura urgentă a călătoriei și că n-o s-o interpreteze drept o încălcare a protocolului.

— E om.

Ellen îi aruncă o privire urâtă lui Williams.

— Ar trebui să încerci și tu.

Capitolul 10

— Nimic? întrebă Ellen când intră val-vârtej în birou.

Știa că dacă ar fi existat vreo veste de la Gil, ar fi aflat-o. Totuși, nu putea să nu întrebe.

— Nu, răspunse Boynton.

Betsy și Katherine plecaseră să facă bagajele pentru Frankfurt, iar acum Ellen intră cu pași mari în sala de conferințe. Tot răspunsese întrebărilor urgente din partea omologilor ei internaționali, iar acum stătea jos și îi țintuia cu privirea pe șeful ei de cabinet, asistenții-șefi și analiștii de securitate.

— Raportați.

— Germanii spun că e limpede că aceeași organizație e în spatele celor trei atentate, răspunse un asistent. Dar nu știu care organizație.

— Ar putea fi Al-Qaeda, spuse analistul de securitate. ISIS…

— ISIL.

— Stop.

Ellen ridică mâna.

— Atentatele au avut loc la interval de câteva ore. Dacă obiectivul ar fi fost să răspândească teroare, te-ai fi așteptat să aibă loc simultan. La fel ca în 11 septembrie.

Se uită în jurul mesei la echipa ei de specialiști.

— Nu credeți?

Ridicări din umeri și tăcere.

— Doamnă secretar, adevărul este că, zise un analist, pur și simplu nu știm care a fost scopul. Care este scopul.

— „Este”? Nu s-a terminat? întrebă ea.

Simțea cum se instalează o stare de isterie. O dorință zăpăcită, aproape copleșitoare, să izbucnească în râs. Să iasă alergând din cameră, fluturând brațele, și să gonească țipând pe coridor, să iasă pe ușa din față, până în mijlocul străzii. Să nu se mai oprească până nu ajungea la avion.

Se uitau unii la alții, parcă încercând să-și facă reciproc curaj să vorbească.

— Spuneți odată, îi îndemnă ea.

Mai multă tăcere. Ellen încă nu-i putea citi pe oamenii aceia. Erau școliți

să-și ascundă sentimentele reale, cu siguranță gândurile reale. Parțial din pricina pregătirii diplomatice și de spionaj, parțial ca rezultat a patru ani în care fuseseră pedepsiți pentru dezvăluirea chiar și a unui lucru concret, ce să mai vorbim despre un adevăr în sine.

— Credem că există un obiectiv mai amplu, spuse femeia care părea să fi tras paiul scurt. Anume că bombele au fost puse doar ca prim avertisment.

Își îngustă ochii și își întoarse ușor capul. Se pregăti de impact. Se aștepta să fie făcută cu ou și cu oțet pentru că adusese vești proaste.

În loc de asta, secretarul Adams absorbi informația și încuviință dând din cap.

— Mulțumesc.

Se uită împrejurul mesei.

— Și care este acest avertisment?

— Că se plănuiește ceva mai mare. Că n-a fost decât o fărâmă din ce sunt în stare, răspunse unul dintre analiștii de securitate, încurajat de reacția șefei lui.

— Că pot să facă și chiar o să facă orice vor, zise altul. Oriunde, oricând vor.

— Că sunt dispuși să omoare bărbați, femei și copii nevinovați peste tot în lume, spuse altul.

— Că sunt profesioniști, adăugă cineva.

Lui Ellen deja îi părea rău că încurajase o asemenea onestitate.

— Nu sunt atentatori care-și ascund bomba în chiloți sau în pantofi, nu sunt bombe cu cuie ascunse în rucsaci. Oricine a făcut asta joacă în cu totul altă ligă.

— Vor reuși, doamnă secretar, orice și-ar propune să facă, fu de acord un altul.

— Ați terminat? întrebă Ellen.

Se uitară unii la ceilalți, apoi, până la unul, oftară cu toții prelung. Eliminau ani întregi de frustrare. Și, odată cu ea, o litanie întreagă de îngrijorare.

— Ce știm despre mesajul pe care l-a primit domnișoara Dahir? întrebă Ellen.

— L-am găsit pe server, răspunse unul dintre ofițerii de la informații. Nu există adresă IP. Nimic nu arată de unde provine. Facem tot posibilul să aflăm.

— Bine. Unde e domnișoara Dahir? întrebă secretarul Adams. Plec în

Germania în treizeci și cinci de minute și vreau să vorbesc cu ea înainte să plec.

Se uitară cu toții împrejur, parcă așteptându-se ca Anahita să se materializeze de nicăieri.

— Ei bine? insistă Ellen.

— N-am mai văzut-o de ceva timp, spuse Boynton. Probabil s-a întors la biroul ei. O chem aici.

Un minut mai târziu, o anunță că nu era acolo.

Ellen simți un fior care-i pornea din cap de-a lungul șirei spinării.

— Găsiți-o.

Oare dispăruse pentru că așa voise? Sau o făcuse pierdută cineva?

Niciuna dintre variante nu era bună.

Ellen își aminti despre cum Directorul CIA rostise în șoaptă numele „Anahita Dahir" și schimbase o privire cu Ted Beecham, directorul de la Informații.

Cunoștea privirea aceea. Era păstrată pentru oricine nu se numea Jane sau Debbie, Billy sau Ted. Atunci o enervase, dar acum se pomeni gândind același lucru.

Anahita Dahir. De unde venea? Care era trecutul ei?

De partea cui era?

Unde e?

Iar Ellen auzi, din nou, enunțată realitatea aceea simplă. În ciuda avertismentului venit din timp, bombele explodaseră. Pentru că Anahita Dahir le adusese mesajul prea târziu.

Îi sună telefonul. Linia privată. Era Katherine.

— E-n viață!

Glasul ei, plin de voioșie, țâșni din telefon.

— O, Doamne, gemu Ellen și se aplecă până când atinse masa de conferință cu fruntea.

— Ce e? întrebă Boynton, cu ochii mari de grijă. Fiul dumneavoastră?

Ellen ridică privirea și întâlni niște ochi cărora, spre deosebire de ai președintelui, chiar le păsa. Și, în clipa aceea, își zise că-l iubește pe Charles Boynton.

Că iubește pe toată lumea.

— E-n viață.

Vorbind în telefon, o întrebă pe Katherine:

— Cum se simte? Unde e?

— E rănit, dar nu în stare gravă. Spun că o să-și revină. E la *zum heiligen… Geist…*

— Lasă, zise Ellen. O să ajungem și noi în curând. Ne întâlnim la Andrews.

Când închise apelul, mama lui Gil închise ochii și trase aer adânc în piept. Apoi secretarul Adams își deschise ochii și se uită la asistenții care îi zâmbeau.

— Se simte bine. O să-și revină. Mă duc acolo. Tu vii cu mine, îi spuse șefului de cabinet. Mai știm și altceva?

Clătinară din cap.

— Mai e ceva ce bănuim?

— A fost cu siguranță vorba de atentate teroriste coordonate, doamnă secretar, spuse analistul-senior din încăpere. Dar cine le-a coordonat – asta nu știm. Cum v-am spus, ar putea fi oricine dintr-o grupare extremistă de dreapta, până la o celulă a Statului Islamic. Din fericire, dacă e să credem mesajul primit la Biroul de Afaceri Externe, probabil că e ultimul.

— Deocamdată, spuse un asistent. Ce nu pricep e de ce ne-ar avertiza în privința bombelor. De ce ar trimite mesajul?

— Nu ei l-au trimis, zise analistul. Oricine a planificat atentatele și-a dorit ca bombele să explodeze.

— Atunci cine a trimis avertismentul? întrebă Ellen.

Când nu i se răspunse decât prin tăcere, zise:

— Speculați!

— O grupare rivală? propuse analistul-senior. Poate o cârtiță din cadrul organizației. Cineva care nu le împărtășește ideologia și a vrut să oprească exploziile. Lucrăm în orb.

— Ba nu, doar vă uitați în toate locurile previzibile, spuse Ellen. Folosiți-vă imaginația. N-au cum să existe prea mulți cei capabili să adune laolaltă oamenii și cunoștințele necesare. Vreau o listă.

Se ridică.

— Trebuie să descoperim a cui odraslă e chestia asta și s-o avortăm.

— Încă n-am aflat de ce au vizat exact autobuzele alea? întrebă Boynton. De ce orașele alea? A fost la întâmplare?

Din nou, toți cei din încăpere clătinară din cap, ca niște figurine fixate pe bordul mașinii.

Ellen se ridică, iar ceilalți o imitară.

— Vreau să vorbesc cu domnișoara Dahir înainte să plec. Găsiți-o.

În dreptul ușii, se opri. Își amintea privirea aceea. Cea dintre directorul CIA și Tim Beecham.

— Fă-mi legătura cu directorul National Intelligence, îi spuse lui Boynton.

Până să ajungă la birou, apelul era în așteptare.

— Tim.

— Doamnă secretar.

— Îl ai pe ofițerul meu de la biroul de externe?

— De ce aș avea-o?

— Nu te juca cu mine. Poate că tu ai rapoarte de spionaj, dar eu am ambasade întregi.

— Păi, să vedeți…

— Doar spune-mi.

— Da, doamnă secretar. E la noi.

———

Anahita nici nu visase că așa ceva era posibil. Nu aici. Nu într-o țară civilizată.

Nu în țara ei.

Stătea la o masă de metal, față în față cu doi bărbați în uniformă, dar fără insigne sau ecusoane cu nume. Erau de la spionaj militar. Alți doi, încă mai masivi, stăteau în dreptul ușii. Asta în caz că ar fi încercat să scape.

Însă și dacă ar fi reușit să treacă de zidul de carne, unde să fugă?

Înapoi de unde venise, bănuiau ei, își dăduse seama de asta încă de la început. De parcă n-ar fi fost din Cleveland.

Își dădea seama din felul cum îi repetau numele. Anahita.

O spuneau de parcă ar fi însemnat ceva urât. Terorist. Străin. Inamic. O amenințare.

Anahita, pufneau ei. Anahita Dahir.

— M-am născut în Cleveland, explică ea. Puteți verifica.

— Am verificat, zise ofițerul mai tânăr. Dar documentele pot fi falsificate.

— Serios?

Nu-și dorea să pară atât de necunoscătoare pe cât era, și constată că lucrul ăsta nu făcea decât să le crească suspiciunile. Experiența îi învățase că nimeni nu era atât de naiv. Sau inocent.

Cu siguranță nu cineva care purta numele de Anahita Dahir.

„Dahir”. De la „dabir”. În arabă înseamnă „dascăl”. „Învățător”.

Și „Anahita”, din persană, care înseamnă „vindecător”. Sau „înțelepciune”.

Dar n-avea niciun rost să le spună lor asta. Ar fi încetat să mai asculte după ce auzeau cuvântul „persană”.

Care pentru ei însemna „iraniană”. Adică inamicul.

Nu, cel mai bine era să nu zică nimic. Deși, în sinea ei, Anahita Dahir se întrebă dacă nu cumva aveau dreptate și nu se aflau, de fapt în aceeași tabără. Îi era greu să creadă că e aliată cu astfel de oameni.

— De ce etnie ești? întrebă poruncitor ofițerul mai tânăr.

— Părinții mei sunt din Liban. Beirut. Au fugit în timpul războiului civil și au venit aici refugiați. Eu sunt prima generație născută aici.

— Musulmană?

— Creștină.

— Părinții tăi?

— Tata e musulman. Mama e creștină. E unul dintre motivele pentru care au fost nevoiți să plece. Creștinii erau persecutați.

— Cine a trimis mesajul codat?

— Habar nu am.

— Spune-ne.

— Asta și fac. Vă spun sincer că nu știu. Imediat ce l-am primit, i l-am arătat superiorului meu. Puteți să-l întrebați.

— Nu ne spune cum să ne facem treaba. Doar răspunde la întrebări.

— Încer…

— I-ai spus superiorului tău ce înseamnă mesajul?

— Nu, n-am…

— De ce nu?

— Pentru că nu…

— Ai așteptat până au explodat două bombe și era prea târziu ca a treia să fie oprită.

— Nu, nu!

Simți că amețește și se luptă să-și păstreze echilibrul.

— Apoi l-ai șters.

— Am crezut că e spam.

— Spam? întrebă cel în vârstă, cu un glas mai rezonabil.

Și mult mai înfricoșător.

— Explică-ne asta, te rog.

— Uneori mai primim spam. Boții iau la rând diferite adrese și trimit

mesaje aleatorii. Majoritatea sunt oprite de firewall-ul Departamentului de Stat, dar unele se mai strecoară prin el.

Regretă imediat că rostise cuvântul „strecoară”, dar continuă explicația.

— Se întâmplă cam o dată pe săptămână.

Era gata să spună *întrebați-i și pe ceilalți ofițeri,* dar se opri. Prindea din mers.

— Mesajele care trec pot părea niște aiureli. La fel ca ăsta. Dacă nu-l înțeleg, întreb.

— Îți acuzi cumva superiorul? ceru să afle cel tânăr.

— Nu, bineînțeles că nu. Doar răspund la întrebare, izbucni ea.

Acum furia îi era mai puternică decât teama. Se întoarse spre ofițerul în vârstă.

— Dacă știm că un mesaj e maculatură îl ștergem sau îl arătăm superiorului și îi cerem părerea, după care îl ștergem. Asta am făcut și eu.

Ofițerul în vârstă rămase tăcut câteva clipe, apoi se aplecă în față:

— Dar asta nu e tot ce ai făcut. Ai scris numerele pe hârtie. De ce?

Anahitei îi pieri glasul. Și rămase nemișcată.

Cum să le explice?

— Pur și simplu mi s-a părut ciudat.

Cuvintele îi căzură în camera mică, înghesuită, cu un zgomot înfundat. Agentul tânăr clătină din cap și se lăsă pe spate, dar cel în vârstă continuă s-o privească.

— Știu că nu e o explicație grozavă, dar ăsta e adevărul, spuse ea, adresându-se acum numai bărbatului mai în vârstă. Nu sunt sută la sută sigură de ce le-am scris.

Asta suna și mai rău. Își dădea seama pentru că ofițerul nu reacționă deloc. Nimic. Din câte pricepea Anahita, nici măcar nu mai respira.

Chiar atunci se auzi gălăgie în dreptul ușii.

Nici așa ofițerul în vârstă nu reacționă. Avea încredere în paznici să-și facă datoria în timp ce el și-o făcea pe a lui. Care părea să conste acum în a o țintui cu privirea.

— Dați-vă la o parte!

Ofițerul întoarse privirea spre ușă. Anahita făcu la fel. Era un glas pe care-l recunoștea. O clipă mai târziu, Charles Boynton intră în încăpere, urmat de secretarul de stat.

Toată lumea sări în picioare, ofițerul în vârstă ceva mai greu decât ceilalți.

— Doamnă secretar, spuse el, iar când Anahita dădu să-i spună ceva lui Ellen, ofițerul o făcu să se răzgândească dintr-o privire.

— Ofițerul meu de la biroul de externe e la voi, spuse Ellen aruncându-i o privire scurtă Anahitei ca să fie sigură că e întreagă.

Tânăra părea tulburată, dar nevătămată.

— Da. Trebuie să-i punem niște întrebări.

— La fel și eu. Spuneți-mi cum vă cheamă, vă rog.

El ezită numai o fracțiune de secundă.

— Jeffrey Rosen. Colonel, serviciul secret al apărării.

Ellen întinse mâna.

— Ellen Adams. Secretar de stat al Statelor Unite ale Americii.

Colonelul Rosen îi strânse mâna și zâmbi abia perceptibil.

— Putem vorbi, domnule colonel? Între patru ochi, vă rog.

El îi făcu semn din cap ofițerului tânăr, care o conduse pe Anahita afară din cameră, dar nu înainte ca ea să întrebe:

— Doamnă secretar, Gil…? A…?

— E la spital. O să-și revină.

Anahita încuviință scurt din cap și umerii i se relaxară, eliberând ore întregi de tensiune.

— Știți că eu nu… N-am fost implicată.

Ignorându-i remarca, Ellen le făcu semn din cap celorlalți s-o lase singuri pe ea și pe colonel. Numai Charles Boynton rămase pe loc, în dreptul ușii.

— Ce v-a spus?

— Doar ceea ce probabil că știți deja.

Recapitulă întâmplările din momentul când mesajul apăruse în inbox-ul tinerei până în clipa primei explozii.

— Ce nu știm e de ce…

— …și-a notat numerele pe hârtie, completă Ellen.

Încercă să nu-i interpreteze sprâncenele ridicate drept o insultă. Femeile împlinite de vârsta a doua erau de multe ori tratate cu superioritate de bărbați mici. Deși nu credea că Rosen face parte din această categorie.

Ar fi fost la fel de surprins și dacă generalul Whitehead i-ar fi dat răspunsul atât de repede.

— Și? întrebă ea.

— Nu ne-a dat nicio explicație.

— Nu credeți, domnule colonel, că dacă ar fi fost spion străin, dacă ar fi

avut vreo legătură cu toate astea, ar fi avut o explicație pregătită?

Varianta aceea îl luă prin surprindere și îl făcu să cadă pe gânduri.

— Pare nevinovată.

— Și asta o face vinovată? V-ați fi descurcat de minune la procesele vrăjitoarelor.

Ellen ajunse în dreptul ușii.

— Plec în Germania.

Colonelul veni după ea.

— Sper să obțineți răspunsuri, doamnă secretar. Mă bucur să aud că fiul dumneavoastră a supraviețuit. E un om curajos.

Asta o făcu pe Ellen să se oprească. Îl privi pe colonelul acela din serviciile secrete și se întrebă dacă știa cât de curajos fusese, de fapt. Nu numai în ziua aceea, ci și în zilele îngrozitoare din Afganistan. Fața lui Rosen era ca un cifru, nu trăda nimic.

— Noi o să lucrăm de la capătul acesta. Anahita Dahir știe ceva.

— Dacă știe, sper să-mi spună în zborul până acolo.

Ellen știa că probabil n-ar fi trebuit să simtă atâta plăcere văzând expresia uluită de pe chipul Colonelului Rosen, dar simțea.

— Ar fi o greșeală.

De data asta renunțase la *doamnă secretar.* Făcuse doar o afirmație clară, îndrăzneață.

— Domnișoara Dahir e implicată. Nu știu cum, dar este. Până și dumneavoastră trebuie să vă dați seama de asta.

— Până și eu?

Privirea lui Ellen îi era la fel de dură ca și glasul.

— Sunt secretarul tău de stat. Poate că nu ești de acord cu mine. E limpede că nu ești. Dar o să-mi respecți funcția.

— Scuzați-mă.

Făcu o pauză, dar nu se lăsă.

— Cred că faceți o greșeală, doamnă secretar.

Ellen îl studie preț de o clipă prelungă. Îi spusese ce gândea, îi comunicase adevărul lui. Lucru care era mai mult decât ar fi făcut mulți în vidul care deveniseră eșaloanele superioare ale guvernului.

— Să vă mai spun ceva, doamnă secretar. Nu trebuie să aveți încredere în Anahita Dahir.

— Da, da, mi-ați explicat asta destul de limpede, domnule colonel. Și, credeți-mă, am luat foarte în serios ce mi-ați spus. Dar domnișoara Dahir tot

vine cu mine.

Ce nu văzuse colonelul era expresia de pe figura ofițerului de la biroul de externe când încercase s-o convingă pe Adams că era iminent un al treilea atentat.

Pe fața ei se putuse citi panică în stare pură. Era o tânără care voia cu disperare să oprească o explozie.

Ellen știa și că, fără Anahita, fiul ei ar fi fost mort. Îi era datoare. Dar avea, oare, încredere în ea?

Nu întru totul. Expresia de pe figura ei când o implorase s-o creadă ar fi putut fi doar teatru, o simulare pentru a pătrunde în cercul ei interior. Pentru a-i manipula în timp ce era pus la cale un atentat mult mai mare.

Ellen știa și că Rosen credea că e mult mai naivă decât în realitate. Iar deocamdată, până când reușea să deosebească prietenii de dușmani, lui Ellen îi convenea de minune.

În plus, dacă Anahita Dahir chiar era implicată, Ellen voia s-o țină aproape. S-o supravegheze. Poate să-i adoarmă atenția și s-o împingă să facă o greșeală.

Dar, își zise Ellen în timp ce deschidea drumul spre limuzinele care urmau să-i ducă la Andrews, asta dacă nu cumva ea era cea care făcea o greșeală.

———

În avion, Anahita încercă să intre în biroul secretarului Adams, să-i mulțumească pentru că o salvase. Pentru că avea încredere în ea. Pentru că o luase cu ea în Germania. Unde putea să-l vadă pe Gil.

Voia să-i explice că nu știa nimic, că nu ascundea nimic.

Dar asta ar fi fost o minciună.

Capitolul 11

Era aproape în zori când Gil Bahar își veni treptat în simțiri, își simțea membrele grele, țintuite. Ca și cum ar fi fost legate.

În minte îi veniră amintiri vagi.

Iar apoi, odată declanșat un val de panică, nu mai fură vagi. Și nici amintiri. Simțea funiile mizerabile mușcându-i încheieturile și gleznele. Simțea duhoarea de rahat și urină și mâncare și carne putrezite.

Stând cu fața în jos, inspirând mizeria de pe podea.

Setea. Setea. Și teroarea.

Apoi se trezi din somn tresărind, întorcându-se rapid la suprafață, chinuindu-se să se ridice în capul oaselor. Cu un sentiment brusc și copleșitor de groază.

— Stai liniștit, auzi un glas familiar, și apoi simți un parfum cunoscut, deopotrivă încurajatoare și neliniștitoare. Ești în siguranță.

— Mamă?

Ce faci aici? Te-au răpit și pe tine?

— Stai liniștit, spuse ea cu blândețe.

Își apropiase chipul de al lui, dar nu prea mult.

— Ești la spital. Medicii spun că o să te faci bine în câteva zile.

Și apoi își aminti totul. Mintea lui zdruncinată lucra. Țopăia, se împleticea în urmă, tot în urmă. Frankfurt. Oamenii, pietonii. Autobuzul. Figurile pasagerilor care se holbau la el. Copiii.

Femeia cu boccea. Care-i era numele? Numele…

— *Wie heißen Sie?*

O lumină strălucitoare îi fu vârâtă în ochi. Simți o mână pe cap, ținându-l nemișcat, împiedicându-l să se ridice. Ținându-i pleoapele deschise.

— Ce? zisese Gil, începând să se zvârcolească.

Femeia, care era medic, făcu un pas înapoi.

— Scuze. Prenumele. Cum vă cheamă, *bitte*?

Trebui să se gândească o clipă.

— Gil.

— De la Gilbert, *ja*?

Făcu o pauză numai o clipă înainte sa de aprobator din cap. Nu era în stare să întâlnească privirea mamei lui.

— Numele?

Vocea medicului era blândă, dar fermă și avea un puternic accent german.

Asta dură mai mult. De ce nu-și putea aminti?

— Bukhari, îngăimă el. Nasrin Bukhari.

Medicul se uită la el, apoi la mama lui. Amândouă păreau îngrijorate.

— Nu, nu, zise el și încercă să se ridice în capul oaselor. Mă cheamă Gil Bahar. Numele ei e Dr. Nasrin Bukhari.

— Numele meu e Dr. Gerhardt.

— Nu la dumneavoastră mă refer. Femeia din autobuz.

Se uită pe lângă medic la mama lui.

— O urmăream.

Ellen rămăsese puțin într-o parte. Îi rugase pe ceilalți să aștepte afară cât stătea ea cu Gil. Când el se foise în pat, ea apăsase pe buton ca să cheme un medic.

Acum făcu un pas în față.

— Las-o pe doamna doctor să te consulte, după aceea putem sta de vorbă.

Îi susținu privirea lui Gil, dându-i de înțeles că, cu cât spunea mai puține de față cu oricine altcineva, cu atât era mai bine.

El era de acord. În plus, așa avea timp să-și facă ordine în învălmășeala de întâmplări. Să scoată la suprafață amănunte. De ce îl înnebunea numele acela, Nasrin Bukhari?

Cine era?

Dr. Gerhardt își termină consultul și păru mulțumită. Îi zise că era vorba despre o contuzie, niște coaste rupte și vânătăi.

— Și o tăietură profundă la pulpă. Ați avut noroc. V-ar fi pus viața în pericol dacă trecătorii n-ar fi aplicat atât de repede presiune asupra rănii. V-am pus niște copci, dar va trebui să vă odihniți câteva zile.

Până când medicul plecă, Gil avea răspunsul pregătit.

Nu Dr. Bukhari îl speria, ci persoana care stătea în umbră în spatele ei.

Ellen privi cum ușa grea se închide în urma doctoriței, apoi se întoarse spre fiul ei. Încercă să-l atingă pe mână, dar el se feri. Nu cu răutate. Instinctiv.

Iar asta făcea gestul și mai rău.

— Îmi pare foarte rău, începu ea, dar el o întrerupse și îi făcu semn să se aplece.

Preț de o clipă, ea se gândi că voia s-o sărute pe obraz. În loc de asta, îi șopti:

— Bashir Shah.

Întoarse capul și îl fixă cu privirea. Ellen Adams nu mai auzise numele de ani întregi. Nu-l mai auzise de la ședințele lungi cu avocații de la corporație, când o avertizaseră să nu difuzeze documentarul despre traficantul de arme pakistanez.

Reporterul lor făcuse săpături mai mult de un an. Se ajunsese ca familia reporterului să fie amenințată cu moartea. Mai multe surse îi dispăruseră.

După asta, nu mai existase niciun dubiu că o să publice materialul.

Dr. Shah negase cu nonșalanță acuzațiile de trafic de arme, însă dăduse o rară declarație în care deplângea atacurile la adresa unui cetățean pakistanez onorabil. Erau același gen de acuzații false aruncate împotriva majorității predecesorilor și mentorilor săi, toți acei pakistanezi curajoși strălucițți, specialiști în fizică nucleară, care-i deschiseseră lui drumul. Oameni precum AQ Khan.

Dr. Shah explicase că Pakistanul erau aliatul Occidentului în războiul împotriva terorii.

Însă ideea documentarului era tocmai că *el* era teroarea. Și, într-adevăr, în negațiile lui lipsite de convingere se ascundea un adevăr mai profund.

Bashir Shah voia ca lumea să afle că e un negustor de moarte.

Spre groaza ei, Ellen Adams își dădu seama că, fără să vrea, cu prețul vieții unor oameni, îi făcuse reclamă. Documentarul laureat cu premiul Oscar le arătase teroriștilor de unde să-și facă rost de armele biologice. De clor. De gaz sarin. De arme de mână și de lansatoare de rachete.

Și de mai rău.

— Era și el în autobuz? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

— Nu. Dar el e creierul.

— Al atentatelor?

Acum Gil clătină din cap.

— Nu-i vorba de atentatele din autobuz. E altceva. Nu știu cine e în spatele bombelor.

— Ai spus că urmăreai o femeie. Nasrin… încercă Ellen să-și amintească numele.

— Bukhari, spuse Gil. Un informator mi-a spus că Shah recrutase trei specialiști în fizică nucleară pakistanezi. Dr. Bukhari era una dintre ei. Voiam să văd unde merge. Să văd ce pune Shah la cale. Măcar să aflu unde

e, dacă nu reușesc altceva.

— Dar știm unde e, spuse Ellen. În arest la domiciliu în Islamabad. De ani întregi.

Pakistanezii luaseră o măsură de precauție în plus, tăindu-i lui Shah accesul la internet. Spre deosebire de alți traficanți de arme, Bashir Shah era și om de afaceri, și ideolog. Se născuse la Islamabad, dar crescuse în Anglia. Acum avea peste cincizeci de ani, fusese radicalizat în timpul studenției la facultatea de fizică de la Cambridge și după aceea fusese profund influențat de site-urile jihadiste de pe internet.

Cu toate că admirase generația anterioară de pakistanezi specialiști în fizică nucleară, ajunsese să creadă că nu merseseră suficient de departe. Însă el era dispus să facă pasul.

Nu exista limită pe care să n-o întreacă.

— Pakistanezii l-au eliberat anul trecut, spuse Gil.

— N-ar face una ca asta, spuse ea ridicând tonul, apoi îl coborî din nou după ce fiul ei îi aruncă o privire de avertisment. N-au cum, șopti ea, aproape șuierând. Am fi aflat. N-ar face așa ceva pe la spatele nostru. Agenții americani au fost cei care l-au găsit.

— N-au făcut-o pe la spatele nostru. Administrația dinainte și-a dat acordul.

Ellen se trase înapoi și îl privi fix pe fiul ei. Încercă să priceapă ce-i spunea. Până atunci nu înțelesese de ce șușoteau. Acum aflase.

Dacă ce spunea el era adevărat…

Se uită împrejur în rezerva privată, parcă așteptându-se ca Bashir Shah să-i supravegheze dintr-un colț.

Mintea i-o luă la goană, adunând laolaltă mai multe piese. Încercând să umple fisurile, golurile.

Ellen Adams știa din rapoartele de la Departamentul de Stat că existau mulți actori răi. Bărbați și femei cărora nu le păsa de nimic și de nimeni ca să-și urmeze obiectivele.

Assad în Siria. Al-Qurashi de la Statul Islamic. Kim Jong-Un în Coreea de Nord.

Și, cu toate că diplomația nu-i permitea s-o spună oficial, în privat Ellen Adams l-ar fi adăugat pe listă și pe Ivanov din Rusia.

Dar nimeni nu se compara cu Bashir Shah. Nu era doar rău, sau răuvoitor, cum ar fi spus bunica ei. Bashir Shah era malefic. Voia să aducă Iadul pe pământ.

— Gil, cum ai aflat despre Shah și fizicieni?

— Nu pot să-ți spun.

— Trebuie.

— E o sursă. Nu pot.

Făcu o pauză, neluându-i în seamă furia din ochi.

— Câți?

Ellen știa la ce se referă.

— Deocamdată nu avem o cifră clară, dar se pare că douăzeci și trei de morți din autobuz și cinci de pe stradă.

În ochii închiși la culoare ai lui Gil se iviră lacrimi când își aminti de figurile lor. Și se întrebă dacă ar fi putut face mai mult. Dacă ar fi putut măcar să smulgă copilul din brațele mamei și…

— Ai încercat, spuse mama lui.

Dar oare era suficient? se întrebă. Sau gândul acela încurajator era numai o pavelă din drumul spre Iad?

———

Katherine se așeză în locul mamei ei lângă patul lui Gil, stând alături de fratele ei vitreg când el dormea, apoi se trezea, apoi adormea din nou.

Anahita intrase și ea să-l salute pe Gil. El îi zâmbise și întinsese mâna spre ea.

— Am auzit că mi-ai salvat viața.

— Mi-aș dori să fi putut salva mai multe.

Îi luă mâna într-a ei. O senzație atât de familiară. O mână care-i cunoștea corpul poate mai bine decât și-l cunoștea ea însăși.

Vorbiră câteva clipe, iar când în ochii lui începu să i se citească oboseala ea plecă. Aproape că se aplecă să-l sărute pe obraz, dar se opri. Nu pentru că era Katherine acolo, ci pentru că nu se cădea.

Nu mai erau „așa”.

După ce ieși din cameră, Boynton îi făcu semn.

— Tu vii cu noi.

———

— Duceți-ne la locul atentatului, îi spuse secretarul Adams șoferului din corpul diplomatic când ea, Boynton, Anahita și Betsy urcară în mașină. Apoi la consulatul Statelor Unite.

În urma lor venea o altă mașină, cu asistenți și consilieri, toți fiind înconjurați de vehicule ale poliției germane.

— I-am spus consulului că o să ajungeți într-o oră, spuse Boynton. El și

oamenii lui strâng cât de multe informații reușesc în legătură cu ce s-a întâmplat aici. Aveți o întâlnire cu el, apoi cu membri de top ai serviciilor secrete și de securitate americane din Germania, apoi o conferință prin telefon cu omologii dumneavoastră. Iată lista participanților, sugerată de francezi.

Ellen analiză țările și numele, tăind câteva și adăugând unul singur. Voia să fie cât mai puțini.

Îi oferi lista înapoi lui Boynton și întrebă:

— Mașina e sigură?

— Sigură?

— A fost verificată?

— Verificată? întrebă Boynton.

— Te rog să nu mai repeți tot ce zic și să-mi răspunzi la întrebare.

— Da, e sigură, doamnă secretar, spuse Steve Kowalski, șeful detașamentului de securitate al corpului diplomatic, care mergea în aceeași mașină, pe locul din dreapta șoferului.

Boynton se uită la ea cu atenție.

— De ce?

— Ce poți să-mi spui despre Bashir Shah?

În ciuda asigurărilor lui, coborî glasul.

— Shah? interveni Betsy.

Când imperiul media al lui Ellen crescuse dincolo de orice așteptare, o rugase pe Betsy să-și dea demisia din învățământ și să vină alături de ea. În lumea aceea plină de testosteorn, Ellen avea nevoie de o aliată și confidentă apropiată. Nu strica nici că Betsy era aprigă, atât prin inteligență, cât și prin loialitate.

Betsy fusese cea care o ajutase să dirijeze realizarea documentarului despre traficantul de arme.

— Nu el e în spatele poveștii ăsteia, nu? întrebă ea. Spune-mi că nu el a pus la cale totul.

Ellen văzu că Betsy nu era doar surprinsă, ci că pur și simplu nu-i venea să creadă. Iar apoi, în vreme ce clădirile din Frankfurt se derulau pe lângă ei, expresia lui Betsy trecu de la îndoială la îngrijorare și rămase fixată în ceva asemănător groazei.

— Cine? întrebă Charles Boynton.

— Bashir Shah, repetă Ellen. Ce știi despre el?

— Nimic. N-am auzit niciodată de omul ăsta.

Se uită de la secretarul Adams la Betsy, pe urmă înapoi la secretarul de stat. Nu se sinchisi să se uite la Anahita Dahir. Dar Ellen o privi. Văzu o expresie asemănătoare cu cea întipărită pe figura lui Betsy.

Asemănătoare, dar nu chiar la fel. Anahita, auzind numele lui Bashir Shah, nu era doar speriată; era terifiată.

Ce văzu Charles Boynton fu expresia șefei lui îndreptată spre el. Ellen Adams era mai furioasă decât fusese vreodată, cu toate că, e drept, n-o cunoștea decât de câteva săptămâni.

— Minți.

— Poftim? întrebă el, nevenindu-i să creadă ce auzise.

— E imposibil să nu-l știi pe Shah, izbucni Betsy. E…

Dar Ellen îi puse o mână pe picior ca s-o oprească.

— Nu. Nu mai spune nimic.

— E ridicol, se răsti el la rândul lui.

Apoi adăugă rapid:

— Doamnă secretar. Vă spun sincer că nu știu despre cine vorbiți. Și eu sunt nou în Departamentul de Stat.

Era adevărat. Barbara Stenhauser, cu acordul președintelui, îl alesese pe Charles Boynton să fie șeful de cabinet al lui Ellen.

Fusese o surpriză pentru amândoi. În loc s-o lase pe Ellen să-și aleagă singură șeful de cabinet, sau poate chiar să numească pe cineva aflat deja în departament, puseseră un consilier politic de top din campania lor în cea mai importantă funcție executivă din Departamentul de Stat.

Ellen bănuise că totul făcea parte din eforturile președintelui Williams de a o submina. Dar acum se întrebă dacă nu cumva exista un scop mai întunecat. Oare Charles Boynton chiar putea fi atât de ignorant? Cum putea să nu știe de Bashir Shah? E drept, Shah trăia în umbră. Dar nu era în fișa postului lor să vadă în acele umbre?

— Am ajuns, doamnă secretar, zise Kowalsky de pe scaunul din față.

Sute de oameni se adunaseră să caște gura, împiedicați să ajungă chiar în locul unde avusese loc explozia de niște bariere de lemn. Privitorii se întoarseră să se uite la ei când coborâră din mașină. În aer plutea o tăcere sinistră, întreruptă de declicul ușor al portierei care se închise.

Pe Ellen o întâmpinară polițistul german care conducea operațiunea, precum și cel mai important agent american din Germania, Scott Cargill, șeful secției CIA.

— Nu ne putem apropia prea mult, explică americanul.

Trecuseră aproape exact douăsprezece ore de la explozie. Soarele se înălța pe cer în ceea ce părea că va fi încă o zi rece, umedă și cenușie de martie. Mohorâtă și neprimitoare. Frankfurt, orașul industrial, își arăta înfățișarea cea mai urâtă. Și, oricum, nici în cele mai bune momente nu era grozav.

Mare parte din centrul istoric fusese bombardat în război. Deși era considerat un „oraș alfa" al lumii, lucrul ăsta se datora faptului că era un centru economic. Îi lipseau șarmul multor orașe mai mici, și entuziasmul și energia Berlinului.

Ellen se uită în urma ei la oamenii tăcuți strânși de-a lungul barierelor.

— Rude, în mare parte, explică polițistul german.

Apăruse deja un covor de flori. Ursuleți. Baloane. De parcă i-ar fi putut alina pe cei morți.

Și, din câte știa Ellen, chiar ar fi putut s-o facă.

Se uită în jur la distrugerile provocate. La metalul contorsionat. La cărămizi și sticlă. Păturile roșii fuseseră deja întinse pe jos. Erau aproape plate.

Știa că presa se uită la ea. Că o înregistrează.

Totuși, continuă să privească la câmpul de pături, întinse pe o mare distanță, ale căror colțuri se ridicau ușor în suflarea brizei. Era aproape frumos. Aproape pașnic.

— Doamnă secretar? zise Scott Cargill, dar Ellen continuă să privească împrejur.

Una dintre pături l-ar fi putut acoperi pe Gil.

Toate păturile acelea acopereau copilul, mama, tatăl, soțul, soția cuiva. Prietenii cuiva.

Era atât de liniște, abia dacă se auzea un sunet. Abia acum începu declicul familiar al aparatelor de fotografiat. Ațintite spre ea.

— „Suntem cei morți", își spuse, amintindu-și de poemul de război[{2}]. „Chiar de curând trăiam, din zori și până la apusul scăpărând…"

Ellen Adams se uită în spatele ei, la rudele victimelor care o priveau, apoi din nou la pături, care arătau ca un câmp de maci.

— Ellen? șopti Betsy și păși între ea și jurnaliști, apărându-și o clipă prietena.

Ellen îi întâlni privirea și aprobă dând din cap. Înghițindu-și fierea, temperându-și groaza, secretarul Adams își transformă repulsia în hotărâre.

— Ce-mi puteți spune? îl întrebă pe polițistul german.

— Foarte puțin, doamnă. A fost o explozie extrem de puternică, după cum vedeți. Oricine a făcut asta a vrut să fie sigur să-și îndeplinească obiectivul.

— Și care a fost obiectivul ăsta?

El clătină din cap. Nu era atât obosit, deși probabil că lucra de douăzeci și patru ore, cât stors.

— La fel ca în cazul celorlalte două, cred. De la Londra și Paris.

Se uită împrejur, pe urmă înapoi la ea.

— Dacă aveți vreo informație, vă rog să-mi spuneți.

O studie cu privirea, iar când drept răspuns nu primi decât tăcere continuă:

— Din câte ne dăm seama, aici, în locul ăsta, nu există nimic care să fie considerat punct strategic de vreo organizație.

Ellen trase aer adânc în piept și îi mulțumi.

Trebuise să întrebe în legătură cu posibilul obiectiv, cu toate că deja știa măcar o parte din răspuns. Dar nu le putea spune despre Dr. Nasrin Bukhari, fiziciană pakistaneză care se aflase în autobuz. Nu încă. Nu până nu afla mai multe.

Și voia să-l țină pe Bashir Shah pentru sine, cel puțin până vorbea cu omologii ei.

Înainte să se întoarcă la mașină, Ellen mai aruncă o ultimă privire îndelungată. Oare totul fusese făcut pentru a omorî o singură persoană?

Și, după cum spusese atât de succint polițistul german, obiectivul de aici era cu siguranță același de la Londra și Paris. Ceea ce însemna că…

— Trebuie să ajungem la consulat, îi spuse lui Boynton.

Totuși, Ellen se opri la barieră ca să stea puțin de vorbă cu rudele victimelor. Să se uite la fotografiile pe care le aveau cu ei. Imagini cu fii și fiice, cu mame și tați, cu soți și soții. Persoane date dispărute.

„Iar de ne veți trăda pe noi, cei ce ne-am dus, nu vom dormi…”

Ellen Adams nu intenționa câtuși de puțin să-i trădeze. Cu toate că, stând în mașina care gonea dis-de-dimineață prin Frankfurt, se uită la Charles Boynton și Anahita Dahir și se întrebă dacă, fără să vrea, nu cumva deja îi trădase.

Capitolul 12

Până să înceapă ședința, aveau răspunsul.

Pe ecran Ellen văzu miniștri de externe din țări alese pe sprânceană, alături de oficiali și asistenți de top din serviciile secrete.

— Informațiile dumneavoastră au fost corecte, doamnă secretar, spuse ministrul de externe britanic, care acum nu mai vorbea pe tonul acela superior. L-am identificat pe Dr. Ahmed Iqbal printre pasagerii din autobuzul din Londra. Este cetățean pakistanez și locuiește în Cambridge, unde predă la Laboratorul Cavendish, la Facultatea de Fizică a Universității Cambridge.

— A fost specialist în fizică nucleară? întrebă ministrul de externe german, Heinrich Von Baier.

— Da.

— Monsieur Peugeot? se întoarse Ellen spre ministrul de externe francez, în partea din dreapta-sus a ecranului.

Astfel de ședințe i se păruseră întotdeauna ca niște partide de *Hollywood Squares,* chiar dacă știa că nu e vorba despre un joc.

— *Oui,* concluziile sunt preliminare deocamdată, trebuie să verificăm a doua și a treia oară, dar se pare că printre cei morți în autobuzul din Paris se numără Dr. Edouard Monpetit. În vârstă de – își verifică notițele – treizeci și șapte de ani. Căsătorit. Un copil.

— Nu e pakistanez? întrebă Jocelyn Tardiff, din Canada.

— Mama e pakistaneză, tatăl e francez de origine algeriană, explică Peugeot. Locuia în Lahore și a venit la Paris acum două zile.

— Și de acolo? întrebă Ellen. Încotro se îndrepta?

— Încă nu știm, recunoscu ministrul de externe francez. Am trimis agenți să stea de vorbă cu familia lui.

— Bănuiesc că i-ați identificat prin sistemul de recunoaștere facială, spuse ministrul de externe german.

— Da, încuviință englezul. L-am surprins pe Dr. Iqbal pe camerele CCTV când a urcat în autobuz la stația de metrou Knightsbridge.

— Și atunci de ce nu i-ați identificat mai devreme? întrebă germanul. Atunci când ați început să căutați suspecți și ținte posibile.

Ellen se aplecă în față. Era o întrebare bună.

— Ei bine, spuse Marea Britanie, algoritmii serviciilor secrete nu l-au considerat o țintă.

— Același lucru e valabil și la Paris, spuse Franța. La prima verificare, programul de recunoaștere facială nu l-a luat în calcul pe Dr. Monpetit.

— De ce? întrebă Italia. Fără îndoială că niște specialiști în fizică nucleară ar fi niște ținte evidente, sau cel puțin s-ar număra pe lista scurtă.

— Dr. Monpetit e considerat un începător, explică Franța. A lucrat în cadrul programului nuclear pakistanez, dar într-o poziție inferioară, la periferie. În mare parte se ocupa de elementele de bază ale rachetelor.

— Și de sistemul de livrare? întrebă Germania.

— Nu, doar de învelișul focoaselor.

— Și Dr. Iqbal? întrebă Italia.

— Din câte știm în clipa asta, Dr. Iqbal nu avea nicio legătură cu pakistanezii sau cu vreun program nuclear, zise Marea Britanie.

— Dar era specialist în fizica nucleară, zise Canada, punând accent pe cuvântul de ordine.

Ori avea cel mai puternic prost-gust dintre toți cei de față în materie de haine, ori, mai degrabă, purta un halat de flanel. Cu elani și urși.

Avea părul cenușiu prins la spate și nu se machiase.

La urma urmei, la Ottawa era puțin trecut de ora două noaptea, și fusese practic smulsă dintr-un somn profund.

Însă în vreme ce restul înfățișării era dezordonată, nepregătită, expresia de pe figura ei spunea o altă poveste. Era alertă, stăpânită, concentrată. Și întunecată.

— Dr. Iqbal era profesor universitar, spuse Marea Britanie. Era un teoretician. Chiar și așa, nu foarte bine pregătit. Din nou, toate aceste date sunt preliminare, însă o verificare rudimentară ne arată că – se întoarse spre asistentul lui, care-i arătă un document – a publicat douăsprezece articole. Toate în calitate de co-autor.

Ministrul de externe britanic își scoase ochelarii, iar când asistentul se aplecă spre el să-i spună ceva, el izbucni:

— Da, da, știu.

Se întoarse înapoi spre cameră și zise:

— Îi percheziționăm apartamentul din Cambridge și o să-l interogăm pe superiorul lui. Încă nu i-am contactat pe pakistanezi.

— Nici noi, zise Franța. Mai bine așteptăm.

Ministrul de externe britanic se arici. Nu-i pica bine să-i spună Franța ce

să facă. Nici Germania. Nici Italia. Nici Canada. Nici proprii asistenți. Și, probabil, își zise Ellen, nici mama lui.

Ellen se gândi că alianța aceea era foarte fragilă și se putea destrăma în orice clipă. O ținea laolaltă nu respectul reciproc, ci nevoia pe care o aveau unii de alții.

Semăna mai puțin cu o partidă de *Hollywood Squares* și mai mult cu o plută. Unde e limpede că n-o să încerci să te încaieri cu un alt pasager, de teamă să nu se răstoarne cu toții.

— Am aflat ceva despre Nasrin Bukhari? întrebă Canada.

— Tot ce știm până acum e că a lucrat o vreme la Centrala Nucleară Karachi. Nu știm dacă mai lucrează tot acolo, spuse Germania. Dacă lucra. Canada a ajutat la construirea centralei, nu?

Acum era rândul Germaniei să nu joace corect.

— Asta s-a întâmplat acum zeci de ani, răspunse Canada bățoasă. Și ne-am retras sprijinul când ne-am dat seama care puteau fi intențiile adevărate ale Pakistanului.

— Cam târziu, comentă Germania.

Canada deschise gura, dar apoi o închise la loc. Ellen își lăsă capul pe-o parte și se gândi că i-ar plăcea să bea un pahar de Chardonnay cu femeia aceea. Atâta stăpânire de sine…

Ministrul de externe canadian spuse, în cele din urmă:

— Complexul din Karachi e o centrală energetică. Nu face parte din programul lor de armament.

— Păi… începu Germania, asta credem noi. Asta sperăm noi. Dar faptul că Dr. Bukhari a fost una dintre ținte ne sugerează altceva.

— *Merde,* murmură Franța.

— Mai avem multe de aflat, zise Marea Britanie. Inclusiv, bineînțeles, de ce au fost uciși cei trei. Ce puneau la cale, și cine voia să-i oprească?

— Israel, ziseră cu toții în cor.

Era răspunsul-standard ori de câte ori avea loc un asasinat.

— Președintele Williams are programată o discuție cu prim-ministrul israelian, zise Ellen. S-ar putea să aflăm ceva în curând, însă cu toate că Mossadul i-ar fi putut lua în vizor pe fizicienii aceștia, mă îndoiesc că ar arunca în aer autobuze ca să-i lichideze.

— Asta așa e, recunoscu Marea Britanie.

— Există și vești bune, zise Italia. Acum, că cei trei au murit, e de presupus că planul lor, oricare ar fi fost, a murit și el, nu?

— Nu știm ce puneau la cale, zise Franța. Poate că descoperiseră ceva și veneau să ne spună ce anume.

— Toți trei? întrebă Canada. În același timp? Mi se pare o coincidență cam mare.

Ellen se foi în scaun. Încă nu le spusese despre Bashir Shah. Nu le spusese că oamenii de știință fuseseră recrutați de el.

— Nu cred că voiau să ne dea vreun avertisment, spuse ea.

Ministrul de externe german o țintui cu privirea.

— Știi ceva, Ellen? Noi ți-am spus ce știm până acum. Dar tu nu. I-ai spus Cancelarului nostru că o să aibă loc un atentat cu bombă în Frankfurt. Știai până și numărul autobuzului și ora. Cum, oare?

— Și, adăugă Franța, de unde ai aflat despre Nasrin Bukhari și ai știut să cauți specialiști în fizică nucleară din Pakistan în celelalte autobuze? Cred că meritățm și noi niște răspunsuri.

Cumva, Ellen simți în întrebările lor o nuanță de acuză. Dar pentru ce puteau s-o acuze?

Nu, își zise. Nu pe ea personal. Pe americani. Iar secretarul Adams își dădu seama că, deși bărbații și femeile care luau parte la conferință erau predispuși să aibă încredere în Statele Unite – voiau să aibă încredere, poate chiar aveau nevoie disperată să aibă încredere, dată fiind miza –, adevărul era că nu aveau încredere.

Nu *mai* aveau. Nu după dezastrul din ultimii patru ani.

Și își mai dădu seama că o parte uriașă din rolul ei de secretar de stat urma să fie redobândirea acelei încrederi. Își aminti de mama ei, care în prima zi de școală se aplecase spre ea și îi spusese:

— Ellen, dacă vrei să ai prieteni, trebuie mai întâi să fii tu o prietenă bună.

În ziua aceea se întâlnise cu Betsy. Betsy, care încă de la cinci ani semăna cu June Cleaver, deși când vorbea parcă ar fi fost un marinar din marina comercială.

Iar acum, jumătate de veac mai târziu, Ellen Adams, secretarul de stat american, avea nevoie disperată să-și facă prieteni.

Privi chipurile îngrijorate și obosite ale colegilor ei și știu ce are de făcut. Trebuia să le spună adevărul. Adevărul despre mesajul ciudat pe care-l primise ofițerul de la biroul de externe. Trebuia să le spune ce-i zisese Gil. Despre Bashir Shah.

Aveau dreptul să știe.

Dar poate că nu chiar acum.

———

Când ajunsese în urmă cu douăzeci de minute la consulatul american din Frankfurt, intrase imediat într-o cameră securizată și îl contactase pe șeful Statului Major Interarme, la Washington.

Generalul Whitehead răspunse la primul apel.

— Da?

— Ellen Adams la telefon. V-am trezit?

În fundal o auzi pe soția lui întrebându-l chiaună cine-l sună la cinci dimineața.

— E secretarul Adams, răspunse el, cu glasul estompat de mâna cu care era limpede că acoperise microfonul. E-n regulă, doamnă secretar.

Încă părea extrem de somnoros, dar căpăta putere cu fiecare cuvânt pe care-l rostea.

— Cum se simte fiul dumneavoastră?

Era întrebarea pe care te-ai fi așteptat să o adreseze un om care pierduse prea mulți tineri și tinere.

— Se înzdrăvenește, mulțumesc. Trebuie să vă pun o întrebare. E ceva confidențial.

— Linia e sigură.

Era limpede că ieșise din dormitor și intrase în biroul privat.

— Vă rog.

Ellen se uită prin geamul gros, blindat al consulatului spre parcul de vizavi de Gießener Straße. Dar razele slabe ale soarelui de dimineață dezvăluiră faptul că nu era un parc, ci doar semăna cu unul.

La fel cum clădirea în care se afla și care era casa diplomaților americani semăna cu un lagăr german pentru prizonierii de război.

Aparențele erau înșelătoare.

Nu se uita la un parc. Cine știe ce lumină din administrație hotărâse să pună consulatul Statelor Unite vizavi de un cimitir uriaș.

— Ce-mi puteți spune despre Bashir Shah?

———

Bert Whitehead se așeză cu zgomot și se uită de-a curmezișul biroului, la fotografiile de pe peretele îndepărtat.

Știa că aceea urma să fie ultima lui campanie. Își pierduse orice entuziasm – ce să mai vorbim despre rezistență.

Bashir Shah. Oare ea chiar rostise numele acela?

— Cred, doamnă secretar, că știți câte știu și eu.

— Cred, generale Whitehead – vocea i se auzea surprinzător de limpede de la Frankfurt – că acest lucru e posibil să nu fie adevărat.

— Am văzut documentarul făcut de jurnalistul dumneavoastră despre Dr. Shah.

— A trecut ceva timp de-atunci.

— E adevărat. Am citit și dosarul pregătit de serviciile secrete pentru confirmarea dumneavoastră. Știu despre bilețele.

Ellen râse scurt, fără bună-dispoziție.

— Bineînțeles.

— A fost o mișcare înțeleaptă să anunțați imediat sosirea lor.

Bilețelele la care se referea începuseră să apară la scurt timp după difuzarea documentarului. În fiecare an, Ellen Adams primea acasă, prin poștă, o vedere. Nu exista nicio semnătură, iar pe ea era scris un mesaj de la mulți ani. În engleză și în urdu. Expeditorul îi ura și o viață lungă.

Ellen o dăduse pe prima FBI-ului, apoi uitase de ea. Până când o altă vedere a sosit de ziua lui Gil. Apoi de ziua lui Katherine.

Iar când Quinn, al doilea soț al lui Ellen și tatăl lui Katherine, murise brusc de infarct, venise încă o vedere. După numai câteva ore. Înainte să fi fost făcut anunțul oficial. O vedere prin care i se urau condoleanțe. În engleză și în urdu.

Asta fusese livrată personal.

N-avea cum să dovedească, iar FBI-ul nu descoperise nimic, însă era sigură. Când luase vederea în mână, în timp ce degetele i se răceau pe măsură ce sângele îi părăsea inima frântă, își dăduse seama.

Era de la Bashir Shah.

Făcuseră un test toxicologic și nu aflaseră nimic care să sugereze că moartea lui Quinn ar fi fost altfel decât naturală. Tragică. Dar naturală.

Ellen voia să creadă că Shah pur și simplu profitase de tragedie ca să semene îndoială. Să-i dea o lovitură plină de cruzime în timp ce ea suferea. Să se joace cu ea de-a șoarecele și pisica.

Însă Ellen Adams nu era vreun șoarece fricos. Ea privise adevărul drept în ochi.

Bashir Shah îi omorâse soțul. Și mai exista un adevăr teribil. O făcuse drept răzbunare pentru documentarul difuzat, care condusese la o serie de articole în ziare, care conduseseră, după luni întregi de presiune din partea administrației americane asupra guvernului pakistanez, la arestarea și

condamnarea lui Shah.

Acum îl avea pe Shah din nou în vizor. Dar avea nevoie de informații, multe.

— Considerați că nu știu nimic, zise ea.

— Aș putea să vă întreb de ce vreți să știți despre Dr. Shah?

— Vă rog, doar spuneți-mi. Am fost tentată să-l sun pe Tim Beecham, dar am hotărât să vă sun pe dumneavoastră mai întâi.

Din nou pauza aceea.

— Cred, doamnă secretar, că ați luat o hotărâre corectă.

Și cu asta, Ellen Adams își obținu răspunsul. Află ce însemnase privirea aceea îngrijorată din Biroul Oval, din urmă cu parcă un milion de ani, când Directorul Serviciilor Secrete Naționale ieșise din încăpere să dea un telefon. Și când Șeful Statului Major Interarme privise încruntat scena.

— Dr. Shah este un specialist în fizică nucleară pakistanez, începu generalul Whitehead.

Deschidea încet ușa debaralei ca să-i arate ce era înăuntru.

— E unul dintre fiii programului lor nuclear, l-a moștenit de la prima generație, cea de dinainte. Însă armele lui sunt mult mai puternice, mult mai sofisticate. E sclipitor. E un geniu, fără îndoială. Și-a deschis propriul institut, Laboratoarele de Cercetare Pakistaneze, care a servit drept paravan pentru efortul pakistanezilor de a-și dezvolta programul de înarmare nucleară astfel încât că poată concura cu India.

— Eforturi care au dat roade, zise Ellen.

— Da. Știm că Pakistanul încă își extinde arsenalul. Din câte ne dăm seama, are o sută șaizeci de focoase nucleare.

— Îți dau lacrimile.

— În curând o să și plângi în hohote. Informatorii noștri ne spun că până în 2025 o să aibă două sute cincizeci de focoase.

— Dumnezeule mare, oftă Ellen.

— E ceva extraordinar de periculos într-o regiune instabilă, iar ei sunt hotărâți să continue să meargă pe drumul ăsta.

— Israelul are și el arme nucleare, nu-i așa? întrebă Ellen și auzi un chicotit la capătul celălalt al liniei.

— Dacă-i faceți să recunoască asta, doamnă secretar, Yankees o să vă angajeze la servă, pentru că e clar că puteți face minuni.

— Eu țin cu Pirates.

— Ah, da. Am uitat că sunteți din Pittsburgh.

— Rămâne între noi, generale. Spuneți-mi, Israelul chiar are focoase nucleare, nu-i așa?

— Da, doamnă secretar. E singurul secret pe care sunt bucuroși să-l lase să se scurgă. Dar asta a dat, de fapt, un pretext programului nuclear pakistanez. Insistă că dacă-și cresc numărul de rachete nu fac decât ce face și Israelul. Vor să ofere o așa-numită balanță a terorii împotriva Indiei.

— Drăguț.

Ellen Adams știa conceptul, apărut în Războiul Rece dintre Statele Unite și Uniunea Sovietică, pe când niciuna dintre părți nu voia să apese butonul, știind că gestul acela putea conduce la represalii care ar fi putut șterge omenirea de pe fața pământului.

Fiecare dintre părți era, așadar, constrânsă să nu se comporte excesiv de necorespunzător. Asta era teoria.

Ce se crease, de fapt, fusese nu o balanță a terorii, ci o perpetuă stare de teroare.

— Și programul nuclear al Iranului? întrebă ea.

Aproape că-l auzi cum clatină din cap.

— Avem niște suspiciuni, dar nu le putem confirma. Însă da, doamnă secretar, cred că trebuie să pornim de la premisa că Iranul fie are, fie va avea în curând, propriile arme nucleare.

— Toate astea sunt informații publice, spuse Ellen. Ce-mi puteți spune despre întreprinderile private ale lui Dr. Shah? La un moment dat și-a început propria afacere.

— Corect. A început să facă trafic cu uraniu și plutoniu utilizabile în armament. Însă nu doar atât. Mai sunt și alții care fac afaceri pe piața aceea, ca de pildă mafia rusească. Însă ce-l face pe Shah atât de periculos e faptul că a devenit un magazin universal, un fel de Walmart pentru arme, care vinde nu doar materialele, ci și tehnologia pentru ele. Echipamentul, cunoștințele, sistemele de livrare.

— Oamenii.

— Da. Clienții pot merge la el și într-o singură tranzacție pot cumpăra tot ce au nevoie ca să-și dezvolte propriile bombe nucleare. De la A la Z, ca să zic așa.

— Clienți. Vreți să spuneți alte țări? întrebă Ellen.

— În unele cazuri. Credem că le-a furnizat nord-coreenilor componentele pentru programul lor de înarmare nucleară.

— Iar guvernul pakistanez știa cu ce se ocupă Shah?

— Da. N-ar fi putut scăpa așa de ușor fără, dacă nu acordul lor, atunci cel puțin dispoziția de a se face că nu văd. I-au tolerat afacerile. De ce? Pentru că obiectivele lui se aliniau frumos cu ale lor.

— Și anume?

— Să păstreze regiunea destabilizată, să obțină avantajul asupra Indiei și să submineze Occidentul. Shah a făcut miliarde furnizând orice oricui era dispus să ofere cel mai mult. Nu doar tehnologie nucleară, ci și arme grele, substanțe chimice, agenți biologici. Arme mai tradiționale. Ați întrebat dacă alte țări erau clienții lui. Nu acolo zace pericolul. Asupra câtorva guverne măcar mai avem un oarecare control. Amenințarea reală e faptul că armele nucleare vor cădea în mâinile organizațiilor infracționale și teroriste. Sincer să fiu, faptul că deocamdată n-au ajuns acolo încă mă uluiește.

Ellen tăcu o clipă ca să absoarbă toate acele informații, iar mintea îi porni la goană.

— Cine-i face rost lui Shah de componente, de arme? Doar nu le face el.

— Nu, el e intermediarul. Există tot felul de jucători, dar unul dintre furnizorii lui principali pare să fie mafia rusească.

— Și Pakistanul permite asta?

Ellen trebuia să fie sută la sută sigură în această privință.

— Doar sunt aliații noștri…

— Joacă un joc periculos. Guvernul pakistanez ne-a permis să avem baze militare în nord în timpul îndelungatei noastre prezențe militare în Afganistan, dar în același timp au și oferit azil lui bin Laden, Al-Qaedei, Pathan, talibanilor. Granița lor cu Afganistanul e poroasă. Țara e plină de extremiști, teroriști, sprijiniți și protejați de guvern.

— Și cărora Shah le furnizează resurse.

— Da, cu toate că dacă l-ați întâlni n-ați bănui niciodată că face așa ceva. Arată de parcă ți-ar fi frate, de parcă ar fi cel mai bun prieten al tău. Educat. Binevoitor.

— Dar lucrurile nu sunt așa cum par.

— Rareori sunt, confirmă generalul Whitehead. Am participat la întâlnirile cu armata pakistaneză. Dar am fost și în peșterile acelea. Am văzut armele ascunse acolo, furnizate de Shah. Dacă vreuna dintre grupări chiar a pus mâna pe o bombă nucleară…

— De ce n-au făcut-o, dacă le-a făcut rost de materiale timp de zeci de ani?

— Două motive, zise Bert Whitehead. Majoritatea grupărilor sunt

canibale. Se luptă între ele. Se omoară între ele. N-au organizare, n-au continuitate. E nevoie de ani întregi, și de stabilitate, ca să construiești o bombă. Și nu poți s-o asamblezi într-o peșteră, pe povârnișul muntelui. Un alt motiv este că serviciile secrete din Occident îi opresc. Rețelele noastre de spionaj au întrerupt zeci de încercări de a vinde sau obține materiale și deșeuri nucleare de la căderea Uniunii Sovietice încoace. Și țineți cont că e nevoie doar de puține ca să construiești o bombă murdară.

Secretarul Adams n-avea nevoie să i se reamintească. Gândul nu o părăsea niciodată.

— După cum știți, continuă generalul, administrația americană dinaintea celei anterioare a făcut presiuni asupra Pakistanului să-l aresteze pe Shah. Asta și parțial datorită documentarului dumneavoastră. Pakistanezii au fost supuși presiunii publice. Speram să obținem o condamnare la închisoare, dar n-a primit decât arest la domiciliu. Totuși, chiar și așa e mai bine decât nimic, bănuiesc, îi limitează influența.

— Până acum, zise Ellen.

— Ce vreți să spuneți?

— Nu știați? A ieșit. Pakistanezii l-au eliberat anul trecut.

— Pentru Dumnezeu… Îmi pare rău, doamnă secretar.

Generalul Whitehead oftă.

— Bashir Shah eliberat. Asta e o problemă.

— Mai mult decât credeți. Se pare că eliberarea a fost făcută cu binecuvântarea noastră.

— A noastră?

— Administrația precedentă.

— E imposibil! Cine-ar fi atât de prost încât… S-o lăsăm baltă.

Fostul președinte, Eric Dunn – el ar fi fost atât de prost. Cunoscut până și – sau poate chiar mai ales – printre asociații lui cei mai apropiați drept Eric cel Tâmpit. Dar asta depășea granițele tâmpeniei și o dădea în nebunie curată.

— S-a întâmplat chiar după alegeri, zise secretarul Adams.

— După alegeri? După ce au pierdut? întrebă generalul Whitehead. De ce ar face asta? mormăi pentru sine. De unde știți toate astea?

— Mi-a spus fiul meu. Urmărea o specialistă în fizică nucleară pe nume Nasrin Bukhari, care fusese angajată de Shah.

Ellen îi explică ce știa. La celălalt capăt al convorbirii se lăsă tăcerea, în vreme ce generalul Whitehead asculta, absorbind fiecare cuvânt. Și

însemnătatea lui.

Într-un târziu zise:

— Dar de ce și-ar ucide Shah oamenii?

— N-ar face-o.

— Și atunci cine?

— Speram să-mi puteți spune dumneavoastră.

Dar secretarul de Stat nu auzi decât o mare tăcere.

Capitolul 13

— Prim-ministrul israelian neagă că au vreo legătură cu atentatele, îi șopti Boynton lui Ellen la ureche jumătate de oră mai târziu, în timp ce era încă în ședința cu ceilalți miniștri de externe, șefi ai serviciilor secrete și asistenți.

— Mulțumesc, zise ea, apoi se întoarse spre ceilalți, spre videoconferință, și le comunică și lor noutățile.

Întreruperea provocată de Boynton fu binevenită. Pentru Ellen, însemna că nu e nevoită să răspundă întrebării despre cum de știa momentul exact al exploziei, ținta și orașul.

Îi oferi încă puțin timp să se gândească la răspuns.

— Îl credem pe prim-ministrul israelian? întrebă Franța.

— Ne-au mai mințit vreodată israelienii? întrebă Italia.

Întrebarea reuși să stârnească râsete.

Dar mai știau și că, în vreme ce israelienii poate că nu erau întru totul sinceri cu ei, era mai puțin probabil ca prim-ministrul să-l mintă pe președintele american. Era un prieten pe care Israelul trebuia să și-l păstreze. Iar a începe cu o minciună n-ar fi ajutat în sensul ăsta.

— În plus, zise ministrul de externe britanic, poate că Mossadul e fericit să ucidă specialiști în fizică nucleară pakistanezi, dar nu într-un mod atât de brutal, care să facă atâta mizerie. Ei se laudă că sunt precișii. Curați. Atentatele au fost oricum, numai așa nu.

Părea să fi uitat că Ellen spusese exact același lucru cu numai câteva minute înainte.

— Doamnă secretar, spuse Canada, nu ne-ați răspuns la întrebare. Cum ați aflat despre atacul de la Frankfurt și despre Dr. Bukhari?

Ellen se gândi că, până la urmă, poate că ea și canadianca n-ar fi fost prietene chiar atât de bune.

— Și că țintele din celelalte autobuze erau, probabil, fizicieni pakistanezi, adăugă Italia.

— După cum știți, fiul meu era în autobuzul din Frankfurt. E jurnalist. Una dintre sursele lui i-a spus că există un complot în care sunt implicați specialiști în fizică nucleară pakistanezi. I s-a comunicat numele Nasrin Bukhari. O urmărea. După aceea, n-a fost greu să punem totul cap la cap.

— Cine e sursa lui? întrebă canadianca.

Serios, își zise Ellen, femeia care purta elani și urși devenea cam enervantă.

— N-a vrut să-mi spună.

— Propriei mame? întrebă germanul.

— Secretarului de stat.

Tonul ei descurajă orice alte întrebări posibile despre relația personală cu fiul ei.

— Și ce era acest complot? Care era planul? întrebă Franța, aplecându-se în față spre ecran, astfel că nasul îi apăru uriaș prin cameră și cu toții îi puteau vedea porii.

— Fiul meu nu știe.

Franța părea sceptică.

— Fiul dumneavoastră a fost răpit de Pathan acum câțiva ani, spuse ministrul de externe german.

— Așa este, întări Franța.

— Aveți grijă, îl avertiză Canada, dar Franța rareori asculta de Canada.

— Acolo unde alți jurnaliști au fost executați, printre care trei francezi, el a reușit să scape… zise Franța.

— Clement! izbucni Canada. Destul!

Dar nu era destul.

— Și acum înțeleg că fiul dumneavoastră s-a convertit la islam. E musulman.

— Clement! zise canadianca. *C'est assez!*

Destul.

Dar era prea târziu. Și mult prea mult.

— Ce vreți să spuneți?

Tonul lui Ellen nu prevestea nimic bun. Cu toate că știa foarte bine ce vrea să spună ministrul de externe francez. Ceva ce sugerau și alții, dar niciodată nu-i ziseseră în față.

— Nu vrea să spună nimic, zise Italia. E supărat. Parisul tocmai a suferit un atac teribil. Lăsați-o cum a căzut, doamnă secretar.

Acum fața francezului era practic zdrobită de ecran.

— De unde știți că fiul dumneavoastră nu face parte din complot? De unde știm că n-a plantat chiar el bomba?

Și iată că ieșise la iveală.

— Cum îndrăznești? mârâi Ellen. Cum îndrăznești să sugerezi că fiul

meu a avut vreo legătură cu toate astea? A încercat să oprească atentatul. Și-a riscat viața ca să-l oprească. Aproape a murit în explozie!

— Aproape, zise germanul pe un ton înnebunitor de calm, enervant de rezonabil. Dar n-a murit. A supraviețuit. Așa cum a supraviețuit și răpirii.

Ellen se întoarse spre el. Nu-i venea să-și creadă urechilor ce auzea.

— Doar nu vorbiți serios!

Îi privi pe toți, pe rând. Până și Canada, în halatul de flanel caraghios, cu elani și urși, o aștepta să răspundă la întrebare.

Cum de scăpase Gil Bahar de răpitorii lui islamiști teroriști când toți ceilalți fuseseră executați? Era o întrebare pe care o pusese și ea când se întâlniseră la Stockholm chiar după evadarea lui. Nu avusese nicio intenție să sugereze altceva. Dar Gil nu auzise decât o acuză. Așa făcea mereu.

Relația lor, și așa dificilă, se stricase și mai mult după aceea, în vreme ce putregaiul întrebării rămase fără răspuns continua să macine.

Acum abia dacă vorbeau. Cu toate că Ellen încercase din răsputeri, prin Betsy, prin Katherine. Prin telefoane și scrisori. Încercase să-i explice că-l iubește. Că are încredere în el.

Și că-i pusese întrebarea doar crezând că o să vrea să vorbească despre episodul acela.

Răpirea lui Gil era și nucleul conflictului dintre Ellen Adams și cu actualul președinte, Douglas Williams, pe atunci senator.

Și putregaiul conflictului aceluia măcinase în profunzime.

Se uită la colegii ei. Cu toții erau praf, cu toții erau speriați. Secretarul Adams nu le putea spune încă despre mesajul codat pe care-l primiseră, nu până nu dobândea un control mai bun asupra situației, și asupra Anahitei Dahir.

Dar ceva trebuia să le arunce. Și era conștientă de asta.

— Sursa lui i-a spus cine se află în spatele complotului, zise ea. A reușit să-mi spună asta de dimineață, din patul lui de spital.

Se gândi să le dea și amănuntul ăsta. Gil nu scăpase nevătămat, mulțumesc frumos.

— Și? întrebă Germania.

— Bashir Shah.

O gaură neagră parcă ar fi intrat și ar fi smuls și înghițit toată suflarea, toată lumina, tot sunetul din încăperile lor, lăsându-i fără simțuri.

Bashir Shah.

Și apoi, deodată, cu un vuiet, începură cu toții să vorbească. Să pună

întrebări strigând.

Însă totul se reducea la o singură întrebare, pusă în mai multe feluri.

— Cum ar putea fi Shah? E în arest la domiciliu în Islamabad. De patru ani.

Le relată exact ce discutase și cu generalul Whitehead și fu întâmpinată din nou de o tăcere uluită.

— Rahat.

— *Merde.*

— *Scheiße.*

— *Merda.*

— Futu-i mama mă-sii, zise canadianca.

Ellen se răzgândi iar. Poate că până la urmă o să bea o sticlă de Chardonnay cu femeia asta, când se va termina totul.

— Vreți să spuneți că nu avem nicio idee unde e Shah? întrebă Franța.

— Da.

Le cercetă chipurile și ajunse la concluzia că și ei erau la fel de ignoranți în privința aceea. Și la fel de indignați. La fel de furioși.

Pe ea.

— Voi ați lăsat asta să se întâmple? zise Germania. L-ați lăsat pe cel mai periculos traficant de arme din lume să scape – *nein,* nu să scape, să iasă ca la plimbare din arest, pe ușa din față?

— Cred că probabil a ieșit prin spate, zise Italia. Ca să nu vadă nimeni…

— Nu contează ușa! izbucni Germania. Ideea este că omul ăla e liber cu binecuvântarea guvernului Statelor Unite!

— Dar nu a acestei administrații și nu a mea, zise Ellen. Îl urăsc la fel de mult ca și voi, poate chiar mai mult.

Pentru că adevărul era că Ellen Adams chiar îl bănuia pe Shah că-l omorâse pe Quinn. Un bărbat pe care-l iubise din toată inima. Ca răzbunare pentru documentarul acela. Și pur și simplu pentru că putea s-o facă.

În plus, începuse s-o chinuie cu vederile acelea vesele.

Acum fusese eliberat și era liber să facă orice-și dorea, cu protecția unora din guvernul pakistanez și cu binecuvântarea unui președinte american dement și a maimuțelor zburătoare din cabinetul lui.

Inclusiv, bănuia acum Ellen Adams, a lui Tim Beecham, Directorul Serviciilor Secrete Naționale.

De asta nu avea generalul Whitehead încredere în el.

Tim Beecham era o rămășiță a fostei administrații, una dintre numirile

politice făcute val-vârtej și trimise în Senat în ultimele zile ale președinției Dunn. Senatul nu votase în privința lui, iar noul președinte îl lăsase ca director „în exercițiu” al National Intelligence până când avea să hotărască dacă să-l păstreze sau nu. Din perioada petrecută în Senat, Williams îl cunoștea pe Beecham drept un profesionist al serviciilor secrete, cu orientare conservatoare, de dreapta, dar nimic mai mult.

Președintele fusese lăsat să spere că directorul National Intelligence era loial. Fără îndoială că era loial. Dar față de cine?

— Ce pune Shah la cale? întrebă Canada. Trei specialiști în fizica nucleară – nu sună bine.

— Trei fizicieni morți, zise Italia. Nu cumva înseamnă că ne-a făcut cineva un serviciu?

Ellen văzu din nou chipurile rudelor celor care muriseră, fotografiile pe care le duceau cu ei. Ursuleții de pluș și baloanele și florile care mureau pe asfalt. Mare serviciu…

Și totuși, Italia avea dreptate.

— Ce nu înțeleg este de ce ar vrea să recruteze fizicieni de mâna a doua, spuse Canada. Teoretic, ar putea cumpăra cam pe oricine.

Gândul ăsta o îngrijorase și pe Ellen.

— Trebuie să faceți presiuni asupra fiului dumneavoastră, doamnă secretar, zise Italia. Trebuie să vă spună cine e sursa lui. Trebuie să aflăm ce pune Shah la cale.

———

La rugămintea lui Ellen, Betsy se întoarse cu avionul la D.C.

Când se așeză pe locul de la geam din zborul comercial care pleca de la Frankfurt, deschise scrisoarea pe care i-o dăduse Ellen. Scrisă cu mâzgălelile ei ușor de recunoscut.

În ciuda faptului că Ellen i-o înmânase personal, strecurată într-un exemplar din revista *People,* și că scrisul era inconfundabil, Ellen tot începuse textul cu formula *O metaforă alambicată intră într-un bar…*

Semnalul de cuplare a centurilor era pornit și tocmai se făcea anunțul despre setarea telefoanelor pe modul avion. Lucru pe care Betsy îl făcu, imediat după ce îi trimise un e-mail rapid lui Ellen.

…citește viitorul în semnele de pe pereți, dar speră să-l oprească din față.

Apoi se sprijini de spătar și citi restul biletului scurt, în vreme ce chiar în spatele ei, puțin în dreapta, în locul de la clasa întâi de pe rândul din mijloc,

un tânăr cu trăsături deloc ieșite din comun citea un ziar.

Probabil credea că ea nu îl observase.

După ce citi biletul, Betsy îl strecură în buzunarul pantalonilor ei de costum. Geanta îi putea fi furată, dar era mai puțin probabil să plece cineva cu pantalonii de pe ea.

Scrisoarea avea să fie în siguranță acolo.

Tot timpul zborului peste Atlantic, în vreme ce restul pasagerilor mâncau și dormeau în paturile lor extensibile, Betsy Jameson se uită pe fereastră și se întrebă cum o să ducă la bun sfârșit ce o rugase Ellen.

———

— Poate să intre acum, zise Ellen.

Era într-un birou pus la dispoziție de consulul general american și privi cum Charles Boynton părăsește încăperea și se întoarce cu Anahita Dahir.

— Mulțumesc, Charles. Poți să ne lași singure.

El ezită în dreptul ușii.

— Pot să vă aduc ceva de mâncat sau de băut, doamnă secretar?

— Nu, mulțumesc. Domnișoară Dahir?

Cu toate că simțea că moare de foame, Anahita clătină din cap. Cu siguranță nu avea de gând să mănânce un sandvici cu salată cu ou în fața secretarului de stat.

Boynton închise ușa, cu o expresie îngrijorată pe figură. Era ținut la distanță și trebuia să găsească o metodă să fie primit din nou în cercul restrâns.

Ellen așteptă până auzi declicul ușor al ușii închise, apoi îi făcu Anahitei semn spre un fotoliu aflat vizavi de locul unde stătea ea.

— Cine ești?

— Poftim, doamnă secretar?

— Ai auzit ce te-am întrebat. N-avem timp de pierdut. Au murit mulți oameni, avem toate motivele să credem că urmează ceva și mai rău. Iar tu ești implicată. Așa că răspunde-mi, acum. Cine ești?

Sub ochii Anahitei, Ellen puse încet mâna, cu degetele rășchirate, pe un dosar închis ținut pe genunchi. Ana își dădea seama că e un raport de la serviciile secrete. La fel ca acela pe care-l avuseseră indivizii care o interogaseră în subsolul de la Departamentul de Stat.

Ridică ochii de la dosar la secretarul de stat.

— Sunt Anahita Dahir, ofițer în Biroul de Afaceri Externe. Puteți întreba pe oricine. Katherine mă cunoaște. Gil mă cunoaște. Sunt exact cine spun că

sunt.

— Doar că nu-i adevărat, nu-i așa? întrebă Ellen. Sunt convinsă că așa te cheamă și acolo lucrezi, dar în același timp sunt convinsă că mai e ceva. Mesajul acela l-ai primit tu. În mod specific tu. Știm că există o legătură cu Pakistanul. Toți trei fizicienii erau de-acolo. Tu ai lucrat doi ani la ambasada din Islamabad. Acum lucrezi la biroul pentru Pakistan. Cine ți-a trimis mesajul?

— Nu știu.

— Ba știi, izbucni Ellen. Uite ce e, te-am scăpat de interogatoriul ăla. Probabil n-ar fi trebuit, dar am făcut-o. Te-am adus aici cu mine ca să fii în siguranță. Din nou, probabil că n-ar fi trebuit, dar am făcut-o. I-ai salvat viața fiului meu și îți eram datoare pentru asta. Dar există o limită, și tocmai am ajuns la ea. Agenții de securitate sunt chiar în fața ușii.

Ellen nu se sinchisi să privească într-acolo.

— Dacă nu-mi răspunzi acum, îi chem și te predau lor.

— Nu știu.

Ana vorbea cu un glas pițigăiat, care se chinuia să-i iasă din gâtul încordat.

— Trebuie să mă credeți.

— Nu, ce trebuie să fac este să aflu adevărul. Ai copiat mesajul înainte să-l ștergi. Așa faci în mod normal?

Anahita clătină din cap.

— Atunci, de ce exact mesajul ăsta?

După expresia necăjită de pe chipul tinerei, Ellen își dădu seama că o prinsese. Poate că n-avea să obțină răspunsul, însă dibuise întrebarea.

Însă când veni, răspunsul nu se dovedi cel la care se așteptase Ellen.

— Familia mea e de origine libaneză. Sunt iubitori, dar stricți. Țin la tradiție. O fată libaneză cumsecade locuiește acasă până se căsătorește. Părinții mei mi-au dat mult mai multă libertate decât au avut parte prietenii mei. Am avut voie să mă mut de acasă, chiar să plec din țară pentru serviciu. Erau mândri că lucrez pentru Departamentul de Stat, că-mi slujesc țara. Și au avut încredere în mine că n-o să întrec niciodată o anumită limită.

Ellen asculta cu atenție. Mintea îi gonea înainte, dar apoi frână brusc.

— Gil.

Anahita încuviință dând din cap.

— Da. Când a venit mesajul, chiar am crezut că e spam. La început. De asta i l-am arătat superiorului și apoi l-am șters. Însă chiar înainte să-l șterg,

m-am întrebat dacă nu cumva e de la Gil.

— De ce ai fi crezut una ca asta?

Urmă o clipă de tăcere, apoi Ellen își dădu seama că femeia în toată firea din fața ei roșea.

— Ne întâlneam mereu în apartamentul meu mic din Islamabad. Când voia să ne vedem, îmi trimitea un sms cu ora. Atât. Doar ora.

— Fermecător, zise Ellen și o văzu pe Anahita că zâmbește ușor.

— Chiar era, de fapt. Știu că sună prost, dar pentru mine el era ce trebuie. Voiam să țin relația în secret, ca să nu ajungă nicio vorbă la părinții mei. Și a fost…

Amuzant. Amețitor. Palpitant. Să te strecori noaptea printr-un oraș plin de înșelătorie și duplicitate. Zilele și nopțile acelea fierbinți, sufocante din Islamabad. Cu toții atât de tineri, de plini de viață, de fermi, de siguri. Viața clocotea în jurul lor, în vreme ce Moartea aștepta în piață.

Munca pe care o făceau părea atât de importantă! Ca traducători, ca agenți de securitate, ca jurnaliști. Ca spioni. Se simțeau atât de importanți! Nemuritori într-un loc unde violența și moartea îi loveau pe alții. Niciodată pe ei.

Și sms-urile acelea. *1945. 1330.* Și preferatul ei, *0615.* Când se trezea cu el. Cu Gil.

Văzând reacția fizică a Anahitei la amintirile acelea, Ellen se văzu nevoită să-și înăbușe un zâmbet. Își dădea seama că exact la fel simțise și ea față de tatăl lui Gil. Cal fusese prima ei iubire. Nu sufletul ei pereche. Acela fusese Quinn, tatăl lui Katherine.

Însă, Doamne, cât de amuzant era Cal Bahar. Și ferm.

Chiar și acum, că se gândea la el…

Se opri. Nu credea că poate să existe un moment mai nepotrivit pentru astfel de gânduri.

Ellen își drese glasul, iar Anahita roși din nou și se întoarse cu gândurile la încăperea rece, cenușie, lipsită de trăsături din Frankfurt.

— Speram ca mesajul să fie de la Gil. L-am notat pe hârtie, apoi l-am șters. Mai târziu în noaptea aceea i-am trimis un mesaj lui Gil, întrebându-l dacă era de la el.

— Știai unde e?

— Nu. Nu mai vorbiserăm de mult timp. De când m-am întors la D.C.

Ellen încuviință dând din cap și bănui că dacă Anahita le-ar fi spus agenților de securitate toate acelea, ei n-ar fi crezut-o. N-ar fi înțeles dorul

arzător al unei tinere pentru prima ei iubire. Felul cum sentimentul ăsta o putea împinge să interpreteze prea mult, să interpreteze greșit, să recitească și să reinterpreteze un mesaj.

Felul cum speranța îi putea orbi până și pe cei mai inteligenți dintre oameni.

Însă pentru Ellen Adams avea tot sensul din lume. Și ea fusese năucită de tatăl lui Gil. Fusese oarbă la ceea ce alții văzuseră mult prea limpede. La ceea ce Betsy încercase, cu blândețe, să-i spună. La toate motivele pentru care relația dintre ea și Cal n-ar fi putut funcționa vreodată.

— Așa ți-ai dat seama că e în Frankfurt, zise ea.

— Da.

— Dar dacă nu Gil ți-a trimis mesajul, atunci cine?

— Nu știu. Oricine l-a trimis, nu cred că a vrut să ajungă la mine în mod special. L-a trimis pentru oricine s-ar fi întâmplat să fie la birou.

— Ce știi despre Bashir Shah?

Ellen văzu că figura tinerei încremenește.

— Știi ceva. Ți-am văzut reacția în mașină. Erai terifiată.

Urmă o tăcere îndelungată în care Anahita se foi pe scaun.

— Când eram în Islamabad lucram pe probleme de proliferare nucleară, iar unul dintre contactele mele din Pakistan mai vorbea despre el. Aproape cu reverență. Era o figură mitică. Într-un sens cumplit. Ca un zeu al războiului. El e în spatele atentatelor?

În loc să răspundă, Ellen se ridică în picioare.

— Mai e ceva ce trebuie să-mi spui?

Anahita se ridică și ea și clătină din cap.

— Nu, doamnă secretar. Asta e tot.

Ellen o conduse până la ușă.

— O să mă întorc la spital să-l văd pe Gil înainte să plec. Vrei să vii?

Anahita ezită, apoi ridică fruntea și își trase umerii înapoi.

— Mulțumesc, dar nu.

Când închise ușa, Ellen se întrebă dacă Gil își dădea seama ce pierduse.

———

În timp ce străbătea coridorul, Anahita se întrebă cât de departe putea să ajungă dacă ar fi continuat să meargă. Cât de departe ar fi ajuns înainte ca restul lumii să-și dea seama că dispăruse?

Înainte ca ei să-și dea seama că minți*se*. Din nou.

Capitolul 14

În timp ce aștepta la coada de taxiuri de la Dulles, Betsy Jameson se întrebă dacă nu l-ar putea ruga pe tânărul simpatic să împartă o mașină.

Era atât de limpede că o urmărea încât i se părea aproape drăgălaș. Spera să nu fie spion, pentru că ar fi însemnat să aibă o carieră foarte scurtă, și poate chiar o viață scurtă, dacă până și ea îl remarcase. Însă Betsy bănuia că nu o urmărea neapărat, cât mai degrabă o proteja.

Fusese trimis de Ellen ca să se asigure că rămâne nevătămată.

Era un sentiment deopotrivă liniștitor și deconcertant. Lui Betsy nu-i trecuse prin minte că se pregătea să facă ceva ce putea fi periculos. Dificil știa că e, dar nu și periculos.

Betsy Jameson era obișnuită cu lucruri dificile. Copilăria ei din partea de sud a orașului Pittsburgh o transformase într-o luptătoare. Partea dificilă era că fusese învățată să creadă că viața e o luptă, că oamenii sunt de rahat și că nu poate avea încredere în nimeni. Că familia e acolo doar ca s-o abuzeze, că bărbații sunt violatori și că femeile sunt niște jigodii. Că pisicile sunt parșive, iar cățeii sunt OK. Mai puțin cei mici, cu gura mare. Și nici să nu înceapă discuția despre păsări.

Experiența o învățase că monștrii nu ies din debarale: intră prin ușa din față. Sunt poftiți înăuntru.

La cinci ani, pe terenul de joacă al noii ei școli, Betsy Jameson învățase să nu lase pe nimeni înăuntru.

Se retrăsese în propria ei peșteră, pe povârnișul unui munte de emoții. Unde nimeni nu putea s-o găsească. Unde nimeni nu putea să-i facă rău.

Când jucau „Țară, țară vrem ostași!”, nu striga niciodată pe nimeni. Iar ceilalți copii învățaseră ca, atunci când alergau spre șirul celor care se țineau de mână, să nu încerce niciodată să treacă prin strânsoarea lui Betsy Jameson.

Dar în acea primă zi de școală, când stătea cu spatele lipit de perete, Betsy văzuse o fetiță blondă, cu genunchii răsuciți spre interior, cu ochelari mari, groși, și un bluzon prea călduros pentru vremea de afară, care stătea la intrarea pe terenul de joacă. Mama ei se aplecase spre ea și îi șoptea ceva la ureche. Fetița cu aer solemn se uitase la ea și dăduse aprobator din cap; apoi se pupaseră.

Betsy nu-și amintea când o pupase ultima oară cineva. Cel puțin, nu așa. Ușor, pe obraz, cu gingășie. Cu blândețe.

Apoi fetița blondă, care avea o înfățișare atât de fragilă, trecuse pragul în curte și, în mod neașteptat și irevocabil, intrase în peșteră. Unde Betsy Jameson își ținea inima.

Din ziua aceea, Ellen și Betsy fuseseră aproape inseparabile. Ellen o învățase pe Betsy că există bunătate, iar Betsy o învățase pe Ellen cum să-și lovească atacatorii între picioare.

Ellen și Betsy merseseră împreună la universitate, Ellen studiind dreptul și științe politice, Betsy alegând o diplomă în literatura engleză și devenind profesoară.

O realizare pe care familia ei nu o sărbătorise, dar în momentul acela deja nu mai conta. Betsy Jameson lăsase peștera în urmă și își făcuse intrarea într-o lume unde stăteau la pândă pericolul, dar și bunătatea.

Acum, în frigul de februarie al aeroportului din D.C., își aminti de îmbrățișarea prelungă a lui Ellen din holul consulatului american din Frankfurt, când îi șoptise:

— Ai grijă de tine.

Bineînțeles, atunci nu deschisese încă scrisoarea. Cea pe care o avea încă în buzunarul de la pantaloni.

Cea în care Ellen o ruga să-l cerceteze, discret, pe Tim Beecham.

Acum era directorul National Intelligence din administrația președintelui Williams. Fusese, cel puțin oficial, consilier-senior în probleme de securitate națională în administrația anterioară. Dar ce făcuse, de fapt? Asta voia, trebuia, Ellen să afle. Și încă repede.

La o primă vedere, ce o rugase Ellen să facă era destul de simplu. Dar nu prima vedere îi interesa pe ei.

Betsy îi aruncă o privire scurtă tânărului, care studia același ziar pe care-l citise timp de opt ore în timpul zborului. Aproape că i se făcu milă de el. Dar apoi hotărî că n-ar rezolva decât să-l facă de râs dacă ar veni lângă el și i-ar propune să împartă o mașină. În plus, voia ca în timpul drumului până la Foggy Bottom să se gândească.

Următorul taxi era al ei.

Când porni, Betsy îl văzu pe agent sărind peste frânghii și intrând într-o mașină care aștepta deja în curbă, în zona roșie. În mod normal, mașinile nu aveau voie să staționeze acolo, cu excepția cazului în care aveau numere de guvern.

Betsy se sprijini de spătar și își cumpăni următoarea mișcare.

———

— Ai mâncat?

— Încă nu, zise Katherine.

— Du-te și ia-ți ceva, stau eu cu el, spuse Ellen.

Avionul spre Islamabad urma să decoleze în mai puțin de o oră. Ellen obținuse acordul președintelui și al celorlalți miniștri de externe. Existase o oarecare reticență, dar era limpede că, deși Marea Britanie, Franța și Germania fuseseră țintele atentatelor, Statele Unite aveau cele mai bune șanse să obțină răspunsuri de la pakistanezi.

Se hotărâse și ca, până decolau, nimănui altcuiva, nici Islamabadului, să nu i se comunice sosirea iminentă a secretarului de stat american.

Respirația lui Gil se modifică. Gemu ușor când se foi în patul de spital și începu să se trezească. Ellen îl luă de mână, simțind-o în același timp familiară și străină. Nu-l mai ținuse de mână de atâta timp…

Îi privi chipul frumos, învinețit, în timp ce se chinuia să-și croiască drum prin marasmul de calmante.

Când deschise ochii, se concentră asupra mamei lui și zâmbi. Apoi deveni pe deplin conștient și zâmbetul îi dispăru.

— Cum te simți? șopti ea, aplecându-se să-l sărute pe obraz, dar el se trase înapoi.

Subtil, dar suficient.

— OK.

Începu să se încrunte când își aminti ce se întâmplase.

— Ceilalți?

Șaptesprezece trecători erau și ei la spital. Secretarul Adams vorbise cu câțiva dintre ei, foarte scurt. Cu cei care aveau doar răni minore. Medicii o sfătuiseră să nu-i deranjeze pe ceilalți, dintre care destui erau încă sedați. Mulți se luptau pentru viața lor în timp ce familiile stăteau de veghe.

Într-o clipă totul se schimbase, în timp ce mergeau pe jos, cu mașina sau cu bicicleta pe drumul pe care-l străbăteau în fiecare zi.

Își pierduseră membre. Creierul le fusese afectat în mod ireparabil. Fuseseră orbiți, ologiți, paralizați.

Rămăseseră cu cicatrici, vizibile și invizibile, care n-aveau să se vindece niciodată.

Ușa rezervei se deschise și Charles Boynton vârî capul înăuntru.

— Doamnă secretar, sunteți căutată.

— Mulțumesc, Charles. Vin imediat.

Șeful ei de cabinet rămase pe loc o clipă înainte să se retragă.

Ellen se întoarse spre Gil.

— Plec la Islamabad.

— Cooperează pakistanezii?

— De asta merg. Ca să mă asigur că sunt cooperanți. Am o bănuială că ei știu exact unde e Shah.

— Și eu la fel.

— Gil, trebuie să te rog din nou.

Îi susținu privirea.

— Trebuie să știm cine e sursa ta.

El zâmbi.

— Și eu care credeam că a venit în vizită mama, ca să vadă cum mă simt. Nu mi-am dat seama că stau de vorbă cu secretarul de stat.

Ellen își înghiți câteva replici care-i veniseră pe limbă în acel moment și aproape îi scăpaseră.

Era o lovitură de mișel, iar Gil știa asta.

— Nu pot să-ți spun, zise el pe un ton mai blând. Știi foarte bine. Ai condus un imperiu media. Ai mers la tribunal să aperi jurnaliști care n-au vrut să-și dezvăluie sursele, iar acum mă rogi pe mine să-mi dau de gol sursa?

— Nenumărate vieți sunt…

— Nu-mi spune mie că sunt în joc nenumărate vieți, se răsti el.

Unele amintiri rămâneau mereu proaspete în mintea lui. Fotografii care ieșeau pe neașteptate la suprafață în nopți mohorâte și în zile însorite. Când se plimba, sau mânca, sau când era la duș. Apăreau în cele mai banale momente.

Decapitarea prietenului lui, jurnalistul francez. Cei care-l capturaseră pe Gil avuseseră grijă ca el să vadă, să știe că urmează. Jean-Jacques se uitase fix la el, îi susținuse privirea când lama îi fusese puse pe gât.

Imaginea tinerei negrese în momentul când camionul, condus de un extremist de dreapta din Texas, intrase în mulțimea de protestatari pașnici despre care își făcea el reportajul. Ultima clipă a vieții ei.

Mai erau și altele, dar acelea două îl vizitau cel mai des. Pe nepusă masă. Fantomele nepoftite.

Iar acum numărul ororilor crescuse cu încă o imagine. Șirurile de pasageri din autobuz, cu chipurile întoarse, care se holbau la el. Se temeau

de el. Urmau să moară, iar el nu-i putea salva.

— Singurul motiv pentru care avem o șansă să oprim moartea mai multor oameni, zise el, e faptul că sursa mea a avut încredere în mine. Lucrul ăsta se va opri în clipa în care îți spun cine este. Nu, Ellen. N-o să-ți spun.

O durea când îi spunea pe nume, nu „Mama", nici măcar „mamă". Bănuia că din cauza asta i se și adresa așa. Pe de-o parte ca s-o rănească, pe de-o parte în semn de avertizare.

Nu mai insista.

Totuși, relația cu fiul ei era mai puțin importantă decât viețile a, poate, zeci de mii de alți fii și fiice. Mame și tați. Dacă însemna să-și dezmembreze familia cu totul, atunci așa să fie. Ar fi fost mai puțin groaznic decât pierderile pe care atâtea familii le suferiseră în ultimele câteva ore.

— Avem nevoie de mai multe informații, iar sursa ta sigur le are. Nu e nevoie să știe că ne-ai spus.

— Faci mișto de mine?

Îi aruncă o privire urâtă.

— O să-și dea seama atunci când o să-l omoare.

— Ei?

— Shah și oamenii lui.

— Lucrează pentru Shah?

— Uite ce e, vreau să ajut. Și eu vreau să-l găsesc pe Shah. Să-l opresc. Dar nu pot să-ți spun mai multe.

Ellen trase adânc aer în piept și încercă să se liniștească.

Se adună.

— Crezi că sursa ta știe ce a pus la cale Shah?

— Am întrebat, bineînțeles. Zice că nu știe.

— Îl crezi?

Tatăl lui Gil, Cal Bahar, îi inoculase fiului său convingerea că jurnaliștii, reporterii de investigație, corespondenții de război ar fi niște eroi. A patra putere în stat, cei care țin tălpile democrației deasupra focului.

Gil Bahar crescuse știind că asta voia să facă, asta era menit să facă. Nu voia să fie implicat într-un conflict; voia să scrie despre un conflict. Indiferent dacă se petrecea în Afganistan sau la Washington.

Să fie martor. Să raporteze. Să afle de ce. Și cum. Și cine.

Să spună adevărul. Indiferent cât de urât era. Indiferent cât de periculos.

Mama lui, pe de altă parte, fusese mereu o ființă orientată spre afaceri. Birocrata care conducea imperiul. Persoana rațională, care nu privea niciodată dincolo de cifrele dintr-o foaie de calcul.

Numărătoarea de boabe de fasole, îi spunea tatăl lui, uneori chiar cu afecțiune. Îi plăcea fasolea, adăuga râzând.

Gil, care înmugurea ca jurnalist, vedea adevărul din spatele glumei, chiar copil fiind.

Dar acum Gil se gândi că poate ceva se schimbase. Ori tatăl lui greșise în tot acel timp și poate că n-o cunoștea pe mama lui atât de bine pe cât credea, sau poate că ea își dezvoltase capacitatea de a-i întreba pe ceilalți nu doar ce știau, ci și ce credeau.

Iar acum, în sfârșit, îl întreba ce crede.

— Cred că e posibil să știe, de fapt, ce pune Shah la cale, zise Gil. Dar abia am obținut numele lui Shah de la sursa mea. E îngrozit, și pe bună dreptate. Probabil că-i pare rău că mi-a zis chiar și atât.

— Dacă nu vrea să-ți spună planul lui Shah, poți măcar să afli dacă s-a sfârșit odată cu moartea fizicienilor, sau dacă merge mai departe?

Gil se ridică în capul oaselor în pat, icnind ușor, și o fixă cu privirea pe mama lui. Secretarul de stat.

— Îmi urmărești mesajele?

Ea ezită.

— Eu nu. Am încredere că o să-mi dai orice informație importantă afli. Dar alții…

El dădu din cap.

— În cazul ăsta, nu pot să-mi contactez sursa.

Vorbise cu voce tare, aproape nefiresc de tare, înainte să adauge în șoaptă:

— Dar s-ar putea să mai existe o cale.

— Doamnă secretar, e nevoie de dumneavoastră.

Ellen se uită la Boynton, care încă stătea în pragul ușii, și se întrebă cât anume auzise.

— Avionul poate să aștepte, zise ea.

— Ana e aici?

Gil aruncă o privire spre ușă.

Preț de o clipă parcă se transformase din nou în băiețelul ei. Speriat să pună o întrebare dureroasă dar, ca un bun jurnalist aflat într-o zonă de conflict, hotărând că nevoia de cunoaștere depășea frica.

— Nu. Am invitat-o, dar…

El dădu din cap. Deocamdată era suficient.

— Doamnă secretar, zise Boynton, de data asta cu o nuanță tăioasă în glas. Nu despre avion e vorba.

———

Imediat ce Ellen coborî din limuzină la consulatul american din Frankfurt fu întâmpinată de un bărbat de vârstă mijlocie, același cu care vorbise la locul atentatului. Șeful serviciilor secrete americane din Germania.

— Scott Cargill, doamnă secretar.

— Da, îmi amintesc de dumneavoastră, domnule Cargill.

Se întoarse spre femeia puțin mai tânără care-l însoțea, în vreme ce ei o conduseră degrabă în clădire.

— Dumneaei este Frau Fischer. Lucrează pentru serviciile secrete germane, explică el în timp ce pușcașii marini care păzeau intrarea le țineră ușile deschise.

— Avem un suspect, spuse Fischer într-o engleză impecabilă.

Pașii lor răsunară pe podeaua de marmură când străbătură holul spre lifturi, dintre care unul îi aștepta.

— L-ați arestat? întrebă Ellen.

— Încă nu, spuse Frau Fischer când ușile liftului se închiseră ușor. Deocamdată nu avem decât o imagine de la una dintre camerele de securitate de pe ruta autobuzului și de la cea din autobuz.

Ellen și Boynton fură conduși într-o încăpere lipsită de ferestre care semăna cu un buncăr. Ellen rămase surprinsă să-l vadă acolo pe ministrul de externe german în persoană, venit de la Berlin.

— Ellen, zise el și întinse mâna.

— Heinrich.

Îi arătă un scaun rotativ confortabil de lângă el.

— Trebuie să vezi înregistrarea asta pe care am găsit-o.

În timp ce se așeza, zâmbi ușor auzind că vorbea la plural. Ellen bănuia că Heinrich von Baier avea tot atâta legătură cu găsirea înregistrării cât avea și paharul de cafea.

Ministrul german făcu un semn și pe ecranul din partea din față a camerei începu să se deruleze un clip video.

Arăta cum autobuzul 119 se oprește într-o stație și din el coboară un bărbat. Apoi, cu un click, imaginea îngheță.

— Asta, zise Von Baier, e la două stații înainte de explozie.

— Atentatorul nostru, zise Von Baier, iar Ellen zâmbi din nou, de asta auzind „al nostru”.

Se întrebă cât avea să mai dureze folosirea pluralului dacă se dovedea că se înșală.

Pe ecran văzu un bărbat slab care purta blugi, o jachetă, iar în jurul gâtului o keffiyeh în carouri.

Se întoarse spre Cargill.

— De unde știți că e el? Mi se pare că faceți profilare rasială.

— Știm datorită celorlalte două dovezi pe care le avem, răspunse Cargill.

Apăru o altă înregistrare, de astă dată din interiorul autobuzului.

Și, din nou, imaginea de pe ecran îngheță.

Îl văzu pe Gil, care în aparență stătea perfect relaxat în spatele autobuzului.

— Aceea, zise Frau Fischer arătând spre femeia din spatele lui Gil, puțin în stânga lui, este Nasrin Bukhari.

— Fiziciană.

— *Ja,* doamnă secretar. Îl recunoașteți pe fiul dumneavoastră, bineînțeles. Iar acela – degetul i se îndreptă spre un pasager aflat chiar în fața Dr. Bukhari – este suspectul nostru. Priviți ce se întâmplă mai departe.

Clipul porni din nou și îl văzură pe bărbat cum se apleacă, astfel încât să fie ascuns de femeia care stătea în locul din fața lui. Pe urmă se ridică în capul oaselor, apoi în picioare, și ieși prin fața autobuzului. Următoarea imagine era cea pe care o văzuseră deja, înregistrată în timp ce cobora.

Imaginea îngheță, iar Fischer făcu zoom pe fața lui. Avea tenul închis la culoare, era ras, și părea să se uite direct la camera CCTV.

— Analizând modelul exploziei, am aflat că a pornit din spatele autobuzului, din partea stângă, zise Fischer. Unde a stat el.

Ellen se uită atent la figura aceea.

Oare ce-i trecuse prin minte când coborâse din autobuz? Când îi lăsase pe oamenii aceia înăuntru? La ce se gândise în timp ce stătea acolo, privindu-i pe copii cum se foiesc în scaunele lor? Uitându-se la adolescenții care stăteau pe telefon? La muncitorii obosiți care se întorceau acasă? Cum se simțise, știind că…?

La ce se gândea oricare atentator, ce simțea, știind că o să moară oameni nevinovați?

Ellen nu era vreo ignorantă, știa că, la drept vorbind, membri ai

personalului militar american primiseră la rândul lor ordine de la superiorii lor și apăsaseră butoane care lansaseră rachete spre dușmani, dar care uneori trimiseseră pe lumea cealaltă și civili nevinovați.

Acum se aplecă în față, uitându-se cu atenție la tânăr.

— De ce e în viață?

— Păi, a coborât din autobuz, doamnă secretar, zise Von Baier.

— Da, am înțeles asta. Dar ăștia nu sunt, de obicei, atentatori sinucigași?

Se lăsă tăcerea, iar întrebarea lui Ellen rămase suspendată în aer. În cele din urmă Cargill răspunse:

— De multe ori e adevărat, dar nu întotdeauna.

— Când e adevărat? insistă Ellen.

— Când cei implicați sunt radicalizați. Fanatici religioși, răspunse el. Și când cei care-i manevrează, cei care-i cresc, vor să fie sută la sută siguri că bomba o să explodeze.

— Adică atunci când e vorba despre un dispozitiv rudimentar? întrebă Ellen, cu ochii la cei doi ofițeri din serviciile secrete. Probabil făcute în casă de niște amatori. Niște dispozitive care ar putea da rateu dacă nu sunt declanșate manual.

— *Ja.*

— Și când nu e adevărat? Când lasă pur și simplu bomba, cum a făcut el?

Făcu un gest spre bărbatul de pe ecran.

Acum ofițerul german și cel american dădeau aprobator din cap, cugetând. Analizând.

— Când sunt siguri în privința dispozitivului, zise germanul.

— Și când nu sunt fanatici, completă americanul.

— Continuați, spuse Ellen.

— Când atentatorul e un element prea valoros pentru a fi irosit într-un gest irațional de autodistrugere.

— Sau când hotărăște că nu vrea să moară, spuse Frau Fischer.

Cu toții își ațintiră privirea spre ecran, la chipul de pe el. Chipul ucigașului. Care era încă în viață, și în libertate.

— O să trimitem imaginea asta rețelei internaționale de servicii secrete, spuse ministrul de externe german. Dacă a fost recrutat și crescut, sigur apare prin sistem pe undeva.

— Dar programul de recunoaștere facială nu l-a identificat, spuse Ellen.

— Nu. Așa e, zise Cargill. Ar putea fi un agent pe care l-au păstrat curat.

O să avertizăm aeroporturile și gările, stațiile de autobuz și agențiile de închiriat mașini.

— Și o să punem imaginea pe rețelele de socializare și la televiziune, zise Frau Fischer. Chiar dacă nu-l putem identifica, publicitatea o să-i încetinească mișcările. Cineva ar putea să-l vadă și să ne anunțe.

Cargill îi făcu semn aprobator din cap unui agent care părăsi în grabă încăperea.

— Mai e ceva, care e puțin cam, ăăă…

Ellen și Von Baier așteptară ca ofițerul american din serviciile secrete să găsească un cuvânt potrivit.

— …neobișnuit.

— Minunat, mormăi Ellen, în timp ce lângă ea demnul Von Baier bombăni *„Scheiße”*.

— Chiar destul de mult, zise Fischer. Priviți.

Arătă spre ecran, la imaginea la care se uitaseră de câteva minute.

— Ce e? întrebă Ellen.

— Nu are nimic pe cap.

Ellen își mută privirea la ofițerul german, apoi la Von Baier, care era la fel de uluit ca și ea. Doar nu era îngrijorată tânăra din fața lor că atentatorul o să răcească în aerul răcoros de început de martie din Frankfurt dacă nu are…

Iar apoi își dădu seama, și în același moment pricepu și Von Baier. Sprâncenele i se arcuiră și ochii lui albaștri se deschiseră larg.

— Nu încearcă să ascundă cine e, spuse Ellen.

— Exact, zise Fischer. Practic, a făcut o pauză ca să ne uităm la el.

Ellen rămase în tăcere. Privind fix la fața individului. Uitându-se bine de tot la ea. Oare doar i se părea? Chiar citea amărăciune în ochii aceia? Chiar o rugăminte aprinsă? De a-l înțelege? De a-i oferi ajutor? Cu siguranță nu. Nimeni nu pune o bombă, omoară atâția oameni nevinovați și apoi se așteaptă să fie înțeles.

— Teorii? întrebă Von Baier.

— Ar putea fi de bine, spuse Cargill. Ar putea însemna că e plin de el. Prea încrezător. Ori nu crede că o să ne dăm seama că el a pus bomba, ori vrea să aflăm.

— De ce? întrebă Von Baier.

— Ei bine, asta nu știm, recunoscu Cargill. Orgoliu? Imprudență?

— Uitați-vă la expresia lui, zise Ellen.

Oare chiar era singura care vedea asta?

— Îi pare rău.

— Ei, haideți, doamnă secretar, doar nu credeți una ca asta, zise Von Baier. E pe cale să omoare niște civili nevinovați. Nu-i pare rău nici cât negru sub unghie.

Ellen se uită la Cargill, care în mod evident era de acord cu ministrul de externe german. Apoi își mută privirea la Frau Fischer, care studia și ea, încruntată, figura atentatorului.

Apoi se uită la Ellen. Clătinând din cap.

— Cred că-i e teamă, spuse Frau Fischer.

Ellen studie chipul tânărului și încuviință dând din cap.

— Cred că aveți dreptate.

— Normal că-i e teamă, spuse Von Baier. Îi e teamă să nu fie aruncat în aer de propria bombă și să se întâlnească cu un creator care nu-i chiar așa de mulțumit de ce a făcut el.

— Nu, altceva e la mijloc, spuse Ellen, apoi chipul i se limpezi deodată. Nu era în plan să supraviețuiască!

— Poate că de asta cel care-l manevra nu s-a chinuit să-i ascundă identitatea, spuse Frau Fischer. Pentru că n-ar fi contat oricum.

Mintea lui Ellen o luase la goană.

— Nu trebuie să-i facem publică poza.

— De ce? întrebă Cargill.

Iar o fracțiune de secundă mai târziu pricepu.

— A, rahat.

Dacă planul era ca atentatorul să moară, atunci era mai bine ca persoanele care-l manevrau să creadă că așa se și întâmplase.

— *Verdammt,* izbucni Fischer. Trebuie să-l găsim. Repede. Înainte să-l găsească ei.

— Găsiți-l pe Thompson! striga Cargill în telefon. Spuneți-i să se oprească. Să nu pună poza cu supectul…

Cargill se așeză cu un zgomot înfundat.

— OK. Atunci limitați difuzarea tirajului.

Închise.

— Prea târziu. A fost dată deja. Dar e posibil să putem opri niște publicații.

— *Nein,* zise Frau Fischer. Răul a fost făcut. Trebuie să ne folosim de el, dacă putem. Să trimitem poza în cele patru zări. Cineva sigur știe cine e. O

să-i contactez pe șefii serviciilor secrete din alte țări, în caz că a trecut vreo graniță.

Se îndreptă spre ușă.

— O să-l găsim.

Ellen dădu să se ridice.

— Dacă nu mai e nimic altceva, trebuie să-l sun pe președinte și să-i dau raportul, apoi să mă urc în avion…

— Mai e o înregistrare pe care aș vrea să ți-o arăt, Ellen, zise Heinrich Von Baier.

Ea se așeză la loc și privi ecranul pe care apăru din nou interiorul autobuzului.

Atentatorul plecase deja. Locul lui era gol. Ellen văzu cum Gil răspunde la telefon, ascultă, apoi se ridică în picioare și începe să strige.

Privi, cu pumnii încleștați, cum Gil încearcă disperat să oprească autobuzul. Să-i dea jos pe oamenii aceia. Aproape că-i dăduseră lacrimile de panică și frustrare. Apuca pasageri, încerca să-i ridice în picioare. Inclusiv pe Nasrin Bukhari, care-l lovise cu o boccea.

Ellen privi ecranul, cu fiecare mușchi din corp încordat, până când în cele din urmă autobuzul opri. Șoferul se ridică și-l aruncă afară pe Gil.

Înregistrarea tremură și văzură imaginile de la nivelul străzii, când Gil aterizează dur pe trotuar în timp ce autobuzul se îndepărta.

Ellen se aplecă în față, ținând acum mâna la gură, uitându-se la fiul ei care se ridică și alergă după autobuz. Nu exista sunet, dar era limpede ce striga. Răcnea. Apoi se opri, se întoarse și încercă să-i ia pe oameni de pe trotuar.

Și apoi, explozia.

Ea închise ochii.

— Doamnă secretar.

Heinrich Von Baier se ridicase în picioare, iar acum se întoarse spre ea cu o figură gravă și gesturi formale.

— Vă datorez scuze. Am greșit când am sugerat că fiul dumneavoastră ar fi putut fi implicat. A făcut tot ce i-a stat în puteri să salveze cât mai mulți oameni și ar fi fost ucis la rândul lui dacă șoferul nu l-ar fi aruncat afară.

Își lăsă capul în jos, ca o mică plecăciune, în semn că-și recunoaște greșeala.

Și, în sinea ei, și Ellen își dădu seama că greșise subestimându-i

integritatea – mai mult, își și asuma greșelile.

— *Danke,* spuse ea.

Se ridică în picioare și întinse ambele mâini spre diplomatul german. El i le cuprinse și le strânse cu blândețe.

— A fost o greșeală firească, adăugă ea. Pe care probabil aș fi făcut-o și eu.

— Mulțumesc, spuse el, deși bănuiau amândoi că remarca ei nu era adevărată.

Von Baier coborî glasul și îi spuse lui Ellen:

— Mult noroc la Islamabad. Ai grijă. Shah o să vegheze.

— Da.

Se întoarse spre Boynton, care rămăsese așezat, în tăcere, și privise totul.

— O să-l sun pe președinte din Air Force Three.

— Nu uitați de întâlnirea dumneavoastră.

— Nu asta a fost întâlnirea la care te refereai?

— Nu, doamnă secretar. Mai e una.

Capitolul 15

— Trebuie să repeți ce-ai spus, te rog, zise Ellen.

Boynton o condusese într-o altă încăpere întunecoasă, fără ferestre, lipsită de orice semn distinctiv. Se afla la al doilea nivel al subsolului clădirii. Trecuseră prin mai multe puncte de securitate și uși ranforsate ca să ajungă acolo.

Când intrară, un tehnician apăsă de câteva ori pe o tastatură și spuse:

— V-ați putea introduce codul de securitate, vă rog, doamnă secretar?

— Șeful cabinetului meu și-l poate folosi pe al lui, nu?

— Nu, mă tem că nu. E nevoie de autorizație de cel mai înalt nivel.

Nepricepând despre ce e vorba, Ellen tastă seria de numere și așteptă.

Un monitor mare prinse viață, iar pe el apăru Tim Beecham, directorul National Intelligence.

După ce se salutară, la modul formal și fără niciun pic de căldură, Beecham se lansă într-o explicație, dar când deveni limpede despre ce era întâlnirea, Ellen îl opri și se întoarse spre Charles Boynton.

— Adu-l pe Scott Cargill aici, te rog. Trebuie să audă asta.

— Doamnă secretar, cu cât mai puțini… începu Beecham, dar ea îl opri dintr-o privire.

— Da, desigur, spuse Boynton și se întoarse câteva minute mai târziu cu Cargill, care își trase un scaun lângă ea.

Nu era nevoie de prezentări. Directorul Serviciului de Informații îl cunoștea bine pe Șeful Secției CIA din Germania.

— Ai aflat ceva? șopti ea, iar Cargill clătină din cap.

La rugămintea lui Ellen, Tim Beecham repetă ce-i spusese mai devreme.

— Am citit mesajul pe care l-a primit domnișoara Dahir. Cel pe care susține că l-a șters.

Modul în care formulă ultima propoziție nu-i scăpă lui Ellen.

— Ei bine, trebuie să-l fi șters dacă l-ați găsit îngropat în coșul de gunoi din telefon. Acolo l-ați găsit?

— Da.

— Și fără îndoială afișează ora la care a fost aruncat?

— Da.

— O oră care se potrivește desfășurării evenimentelor așa cum ni le-a

prezentat ea.

— Da.

— Prin urmare, Anahita Dahir spunea adevărul.

Cel mai bun lucru pe care putea să-l facă, își zise Ellen, era să stabilească faptele și să-și impună autoritatea cât mai repede. Și fără loc de ambiguități.

Nu-i plăcea bărbatul acela viclean, și bănuia că generalul Whitehead avea aceeași părere. Iar acum, privindu-l pe Beecham cum se foiește în scaun, Ellen se gândi la Betsy și la misiunea pe care i-o încredințase prietenei ei, de a afla mai multe despre directorul National Intelligence.

Nu mai primise niciun semn în afară de sms-ul de la Betsy în care-i spunea că ajunsese înapoi la Washington și că pornise spre Departamentul de Stat.

— Deci, ce veşti ai, Tim?

— Am descoperit de unde a venit mesajul.

— Serios?

Se aplecă atât de mult spre monitor încât ajunse să simtă căldura pe care o degaja aparatul.

— De unde?

— Iran.

Ellen se lipi de spătar ca și cum s-ar fi opărit. Inspiră încet, profund, apoi expiră îndelung. Lângă ea, îl auzi pe Cargill zicând:

— Aha.

Ca icnetul pe care-l scoate o persoană când e lovită în plexul solar.

Iran. Iran.

Mintea i-o luă la goană. Iran.

Dacă Shah vindea și secrete nucleare, și specialişti în fizică nucleară, Iranul ar fi fost dispus să-l oprească. Iranul avea propriul program nuclear, pe care în mod oficial îl nega, asigurându-se în același timp că fiecare putere din regiune – și nu numai – cunoștea adevărul.

Ellen uni punctele. Urma sângeroasă a exploziilor și asasinatelor din Orientul Mijlociu. Totul menit să ajute Iranul să oprească pe oricine altcineva din regiune să obțină armament nuclear.

— Cu siguranță că Iranul ar vrea să-i oprească pe fizicienii lui Shah să ajungă la destinație, spuse ea.

— E adevărat, spuse Beecham. Doar că…

— Oricine ar fi persoana care i-a trimis mesajul ofițerului nostru de la serviciile externe, nu ea a plantat bombele, spuse Cargill. Persoana asta a

încercat să prevină atentatele.

Ochii lui Ellen se deschiseră și mai mult. Avea dreptate. Își mută privirea de la el la monitor. Deși Beecham părea și mai iritat, de data asta pentru că marea dezvăluire îi fusese furată, părea în același timp și îngrijorat.

— Asta nu înțelegem, spuse el. De ce ar vrea iranienii să oprească atentatele? De ce ar vrea să-i salveze pe fizicienii lui Shah? Ne-am gândit că poate ei i-au cumpărat pe fizicieni de la Dr. Shah, dar am renunțat la ipoteza asta.

— Guvernul iranian nu ar avea sub nicio formă încredere în pakistanezi, ce să mai vorbim să-i angajeze, fu de acord Cargill. Și fără îndoială nu ar încheia afaceri cu Bashir Shah. Se are prea bine cu saudiții și ale țării arabe sunnite.

— Iar el n-ar face afaceri cu Iranul, nu-i așa? întrebă Ellen.

— E puțin probabil, spuse Beecham. În plus, iranienii au propriii lor fizicieni foarte bine pregătiți și au propriul program nuclear. Nu, n-are niciun sens.

— Și atunci, ce înseamnă? întrebă Ellen.

Niciun răspuns.

— Suntem siguri că mesajul a venit din Iran? întrebă ea. Mesajele nu pot fi, oare, redirecționate? Trimise prin diferite antene și servere? Cu siguranță oricine e în spatele atentatelor e îndeajuns de sofisticat încât să ascundă locul în care se află.

Făcu o pauză.

— La naiba. Fac întruna aceeași greșeală. Pur și simplu are mult mai mult sens ca Iranul să fie în spatele atentatelor, nu să fi încercat să le oprească.

— Nu e niciun dubiu că mesajul a provenit din Iran, confirmă Beecham. Dar pare să aibă un caracter urgent, altfel cred că s-ar fi străduit mai mult să-i ascundă originea. Și mai e ceva.

Părea foarte mândru de el, iar Ellen simți un fior pe șira spinării, ca și cum i s-ar fi cățărat pe spate un păianjen uriaș.

— Continuă.

— Știm de unde a venit mesajul.

— Da, ai zis deja. Din Iran.

— Nu. Mai precis de-atât. I-am luat urma până la un computer din Teheran, aparținând unui anume – își verifică notițele – profesor Behnam Ahmadi.

— Glumiți, zise Cargill.

Însă era doar o figură de stil. Știa, știau cu toții, că directorul National Intelligence era capabil de orice, numai să glumească nu.

— Îl cunoașteți? îl întrebă Ellen pe Cargill.

Aprobă dând din cap și își puse gândurile în ordine.

— E specialist în fizica nucleară.

— E posibil să-i fi cunoscut pe oamenii aceia și să fi încercat să-i salveze? întrebă ea.

— E posibil, spuse Beecham. Dar puțin probabil.

— De ce?

— Dr. Ahmadi este unul dintre arhitecții programului nuclear iranian, zise Cargill. Cel puțin, asta credem noi. E greu să obținem informații precise despre un program de înarmare pe care ei neagă că l-ar avea.

— Știm că au un program de genul ăsta, dar nu știm dacă au reușit să construiască o bombă, spuse Beecham.

— Și asta ce înseamnă?

Ellen se uită de la unul la celălalt, studiindu-le figurile.

— De ce ar vrea Dr. Ahmadi să încerce să oprească uciderea acestor fizicieni?

— Ne-am gândit la posibilitatea ca el să fie agent străin, angajat de o altă țară, zise Beecham. De saudiți, de exemplu, care vor cu disperare să-și dezvolte și ei un program de înarmare nucleară. Ar fi dispuși să plătească bine. Sau chiar de israelieni. Ei au mai ucis oameni de știință iranieni care lucrau la programul nuclear iranian.

— Dar Dr. Ahmadi n-ar lucra niciodată pentru israelieni, nu? întrebă Ellen.

— Depinde cât de mult plătesc și cât de disperat e el. Nu putem elimina nicio variantă.

Cargill clătina din cap.

— Eu nu cred. E imposibil ca Ahmadi să colaboreze cu altă țară.

— De ce spuneți asta? Ce fel de om e acest profesor Ahmadi? întrebă Ellen.

— Poate vă amintiți când ambasada Americii din Teheran a fost ocupată de studenți și au fost luați ostatici americani, începu Beecham. În 1979.

Ellen îi aruncă o privire urâtă.

— Da, cred că s-a mai vorbit despre chestia asta.

— Ei bine, Behnam Ahmadi se număra printre studenții aceia. Avem

fotografii cu el ținând pistolul la tâmpla unui diplomat american.

— Aș vrea să le văd și eu.

— Vi le trimit, doamnă secretar, spuse Beecham. Behnam Ahmadi e un credincios adevărat. Un ucenic al lui Khomeini și un devotat al clericului extremist Mohammad Yazdi.

— Dar amândoi sunt morți, spuse Ellen.

— Corect, dar asta dovedește numai cât de loial și credincios e Dr. Ahmadi, spuse Beecham. Acum e limpede că s-a aliniat intereselor actualului Mare Ayatollah, Khosravi.

— Dar n-a emis Khosravi o *fatwa*[{10}] împotriva oricărui program de înarmare nucleară? întrebă Ellen.

Cu oarecare satisfacție, văzu surpriza de pe chipul lui Beecham când acesta constată că știa atât de multe.

— Ba da, răspunse Cargill, dar nu credem că a fost sinceră. Câtă vreme Iranul făcea parte din Acordul nuclear și permitea inspecții din partea ONU, erau destul de siguri că programul se oprise. Dar de când administrația Dunn l-a scos din Acord…

— Iranul a avut mână liberă, completă Ellen.

— A devenit mult mai dificil să verificăm orice, zise Beecham.

Așadar, rămânea întrebarea:

— De ce ar încerca un extremist iranian să salveze trei specialiști în fizică nucleară pakistanezi care ar putea face rău țării sale? întrebă Ellen.

Se lăsă tăcerea. Era limpede că nimeni n-avea nicio idee. Preț de o clipă, ea crezu că imaginea de pe ecran se blocase.

— Mai avem o informație importantă, doamnă secretar, spuse directorul într-un târziu. S-ar putea să nu vă placă.

— Aproape nimic din ultimele douăzeci și patru de ore nu mi-a plăcut. Spune-mi, Tim.

— După ce ați plecat din D.C. și ați luat-o pe tânăra de la birou de externe, i-am verificat foarte amănunțit trecutul Anahitei Dahir.

Păianjenul îi ajunsese lui Ellen până la ceafă.

— Ne-a spus că părinții ei sunt libanezi și că au venit aici ca refugiați, când au scăpat din Beirut în timpul războiului civil. Am verificat și, într-adevăr, asta scrie pe documentele lor pentru a obține statutul de refugiat.

Dar, își zise Ellen. *Dar…*

— Dar, pe atunci, în timpul războiului, nu aveam nicio metodă riguroasă ca să verificăm. Acum avem. Și am verificat. Mama domnișoarei Dahir este

creștină maronită din Beirut. Profesoară de istorie.

Dar, își zise Ellen. *Dar.*

— Dar tatăl ei nu e libanez, spuse Beecham. E economist. Din Iran.

— Ești sigur?

— Nu v-aș spune toate astea dacă n-aș fi.

Iar Ellen se gândi că probabil era adevărat.

— E ofițerul care călătorește cu dumneavoastră? întrebă Cargill. Cât acces a primit?

Ellen se întoarse spre Charles Boynton, care rămăsese tăcut și aproape nevăzut pe tot parcursul ședinței. Observă că avea capacitatea aceea rară de a dispărea fiind, totodată, prezent. Nu era vreun mare avantaj în situații sociale, dar era un avantaj uriaș dacă voiai să minezi secrete de stat.

— Ofițerul nu are autorizație de top și nici coduri de acces, zise Boynton.

— Însă are urechi și creier, spuse Ellen. A reușit să mă convingă să mă întâlnesc ieri cu ea. Găsiți-o. Aduceți-o aici.

Când Boynton plecă, Ellen se întoarse din nou spre ecran, la timp cât să vadă un asistent vorbind încet cu Beecham și arătându-i ceva. Își pusese monitorul pe mut, dar puteau vedea că era interesat și iritat în același timp.

Beecham se întoarse înapoi spre ea și porni din nou microfonul.

— Când aveați de gând să-mi spuneți că aveți un suspect pentru atentatul din Frankfurt?

— Urma să ajung și acolo.

— Ei bine, nu mai e nevoie. Mi-a spus o asistentă. A aflat de la CNN.

Era aproape vânăt la față.

— Ne scuzați puțin, vă rog? îl întrebă Ellen pe Cargill, știind că lucrurile o să ia o turnură urâtă.

Când el ieși, Tim Beecham se descărcă.

— Știți că și președintele o să afle asta de la televizor și nu de la noi!

— Gata, Tim, spuse Ellen și ridică o mână. Îți înțeleg iritarea, dar și noi am aflat abia adineauri, iar eu am venit direct aici. Nu mi-ai dat ocazia să-ți zic nimic.

Știa că ce spusese nu era tocmai cinstit, însă adevărul era că Ellen nu se grăbea să-i împărtășească nicio informație individului aceluia.

Pentru orice eventualitate, în caz că… în caz că Directorul ar fi fost bau-bau.

Din nou se întrebă cum se descurca Betsy și dacă nu cumva fusese o

greșeală să trimită o profesoară ieșită la pensie să descopere informații despre un posibil trădător.

Se întrebă, de asemenea, de ce nu primise încă niciun semn de la ea. Dar, pe de altă parte, telefonul ei era în mâinile agentului de securitate diplomatică din fața ușii. Poate că Betsy încercase să o contacteze.

— Spuneți-mi acum, izbucni Tim Beecham.

Așa că Ellen îi povesti tot și încheie zicând:

— Acum credem că e posibil ca atentatorul să fi trebuit să fie sinucigaș. Londra și Parisul au analizat din nou înregistrările. Ei cred că i-au identificat pe atentatori prin camerele din autobuz. Amândoi au murit în explozie.

— Și atunci cel din Germania de ce n-a murit?

— Credem că a acționat împotriva ordinelor.

— Ceea ce-l face extrem de valoros pentru noi, spuse Beecham. Și extrem de periculos pentru oricine a pus la cale toate astea.

— Da.

Ellen se uită cum un adjutant strecoară o coală de hârtie în mâna lui Tim Beecham, care o citi cu o umbră de confuzie reală întipărită pe chip.

— Am mai aflat ceva despre ofițerul dumneavoastră și familia ei.

Bătu de câteva ori coala de hârtie din fața lui.

— Când tatăl ei a ajuns în Beirut din Iran după revoluție, și-a schimbat numele în Dahir. Înainte de asta îl chema Ahmadi.

Acum veni rândul lui Ellen să înghețe.

— Ahmadi? Ca pe Behnam Ahmadi?

— Fratele lui.

Unchiul Anahitei Dahir era șeful programului iranian de înarmare.

Capitolul 16

— Scott?

Cargill ridică privirea din mesajele care curgeau șuvoi. Începea să fie tot mai greu să gestioneze potopul de informații. Să le separe pe cele importante de banalități. Faptele concrete de rapoartele false.

Atentatorul fusese văzut prin toată Europa, chiar și în Rusia.

— Da? Ce e?

— Bad Kötzting.

— Ești sigură?

— Sută la sută. Locuiește acolo. Polițiștii din localitate l-au recunoscut. Ne-au trimis cartea lui de identitate.

Îi arătă Șefului ei de Secție documentul.

Iată-l. Aram Wani. Douăzeci și șapte de ani. Și adresa lui de domiciliu dintr-un mic oraș bavarez.

— Are soție și copil.

— E acolo acum?

— Nu știm. Am cerut să fie trimise trupe *Spezialeinsatzkommando*[{11}] la el acasă. Au pornit din Nürnberg, dar o să dureze. Între timp, le-am spus polițiștilor din localitate să trimită pe cineva să verifice, cu discreție.

— Bun. Trebuie să ajungem acolo.

— Ne așteaptă un elicopter.

———

— Ja?

Tânăra întredeschise extrem de puțin ușa.

— Frau Wani?

— *Ja.*

Ținea în brațe un copil și părea obosită, dar nu speriată.

Polițista era în civil și suficient de în vârstă cât să-i fie mamă lui Frau Wani. Aproape bunică.

— A, ce bine. Sper că nu vă deranjează că am venit fără să vă sun înainte.

— Nu, dar cine sunteți?

Ușa se deschise mai mult.

— Mă numesc Naomi. Ce frig e afară!

Polițista ridică din umeri și își strânse brațele în jurul corpului, ca să arate că tremură. Ușa se deschise și mai mult și tânăra o pofti înăuntru.

— *Danke.*

— *Bitte.*

— Serios, e mai degrabă umezeala, nu vi se pare?

Naomi afișă un zâmbet cald și se uită în jur. Casa era mică, imaculată. Copilul, o fetiță de optsprezece luni, era imposibil de frumoasă, tenul măsliniu și ochii albaștri ai unui copil provenit dintr-o mamă germană și un tată iranian.

Frau Wani se născuse și crescuse în Germania în spirit european, polițista știa acest lucru pentru că făcuse o verificare rapidă înainte să vină încoace.

— Nu v-a spus soțul dumneavoastră? întrebă ea.

— Nu.

Polițista clătină din cap, parcă vrând să spună *Bărbații ăștia…*

— După cum știți, s-a creat o loterie regională care să ofere rapid cetățenie germană imigranților. Pentru că soțul dumneavoastră s-a căsătorit cu o germancă – îi zâmbi cu și mai multă căldură – și are un copil, numele lui pare să fi apărut printre cele eligibile.

Acum făcu o pauză și își compuse o expresie îngrijorată.

— Îl cheamă Aram Wani, corect?

— A, da.

Chipul lui Frau Wani se deschise într-un zâmbet uriaș. Îi făcu loc să treacă și, după ce închise ușa, îi făcut semn musafirei să intre în bucătărie.

— N-am mai auzit niciodată de loteria asta. Dar dacă e adevărată…

— Este. Însă trebuie să-i pun câteva întrebări. E aici?

———

Aram Wani stătea tolănit în partea din spate a autobuzului.

Dacă sesiza ironia situației, nu o arăta. De fapt, nu arăta nimic. Nimic. Pentru că, dacă ar fi lăsat să iasă la suprafață ceva cât de mic, ar fi izbucnit în flăcări.

Trebuia să ajungă acasă. La familia lui. Să-i scape. Să treacă granița în Cehia. Sperase să reușească înainte să-și dea cineva seama că mai e în viață. Dar în stația de autobuz își văzuse fața pe toate ecranele.

Știau. Polițiștii, da, dar și Shah și rușii.

Se gândise să se predea. Măcar atunci ar fi avut o șansă de supraviețuire. Și ar fi putut implora autoritățile germane să-i protejeze familia. Dar nu

avea timp. Trebuia să ajungă la ei mai întâi.

———

Betsy Jameson mergea de-a lungul Culoarului de Mahon, ținând în mână o pungă cu salată de pui și un croissant. Era de decor, ca să dea impresia că totul e normal.

Câțiva membri ai personalului se opriră din alergătură ca s-o salute și s-o întrebe dacă mai primise vreun semn de la secretarul Adams. Și s-o întrebe cum de se întorsese.

— Secretarul vrea să fiu aici, în caz că apare ceva, spuse ea.

Din fericire, cei de la Departamentul de Stat erau prea ocupați ca să ia în seamă răspunsurile ei evazive. Iar majoritatea știau să nu pună prea multe întrebări.

Locul era într-o stare de agitație continuă. Vestea despre fotografia atentatorului se răspândise în toate birourile, insuflându-le tuturor speranța că se apropie o descoperire importantă.

Departamentul de Stat din Washington era obișnuit cu situațiile de criză. Exista întotdeauna măcar un loc în lume unde explodase rahatul și trebuia acționat. Dar de data asta era altfel. Nu numai pentru că atacurile teroriste avuseseră un succes atât de răsunător, cât mai ales pentru că nimeni din clădire, nimeni din comunitatea serviciilor secrete de oriunde, nu auzise nici măcar un avertisment șoptit.

Nimic.

Iar dacă nu auziseră nimic despre atacurile acelea, ce altceva mai urma să se întâmple? Ăsta era coșmarul cu care trăiau acei oameni.

Sistemul Național de Alertă Teroristă emisese un mesaj de alertă, avertizându-i pe cetățeni că putea fi iminent încă un atentat, de astă dată chiar pe pământ american.

În fiecare birou de la fiecare etaj, bărbații și femeile care lucrau la Departamentul de Stat își contactau colegii și informatorii. Minau după informație. Săpau adânc. Iar când se ițea câte o pepită, încercau să cearnă aurul adevărat de aurul nebunilor.

Betsy folosi cartela și auzi cum încuietorile ușii groase a spațiului pentru birouri al secretarului de stat se deschid cu un bufnet, dar înainte să poată intra auzi pe cineva spunând:

— Doamna Jameson.

Se întoarse și văzu că de ea se apropia o femeie care purta uniforma verde-închis și insigna de căpitan de Army Rangers. Forțele speciale.

— Da?

— Generalul Whitehead a aflat că v-ați întors și m-a trimis la dumneavoastră. Vă transmite că, dacă aveți nevoie de ceva, să mă sunați pe mine. Mă numesc Denise Phelan.

Betsy simți cum ceva îi ajunge în buzunarul sacoului.

— Să nu ezitați.

Apoi căpitanul Phelan zâmbi captivant și se întoarse la lifturi, lăsând-o pe Betsy să se întrebe de ce ar putea avea nevoie de ajutorul unui ranger.

Când intră în spațiul pentru birouri al lui Ellen, fu întâmpinată de bărbații și femeile care îl ajutau pe secretar. Știau cu toții că e consiliera secretarului Adams. O poziție onorifică, credeau ei. Considerau că ea se află acolo doar ca să-l susțină moral pe secretarul de stat, nu să facă vreo treabă serioasă.

Erau politicoși, prietenoși, cu un aer vag superior.

Din partea ei, Betsy pălăvrăgea fără probleme, schimba amabilități, ba chiar se cățără pe colțul unui birou. Lăsând impresia că se pregătește pentru o lungă conversație amicală.

După zeci de ani de predare la liceu, Betsy Jameson învățase perfect limbajul corpului. Mai ales pe acela al persoanelor care-și pierdeau complet interesul.

Când se asigură că enervase pe toată lumea suficient cât să fie pe punctul de a exploda, intră în biroul personal al lui Ellen și închise ușa. Știind că cei de afară ar fi mai dispuși să-și roadă singuri mâinile decât să riște să suporte turuiala cuiva care era limpede că nu pricepe că se aflau într-o situație de criză.

Betsy Jameson știa că nu putea fi deranjată.

Se așeză pe canapeaua mică din biroul lui Ellen, scoase croissantul din pungă și îl așeză pe niște hârtii, apoi deschise Candy Crush pe telefon și, după ce jucă un joc și jumătate, dezactivă modul screen saver, astfel încât jocul să fie afișat în continuare.

Oricine ar fi intrat ar fi văzut jocul pe telefon și și-ar fi zis că n-are nimic mai bun de făcut decât să se joace și să mănânce. Cu siguranță n-ar fi bănuit niciodată că aduna informații despre Directorul Serviciilor Secrete Naționale.

Apoi intră prin ușa alăturată în biroul lui Charles Boynton. Porni computerul și introduse parola. Dacă urmărea cineva ce face, aveau să ajungă la dihorul de Boynton. Nu la ea. Nu la Ellen.

Când se așeză în scaun, simți ceva tare, dreptunghiular, în buzunar.

Chiar înainte să-l scoată, Betsy își dădu seama ce era. Un telefon. Un telefon de unică folosință. I-l strecurase în sacou căpitanul Phelan.

Apăsă pe el și văzu că era încărcat complet și avea un singur număr preprogramat. Betsy îl așeză la loc și apoi se uită la ecranul lui Boynton. Trase aer adânc în piept și se apucă de treabă.

— Așa, dobitocule, murmură ea în timp ce tasta. Vin după tine.

Apăsă pe „enter” și înaintea ochilor îi apărură fișierele confidențiale despre Timothy T. Beecham.

———

Anahita se așeză pe scaunul care-i fusese indicat în biroul de la subsolul consulatului din Frankfurt, care arăta ca un buncăr.

Ei și secretarului Adams li se alăturase Charles Boynton. Tim Beecham, directorul National Intelligence, și cei doi ofițeri care o interogaseră erau pe ecran, din D.C.

Ofițerul în vârstă începu să vorbească, dar fu redus la tăcere într-un mod politicos și ferm de către secretarul de stat.

— Dacă nu vă deranjează, o să conduc eu interviul. Dacă, după ce am terminat, mai aveți întrebări, puteți, bineînțeles, să le puneți.

Îl numise în mod intenționat interviu, nu interogatoriu. Voia s-o liniștească pe Anahita Dahir. Și vedea că planul funcționează.

Tânăra era deja mai puțin stresată văzând că întrebările avea să i le pună secretarul Adams, nu ceilalți.

Crede că sunt prietena ei. Se înșală.

———

Anahita făcu eforturi să-și relaxeze fața. Făcu eforturi să-și relaxeze corpul.

Suficient cât să lase impresia că intrase în joc. Dar nu o făcuse.

Tânăra ținea garda mai sus ca niciodată. Cu toate că bănuia că nu suficient de sus. Și că era mult prea târziu.

Ei știau.

Ce nu știa Anahita Dahir era cât de multe descoperiseră. Îi luaseră cu asalt zidurile de apărare, asta era limpede, dar cât de adânc pătrunseseră în viața ei?

———

Mâna lui Betsy se opri la un centimetru de tastatura lui Boynton.

Auzise ceva. Cineva era în anticameră.

Aruncă o privire spre ușă. Era închisă, dar nu încuiată.

Blestemându-se, Betsy își dădu seama că nu avea timp să se deconecteze și să închidă calculatorul. Se întinse în spatele ei, puse mâna pe cablul de alimentare și îl smulse din priză.

Nu așteptă să vadă cum se stinge ecranul. Își luă din zbor notițele și țâșni pe ușă în biroul lui Ellen, unde se așeză pe canapea chiar când își făcu apariția Barb Stenhauser.

Șefa cabinetului de la Casa Albă se opri brusc și se holbă la Betsy.

— Doamnă Jameson, credeam că sunteți la Frankfurt, cu secretarul Adams.

— A, bună ziua.

Betsy își lăsă jos sandviciul cu salată de pui.

— Eram, dar…

— Da?

Dar ce? Ce? Betsy își stoarse creierii. Nu se așteptase să dea peste Barb Stenhauser. Era extrem de neobișnuit ca șefa cabinetului de la Casa Albă să vină la Foggy Bottom.

Stenhauser aștepta.

— Păi, e cam jenant…

Pentru Dumnezeu, își imploră Betsy creierul, *nu faci decât să înrăutățești situația. Ce ar putea fi jenant? Inventează ceva.*

— Ne-am certat, spuse ea.

— Ah, ce păcat. Probabil a fost destul de urât. Despre ce-a fost vorba?

Of pentru Dumnezeu! își zise Betsy. *Despre ce-a fost vorba?!*

— Despre fiul ei. Gil.

— Serios? Ce-i cu el?

Să fi fost numai rodul imaginației febrile a lui Betsy, sau Stenhauser chiar își schimbase inflexiunile vocii? Trecuse de la un glas ușor surprins la unul care trăda o suspiciune tot mai puternică.

— Poftim?

— Cearta. De ce v-ați certat?

— E un subiect personal.

— Totuși, insistă șeful cabinetului, făcând încă un pas în cameră. Mi-ar plăcea să aflu. Puteți avea încredere în mine.

— Cred că probabil vă puteți imagina, spuse Betsy.

Te rog. Te rog, imaginează-ți singură.

Barb Stenhauser se uită la ea, iar Betsy își dădu seama, oarecum

surprinsă, că ea chiar încerca să ghicească singură. Șefa Cabinetului de la Casa Albă nu voia niciodată să pară ignorantă. Moneda ei de schimb era să știe tot. Iar călcâiul lui Ahile era că nu știa să recunoască atunci când nu știa.

— Răpirea.

Stenhauser vorbise cu atâta convingere, că până și Betsy o crezu preț de o clipă.

De fapt, Barb Stenhauser lovise exact în singurul, unicul punct care ar fi putut duce la o fractură în prietenia lui Betsy cu Ellen.

Răpirea lui Gil Bahar, petrecută cu trei ani înainte.

Iar atunci Betsy spuse singurul lucru pe care Stenhauser voia să-l audă cu adevărat, de fiecare dată. Cuvintele care eliberau săgeata. Singurul lucru care putea s-o doboare pe Șefa Cabinetului de la Casa Albă.

— Aveți dreptate.

O văzu pe Stenhauser cum se relaxează. Ca un drogat care-și primește doza.

Se înșela, bineînțeles, dar acum înaintea lui Betsy se deschisese o cale limpede.

— I-am spus lui Ellen că sunt de părere că senatorul Williams a avut dreptate să nu negocieze pentru eliberarea lui Gil.

— Ei nu zău? spuse Stenhauser, apropiindu-se încă un pas de Betsy și aruncând o privire spre partida de Candy Crush de pe telefon.

Betsy se grăbi să-l închidă, în aparență jenată.

— Ați fost de acord cu senatorul? întrebă Șefa Cabinetului.

— Da. Mi s-a părut o poziție curajoasă.

— A fost ideea mea, să știți.

— Aaa, ar fi trebuit să-mi dau seama.

Spre surprinderea ei, Betsy reuși să-și înăbușe disprețul din glas.

Săptămânile acelea interminabile, când Gil fusese dat dispărut în Afganistan. Apoi fotografia aceea. Murdar, neîngrijit. Cu părul încurcat și cu barbă. Aproape de nerecunoscut, mai puțin pentru o mamă. Sau pentru o nașă.

Ochii aceia, bântuiți. Aproape goi.

Sclipitorul, vivacele, tulburatul Gil. Îngenuncheat, având în spatele lui doi talibani Pathan cu AK-47 la piept, ca și cum el ar fi fost cerbul și ei vânătorii.

— La început senatorul Williams a vrut să negocieze, dar i-am explicat

că o campanie de succes pentru Casa Albă presupune să arătăm forță și determinare.

Betsy se forță să schițeze un zâmbet, încercând să se concentreze pe imaginea de ansamblu, nu pe rahatul cu ochi din fața ei.

— O decizie înțeleaptă.

Fusese un coșmar.

În fiecare noapte, la știri, la posturile lui Ellen, apăreau imagini cu decapitări. Și poze cu Gil Bahar, reputatul jurnalist. Singurul ostatic din Statele Unite, și încă unul de preț.

În fiecare zi talibanii amenințau cu moartea lui.

Ellen îl implorase, efectiv se pusese în genunchi și îl implorase pe senatorul Williams să se folosească de canale neoficiale ca să-l elibereze. În mod oficial, Statele Unite nu puteau fi văzute negociind cu teroriștii, cu siguranță nu cu Pathan, cea mai brutală odraslă a talibanilor. Dar în privat se întâmpla tot timpul.

Uneori chiar cu succes.

Însă, de data asta, în ciuda faptului că Ellen îi căzuse la picioare, senatorul Williams, directorul Comisiei de control asupra serviciilor secrete, refuzase.

Ellen nu-și revenise niciodată întru totul după teroarea din perioada aceea. Și nu-l iertase niciodată. Și nici n-avea s-o facă.

Cum nici Betsy Jameson n-avea s-o facă.

Iar Doug Williams n-avea s-o ierte niciodată pe Ellen Adams pentru campania nemiloasă pe care o dusese imperiul ei media ca să-l împiedice să primească nominalizarea din partea partidului.

— I-am spus atunci lui Ellen că sunt de acord cu ea când a spus că senatorul Williams e un maniac arogant, obsedat de putere.

Ellen îl atacase cu toate resursele pe care le deținea, hotărâtă să oficieze ea însăși o decapitare politică.

Din nefericire, nu funcționase în totalitate, iar adversarul politic al lui Ellen, inamicul ei suprem, fusese ales președinte. Și, spre uluirea tuturor, o alesese pe Ellen Adams să-i fie secretar de stat.

Însă Ellen știa motivul numirii. La fel și Betsy. Președintele Williams pusese și el la cale o decapitare.

Mai întâi voia s-o smulgă pe Ellen Adams din cuibul ei media și s-o pună în cabinetul lui, unde secretarul Adams avea să-i devină ostatic. Apoi urma să-i pună sabia la gât.

Dacă Ellen sau Betsy aveau vreun dubiu în privința intențiilor lui, călătoria în Coreea de Sud le pusese capăt. Fusese un eșec care n-ar fi trebuit să se întâmple. Fusese o execuție publică, orchestrată de președintele Statelor Unite, care se părea că nu s-ar fi dat în lături de la nimic ca să-și distrugă secretarul de stat.

— În zborul spre Frankfurt, îi spuse Betsy șefei de cabinet de la Casa Albă, am băut puțin cam mult și i-am spus lui Ellen că nu mi se pare că președintele Williams ar fi un dobitoc absent, cu rahați în loc de creier. Că sigur nu e vreun dobitoc scăpat dintr-un sac plin cu idioți. Și că fără îndoială, nu e un egoist tâmpit de bubuie, care și-a obținut diploma în drept trimițând prin poștă cupoane de la cutiile de cereale Cap'n Crunch.

Betsy începuse să se amuze. Trecuse mult timp de când n-o mai scosese la plimbare pe nebuna doamnă Cleaver. Dar venise momentul să treacă mai departe

Aproape venindu-i să vomite din pricina a ceea ce știa că trebuie să spună, Betsy se uită în ochii lui Barb Stenhauser și minți:

— I-am spus că mi se pare că a făcut ce trebuie când nu l-a salvat pe Gil. Nu avea de ales.

— Și pentru asta v-a trimis acasă.

— Am avut noroc că nu m-a aruncat din Air Force Three. Așa că acum stau aici, mănânc un sandvici, joc Candy Crush și încerc să-mi fac curaj s-o sun și să-mi cer scuze. Chiar dacă mi se pare că Doug Williams este un imbecil narcisist.

OK, asta s-a simțit bine.

— Este sau nu este?

— Poftim?

— Ați zis că *este* un așa și pe dincolo narcisist.

— Ce?

— Nu contează.

— Ce faceți aici? întrebă Betsy. Pot să vă ajut cu ceva?

— Nu. Președintele m-a trimis să văd dacă secretarul Adams sau șeful ei de cabinet au lăsat însemnări de la întâlnirea lor. În toată agitația, stenografului se pare că i-au scăpat niște idei.

— Mult succes. După cum vedeți, biroul ei e o groapă de gunoi, iar al lui e mult prea curat ca să te facă să crezi că lucrează pe bune.

Betsy ezită.

— Ați lucrat împreună înainte, nu-i așa? Dumneavoastră și Boynton.

— Foarte scurt.

— În Comisia de control asupra serviciilor secrete, când era condusă de senatorul Williams.

— Da. Și în timpul campaniei.

Betsy o spusese la nimereală, dar nu fusese atât de greu să-și dea seama, din moment ce Stenhauser îl pusese cu mâna ei pe Boynton să fie șeful de cabinet al lui Ellen. Privind-o pe Stenhauser cum intră în biroul lui Boynton și închide ușa, se întrebă cam cât de aglomerat era sacul plin cu idioți. Și cine mai scăpase din el.

Betsy îi trimise un e-mail scurt lui Ellen, spunându-i că ajunsese la Departamentul de Stat și mulțumindu-i pentru tânărul agent pe care-l trimisese să aibă grijă de ea.

Subjonctivul ar fi intrat într-un bar…

Douăzeci de minute mai târziu încerca ușa de la biroul lui Boynton. Încăperea era descuiată și goală.

Barb Stenhauser plecase.

Așezată la biroul lui Boynton, întinse mâna în spate, căutând cablul de alimentare. Inima îi sări o bătaie.

Computerul lui Charles Boynton fusese deja pus la loc în priză.

———

Scott Cargill își puse centura de siguranță și îi făcu semn pilotului că ar trebui să decoleze.

Aghiotanta îi oferi telefonul ei. Citi rapid mesajul, nelăsând să i se citească nimic pe chip.

— Ceilalți?

— Verificăm. Ar trebui să avem vești în câteva minute.

Cargill încuviință politicos din cap și îi trimise un sms secretarului de stat, apoi privi Frankfurtul de deasupra, în timp ce elicopterul se înclină și porni spre est. Spre Bavaria și spre fermecătorul sat medieval Bad Kötzting, unde își făcuse casa un terorist.

———

Agentul de la pază îi înapoie lui Ellen telefonul. Primise un mesaj marcat ca fiind urgent de la Scott Cargill.

Soțul lui Nasrin Bukhari găsit ucis. Verificăm celelalte familii. Localizat suspectul pentru atentat în Bavaria. Pornit încolo.

———

Cargill citi răspunsul. *Mult succes. Dați-mi de veste.*

———

Ellen își predă din nou telefonul agentului de la pază și se întoarse spre Anahita.

— Nu avem mult timp la dispoziție, domnișoară Dahir, spuse secretarul Adams cu o voce aspră, formală. Ne-ai mințit întruna. Acum trebuie să ne spui adevărul.

Anahita se îndreptă imediat de spate și aprobă dând din cap.

— Care este implicarea ta în atentate?

Uluirea Anahitei era evidentă.

— Doamnă secretar?

— Destul. Am aflat despre tatăl tău.

— Ce-i cu el?

Își păstră vocea egală.

Era caraghios să nu le spună tot. Era limpede că știau, iar dacă ar fi negat n-ar fi făcut decât să înrăutățească situația.

Și totuși, Anahita Dahir descoperi că nu putea să le spună adevărul. Era singurul lucru pe care i-l ceruseră părinții ei. Singurul lucru pe care promisese să nu-l spună. Nimănui.

Niciunui suflet, spusese mama ei, care credea în suflete.

Tatăl ei, care nu credea, o așezase pe genunchii lui și îi spusese să nu-i fie teamă. Că totul o să fie bine dacă păstrează secretul ăsta. Apoi îi spusese că o iubește mai mult decât viața însăși.

El credea în viață, în sfințenia vieții.

Când crescuse suficient cât să înțeleagă, el îi spusese de ce marele secret nu putea părăsi casa lor micuță dintr-o suburbie a Washingtonului.

Cu glas calm îi explicase că întreaga lor familie fusese omorâtă. Rasă de pe fața pământului într-o frenezie sângeroasă de iranieni radicali în timpul revoluției pentru că familia lui, familia ei, era formată din intelectuali în care, se pare, nu se putea avea încredere.

Pentru că educația conducea la întrebări, care conduceau la gândire independentă. Care conducea la dorința de libertate. Lucru pe care ayatollahii nu mai puteau să-l controleze.

„Am fost singurul care a scăpat”.

Glasul lui era puternic, aproape neutru, dar i se citea durerea în ochi.

„Ți-e teamă că iranienii o să vină după tine”, spusese ea.

„Nu. Mi-e teamă că n-o să fie nevoie. Dacă americanii află că am mințit ca să-mi obțin statutul de refugiat, dacă descoperă că, de fapt, sunt

iranian…”

„O să te trimită înapoi?”

Pe atunci era îndeajuns de mare încât să înțeleagă ce însemna asta.

„N-o să spun nimănui niciodată, niciodată”, promisese ea.

Și nu spusese. Și n-avea să spună.

— E ridicol, spuse Beecham. Vedeți foarte bine că nu vrea să coopereze. E limpede pentru cine lucrează, și nu suntem noi ăia. Arestați-o. Puneți-o sub acuzare.

Agentul de pază din încăpere făcu un pas spre Anahita.

— De ce s-o acuz? întrebă Ellen, oprindu-l pe agent cu un gest din mână.

— Revoltă, asasinate în masă, terorism. Conspirație, zise Beecham. Dacă nu vă plac astea, mai am.

— Uiți ceva! izbucni Ellen. Mesajul iranian avea ca scop oprirea atentatelor. Dacă au făcut ceva, mai degrabă ne-au ajutat.

— Mesajul a fost trimis din Iran? întrebă Anahita.

— Uite ce e, zise Ellen, pierzându-și răbdarea. Termină odată cu chestia asta. Știm că tatăl tău e iranian. A mințit când a cerut azil. Știm că-l chema Ahmadi…

— De ce ți-a trimis unchiul tău mesajul? interveni Beecham.

Anahita se uită de la unul la celălalt.

— Ce?

Ellen lovi atât de tare cu mâna în masă, că zgomotul o făcu pe Anahita să sară din scaun și îl sperie chiar și pe Beecham, aflat de partea cealaltă a Oceanului.

Secretarul Adams se aplecă până când fața aproape i se lipi de a Anahitei.

— Gata. N-avem timp. Ne trebuie răspunsuri.

— Dar faceți o greșeală. Nu am niciun unchi.

— Ba normal că ai, se răsti Beecham. Locuiește la Teheran. Îl cheamă Behnam Ahmadi și e specialist în fizica nucleară. A ajutat la crearea programului iranian de înarmare nucleară.

— Nu e posibil! Toată familia mea a fost ucisă la revoluție. Tata a fost singurul care…

Se opri, dar era prea târziu. Scăpase secretul.

Anahita așteptă. Așteptă. Ca monstrul, Azhi Dahaka, s-o înșface. Atât de puternic se imprimase promisiunea, atât de profundă era pentru părinții ei, încât și ca adult rațional Anahita Dahir credea că, dacă lăsa secretul să-i

scape, imediat după aceea avea să urmeze dezastrul.

Așteptă, cu ochii larg deschiși, respirând neregulat.

Dar nu se întâmplă nimic. Însă Anahita nu se lăsă păcălită. Monstrul fusese eliberat și pornise după ei. Pornise vuind spre casa familială modestă din Bethesda.

Trebuia să-i sune. Să-i avertizeze. Să facă ce? Să fugă? Să se ascundă? Unde?

— Ana?

Glasul părea că vine de departe.

— Ana?

Anahita se întoarse la buncărul de la subsolul consulatului american din Frankfurt.

— Spune-ne, zise cu blândețe secretarul Adams.

— Nu înțeleg.

— Atunci spune-ne doar ce știi.

— Mi s-a spus că au murit cu toții. Toată familia tatălui meu. Omorâți de extremiști. Că nu mai am alte rude.

Îi susținu privirea lui Ellen.

— Asta-i o tâmpenie, zise ofițerul mai în vârstă pe ecran, din D.C. Mesajul a venit la secția ei. Unchiul ei a știut unde și cum s-o găsească. Trebuie să-l cunoască.

— Dar nu-l cunosc, spuse Anahita uitându-se la ei.

— Atunci trebuie să-l suni pe tatăl tău, spuse Ellen.

Cu glas răspicat. Hotărât.

— Credeți că e o idee chiar atât de bună, doamnă secretar? întrebă agentul în vârstă.

— E o idee al naibii de proastă, spuse Beecham. La fel de bine am putea să-i lăsăm pe teroriști să intre nestingheriți în grupul nostru. Haideți, poftiți!

Își flutură brațele.

— O să vă arătăm tot ce avem și ce n-avem.

Îi aruncă o privire urâtă lui Ellen. Ea îi întoarse căutătura.

— Sunt pe drum, anunță ofițerul tânăr, ridicând ochii din telefon. Ar trebui să ajungă la Bethesda din clipă-n clipă.

— Cine? întrebă Anahita, simțind cum sentimentul de panică devine tot mai puternic.

Dar știa deja răspunsul.

Monstrul. Cel pe care-l eliberase.

— Bine, zise Beecham și se ridică în picioare. Mă duc și eu acolo.

———

Betsy Jameson se holba la monitorul din biroul lui Charles Boynton de la Departamentul de Stat. Avea ochii larg deschiși și își ținea mâna la gură.

— Fir-ar să fie!

Prietenii și rudele lui Betsy observaseră cu mulți ani înainte că atunci când situația era proastă, limbajul ei devenea de-a dreptul vulgar. Dar când situația era aproape catastrofală, limbajul i se curăța imediat.

— Of, Doamne, șopti Betsy printre degetele rășchirate în timp ce se uita la monitor.

Barb Stenhauser văzuse ce făcea Betsy. Pe ecran erau rezultatele căutării prin trecutul lui Timotyh T. Beecham.

Fișiere trunchiate în chip ciudat.

Apoi Betsy izbucni în râs.

Ce avea să știe Stenhauser era că Charles Boynton făcuse cercetări despre directorul serviciului de informații. Nu Betsy Jameson, care era prea ocupată să joacă Candy Crush și să mănânce de stres.

Se așeză comod în scaun și trase adânc aer în piept, liniștindu-se.

Apoi se aplecă în față și se reapucă de treabă. Era limpede că e nevoie să se scufunde mai adânc.

O oră mai târziu, Betsy își scoase ochelarii, se frecă la ochi și se holbă la ecran. Nu ajungea nicăieri. Chiar când credea că găsise o pistă promițătoare, se lovea de un punct mort. Se simțea ca într-un labirint. Adevăratul Tim Beecham era în centru, dar nu exista nicio cale până acolo.

Însă trebuia să existe o cale. Doar că n-o vedea.

Încercase cu istoricul universitar. Știa că Beecham făcuse dreptul la Harvard, însă nu găsise nimic acolo. Numai confirmarea că absolvise, atât.

Istoricul lui militar fusese șters într-un mod similar.

Era căsătorit și avea doi copii. Avea patruzeci și șapte de ani. O familie republicană din Utah.

Măcar aspectul ăsta nu putea fi ținut secret.

Betsy știa că ar fi fost mai ușor să găsească informații despre poștașul ei decât despre directorul National Intelligence. Nu putea să descopere nici de la ce venea T-ul din *Timothy* T. *Beecham.*

Nu avea nevoie de calea corectă până în centrul labirintului. Avea nevoie de o drujbă.

Își puse paltonul și ieși să se plimbe. Să-și limpezească gândurile. Să

gândească. Să gândească.

În timp ce stătea pe o bancă din parc, privi cum trec pe lângă ea câțiva joggeri rezistenți de februarie, apoi îl zări pe tânărul din avion. Garda ei de corp. Stătea discret lângă o magazie.

Betsy își scoase telefonul și văzu răspunsul de la Ellen.

Subjonctivul ar fi intrat într-un bar… dacă ar fi știut, începea mesajul.

Aici facem progrese, continua sms-ul de la Ellen. *Mă bucur că ești acasă.*

P.S. Care gardă de corp?

Betsy își strânse lucrurile și, fără să se uite spre magazie, începu să meargă cu nonșalanță. Inima îi alerga înainte, aproape prinzându-i din urmă mintea, care i-o luase la goană.

În vreme ce se plimba prin ziua care se dovedea tot mai mohorâtă, simțea niște ochi în ceafă.

———

Autobuzul opri în mica stație din Bad Kötzting.

— Coborâți? strigă șoferul, iritat, nerăbdător.

Aram așteptase până coborâse toată lumea. Apoi așteptase încă puțin, ca să vadă dacă nu cumva mai rămâne cineva în stație.

Nu văzu pe nimeni.

— *Das tut mir Leid,* zise el.

Când trecu pe lângă șofer și îl atinse ușor, își trase mai mult pe față căciula pe care o adusese de la Frankfurt.

— Îmi pare rău. Am adormit.

Șoferului nu-i păsa. Nu voia decât să ajungă la tavernă, să mănânce ceva fierbinte și să bea o bere caldă.

———

— Încă un mesaj, domnule, strigă adjuncta lui Cargill pe deasupra zgomotului elicei.

Îi arătă sms-ul scurt de pe telefonul ei.

Soțiile, copiii, părinții celorlalți atentatori și fizicieni fuseseră omorâți cu toții.

— Hristoase, șopti el. Shah face curat.

Se aplecă în față și îi zise pilotului:

— Mai repede. Trebuie să ajungem mai repede.

Apoi îi spuse adjunctei:

— Avertizează poliția din Bad Kötzting.

———

Se auzi cum se deschise ușa din față.

— A, trebuie să fie Aram.

Frau Wani se ridică, în timp ce Naomi duse mâna la spate și scoase pistolul.

Capitolul 17

Irfan Dahir ridică telefonul și zâmbi.

— *Dorood, Anahita. Chetori?*

Urmă o pauză, dar știa că fiica lui e la Frankfurt. Uneori, legătura de peste ocean putea să aibă întârzieri.

———

Cuvântul *farsi* apăru în partea de jos a monitorului lui Ellen în buncărul din Frankfurt, scris de traducător.

Imediat după aceea apărură mai multe cuvinte: *Bună, Anahita. Ce faci?*

Ellen se uită la Anahita și aprobă dând din cap, semn să răspundă. Însă tânăra părea încremenită. Paralizată.

— *Ana?*

Vocea profundă, caldă, în care se simțea o ușoară notă de îngrijorare, se auzi din difuzor.

— *Halet khubah?*

Ești în regulă?, spuse traducătorul.

Ellen îi făcu semn Anahitei să spună ceva. Orice.

— *Salam,* zise ea într-un târziu.

Bună.

———

Irfan simți că inima i se oprește; apoi că i se izbește de coaste, încercând să scape.

— *Salam.*

Cuvântul simplu pe care fiica lui îl învățase de la el când era îndeajuns de mică să vorbească și îndeajuns de mare să înțeleagă.

„Bună” – dar în arabă. Avea să fie, îi explicase el fetiței sobre, codul lor. Dacă apăreau necazuri, dacă afla cineva, atunci trebuia să spună cuvântul arab pentru „bună”. Nu cel farsi.

Se uită spre fereastra din living, care dădea spre strada liniștită.

O mașină neagră, fără plăcuță de înmatriculare, tocmai se oprea pe alee, iar o alta era parcată în curbă.

— Irfan? zise soția lui venind din bucătărie și aducând cu sine aroma de mentă și chimen și coriandru de la kaftele pe care le gătea. Sunt niște oameni în curtea din spate.

El oftă prelung, dând afară un aer pe care-l ținuse în plămâni de zeci de ani.

Duse telefonul înapoi la ureche și zise într-o engleză cu un ușor accent:

— Am înțeles. Anahita, te simți bine?

———

— Tati, zise ea, cu bărbia pe care îi apăruseră gropițe. Îmi pare rău.

— Stai liniștită. Te iubesc. Și totul o să fie bine, sunt sigur.

Ascultându-l pe bărbatul acela demn și privindu-i fiica devastată, Ellen Adams simți un junghi de rușine. Dar apoi își aminti de păturile roșii care fluturau în briză și de fotografiile fiilor și fiicelor, soților și soțiilor și copiilor, strânse în mâini care tremurau.

Și brusc nu mai simți niciun pic de rușine. Simți doar indignare. Ellen Adams nu avea să-și piardă credința față de cei care muriseră.

Prin difuzor auzi țârâitul îndepărtat al unei sonerii.

———

Irfan Dahir îi făcu semn cu mâna soției lui, care înlemnise în mijlocul livingului, să rămâne pe loc.

Când o descuie și începu s-o deschidă, ușa fu împinsă cu brutalitate. Când el se împletici spre spate, niște bărbați înarmați până-n dinți îl apucară și îl trântiră pe podea.

— Irfan! strigă soția lui.

———

Anahitei i se măriră ochii din cauza panicii.

— Tati? Mami? strigă ea în telefon. Ce se întâmplă?

———

Genunchiul de pe spatele lui Irfan apăsă o ultimă oară, stârnind o durere ascuțită și golindu-i plămânii de aer; apoi se ridică.

Simți că e ridicat ca o păpușă din cârpe și se clătină pe picioare.

— Irfan Dahir?

Se întoarse și focaliză privirea asupra unui bărbat mai în vârstă, îmbrăcat în haine simple. Ras, cu părul grizonant tuns scurt, la costum și cravată. În starea lui puțin confuză, Irfan își zise că arăta ca un director de liceu.

— Da, șopti el, cu glas răgușit.

— Ești arestat.

— Pe ce motiv?

— Crimă.

— Ce?

Uluiala lui se transmise de-a lungul liniei telefonice, străbătu Atlanticul și ateriză în consulatul Statelor Unite din Frankfurt, unde ajunse la urechile fiicei lui. Și ale secretarul de stat american.

———

Betsy Jameson își luă espressoul dublu la masa rotundă din colț. Își cumpărase și o brioșă. Ceva care să justifice faptul că stă la masă, chiar dacă locul era aproape gol.

Dar măcar era un loc public.

Tânărul nu se mai prefăcea. Era limpede că o urmărește.

Puse mâna pe telefon, care era încă în buzunarul sacoului. Îl scoase și se uită la număr. Aparținea, aproape sigur, căpitanului Phelan, rangerul trimis de generalul Whitehead.

Degetul îi plană deasupra butonului.

„Nu ezitați”, îi spusese Denise Phelan cu o privire intensă.

Dar acum Betsy ezită. De unde știa că rangerul chiar fusese trimis de Șeful Statului Major Interarme? Nu avea decât cuvântul ei pe care să se bazeze. Iar astăzi nu era suficient.

Luă o hotărâre. Puse telefonul la loc în buzunar, îl scoase pe al ei și sună. După ce fu nevoită să sară prin nenumărate cercuri, auzi vocea profundă a unui bărbat.

— Doamnă Jameson?

— Da. Îmi pare rău că vă deranjez, domnule general.

— Cu ce pot să vă ajut?

— Nu ne-am întâlnit niciodată…

— Corect, dar știu cine sunteți. Ați primit pachetul meu?

Betsy dădu tot aerul afară din plămâni. Ușurată, dar brusc extenuată.

— Așadar, ea a venit din partea dumneavoastră.

— Da. Dar o mișcare înțeleaptă să verificați. E vreo problemă?

— Păi…

Acum i se făcuse jenă. Dar când privi în partea cealaltă a cafenelei la bărbatul care stătea și se uita la ea, orice urmă de jenă dispăru.

— Mă întrebam dacă n-ați vrea să bem ceva împreună.

— Desigur. Unde și când?

Viteza cu care acceptă o liniști și o tulbură în același timp. În mod evident, era îngrijorat.

Îi comunică locul și, după ce sări într-un taxi și dădu adresa unui hotel la întâmplare, coborî din mașină și se apropie de o ușă laterală, unde făcu

semn altui taxi. Văzuse la televizor că așa trebuia să faci ca să-ți pierzi urma. Și era ceva ce nu crezuse că o să aibă vreodată nevoie să facă în viața reală.

Spre uluirea ei, păru să funcționeze.

Câteva minute mai târziu intră în Off the Record. Barul de la subsolul hotelului Hay-Adams era un bârlog familiar pentru cunoscătorii Washingtonului, cu luminile lui chioare și canapelele de catifea roșie.

Situat chiar vizavi de Casa Albă, era locul unde jurnaliștii și asistenții politicienilor făceau schimb de șoapte în cotloane întunecate. Unde se făcea troc cu confidențe și se încheiau afaceri.

Fiind în interiorul Beltway[{12}], era considerat teren neutru.

Betsy se așeză într-unul dintre separeurile în formă de semilună și rămase cu privirea ațintită spre ușă, în așteptarea generalului, dar și ca să-și țină sub observație propria umbră.

Îi luă o clipă să-l recunoască pe generalul Whitehead când acesta ajunse. Faptul că el se strecurase în separeu și se prezentase fusese, trebuie să recunoaștem, un indiciu important.

Dacă Betsy arăta ca June Cleaver, bărbatul acela semăna puțin cu Fred MacMurray, din *My Three Sons*. Deșirat, amabil. Un bărbat pe care un cardigan îl prindea mai bine decât o uniformă.

Deși Betsy îl văzuse de multe ori la televizor, iar în persoană doar de la distanță, nu se întâlniseră niciodată. Și nici nu-și dorise asta, până acum.

Betsy Jameson era bănuitoare față de gradele superioare din armată, considerându-i, în esență, niște agitatori la război. Și nimeni nu era mai înalt în grad decât Șeful Statului Major Interarme.

Și nimeni nu-i merita suspiciunile mai mult decât generalul Albert Whitehead, care slujise și în administrația Dunn.

Însă Ellen avea încredere în el. Iar Betsy avea încredere în Ellen.

În plus, nu mai știa cui să i se adreseze.

———

Elicopterul aterizâ, iar Cargill porni în sprint spre mașina care-l aștepta.

Îi trimise un mesaj rapid secretarului de stat.

Aterizat în Bad Kötzting. În drum spre casă. Noutăți mai târziu.

———

Fusese instalată o cameră video, iar acum, din Frankfurt, Anahita îi vedea pe părinții ei stând unul lângă celălalt la masa din sufrageria din Bethesda.

Era o cameră pe care o cunoștea bine. Acolo se serbau zilele de naștere. Acolo se luau mesele de sărbători cu prietenii. Acolo își făcuse temele cincisprezece ani la rând, în fiecare zi.

Acolo zgâriase inițialele unui băiat care-i căzuse cu tronc.

Mama ei îi făcuse un scandal teribil din pricina asta.

Iar acum vedea ceva ce în copilărie nu crezuse că e posibil. Directorul National Intelligence li se alăturase părinților ei la masa modestă. Însă nu era câtuși de puțin un eveniment social.

Erau îngroziți. Speriați de parcă în fața lor ar fi stat șeful poliției secrete iraniene.

Ellen încercă să-și alunge din minte comparația, dar aceasta se tot întorcea, via Abu Ghraib și Guantánamo și o mulțime de alte închisori negre despre care abia începuse să afle.

— Spuneți-ne ce știți despre atentate, zise Tim Beecham.

— Cele din Europa? întrebă Maya Dahir.

— Mai sunt și altele? vru să știe directorul Serviciului de Informații.

Acum doamna Dahir părea și mai confuză.

— Nu. Adică, nu știu.

— Deocamdată au murit o sută douăsprezece persoane, spuse Beecham, mutându-și privirea cumplită de la Maya la Irfan. Alte câteva sute au fost rănite. Iar urma conduce la dumneata.

— La mine?

Irfan Dahir părea cu adevărat uluit.

— N-am avut nimic de-a face cu toate astea. Nimic.

Se întoarse spre Maya pentru sprijin. Ea părea la fel de năucă, și la fel de înfricoșată.

— Dar fratele dumitale, Behnam, are, spuse Beecham. Poate că ai putea să-l întrebi.

Irfan închise ochii și coborî capul.

— Behn, șopti el, ce ai făcut?

———

În Frankfurt, Anahita stătea așezată lângă secretarul de stat și se uita fix la monitor.

Nimic din tot ce se întâmpla nu i se părea cu putință.

— Povestiți-ne despre familia dumneavoastră din Teheran, domnule Dahir.

După ce își acordă răgaz o clipă ca să se adune, Irfan începu să

vorbească. Să spună cuvintele pe care le ținuse ferecate timp de zeci de ani.

— Am un frate și o soră care locuiesc încă la Teheran.

— Tati? zise Anahita.

— Sora mea e medic, continuă el, nedorind sau neputând încă să dea ochii cu fiica lui. Fratele meu, fratele mai mic, e specialist în fizică nucleară. Amândoi sunt loiali regimului.

— Mai mult decât loiali, zise Tim Beecham. Avem imagini cu fratele dumneavoastră ținând pistolul la tâmpla unui diplomat american când au fost luați ostaticii.

— A fost acum multă vreme. Eu și el suntem foarte diferiți.

Beecham se aplecă în față.

— Poate că nu chiar atât de diferiți. Vi se pare cunoscută?

Ridică o imagine granulată, pe hârtie de ziar. Rândul scris sub poză era abia lizibil.

Studenți țin americani ostatici la Teheran.

— Ei bine, domnule Dahir?

Dacă Irfan Dahir ar fi putut spune *sunt futut,* ar fi spus-o. Și chiar era.

Așa că o zise Tim Beecham în locul lui:

— Ești futut, domnule Dahir. Dumneata ești în imagine, nu-i așa? Lângă fratele dumitale.

Irfan se uită în gol și umerii i se lăsară. Nu avusese habar că exista o astfel de imagine. Reușise chiar să uite că tânărul care ridica triumfător o mitralieră deasupra capului existase vreodată. Odinioară.

— Da. Eu sunt.

Inspiră scurt și rapid de câteva ori, ca și cum tocmai ar fi terminat o cursă care se întinsese mult prea mult. Și mult prea departe.

— Documentele noastre arată că n-ați plecat din Iran decât abia după doi ani. Nici pe departe gestul unui om care fuge ca să-și salveze viața.

Irfan cumpăni o clipă înainte să spună cu glas jos:

— Ați auzit vreodată de dilema secretarului, domnule Beecham?

Capitolul 18

După ce le sosiră băuturile, o bere de ghimbir pentru Betsy Jameson, o bere normală pentru el, generalul Whitehead se întoarse spre interlocutoarea lui.

Unul dintre motivele pentru care ea nu-l recunoscuse imediat era faptul că nu venise îmbrăcat în uniformă. Bert Whitehead își acordase timp să se schimbe într-un costum obișnuit.

— Bate mai puțin la ochi, explicase el zâmbind.

Betsy îi dădu dreptate. Era greu să bați la ochi mai tare decât un general cu patru stele îmbrăcat în uniformă, cu pieptul acoperit de insigne și medalii. Arăta ca Omul de Tinichea din *Vrăjitorul din Oz*. Cel care căuta o inimă, își zise Betsy.

Oare și bărbatului din fața ei îi lipsea inima? Să ai un arsenal întreg de arme la dispoziție și să nu ai inimă. Era un gând înfricoșător.

Însă scos din uniformă Bert Whitehead arăta ca oricare dintre miile de birocrați care lucrau pentru guvern – dacă la guvern ar fi lucrat Fred MacMurray.

Și totuși, avea în jurul lui o aură inconfundabilă de autoritate tăcută. Betsy înțelegea de ce bărbații și femeile din subordinea lui îl urmau. De ce ar fi făcut orice le-ar fi spus, fără să crâcnească.

— Cu ce pot să vă ajut, doamnă Jameson?

— Sunt urmărită.

El ridică surprins capul, dar nu se uită împrejur. Însă își încordase atenția.

— Persoana e aici?

— Da. A ajuns chiar înaintea dumneavoastră. Am crezut că l-am făcut să-mi piardă urma, dar se pare că nu. E în spatele dumneavoastră. Lângă ușă.

— Cum arată?

După ce Betsy i-l descrise pe tânăr, Bert Whitehead se scuză și, sub privirile lui Betsy, se îndreptă fix spre el.

Se aplecă și rosti câteva cuvinte. Pe urmă cei doi plecară împreună, Whitehead ținând o mână pe antebrațul celuilalt. Părea un gest prietenos, dar Betsy știa că, de fapt, nu era.

După o eternitate – deși ceasul de pe telefonul ei arăta că trecuseră doar puțin peste două minute –, Bert Whitehead se întoarse în separeu.

— N-o să vă mai deranjeze.

— Cine e? Cine l-a trimis.

Când Whitehead nu răspunse, Betsy zise în locul lui:

— Timothy T. Beecham.

El o privi o clipă.

— V-a spus secretarul Adams ceva?

— M-a trimis înapoi ca să văd ce pot să aflu despre Beecham. Să găsesc în ce ar putea fi implicat.

— I-am spus să nu facă nimic.

— Ei bine, n-o cunoașteți pe Ellen Adams.

El zâmbi.

— Încep să o cunosc.

— Ce-mi puteți spune despre Beecham? Nu găsesc nimic în fișiere. Toate informațiile au fost mutate.

— Sau șterse.

— De ce ar face cineva una ca asta?

— Bănuiesc că apare acolo ceva ce nu se dorește să fie văzut de nimeni.

— Ce anume?

— Nu știu.

— Dar ceva știți.

Bert Whitehead părea nefericit. Poate chiar iritat că e pus în postura aceea. Dar în cele din urmă cedă.

— Tot ce știu este că, împotriva tuturor sfaturilor rezonabile, împotriva propriilor mele argumente, administrația Dunn s-a retras din acordul nuclear cu Iranul. A fost o greșeală teribilă. A închis Iranul față de orice inspecție sau monitorizare a programului lor de înarmare.

— Și ce legătură are asta cu Beecham?

— El a fost unul dintre cei care l-au împins pe președintele Dunn să facă acest lucru.

— De ce ar fi făcut Beecham una ca asta?

— Întrebarea mai bună este: cine a avut de câștigat?

— În regulă, să ne prefacem că am pus întrebarea mai bună.

Generalul zâmbi. Apoi zâmbetul dispăru.

— Rușii, în primul rând. Când ne-am retras, le-am dat mână liberă în Iran. Acum e prea târziu să mai schimbăm ceva.

Se uită la unul dintre suporturile de pahare de pe masă și zâmbi.

— „Când ai terminat, de fapt n-ai terminat, căci încă mult mai am.”[13]

Generalul Whitehead ridică privirea și se uită în ochii ei. Îl citase pe neașteptate pe poetul englez John Donne. De ce?

Și apoi văzu la ce se uitase el. La unul dintre celebrele suporturi de pahare de la Off the Record, cu caricaturi ale liderilor politici.

Generalul Whitehead se uita la o imagine cu Eric Dunn.

Nu voia să spună „Când ai terminat”. Voia să spună: „Când pe Dunn l-ai aflat”.

Eric Dunn.

———

Secretarul Adams ascultă cum Beecham continua să-i pună întrebări lui Irfan Dahir, deși se concentra tot mai mult asupra telefonului ei.

În cele din urmă îl luă și îi trimise un mesaj lui Scott Cargill.

Vreo veste?

Nimic.

———

— Cum adică? întrebă Betsy. Ce mai are Eric Dunn? Trebuie să știu. Ellen trebuie să știe.

Generalul Whitehead oftă.

— În primul rând, dorința să se întoarcă la putere.

— Care politician n-o are?

Betsy arătă spre coasterele de pe masă, cu imagini amuzante ale mai multor președinți și miniștri de cabinet, precum și ale altor lideri străini.

Președintele Rusiei. Liderul Suprem din Coreea de Nord. Prim-ministrul Marii Britanii. Cu toții ușor de recunoscut datorită știrilor din fiecare seară.

— E adevărat, spuse generalul Whitehead. Dar la Eric Dunn chestiunea merge mult mai în profunzime. Există în Statele Unite elemente care nu sunt mulțumite de direcția în care se îndreaptă țara. Se folosesc de el. Îl văd pe Dunn drept singura șansă de a opri erodarea stilului american. Nu pentru că el ar avea vreo viziune, ci pentru că poate fi manipulat. Dar mai întâi trebuie să-l readucă la putere.

— Cum?

El tăcu o clipă ca să-și găsească, să-și aleagă cuvintele.

— Ce s-ar întâmpla dacă ar avea loc o catastrofă pe pământ american? Un atac terorist atât de cumplit încât ar răni națiunea aceasta generații întregi de-acum încolo? Și ce-ar fi dacă ar avea loc pe mandatul acestei

administrației?

— S-ar da vina pe Doug Williams. I s-ar cere administrației să-și dea demisia.

— Dar dacă președintele n-ar supraviețui acestor atacuri?

Betsy simți pe piept o greutate atât de mare că abia mai putea respira.

— Ce vreți să spuneți? Asta urmează să se întâmple?

— Nu știu.

— Dar vă e teamă.

El nu răspunse, dar își apăsă buzele una de alta și strânse pumnii până când nodurile degetelor i se albiră, făcând un efort să-și controleze frica.

Media de extremă dreaptă punea deja vina pentru atentatele cu bombă din autobuz și pentru incapacitatea de a le opri pe seama spionajului american și, prin extensie, pe seama noii administrații. Până și rețelele mai moderate începeau să stârnească teama față de un nou atentat. Un atentat mai mare. Pe pământ american.

Iar dacă acesta chiar urma să aibă loc…

— Vreți să spuneți că fostul președinte ar permite în deplină cunoștință de cauză teroriștilor să pună mâna pe o bombă, poate chiar o armă nucleară și s-o folosească numai ca să se întoarcă la putere? întrebă Betsy.

— Nu cred că e ceva cu care Eric Dunn ar fi în mod conștient de acord. Cred că e folosit, nu doar de ruși, ci și de alte elemente mai apropiate de casă.

— Din partidul lui?

— Da, probabil, dar chestiunea depășește afilierea la partid. Există indivizi care urăsc diversitatea Americii și schimbările pe care le-a adus. O văd ca pe o amenințare la adresa lor, la adresa stilului lor de viață. Se consideră patrioți. Sigur i-ați văzut la demonstrații. Credincioși adevărați, neonaziști, fasciști.

— I-am văzut, domnule general, și nu-mi vine să cred că oamenii aceia cu pancarte orchestrează toate astea.

— Nu, ei reprezintă simptomul vizibil. Boala e mai profundă. Cei care au putere și bani, care vor să protejeze ce au. Și care vor mai mult.

Căci încă mult mai am…

— Și-au găsit vasul perfect în Eric Dunn.

— Propriul lor Cal Troian, zise Betsy.

Whitehead zâmbi.

— O analogie reușită. Găunos. Un vas gol în care bărbații și femeile

acestea și-au turnat ambițiile, ofensele, urile și nesiguranțele.

Privindu-l și ascultându-i tonul, o frapă ceva.

— Îl plăceați pe Eric Dunn?

Generalul Whitehead clătină din cap.

— Nici nu l-am plăcut, nici nu l-am urât. A fost Comandantul meu Suprem. Bănuiesc că era o persoană de treabă cândva. Majoritatea așa sunt. Puțini oameni cresc nutrind speranța să-și distrugă țara.

— Dar vreți să spuneți că indivizii din spatele lucrurilor care s-au întâmplat acum nu au impresia că-și distrug țara. Din contră. Au senzația că sunt patrioți, că și-o salvează.

— „Își" salvează țara. Țara lor. Ei așa o văd. Noi și Ei. Sunt la fel de radicalizați ca Al-Qaeda. Teroriști autohtoni.

Oare bărbatul din fața ei o luase razna? Betsy căzu pe gânduri. Să fi fost de la prea multe lovituri la cap? Prea multe saluturi rigide? Oare vedea conspirații care nu existau?

Nu știa dacă să spere că Șeful Statului Major Interarme era un nebun care aiura sau că spunea ceea ce altora le era prea frică să recunoască.

Anume că exista o amenințare reală la adresa țării. O amenințare care provenea din interior.

Betsy își mișcă degetul în sus și în jos de-a lungul paharului transpirat cu bere de ghimbir și își dori să fi fost plin cu whisky.

— Dar Beecham? El unde intră în toată povestea asta?

Când gura lui Whitehead deveni o linie atât de subțire că buzele abia i se mai vedeau, ea spuse:

— Ați venit până aici. Trebuie să știu. El ce rol are în toate astea?

— Nu știu. Am încercat să-mi dau seama, pe căi neoficiale, dar deocamdată n-am găsit nimic.

— Dar bănuiți ceva.

— Ce știu sigur e că Tim Beecham a fost șeful echipei de analiști din serviciile secrete care s-au ocupat de programul nuclear al Iranului. Știe multe despre mișcările de arme din regiune aceea. Cunoaște pe cine trebuie.

— Pe Shah?

— De ce a fost de acord administrația Dunn cu eliberarea lui Shah? întrebă Whitehead.

— Nu vă uitați la mine.

— La câteva luni după alegeri, administrația s-a retras din pactul cu Iranul, dându-i frâu liber asupra programului nuclear, apoi a permis

eliberarea unui traficant pakistanez de arme nucleare.

— Cele două episoade au vreo legătură? întrebă Betsy.

— În măsura în care ambele reprezintă un risc pentru proliferarea nucleară – da. Dar care e, mai exact, scopul jocului?

— Din nou, spuse Betsy, nu întrebați pe cine trebuie. Mai dați-mi un citat din John Donne și o să pot să vă ajut.

Zâmbetul lui Whitehead îi rămase foarte puțin pe figură.

— Ce știu sigur e că elementul constant din spatele ambelor hotărâri a fost Tim Beecham.

— Vă dați seama ce spuneți?

— Mă tem că da.

Iar generalul Whitehead chiar părea înspăimântat.

— Și mai e.

— Căci încă mult mai am, spuse Betsy încetișor.

Și aștepta să audă ce anume.

— E o așa-numită problemă spinoasă. Orientul Mijlociu era un ceaun în clocot, dar măcar era destul de stabil. După care președintele Dunn ne-a retras toate trupele din Afganistan, fără să le ceară talibanilor un plan sau un acord. Președintele Williams a moștenit decizia asta.

Betsy făcu o pauză, studiindu-l pe militarul din fața ei. Oare impresia ei inițială era corectă? Oare era un belicos cu fața lui Fred MacMurray?

— Știu că a fost o decizie controversată, dar la un moment dat tot trebuia să plecăm, zise ea. Să ne aducem soldații acasă. Mi s-a părut singurul lucru bun pe care l-a făcut.

— Nimeni nu vrea să-i vadă scăpați de pericol mai mult decât mine, credeți-mă. Și sunt de acord, era momentul. Nu asta era problema.

— Atunci care?

— S-a făcut fără un plan, fără să primim nimic la schimb. Nu s-a stabilit nimic care să asigure că toate succesele, toată stabilitatea câștigată cu greu, toate serviciile noastre de contrainformații și antitero o să fie păstrate. Acțiunea lui Dunn a creat un vid. Un vid pe care talibanii sunt bucuroși să-l umple.

Betsy se lăsă pe spătarul scaunului.

— Hm. Vreți să spuneți că după mai bine de două decenii de lupte, talibanii au preluat din nou controlul asupra Afganistanului?

— În curând. Și o să-i aducă nu doar pe Al-Qaeda, ci și pe Pathan. Ați auzit de ei?

— Sunt cei care l-au răpit pe Gil.

— Fiul secretarului Adams, da. Sunt o familie extinsă de extremiști, cu ancore în fiecare organizație, curată sau nu, din regiune. Actualul așa-numit guvern democratic din Afganistan a fost pus pe picioare de noi. Dacă ne scoți pe noi din ecuație, fără un plan…

Desfăcu mâinile.

— Toți șobolanii se întorc grămadă. Pierdem tot terenul. Se retrag toate drepturile…

— Femeile, fetele…

— Care au crezut că pot obține în siguranță o instruire sau o slujbă? termină Whitehead întrebarea. O să fie pedepsite. Dar mai e ceva.

Betsy începea să-l urască pe John Donne.

— Continuați.

— Talibanii vor avea nevoie de sprijin. De aliați în regiune. Și cine ar fi mai potriviți decât pakistanezii, care ar face cam orice să împiedice Afganistanul să ceară sprijin Indiei?

— Dar Pakistanul e aliat cu noi. Asta nu e bine? Știu că sunt multe piese în mișcare, totuși…

— Pakistanul joacă un joc complex, spuse generalul Whitehead. Unde a fost găsit Osama bin Laden?

— În Pakistan, răspunse Betsy.

— Nu doar Pakistan, nu într-o peșteră dintr-un munte uitat de lume. Locuia într-un complex masiv, luxos, chiar în afara orașului Abbottabad. Mult în interiorul graniței. Nu-mi puteți spune că pakistanezii habar n-aveau unde e.

— Am încercat să văd toate ițele care leagă părțile astea care se mișcă, spuse Whitehead. Un singur lucru are sens. Dunn a fost convins că, din punct de vedere politic, era o victorie să scoată trupele din Afganistan…

— Da. Ne-am săturat cu toții de războiul acela.

— De acord. E suficient de inteligent să nu vrea să vadă Afganistanul prăbușindu-se în haos. N-ar da bine ca lumea să creadă că toate reușitele, toate sacrificiile, au fost în zadar. Așa că ce face?

Betsy cumpăni puțin, apoi zâmbi, dar fără veselie.

— Începe discuțiile cu Pakistanul.

— Sau încep ei discuțiile, în tăcere. Îi promit să țină Afganistanul sub control, însă vor ceva la schimb. Ceva cu adevărat înfricoșător.

— A, slavă Domnului! Cu adevărat înfricoșător. Asta spre deosebire de

ce mi-ați spus până acum. Ok, ce au cerut?

Generalul Whitehead o țintuia cu privirea, vrând ca ea să vadă ce vedea și el.

— Bashir Shah, spuse Betsy în cele din urmă. A asmuțit câinele războiului.

— El e osia în jurul căreia se învârtesc toate astea. Pakistanul urma să salveze administrația Dunn de la un fiasco politic. Chiar dacă talibanii se întorc, aveau să țină organizațiile teroriste sub control. La schimb, Pakistanul voia ca Statele Unite să accepte eliberarea lui Bashir Shah.

— Iar Dunn nu știa sau nu i-a păsat cine e Shah, spuse Betsy. N-a văzut, nu i-a păsat decât să fie ales din nou.

— Iar când n-a fost…

— Cei care au susținut manevra au intrat în panică, încheie ea. Încă intră în panică. Trebuie să-l aducă din nou în funcție.

Șeful Statului Major Interarme încuviință dând din cap. Avea o expresie solemnă, mâhnită, în timp ce o studia pe profesoara de vârstă mijlocie care arăta ca o gospodină din anii ’50.

Coborî glasul și spuse:

— Trebuie să încetați ancheta. Vorbim despre oameni neplăcuți care fac lucruri neplăcute.

— Nu sunt un copil, generale Whitehead. Nu trebuie să-mi vorbiți ca și cum aș fi.

El zâmbi ușor.

— Îmi pare rău. Aveți dreptate. Nu sunt obișnuit să vorbesc cu civili despre asta. Cu nimeni, de fapt.

Fără să miște capul, ochii i se mutară spre zona barului, unde se așezase un bărbat care îi era vag familiar lui Betsy și care acum iscase un scandal, încât ceilalți clienți se îndepărtau de el.

Privirea lui Whitehead se întoarse la ea. Generalul coborî glasul și mai mult:

— Oamenii ăștia sunt ucigași.

— Da. De asta m-am prins.

Betsy revăzu din nou, cu ochii minții, dezastrul de pe strada tăcută din Frankfurt.

— Spuneți-mi pur și simplu. Care e coșmarul?

— Bashir Shah a fost eliberat știind că poate vinde altor țări tehnologie și materiale pentru armament nuclear. Are aliați puternici în interiorul

guvernului pakistanez, în armata lor. S-ar îmbogăți cu toții. Dar…

— Stați să ghicesc. Mai e ceva.

— Adevăratul coșmar e că Bashir Shah o să vândă arme nucleare teroriștilor.

Fraza aceea limpede rămase pe masa uzată dintre ei. O masă care auzise multe secrete, multe comploturi, multe lucruri cumplite – dar niciunul atât de cumplit.

— Vă puteți închipui? întrebă el încet. O organizație teroristă, Al-Qaeda, ISIS, care să aibă la îndemână bombe nucleare? Ăsta e coșmarul.

— Despre asta e vorba?

Glasul lui Betsy abia dacă se auzea.

— Fizicienii? Atentatele din autobuz?

Îl studie o clipă cu privirea.

— Iar Tim Beecham e implicat în plan?

— Nu știu. Tot ce știu e că a fost implicat în toate deciziile care par că nu au nicio legătură între ele dar, de fapt, sunt interconectate. Retragerea Americii din acordul nuclear cu Iranul, retragerea trupelor din Afganistan fără un plan, permițând astfel teroriștilor să se întoarcă pe făgașul săpat de talibani, eliberarea lui Shah… Bănuiesc că de asta nu găsiți nimic despre Beecham. Există documente, e-mail-uri, însemnări din timpul ședințelor, care dovedesc toate astea. Și toate trebuiau ascunse.

— Deci lucrurile merg dincolo de Beecham?

— Mult dincolo de el. Eu bănuiesc că Tim Beecham, dacă într-adevăr e implicat, e doar o marionetă. O unealtă. În spate sunt niște oameni cu mult mai puternici.

— Cine?

— Nu știu.

De data asta îl crezu. Dar nu numai. De data asta îi era clar. Betsy Jameson rămase tăcută o vreme care păru o veșnicie, până când generalul Whitehead reuși să-i spună în sfârșit despre ce era vorba:

— Mă tem că fizicienii aceia au fost uciși nu la începutul unei misiuni, ci la sfârșitul ei.

— O, Doamne…

Capitolul 19

Ușa locuinței din Bad Kötzting se deschise cu un trosnet.

Chiar înainte să intre, Scott Cargill știa ce o să găsească. Mirosul acru al fumului armelor automate se simțea încă din cadrul ușii și purta cu sine ceva inconfundabil: izul ușor metalic de sânge

Strânse pistolul în mână și-i făcu semn adjunctei sale să ocolească prin spate. Apoi păși înăuntru, încet, cu grijă.

În hol găsi cadavrul femeii. Și al copilului.

Îi ocoli ușor, apoi aruncă o privire în living.

Gol.

Porni din nou pe holul întunecat și intră în bucătărie. Acolo găsi cadavrul unei femei mai în vârstă. Ținea încă pistolul de poliție în mână. Avea ochii larg deschiși. Lucioși.

Cargill rămase perfect nemișcat. Ciuli urechile.

Femeia fusese ucisă de curând.

Oare asasinii erau încă în casă? Nu credea.

Și Aram Wani? Atentatorul? Îl omorâseră și pe el?

Cargill urcă pe scară, cu pistolul pregătit. Intră și ieși din dormitoarele mici. Mirosul violenței nu ajunsese până acolo. Nu simțea decât loțiune pentru bebeluși.

Coborî scările și văzu o umbră căzând de-a curmezișul pragului, prin ușa deschisă.

Se opri.

Se opri și umbră.

Cargill auzi un sunet slab. Un suspin.

Se năpusti în jos pe scări și ateriză la parter exact cât să vadă spatele unui tânăr care pornise în fugă.

Țâșni pe ușă după el, strigând după adjuncta lui. Nu era sigur că-l auzise.

———

Aram Wani fugea. Fugea știind că viața lui depindea de asta. Chiar dacă era conștient că nu-i mai pasă dacă trăiește sau moare.

Fuga era un instinct. Nimic altceva. Și totuși fugea, fugea de moarte. De bărbatul cu pistolul. De bărbatul care-i omorâse soția și copilul.

Aram Wani fugea.

———

Scott Cargill porni pe urmele lui. Alerga din toate puterile. Din postura de șef de secție CIA pe Germania, nu mai fusese nevoit să alerge de mult timp.

Dar acum alerga. Genunchii îl propulsau înainte, picioarele loveau ritmat pavelele. Plămânii îi gâfâiau în aerul rece.

Alerga.

Wani alunecă virând în jurul unui colț de stradă.

Cargill încetini foarte puțin, ca să nu cadă când coti la rândul lui. Și încercă să-și dea seama dacă-l putea împușca pe Wani fără să-l ucidă. Numai ca să-l oprească. Să-l aresteze. Ca să-l ia la interogatoriu. Să afle despre rețeaua care organizase atacurile.

Și, poate, să afle care era miza atentatelor.

Când coti puse frână și alunecă puțin înainte să se oprească.

— Rahat!

———

Părinții Anahitei fuseseră arestați și luați în custodia poliției, însă, când erau conduși afară din casă, Ellen îi opri.

— Mai am o întrebare, domnule Dahir. Care este dilema secretarului?

— E o problemă de matematică, doamnă secretar.

— Ce fel de problemă?

Stătea așezată în camera din Frankfurt și se uita la el prin monitor.

— E vorba despre când să te oprești, spuse Irfan.

— De la ce să te oprești?

— Să te oprești din a căuta o casă, un partener de viață, o slujbă. O secretară, răspunse el. Despre cum îți dai seama că ai găsit-o pe cea potrivită. Pe cea mai bună. Sau alegi să-ți pui mereu întrebarea dacă nu cumva există ceva mai bun? Cât timp îți pui întrebarea asta, nu poți progresa. Trebuie să iei o hotărâre, chiar dacă e imperfectă. Când am fost în Teheran, în timpul revoluției, am văzut prea multe. Prea multe lucruri care nu se potriveau cu ceea ce fusesem învățat despre Islam. Dar în ce punct să plec? Iranul era casa mea. Toate rudele și toți prietenii mei erau acolo. Iubeam Iranul. Cât de departe era prea departe? Când îmi iau angajamentul să plec, știind că n-o să mă mai întorc niciodată?

— Când ați făcut-o? întrebă Ellen.

— Când am văzut că noul regim e la fel de rău, dacă nu cumva mai rău, decât cel vechi. Și că dacă aș fi rămas, aș fi ajuns și eu la fel.

Cu colțul ochiului, Ellen îl văzu pe Tim Beecham foindu-se, parcă nerăbdător ca discuția să ia sfârșit.

— Chiar există o ecuație pentru așa ceva? îl întrebă pe Dahir.

— Da. Deși, ca în cazul multor lucruri, putem face calculele, și chiar ne pot fi de folos, dar în cele din urmă este tot o chestiune de instinct.

Făcu o pauză și îi susținu privirea cu ochii lui închiși la culoare și triști.

— Și de curaj, doamnă secretar.

Dilema secretarului, se gândi Ellen.

Înțelese.

După ce soții Dahir ieșiră din casă și monitoarele nu mai afișau nimic, Anahita se întoarse spre Ellen.

— N-au făcut nimic rău. Da, el a mințit, acum zeci de ani. De atunci a fost un american destoinic, un cetățean model. Sigur știți că n-au nicio legătură cu ce s-a întâmplat.

— Nu știu așa ceva, răspunse Ellen. Ceea ce știu este că cineva din gospodăria unchiului tău ți-a trimis un mesaj. O persoană care știe cine ești, chiar dacă tu nu știi cine este ea.

Fruntea Anahitei se descreți.

— Deci mă credeți. Și îi credeți și pe ei.

— N-aș merge chiar atât de departe. Dar i-ai salvat viața lui Gil. Ai încercat să-i salvezi și pe alții. Nu cred că tu ești implicată, cât despre părinții tăi…

Se întrebă dacă să-și ducă ideea până la capăt și hotărî că n-avea ce rău să facă.

— Gil ține la tine. Are încredere în tine, și nu face asta cu ușurință.

— Ține la mine? A spus el asta?

— Nu cred că asta e important aici, nu ți se pare?

Când ieși din buncărul de la consulatul din Frankfurt, secretarul Adams se gândi la Gil. Se enervase atât de rău când îl rugase să-i spună cine e informatorul. Refuzase neclintit să-i dezvăluie sursa. Fusese atât de hotărât să-și protejeze informatorul…

Și apoi șoptise că „S-ar putea să mai fie o cale…” Chiar înainte să întrebe dacă Anahita era și ea acolo.

Ellen bănuise că pusese întrebarea pentru că ținea la tânără, dar acum se întrebă dacă nu cumva era altceva la mijloc.

Era posibil ca informatorul să fie mignona slăbuță care pășea încet în urma ei mirosind a trandafiri și care își apăra nevinovăția? Și ignoranța?

Dar a cărei familie era vârâtă până-n gât în toată povestea? Și poate chiar până peste cap?

Un mesaj urgent, marcat cu roșu, îi apăru pe telefon.

Scott Cargill. În sfârșit.

Ellen îl deschise și văzu că nu era de la Cargill, ci de la Tim Beecham.

Tocmai am primit vești de la agenții din Teheran. Există o fiică. Zahara Ahmadi. 23 de ani. Studentă. Fizică.

Ellen se întoarse spre Boynton, de care uitase, din nou, că era acolo.

— Vreau să vorbesc cu președintele pe o linie securizată.

Apoi îi scrise lui Beecham: *E cea pe care o căutăm?*

Așa credem. Se pare că e mai puțin radicală.

Credeți sau știți?

Nu știm sigur dacă n-o luăm la interogatoriu.

Nu. Nu faceți nimic. Am altă idee.

Ellen se întoarse spre Anahita.

— Trebuie să-i trimitem un mesaj verișoarei tale.

— Am o verișoară?

— Da.

— O verișoară? repetă Anahita.

— Concentrează-te. Trebuie s-o contactăm.

Îi captă atenția Anahitei.

— Eu? Cum? Habar n-aveam că am o verișoară până adineauri, când mi-ați spus.

Ellen îi intră în joc.

— Dacă ea ți-a putut trimite un mesaj, poți și tu să-i trimiți unul. O să te ajute Cargill.

Apoi își aminti că bărbatul plecase să-l prindă pe suspectul din atentatul de la Frankfurt.

— Avem adresa IP a persoanei care a trimis mesajul de la Teheran, doamnă secretar, spuse Boynton. O putem folosi.

Ellen cumpăni puțin.

— Nu. Probabil computerul e monitorizat de iranieni.

Se opri. Dacă avea dreptate, însemna că autoritățile iraniene aveau să afle în curând despre mesajul trimis către Departamentul de Stat american. Aveau să creadă că-l trimisese unchiul Anahitei. Într-o primă fază, cel puțin. Iar el poate că urma să-și protejeze fiica. Tot într-o primă fază, cel puțin.

Trebuiau să-i trimită un mesaj Zaharei Ahmadi, și încă repede.

— Președintele o să fie disponibil în trei minute, spuse Boynton.

— Mulțumesc. Du-o pe domnișoara Dahir la secția lui Cargill, îi spuse Ellen lui Boynton. Se străduiesc să dea de verișoara ei. Vreau să aud variantele în zece minute.

Acum erau din nou la etaj, de unde vedeau lumina soarelui și aveau o perspectivă frumoasă asupra cimitirului.

Își verifică din nou telefonul. Încă niciun mesaj de la Bad Kötzting.

———

— Mai multă mizerie decât aș fi vrut, zise bărbatul de lângă piscină.

Avea peste cincizeci de ani, era slab și în formă, și se hotărâse să fie într-o formă fizică și mai bună cât timp fusese arestat la domiciliu.

— Dar măcar misiunea e îndeplinită.

— Da, domnule. Și e posibil să fie chiar în avantajul nostru, sugeră aghiotantul care-i adusese vestea.

— Cum anume? întrebă Bashir Shah.

— O să le atragă atenția.

— Cred că deja le-am atras atenția, nu ți se pare?

Îi făcu semn aghiotantului să stea jos, ca să nu fie nevoit să-și pună mâna streașină la ochi din pricina soarelui dogoritor.

— Au avut loc două eșecuri care nu vreau să se repete.

Cu toate că glasul lui Shah era cordial, aghiotantul, deja îngrozit că adusese vestea despre atentatorul sinucigaș care nu se sinucisese, simți că împietrește. Corpul îi înțepeni. Se pregătea. Trupul șefului său era încordat, ca al unui animal gata să-și atace prada.

— Știi care sunt cele două eșecuri? întrebă Shah.

— Atentatorul a scăpat, deși am…

Shah ridică o mână.

— Și celălalt?

— Fiul n-a fost ucis.

— Da. Fiul a scăpat. S-a depus mult efort ca Gil Bahar să fie în autobuzul acela. Cum de s-a dat jos?

— Ăsta era celălalt lucru, domnule. Informatorul nostru a trimis un clip.

Shah privi înregistrarea din autobuzul 119 din Frankfurt. Când se termină, Shah se întoarse spre aghiotant.

— A primit un telefon. A fost avertizat. Cine a sunat?

— Mama lui.

Shah trase aer adânc în piept. Se aștepta să audă asta și, în același timp,

era răspunsul pe care și-l dorea cel mai puțin.

— Și cum de a ajuns secretarul de stat să afle despre bombă?

Glasul i se înăsprise. Cuvintele îi erau atinse de furie.

— Cine a avertizat-o?

Aghiotantul se uită împrejur, dar ceilalți făcuseră un pas în spate.

— Nu știu, domnule. Credem că e vorba de cineva de la Departamentul de Stat. Un ofițer de la serviciul de externe.

— Și persoana asta cum a aflat?

Acum aghiotantul părea supărat.

— O să aflăm în curând, domnule. Mai e… – închise ochii și murmură o rugăciune scurtă – Mai e ceva.

— Spune.

— Știu despre dumneavoastră.

— Ellen Adams știe că fizicienii lucrau pentru mine?

— Da, domnule.

Aghiotantul se întrebă cum avea să se întâmple. O să fie împușcat? Înjunghiat? Sau aruncat pur și simplu în cârdul de aligatori? Doamne, nu asta!

În loc de asta, îl văzu pe șeful lui zâmbind. Și dând aprobator din cap.

Bashir Shah se ridică.

— Am o recepție la club și trebuie să mă schimb. Vreau răspunsuri până mă întorc.

Aghiotantul îl privi pe Dr. Shah cum ocolește piscina și intră în vila pe care o luase cu împrumut de la un prieten apropiat din Palm Beach.

———

Consulul american la Frankfurt îi oferise secretarului Adams biroul său.

Ellen se așeză la masa de lucru. Chipul nemulțumit al președintelui Statelor Unite apărea pe ecranul telefonului securizat pe care-l ținea în mână. Preț de o clipă de surescitare, Ellen avu impresia că președintele se află în mâinile ei.

Măcar de-ar fi fost așa…

Apoi clipa trecu, iar chipul și mai puțin vesel al lui Tim Beecham apăru în jumătatea cealaltă a ecranului, parcă strivit de al președintelui.

Deși Ellen era surprinsă că Beecham fusese invitat la videoconferință, alese să nu-și arate mirarea și nici să nu pună vreo întrebare. Oricum nu mai avea ce face. Însă trebuia să aibă grijă cum pășește. Ce alege să spună. Și să nu spună.

— Ok, spuse președintele Williams. Acum ce s-a mai întâmplat?

— Nimic, domnule președinte, zise Ellen. De fapt, am avansat destul de mult.

Îl puse la curent cu ce știau, având grijă să-i spună Președintelui numai ce știa și Beecham deja.

— Deci crezi că Zahara Ahmadi e cea care a trimis avertismentele, concluzionă Williams. Ce știm despre ea, Beecham?

— Tocmai am primit un raport despre ea. Studiază fizica la Universitatea din Teheran.

— La fel ca tatăl ei, zise președintele.

— Nu chiar. Ea studiază mecanică statistică.

— Adică teoria probabilității, nu? întrebă Williams.

Ce bine, își spuse Ellen, că se antrenase să nu-și arate mirarea, pentru că altfel ar fi căzut de pe scaun.

Doug Williams se dovedea mai inteligent decât crezuse ea vreodată.

— Da, domnule președinte. Dar interesant e că face parte dintr-o organizație studențească progresistă, care vrea mai multă deschidere, vrea legături cu Occidentul. Singurul semnal de alarmă e că pare destul de credincioasă.

— Și eu sunt destul de credincios, zise președintele Williams. E ăsta vreun motiv de suspiciune?

— În Iran este, domnule.

— Ține de vreo moschee? întrebă Ellen.

— Da.

— Aceeași ca tatăl ei? se interesă secretarul de stat.

— Nu. A ei ține de universitate. Îl verificăm pe imam ca să vedem dacă e vreun radical.

— La ce te gândești, Ellen? întrebă președintele Williams.

— Suntem destul de siguri că Iranul e în spatele atentatelor, domnule președinte. Asta a fost tot timpul teoria cea mai plauzibilă. Îi considerau pe fizicienii pakistanezi o amenințare. Acum, dacă Zahara Ahmadi e cea care i-a trimis mesajul ofițerului meu de la externe, înseamnă că voia să oprească atentatele. Cât despre motiv – nu știu să vă spun nimic până nu vorbim cu ea. Avem oameni care încearcă să găsească o cale să-i trimitem un mesaj.

Asta trebuia să recunoască în fața lui Beecham. La urma urmei, departamentul lui era cel care primise misiunea asta, iar el contribuise la luarea deciziei.

Faptul că aflase despre Zahara și eforturile de a o contacta era cel puțin problematic. Însă acum Ellen nu mai putea face nimic în sensul acela.

— Cum a aflat despre atentate? întrebă președintele, apoi făcu o pauză. De la tatăl ei? Fizicianul?

— Credem că e posibil, domnule președinte, spuse Beecham.

— Tim, vrei să spui că tatăl ei i-a spus? întrebă Williams. Că și el voia să fie oprite?

— Nu. Dr. Ahmadi e un radical, un susținător al regimului. Dar e posibil ca ea să fi auzit ceva din întâmplare, sau să fi văzut ceva prin hârtiile lui.

— Astea sunt pure speculații. Nu ne ajută. Cum putem fi siguri de ceva din lucrurile astea? întrebă președintele Williams, aplecându-se atât de mult în față încât imaginea figurii sale se distorsionă. Ellen?

— Am încercat să stabilesc o relație cu ministrul iranian de externe de când am preluat noi administrația. S-au făcut multe lucruri nefericite în trecut, dar e un om educat, cultivat, care pare să înțeleagă avantajele unei înțelegeri cu noi.

— Au omorât oameni nevinovați în autobuzele alea, spuse președintele Williams. Nu e gestul unui om cultivat care caută pacea.

— Nu, fu de acord Ellen. Ideea este că, dacă noi am aflat de unde a venit avertismentul, bănuiesc că iranienii nu sunt cu mult în urma noastră. E posibil ca tatăl ei s-o protejeze o vreme pe Zahara, dar poate că nu. Dacă e prinsă…

— Deci trebuie să ajungem noi la ea primii, spuse Williams. Cum?

— Dacă ofițerul de la externe, verișoara ei, le poate trimite un mesaj scurt oamenilor mei din teren, spuse Beecham, e posibil. ca ei să reușească să se apropie de ea. Să i-l strecoare. Să-i dea de veste că știm de ea și că o s-o protejăm.

— Dar cum îi putem promite una ca asta? întrebă Williams. Nu e ca și cum am putea s-o răpim. Nu?

Părea plin de speranță.

— Am altă idee, spuse Ellen.

N-ar fi vrut s-o spună de față cu directorul National Intelligence, dar simțea că nu mai are de ales. Lucrurile se mișcau prea repede.

— Vreau să merg la Teheran.

Doug Williams deschise gura, apoi o închise la loc, după care în cele din urmă spuse:

— Poftim?

— La Teheran. Air Force Three e pregătit. Planul era să zbor în Pakistan, dar putem schimba ruta în zbor. Să zbor pe ascuns la Teheran.

— În basculanta aia de Air Force Three? întrebă Williams. Nu crezi că o să observe careva?

Deși rămase tăcut, lui Beecham părea că ochii stau să-i sară din orbite.

— Ba da. Dar putem intra și ieși înainte să afle presa. În Iran informația nu prea are liberă circulație. Poate reușesc chiar s-o iau pe Zahara Ahmadi cu mine.

— Serios, Wile E. Coyote, ăsta e planul tău? întrebă Williams. Dacă nu te mai lasă să pleci? Cu toate că ăsta ar fi un mod de a scăpa de secretarul meu de stat care s-a țicnit.

— Prea multe variabile, spuse Beecham. S-ar putea să nu vrea s-o păstreze.

— Și cine le-ar face vreo vină? Dacă ar reține-o, poate cineva de-aici ar observa că lipsește. Ar dura o vreme, dar până la urmă…

— Ok, zise Ellen. Am înțeles mesajul. Dar tot cred că ar trebui să mă întâlnesc cu ministrul de externe iranian față în față și să discutăm despre asta. Am stabili un raport, dacă nu o relație de încredere. Și poate reușim să-i distragem suficient cât să facem mesajul acela să ajungă la Zahara Ahmadi. Deocamdată nu par să-și fi dat seama că a încercat cineva să oprească atentatele.

— Tim? întrebă președintele Williams.

Directorul National Intelligence clătină din cap.

— Dacă secretarul Adams face asta, atunci iranienii o să-și dea seama că știm că ei sunt în spatele atacurilor. S-a dovedit că n-a fost niciodată o idee bună să le dăm de înțeles cât de multe știm. Sau nu știm.

— Dacă iranienii i-au ucis pe fizicieni, asta înseamnă că s-ar putea să știe ce se întâmplă, zise Ellen. Ce a pus Shah la cale. Poate chiar unde se află.

Îi susținu privirea președintelui.

— Nu cumva merită riscul?

El încuviință scurt din cap.

— Fă-o. Dar nu la Teheran. Întâlniți-vă în Oman. E o țară neutră. Îl sun pe sultan și îți spun dacă e de acord. Tim, tu și Ellen lucrați împreună ca să-i trimiteți un mesaj fiicei.

— Domnule, eu nu… începu Beecham.

— Destul, îl repezi Williams. Înțeleg că nu vă plăceți unul pe celălalt,

dar din nefericire pentru voi se pare că obțineți rezultate. La fel ca Lennon și McCartney. Așa că o să continuați. Rezolvați-vă problemele. Vreau un *Abbey Road* până la sfârșitul zilei. Succes în Oman, Ellen. Și dă-mi de veste imediat ce oamenii tăi l-au săltat pe atentatorul din Germania.

— Așa o să fac, domnule, spuse Ellen.

Ecranul lui se făcu negru. Lăsându-i pe Ellen Adams și Tim Beecham să-și arunce priviri urâte.

— Eu sunt McCartney, zise ea.

— Bine. Oricum Lennon era muzicianul mai bun.

Ellen era gata să-l contrazică, dar își dădu seama că aveau chestiuni mai importante de discutat.

— Cred că e momentul să ne adunăm, chiar acum, spuse ea, și văzu un zâmbet abia schițat.

„He just do what he please”, fredonă Ellen pentru sine.

———

Ellen hotărî să coboare la secția lui Cargill ca să afle noutăți, dar imediat ce ajunse acolo își dădu seama că ceva nu era în ordine.

Încăperea, care în mod normal roia de activitate, era cufundată în tăcere. Nimeni nu se mișcă decât ca să-și întoarcă figurile înmărmurite spre ea.

— Ce e? întrebă. Ce se-a întâmplat?

Un analist făcu un pas în față.

— Sunt morți, doamnă secretar.

Ellen simți că îngheață.

— Cine?

Dar știa deja răspunsul.

Scott Cargill. Adjuncta lui. Și Aram Wani.

Toți trei fuseseră împușcați pe o alee dosnică din Bad Kötzting.

Capitolul 20

Betsy răspunse după primul apel.

— Cum merge?

— Nu prea bine, zise Ellen.

Părea epuizată. Și nu era de mirare. Era trecut de șase seara în D.C., ceea ce însemna că în Frankfurt trecuse de miezul nopții.

Mai mult decât epuizată, Ellen părea complet descurajată.

— Povestește-mi, spuse Betsy.

Se ridică în capul oaselor pe canapeaua pe care Ellen o avea în birou. Încercase să tragă un pui de somn înainte să se apuce din nou de cazul Timotyh T. Beecham. Își dorea să fi primit vești, de orice fel, de la Ellen.

Ascultând glasul prietenei ei, acum lipsit de orice energie, Betsy hotărî să nu-i spună despre bărbatul care o urmărea. În plus, generalul Whitehead se ocupase de el. Iar Ellen poate că și uitase schimbul de mesaje încheiat prin *care gardă de corp?*

— Mai întâi spune-mi despre chestia cu garda de corp.

Bineînțeles că n-avea cum să uite.

— A fost o glumă. Am dat peste un tip arătos care încerca să mă agațe. Cel puțin, cred că asta încerca să facă. Imposibil să fi încercat să-i fure o privire tinerei superbe care stătea lângă mine în avion.

— Bineînțeles că nu.

Ellen scoase un sunet scurt care era menit să imite un zâmbet.

— Ți-ai făcut poftele cu el?

— Din păcate, în ziua de azi poftele mele înseamnă un cheesecake întreg și o sticlă de Chardonnay.

— Doamne, ce bine sună, spuse Ellen.

— M-am întâlnit cu generalul Whitehead. Mi-a spus părerea lui despre ce se întâmplă. Și o să se întâmple.

— Zi-mi.

Așa și făcu.

— Crede că pakistanezii, cu sprijin din partea rușilor, l-au convins pe Dunn să aprobe eliberarea lui Shah, ca parte din înțelegere.

— Care înțelegere?

Glasul lui Ellen era plin de neliniște.

— Dunn voia să scoată trupele din Afganistan fără să încheie un acord cu afganii, iar Pakistanul urma să asigure stabilitatea din teritoriu. La schimb, pakistanezii au cerut ca Statele Unite să aprobe eliberarea celui mai periculos traficant de arme din lume. Iar Dunn a fost prea tâmpit să înțeleagă pe ce își pune semnătura.

Prea greu de cap, se gândi Ellen, sau prea miop. Nu văzuse decât creșterea din sondajele de opinie. Sau dolarii.

— Și Beecham? întrebă ea.

— A fost implicat în ambele decizii, răspunse Betsy.

— Iago care-i șoptește în ureche lui Othello.

— Prefer să-l văd drept Lady Macbeth, zise Betsy.

— Dovezi?

— Deocamdată niciuna. Mai e ceva.

Căci încă mult mai am, se gândi Betsy.

— Generalul Whitehead crede că Beecham nu e singur. Că există un complot pus la cale de cei care se consideră patrioți, menit să dea jos un guvern pe care-l consideră ilegitim și să-l instaleze la loc pe Dunn. Pentru că el o să joace după cum cântă ei.

Fără ca Betsy să o vadă, secretarul de stat dădea aprobator din cap. Faptul că toate acestea nu erau ceva șocant era, în sine, ceva șocant.

Ellen era singură în camera de hotel din Frankfurt. Era aproape ora unu noaptea și era prea obosită, prea surescitată ca să doarmă. Cu toate că simțea nevoia disperată să închidă ochii.

Aștepta un semn care să-i confirme că are undă verde pentru plecarea la Oman. Atunci ar fi putut să-l sune pe omologul ei iranian. Trimisese deja niște mesaje mici, personale, prin care testa apele.

Dacă Iranul organizase atentatele, atunci însemna că aranjaseră și asasinarea lui Aram Wani la Bad Kötzting. Și, odată cu el, pe Scott Cargill și adjuncta lui.

Da, secretarul Adams abia aștepta să schimbe două vorbe cu iranienii.

— Trebuie să știu în cine să am încredere, spuse Ellen. Și în cine să nu. Am nevoie de dovezi.

Betsy simți teamă în glasul atât de familiar.

— Ai grijă de tine, Elizabeth Anne Jameson, spuse Ellen.

— Nu-ți face griji. Bert Whitehead a trimis un ranger să mă ocrotească. Încă n-am sunat-o.

— Te rog, promite-mi că o s-o suni.

— Promit. Acum e rândul tău. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Ellen Adams așa și făcu. Îi povesti celei mai bune prietene, consilierei ei, totul. Iar când termină, Betsy zise:

— Îmi pare foarte rău. Iranienii au fost cei care i-au ucis pe Scott Cargill și pe adjuncta lui.

— Și pe atentator. Așa cred. Mă duc în Oman să mă întâlnesc cu ministrul de externe iranian.

— Ești nebună? izbucni Betsy și se ridică în picioare. Nu poți să faci asta! Ar putea să te omoare! Sau chiar să te răpească!

Pe neașteptate, la celălalt capăt al liniei se auzi un râset.

— Doug Williams a pomenit ceva despre asta când și-a dat acordul pentru călătorie.

— Ce dobitoc.

— Nu, a fost o glumă. N-o să pățesc nimic. N-or fi iranienii chiar prietenii noștri, dar sunt deștepți. Nu câștigă nimic dacă-mi fac rău sau mă răpesc. Inițial sugerasem Teheranul…

— Pentru Dumnezeu…

— Pentru ca Tim Beecham să știe că sunt tâmpită care crede că sunt, zise Ellen. Și știam că dacă sugerez din prima Oman, Williams o să refuze.

— Stai așa. Ai jucat același joc și când vorbeam despre primul meu soț. Așa ai…

— Nu. El n-a fost ideea mea.

— Mi-aș dori să merg cu tine.

— Și eu.

— Cine mai merge?

— În afară de Boynton și personalul de securitate, am hotărât să le iau pe Katherine și Anahita Dahir, ofițerul de la Serviciul extern. Vorbește farsi. O să ne ajute să avem pe cineva care știe ce spune, de fapt, ministrul de externe.

— Poți să ai încredere în ea după tot ce-ai aflat despre familia ei?

Se lăsă tăcerea.

— Nu. Nu întru totul. Ăsta e alt motiv pentru care vreau să fie pe-aproape. Dar trebuie s-o și folosim. CIA s-au prins cum să-i trimită un mesaj Zaharei Ahmadi și pentru asta avem nevoie de Anahita. Verișoara ei n-o să aibă încredere într-un agent american, dar s-ar putea să aibă încredere în Anahita. Iranienii probabil monitorizează orice comunicare de pe computerul doctorului Ahmadi. Trebuie să ajungem la Zahara înaintea

poliției secrete iraniene.

— Ești sigură că ea e cea care a trimis mesajul?

— Nu, dar e cea mai plauzibilă variantă.

Ellen oftă prelung.

— Am autorizat operațiunea. O să pornească după Zahara Ahmadi imediat ce pleacă de acasă la ore.

Betsy știuse mereu că, în vreme ce ea putea face bravadă, Ellen era cu adevărat cea curajoasă. Se bucura că nu trebuia să ia astfel de hotărâri.

— Înainte să închid, Gil cum se simte?

— Am sunat la spital acum câteva minute. Doarme, iar medicul de gardă spune că se simte mult mai bine. O să trec pe la el în drum spre aeroport.

— Tot nicio veste despre informatorul lui?

— Nu, nimic.

Răspunsese după o scurtă pauză. Betsy nu știa dacă Ellen ezitase intenționat sau era doar obosită. Hotărî să nu întrebe. Cu cât încheiau convorbirea mai repede, cu atât prietena ei putea să pună mai devreme geană pe geană.

— Ai grijă de tine, Ellen Sue Adams.

———

Când își dădu seama, Betsy se trezi brusc, o oră mai târziu.

Își dăduse seama pe cine văzuse în subsolul hotelului Hay-Adams. Individul pe care-l văzuse și generalul. Cel care iscase scandalul.

Nu-l mai văzuse de ani întregi. Pe atunci arăta mai tânăr. Aproape feciorelnic.

Dar, în după-amiaza aceea, la Off the Record, fusese aproape de nerecunoscut. De fapt, își zise Betsy sărind jos de pe canapea și țâșnind la duș, arătase ca o drujbă.

———

Apelul veni aproape de trei dimineața ora Frankfurtului, trezind-o pe Ellen dintr-un somn chinuit.

Călătoria în Oman avea undă verde.

Ellen țâșni jos din pat și în două ore obținu din partea ministrului de externe iranian angajamentul că se vor întâlni la reședința oficială a sultanului din Vechiul Muscat.

— Pot să vă acord o oră, doamnă secretar, spuse el.

Vorbea o engleză superbă, deși de multe ori prefera să folosească un interpret.

De astă dată, însă, vorbiră direct. Mai simplu. Mai ușor. Și mai discret.

După ce-l sună pe Charles Boynton și-i spuse s-o sune pe Anahita Dahir, o trezi pe Katherine.

— Mergem în Oman, zise ea. Să te îmbraci cuviincios.

— Bine. O să-mi las acasă jambierele de piele.

Mama ei râse.

— Avionul pleacă în patruzeci de minute. Mașinile pleacă în douăzeci.

— Am înțeles. Anahita? întrebă Katherine.

Părea că cele două tinere legaseră o prietenie. Ellen nu știa dacă să se bucure sau nu.

— Vine cu noi.

———

Douăzeci de minute mai târziu vehiculele blindate porniră spre aeroport.

— Puteți opri mai întâi la spital, vă rog? întrebă Ellen.

În câteva minute stătea la căpătâiul patului lui Gil. El dormea, cu o expresie liniștită pe chipul vânăt.

— Gil? șopti ea.

Nu suporta că trebuie să facă asta, dar erau multe lucruri din toată povestea pe care Ellen Adams nu le suporta. Acesta era doar încă unul pe listă.

— Gil?

El se foi și deschise ochii încărcați de somn.

— Cât e ceasul?

— E puțin trecut de patru dimineața.

— Ce faci aici?

Făcu un efort să se ridice în capul oaselor, iar ea îl ajută, punându-i o pernă la spate.

— Plec în Oman ca să vorbesc cu ministrul de externe iranian. Iranienii sunt în spatele atentatelor.

Gil încuviință dând din cap.

— Are sens. Nu vor ca Shah să vândă secrete nucleare, sau oameni de știință, nimănui altcuiva din regiune.

— Informatorul tău…

— Ți-am spus, n-o să…

Ea ridică o mână să-l oprească.

— Știu. Nu te întreb cine e.

Coborî glasul.

— Ultima dată când am venit aici voiai să-mi spui ceva. Mi-ai zis că s-ar putea să mai existe o cale de a afla mai multe despre informatorul tău. Mai multe despre Shah.

— Nu pot să-ți spun, șopti el.

— Dar cum o să faci? Ești în spital.

— Am aranjat totul. Fă ce trebuie să faci și lasă-mă și pe mine să-mi fac treaba. Eu am fost aruncat în aer. Eu sunt cel care o să le vadă la nesfârșit chipurile. Trebuie să ai încredere în mine.

— Nu e că nu am încredere în tine, ci că nu vreau să te pierd.

Se hotărî să-i spună și asta. Să vadă.

— O iau pe Anahita cu mine în Oman. E în fața ușii.

Dar nu obținu nicio reacție. Doar:

— Salut-o din partea mea, te rog.

— Așa o să fac. Ar trebui să ne întoarcem astăzi mai târziu. Mai trec atunci pe la tine.

— Succes.

———

Douăzeci și cinci de minute mai târziu, Air Force Three se năpustea pe pistă în întuneric, începându-și zborul de șapte ore spre țara din Golful Persic.

Când ajunseră la altitudinea de croazieră, Ellen intră în birou ca să se pregătească. Găsi acolo un aranjament floral superb. Preferatele ei. Flori de măzăriche. Delicate și parfumate.

Când se aplecă să le miroasă, Ellen observă o felicitare.

— Tu le-ai comandat? îl întrebă pe Șeful ei de Cabinet atunci când Boynton intră împreună cu un steward care aducea o cafea și un mic-dejun frugal.

Boynton lăsă jos dosarele pe care le avea cu el și se uită la buchet.

— Nu. Dar sunt drăguțe. Probabil sunt de la ambasadorul american.

— Mă întreb de unde știa că sunt preferatele mele.

— E foarte riguroasă, spuse Boynton, care nu știuse că șefa lui are o floare preferată.

Dar, pe de altă parte, fusese puțin cam ocupat să afle alte lucruri despre noul secretar de stat.

— Probabil și-a făcut temele.

— Mulțumesc, îi spuse Ellen stewardului, care-i turnase o cană mare de cafea neagră și plecase.

Când deschise felicitarea simți cum cana de cafea începe să-i alunece de pe deget. O opri chiar la timp, dar nu înainte ca o picătură mică să-i aterizeze pe pulpă și s-o frigă.

— Ce e? întrebă Boynton și veni lângă ea.

— Cine a trimis florile astea? întrebă Ellen.

— V-am spus, doamnă secretar, răspunse el. Nu știu.

Părea de-a dreptul uluit de reacția ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Află, te rog.

— Așa o să fac.

Ieși în grabă din cameră, iar Ellen așeză felicitarea pe birou. Având grijă să n-o atingă mai mult decât o făcuse deja.

Era imaginea scanată a biletului pe care i-l lăsase lui Betsy, înainte ca prietena și consiliera ei să se întoarcă la D.C. Cel în care o ruga să-l cerceteze pe Tim Beecham. Și, orice ar fi fost, să nu lase pe nimeni să vadă biletul.

Totuși, iată-l în fața ei. În drum spre Oman, la bordul Air Force Three, vârât într-un buchet de măzăriche parfumată, care brusc nu mai părea atât de superb.

Nu mai scria nimic altceva. Și nu era semnat. Dar știa cine e în spatele lui. Cine era în spatele tuturor bilețelelor nesemnate primite de-a lungul anilor. Al felicitărilor de zilele de naștere. Al felicitărilor de Crăciun. Al mesajului trimis după moartea lui Quinn.

Luă telefonul securizat și o sună pe Betsy, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

Capitolul 21

Acum barul era plin.

Era puțin trecut de ora zece seara, iar D.C. ieșise la joacă.

Betsy se uită împrejur în timp ce ochii i se obișnuiau cu lumina chioară. Merse direct la bar, unde-l văzuse ultima oară pe Pete Hamilton. El nu mai era acolo, dar Betsy simți tentația să se uite sub tejghea, pentru că acela părea să fie locul spre care se îndrepta.

— Ce vă dau? întrebă barmanul.

O cadă întreagă de Chardonnay, se gândi cea mai bună prietenă a lui Ellen.

— O bere de ghimbir fără zahăr, spuse consiliera secretarului de stat. Și o cireașă maraschino, dacă se poate, adăugă Betsy.

În timp ce aștepta, simți că-i sună telefonul.

— Ce faci trează la ora asta? Trebuie să fie… începu să întrebe înainte să fie întreruptă.

— O comparație intră într-un bar, spuse Ellen cu glas gâtuit.

— Ce? Adevărul e că tocmai am intrat într-un bar.

— Betsy, o comparație intră într-un bar!

Mintea lui Betsy îngheță o clipă… Comparație. Comparație.

— Uscată ca un deșert. Ellen, coborî ea glasul, ce s-a întâmplat? Unde ești? Ce-i cu zgomotul ăla?

— Te simți bine?

— Da. Sunt în Off the Record. Știai că deja au un coaster cu caricatura ta?

— Ascultă-mă, Betsy. Biletul pe care ți l-am dat chiar înainte să pleci – unde e?

— La mine în buzunar.

Verifică. Nu era acolo.

— A, stai. Îmi amintesc. L-am scos și l-am pus la tine pe masă când am ajuns în biroul tău. Voiam să fie în siguranță.

Betsy încremeni.

— De ce?

— Pentru că am un exemplar aici.

— La Frankfurt? Cum…

— Nu. În Air Force Three.

— Rahat.

Mintea i-o luă la goană, rememorând ce făcuse în ziua aceea.

— L-am lăsat la tine pe birou când am intrat la Boynton ca să-i folosesc calculatorul să-l verific pe Beecham.

— A intrat cineva?

— Da. Barb Stenhauser. Iisuse, Ellen!

Dumnezeule mare, își zise Ellen. Era suficient de rău cu directorul National Intelligence, dar și șefa de cabinet a președintelui?

— De ce l-ar fi luat ca să ți-l trimită scanat?

— Oricine l-a luat i l-a trimis lui Shah. El a aranjat să fie pus într-un buchet de flori de măzăriche pe care mi l-a trimis la avion.

— Florile pe care ți le trimitea Quinn. Un avertisment?

— Îmi râde-n față. Vrea să știu că e pe-aproape. Atât de aproape, că poate să facă orice-i trece prin cap. Că poate să mă găsească oriunde.

— Dar ar avea nevoie de cineva din Frankfurt, cineva care are acces la avionul tău. Ellen…

— Știu.

Putea fi oricine. Un membru al corpului de pază. Unul dintre stewarzi. Chiar și pilotul.

Sau – Ellen se uită spre ușa închisă – propriul ei șef de cabinet. Aproape invizibilul Charles Boynton.

— Dumnezeule, spuse Betsy. Dacă Stenhauser… Asta înseamnă că Williams…?

— Nu, zise Ellen. Cred că a făcut multe prostii, dar sigur nu s-a încurcat cu Bashir Shah. Ce știu sigur e că avem nevoie de mai multă limpezime. Acum suntem în situația în care bănuim pe toată lumea. Chestia asta trebuie să înceteze.

— De acord, dar cum să facem?

— Din nou, ne trebuie fapte, dovezi. Informații. Ești sigură că n-a mai intrat nimeni în biroul meu?

— Sunt sigură…

— Ce e? întrebă Ellen.

— Cred că e posibil să fi intrat cineva în biroul tău când am venit aici să mă întâlnesc cu generalul Whitehead. Asta înseamnă că Shah știe că ești pe urmele lui Beecham.

Ellen Adams simți cum rămâne nemișcată, cum se liniștește complet. La

fel ca majoritatea femeilor, spre deosebire de accepțiunea populară, se descurca foarte bine în situații de criză. Iar perioada prin care trecea era una de criză.

— Asta înseamnă că nu avem mult timp la dispoziție. Probabil că încearcă să hotărască ce să facă în sensul ăsta. Ai aflat ceva?

— Nu, deocamdată nimic. De asta sunt aici.

— La bar?

— Cu o bere de ghimbir fără zahăr…

— Și o cireașă din maraschino? întrebă Ellen.

— Asta-i partea cea mai bună. Ellen, când am venit aici după-amiază l-am văzut pe Peter Hamilton.

— Fostul purtător de cuvânt al lui Dunn?

— Da.

— Tânăr, idealist. Te cam cucerea, zise Ellen. S-a descurcat bine să vândă minciunile lui Dunn.

— Era foarte de convingător, fu de acord Betsy.

— Probabil pentru că el chiar credea ce spune. Propagandistul e primul său client.

Era un dicton pe care pe vremuri îl inocula fiecărui jurnalist începător angajat în imperiul ei media, alături de sfatul călugărului budist Thubten Chodron: „Să nu crezi tot ce-ți trece prin cap”.

— Hamilton făcea treabă bună, spuse Ellen. Dar apoi a fost înlocuit de fiul lui Dunn.

— Imbecilul ăla, spuse Betsy. Am aflat vreodată de ce s-au descotorosit de Hamilton?

— N-a explicat nimeni niciodată, dar umblă zvonul că avea probleme cu alcoolul. Că nu i se puteau încredința secrete de stat. De ce vrei să te întâlnești cu el?

— Pentru că am nevoie de cineva din interiorul administrației Dunn. Cineva care să ne poată ajuta să găsim informațiile de care avem nevoie. Tuturor celorlalți le e teamă să vorbească, dar Hamilton s-ar putea să o facă.

— E greu să ai încredere în cuvântul unui alcoolic supărat. Dar poate că acum se simte mai bine.

Betsy își aminti glasul puternic, combativ, și cum bărbații și femeile din jur se îndepărtaseră de el.

— Poate că nu, recunoscu Betsy. N-am nevoie de cineva pe care să-l pot cita în presă. Am nevoie de cineva care să ne facă rost de dovezile de care

avem nevoie. În plus, sunt obsedată să aflu de la ce e T-ul din *Timothy T. Beecham*.

— Te rog să nu te întorci numai cu atât.

Betsy râse, la fel și Ellen. După ziua pe care o avusese, nu crezuse să mai fie în stare să râdă, dar Betsy putea mereu s-o înveselească.

— Ai grijă, spuse Ellen. Ai spus că generalul Whitehead a pus un ranger să te protejeze, nu? Sun-o. Dacă Shah a citit biletul pe care ți l-am scris, știe că ești pe urmele lui Beecham. Dacă te apropii…

Ellen făcu o pauză. Nu suporta să se gândească la varianta aceea. Dar trebuia.

— L-aș crede în stare să…

— Să-mi facă rău?

— Te rog, pentru liniștea mea. Atâta câtă a mai rămas…

— Ok. O să-i dau telefon. Dar vreau să-l contactez pe Pete Hamilton mai întâi. N-am nevoie de vreun ranger care să-l sperie. Ai plecat spre Oman?

— Da.

— Transmite-i lui Katherine că o iubesc. Sper că n-a plecat cu jambierele de piele.

Ellen râse din nou, apoi căzu pe gânduri. Crezuse că fiica ei glumește, dar poate că…

— A, și… Ellen?

— Da?

— Ai grijă de tine.

Ellen închise și privi buchetul de măzăriche. Florile erau atât de delicate, aveau niște culori atât de vesele. Un parfum atât de fin… îi aminteau de bunătatea lui Quinn.

Ridică buchetul și tocmai se pregătea să-l arunce în coșul de gunoi, apoi se opri și îl așeză la loc pe birou.

Shah n-avea să-i răpească bucuria asta.

Și, Doamne, te rog, nu-l lăsa să mi-o răpească pe Betsy.

———

— Da, el era, îi răspunse barmanul lui Betsy. Pete Hamilton. Vine pe-aici cam la fiecare două săptămâni. Pentru orice eventualitate.

— Ce eventualitate?

— Eventualitatea în care cineva chiar vrea să stea de vorbă cu el. Poate chiar să-l angajeze.

— Și vrea cineva?

— Nu, niciodată.

Barmanul o cântări din priviri pe femeia care arăta ca mama lui Beaver.

— Deci a plecat?

— A fost rugat să plece. A venit beat sau drogat. A început să se ia de clienți, așa că i-a fost arătată ușa.

O studie din nou cu privirea.

— De ce-l căutați?

— Sunt mătușa lui. Familia lui nu mai știe nimic de el după ce a plecat de la Casa Albă. Mama lui e bolnavă și trebuie să stau de vorbă cu el. Știți unde locuiește?

— Nu. Nu chiar. Undeva prin Deanwood, cred. N-aș pune piciorul pe-acolo. Nu după ce se întunecă.

Betsy plăti pentru berea de ghimbir fără zahăr și își strânse lucrurile.

— Din păcate, mama lui e foarte bolnavă. Trebuie să-l găsesc repede.

Barmanul o prinse din urmă în dreptul ușii.

— Uitați ce e, nu e bine să vă aventurați prin cartierul ăla.

Îi dădu o carte de vizită.

— Mi-a lăsat asta acum câteva luni, în caz că avea nevoie cineva de un om de PR.

Se uită la bucata de hârtie murdară, în mod evident scoasă la imprimanta de acasă.

— Mulțumesc.

— Dacă-l vedeți, spuneți-i să nu mai calce pe-aici. E pur și simplu jenant.

———

Taxiul opri la adresă. Deanwood, în partea de nord-est a Washingtonului, era la douăzeci de minute de Hay-Adams și de Casa Albă, dar separat de cele două printr-o lume întreagă.

Betsy rămase în fața ușii clădirii de apartamente. Nu exista sonerie, doar o gaură în locul în care ar fi trebuit să se afle instalația.

Încercă ușa. Clanța era ruptă, prin urmare ușa era descuiată. Când păși înăuntru, pe Betsy o lovi o duhoare pe care aproape că putea s-o vadă.

Urină. Fecale. Mâncare putrezită și ceva, sau cineva, care se descompunea, își spuse.

Urcă pe scările șubrede până la ultimul etaj și bătu la ușă.

Capitolul 22

— Du-te dracului.

Betsy își ținea un șervețel la nas în încercarea de a bloca mirosurile.

— Domnul Hamilton?

Tăcere.

— Pete Hamilton? Eu, ăăă…

Se uită la cartea de vizită murdară din mâna ei.

— …am nevoie de un om de PR.

— La miezul nopții? Du-te dracu'.

— E o urgență.

Tăcere. Apoi scârțâitul unui scaun pe lemn.

— Cum m-ai găsit?

Glasul era acum chiar dincolo de ușă.

— Am primit adresa dumneavoastră de la barmanul de la Off the Record. V-am văzut astăzi acolo.

— Cine ești?

Pe drum încoace, Betsy se tot gândise ce urma să răspundă la această întrebare.

— Mă numesc Elizabeth Jameson. Prietenii îmi spun Betsy.

Dacă voia – dacă avea nevoie – ca el să fie cinstit, și ea trebuia să fie la fel. N-ar fi fost bine să înceapă cu o minciună.

Auzi una, două, trei încuietori cum se rotesc și cum e tras un zăvor. Iar ușa se deschise larg.

Betsy se pregăti să fie lovită de un damf otrăvitor. După ce inspiră de două ori își dădu seama că locul nu mirosea. Sau, mai bine zis, că mirosea a aftershave. Parfumul subtil al masculinității plăcute.

Și a mâncare la cuptor. Mai precis, fursecuri cu ciocolată.

Se aștepta ca bărbatul care stătea în fața ei să aibă ochii goi. Să fie acoperit cu un strat de vomă. Să poarte lenjerie uzată, mizerabilă. Se pregătise pentru asta. De fapt, bună parte din copilăria ei o pregătise pentru asta.

Betsy Jameson nu se pregătise pentru ce vedea acum.

Pete Hamilton stătea în fața ei bărbierit, cu privirea limpede și îmbrăcat într-un trening care era posibil să fi fost călcat. Părul lui negru era încă

umed după duș.

Era doar puțin mai înalt decât ea și parcă ar fi fost acoperit cu un strat de grăsime, ca un bebeluș. Un strat nu gros, ci moale. Bucălat cum era, semăna cu bebelușul de pe logoul Gerber[{14}] dacă ar fi fost proprietar de casă.

— Tu ești consiliera.

— Da. Iar dumneata ești fostul purtător de cuvânt.

El făcu un pas în lături.

— Mai bine intrați.

Ușa dădea direct într-un living mic, cu pereți văruiți într-un albastru-cenușiu liniștitor. Parchetul părea să fi fost șlefuit și lăcuit de curând.

Văzu o canapea, extinsă ca să servească drept pat, și un fotoliu care arăta confortabil. Pe o masă de lângă fereastră erau un laptop, alături de care stăteau niște hârtii. Împreună cu un pahar cu apă și un fursec.

Într-un colț al casei era o chicinetă.

În cele câteva secunde în care înregistră toate aceste amănunte, auzi cum încuietorile sunt puse la loc.

— Ce dorești? întrebă el. Nu pe cineva pentru PR, bănuiesc.

— Păi, ba da, de fapt, chiar am nevoie de o persoană pentru PR. Mai precis, am nevoie de tine.

El se uită la Betsy și zâmbi.

— Stai să ghicesc. Are legătură cu exploziile.

Își lăsă capul pe-o parte.

— Doar nu mă bănuiești pe mine, nu?

Afișă același zâmbet angelic pe care-l folosise atât de eficient pe podium, când vindea minciunile lui Dunn. Era dezarmant, iar Betsy se luptă din răsputeri să-și păstreze apărările ridicate.

Dar confruntarea cu zâmbetul angelic și mirosul de fursecuri cu ciocolată era o bătălie pe care se temea că nu o poate câștiga. Dar apoi își aminti de chipurile rudelor celor din Frankfurt, iar apărările ei se blocară pe poziții.

— Cred că mă poți ajuta, domnule Hamilton.

— De ce aș vrea s-o fac?

Ea se uită împrejur prin apartament, apoi ochii i se fixară în ai lui.

— Crezi că nu mai suport să stau aici și că vreau să scap? întrebă el. Nu arată cine știe cum, dar e acasă. Iar asta chiar e o comunitate, cu oameni distruși, dar de ispravă. Mă potrivesc de minune.

— Dar ar fi frumos să ai de ales, nu? Cred că asta cauți. Ca noi toți. Poți alege să locuiești aici, dar să nu fii nevoit să o faci. După cum am zis, te-am

văzut în după-amiaza asta la Off the Record. Păreai să-ți fi băut creierii. Murdar, jalnic.

— Chiar ai nevoie de o persoană pentru PR, spuse el, și zâmbi.

— De ce te prefaci?

Cum el nu răspunse, Betsy se apropie de computer și se uită în jos la însemnările de lângă computer. Reuși să arunce o singură privire rapidă înainte ca el să trântească mâna peste ele.

— Te rog să pleci.

— Scrii o carte. Despre Dunn.

— Nu. Te rog să pleci. Nu pot să te ajut.

Ea îi susținu privirea, ochii aceia negri.

— Nu te potrivești aici deloc.

El pufni.

— Voi, democrații elitiști, sunteți cu toții la fel. Vă prefaceți că vă pasă de cei oropsiți când de fapt îi disprețuiți.

Ea ridică din sprâncene.

— M-ai înțeles greșit. Tu ai spus că vecinii tăi sunt oameni de ispravă. De asta nu te potrivești aici. Tu nu ești de ispravă. Îți ofer ocazia să ajuți la descoperirea celui care e în spatele atentatelor. Poate chiar să previi un altul. Iar ție nu-ți pasă decât de cartea ta, de răzbunarea ta.

— Nu e răzbunare, e dreptate. Nu scriu o carte. Încerc să găsesc dovezi.

— Despre ce?

— Despre ce mi-au făcut. Despre cine mi-a făcut-o.

———

— Doamnă secretar?

Charles Boynton stătea în picioare în pragul cabinei din Air Force Three.

— La Teheran sunt pregătiți. Mai au nevoie numai de undă verde de la dumneavoastră. Vreți să-l contactez pe domnul Beecham?

— Nu, nu e nevoie.

— Dar…

— Mulțumesc, Charles. Poți să le rogi pe domnișoara Dahir și pe Katherine să vină?

Când el plecă, secretarul Adams luă telefonul securizat.

Agenta de la sol din Teheran era vizibil surprins să audă glasul secretarului de stat american.

— Sunteți pe poziții? întrebă ea.

— Da, doamnă secretar. Vedem reședința Ahmadi. Fata ar trebui să plece

la facultate din clipă-n clipă.

— Sunteți siguri că securitatea iraniană nu vă urmărește?

Femeia de la celălalt capăt al convorbii chicoti.

— Pe cât de siguri se poate. Dar de asta trebuie să ne mișcăm repede. Cu cât așteptăm mai mult, cu atât cresc șansele să afle de noi.

Ellen făcu o pauză și gândul îi fugi la Scott Cargill. La cealaltă agentă de la serviciul de informații. Împușcați cu numai câteva ore înainte în Bad Kötzting.

Ce curajoși erau oamenii aceia, în timp ce ea plutea deasupra tuturor, având alături cafea, pateuri și parfumul măzărichii.

— Dați-i drumul. Allah să vă binecuvânteze.

— *Inshallah.*

———

— Pot să-ți folosesc toaleta? întrebă Betsy.

Când se întoarse, îl găsi în bucătărie pregătind ceaiul și aranjând fursecurile pe o farfurie pe policioară. Îi făcu semn spre ele.

Ea îl ascultă, ridică farfuria, luă un fursec și porni spre fotoliu. Canapeaua fusese strânsă la loc.

— Pot să fac eu onorurile? întrebă el când i se alătură, arătând spre ceainic.

Îi întinse lui Betsy o cană și întrebă:

— Ai găsit ce căutai?

— De fapt – acceptă cana – nu am găsit.

Niciun medicament în afară de aspirină. Faptul nu o mai surprindea. Bărbatul din fața ei nu era bețivul drogat drept care se dădea.

— Am nevoie de un om din interior, domnule Hamilton. Cineva care știe lucruri, care poate afla lucruri. Cineva dornic să vorbească.

— Despre atentatele din autobuze? Nu știu nimic despre ele.

— Despre micile secrete murdare ale administrației Dunn.

Răspunsul fu întâmpinat cu tăcere.

— De ce aș face asta? întrebă în cele din urmă.

— Pentru că încerci tu însuți să le dezgropi.

— Nu, încerc să-mi găsesc propriile mele dovezi.

— Îmi permiți? Sunt delicioase.

Betsy făcu semn cu capul spre fursecuri.

— Vrei un sandvici? Ți-e foame?

Ea zâmbi.

— Nu, e-n regulă. Dar mulțumesc.

Se aplecă spre el.

— Ce ți-au făcut?

Când nu primi niciun răspuns, Betsy hotărî să-l ajute.

— Te-au concediat fără motiv, așa că au inventat unul. Ți-au inventat e-mail-uri, mesaje, ceva care să arate că ești alcoolic.

În timp ce vorbea, nu-și lua ochii de la el. Hamilton plecase privirea.

Nu, își zise ea, mai e ceva. *„Căci încă mult mai am…”*

— Au sugerat că făceai trafic de droguri.

El ridică privirea și trase aer în piept, adânc, prelung.

— N-am făcut.

— Dar droguri ai luat.

— Cine n-a luat? Eram un puști, pentru noi erau ca martiniul. Dar n-am…

— …tras pe nas?

El zâmbi.

— N-am făcut trafic. N-aș face-o niciodată. Și n-am luat nimic mai puternic decât iarba. Dar ei au făcut să pară că aș fi fost un soi de bau-bau cu droguri pentru administrație și că era posibil să vând secrete de stat ca să-mi finanțez viciul. Că eram un pericol pentru siguranța națională.

Îi aruncă o privire imploratoare. Nu, nu ei. Betsy își dădu seama că, uitându-se la ea, îi vedea pe acuzatorii lui din timpul ședinței cu ușile închise, în timp ce îi puneau sub nas dovezile împotriva lui.

Șocul pe care-l simțise. Cum încercase să nege totul. Cum îi implorase. Cum plânsese. Era imposibil să nu-l creadă.

Iar tragedia era că, bineînțeles, îl credeau.

— De ce ți-au făcut asta? întrebă ea.

El aduse laptopul, apăsă câteva taste și afișă pe ecran o poză.

— Ăsta e cel mai probabil motiv, spuse el. A apărut cu trei zile înainte să fiu dat afară.

Era dintr-un articol de ziar. Nu, nu articol. De la rubrica de bârfe din D.C. În poză – Pete Hamilton, mult mai tânăr decât tânărul din fața ei. Râdea cu niște corespondenți de la Casa Albă. Erau în Off the Record.

Textul de sub imagine spunea: *Pete Hamilton, purtătorul de cuvânt al Casei Albe, sigur s-a prins de poantă.*

Betsy ridică privirea.

— Asta-i tot? Te-au dat afară pentru că te-ai întâlnit cu niște reporteri?

Nu asta ar și trebui să faci?

— Loialitatea e cel mai important lucru din Casa aia Albă. Oricine pare că ar putea adresa vreo critică e pus pe liber.

— Dar aici doar râzi. Putea fi orice.

— N-a contat. Sunt reporteri CNN. Președintele a crezut că râd de vreo glumă pe seama lui. Sămânța a fost plantată. Buruienile cresc repede. A trebuit să zbor.

— Să zbori, ok, poate la limită. Dar te-au făcut să pari o amenințare pentru siguranța națională. Un traficant. Te-au ruinat.

— Ca să mă dea exemplu. Era la începutul administrației, aveau nevoie să le arate tuturor ce pățește cine e măcar suspectat că nu ar fi loial. Am noroc că nu mi-au înfipt capul în țepușă.

— La fel de bine puteau s-o facă. Te-au făcut indezirabil ca angajat.

— Da. N-au dat niciodată nicio declarație, nu m-au acuzat niciodată public, n-au făcut nimic de care să mă pot apăra și cu care să merg la tribunal.

— Ei? Eric Dunn?

Îl văzu că ezită.

— Sper că nu, dar nu știu. Nu s-au întâmplat prea multe în administrația aia de care el să nu știe.

— Și acum?

Betsy se uită la masă și la dosare.

— Încerci să-ți cureți numele. Să găsești dovezi că totul a fost fabricat.

— Mi-a luat ceva să mă înfurii în halul ăsta. La început am fost șocat. Apoi am crezut că o meritam. Am crezut în Eric Dunn. În obiectivele administrației. Dar, cu timpul, am înțeles ce pagube mi-au provocat și m-am înfuriat.

— Ai un fitil lung.

— Pentru o bombă mare.

— Ce-a fost cu spectacolul de azi de la Off the Record? Te prefăceai că ești beat sau drogat. De ce?

— Trebuie să-mi spui de ce ești aici, doamnă Jameson. Și trebuie să știi că, orice mi s-a întâmplat, sunt conservator până-n măduva oaselor. Poate că nu mai sunt vreun mare fan al lui Dunn, dar cred și că omul vostru e un prost.

Betsy îl surprinse când izbucni în râs.

— Dacă într-adevăr mai urmărești ce se întâmplă prin politică, sigur știi

că de la mine sau de la secretarul Adams n-o să auzi vreo obiecție.

Apoi redeveni serioasă.

— Poate că omul nostru e un prost, dar măcar nu e periculos.

— Un președinte care e prost este, prin definiție, periculos.

— Vreau să spun că nu complotează să răstoarne guvernul susținând teroriști, poate chiar înarmându-i. M-ai întrebat ce caut aici. Credem că Eric Dunn, sau oameni loiali lui, sunt implicați în atentatele din autobuze și în ceea ce urmează.

Pete Hamilton se holbă la ea. Poate că era surprins, dar nu era, își spuse Betsy, șocat.

— Și ce vă face să credeți asta?

— A permis eliberarea lui Bashir Shah, pakistanezul…

— Știu cine e. A ieșit din arestul la domiciliu?

— Și a dispărut.

— Credeți că Shah e în spatele atentatelor?

— Nu. Încă nu e informație publică, dar în fiecare dintre autobuze era un specialist în fizică nucleară recrutat de Shah.

Era ireal să-i privească figura. Încă arăta ca un îngeraș, dar un îngeraș care înghițise un monstru.

— Ce știi? întrebă ea. Ceva știi sigur. Ai auzit ceva.

— M-ai întrebat de ce mă duc la Off the Record și mă prefac că sunt beat. Mă duc acolo ca să le dovedesc că nu sunt o amenințare. Că sunt atât de dus, că nimeni nu trebuie să-și facă griji în legătură cu mine. Și nici nu-și fac. Așa că stau acolo, cu niște ochi sticloși, bălmăjindu-mi mie însumi tot soiul de aiureli, în timp ce ei vorbesc unii cu alții. Aud lucruri. Dacă vor să mă transforme într-un bețiv, într-o nonpersoană, măcar să profit de situație.

Betsy se uită la bărbatul-copil și își dădu seama că e posibil să se afle în prezența unui Mozart modern. Un copil genial.

— Ce ai auzit?

— Șoapte. În D.C. lumea complotează mereu, exagerează mereu. Promite mereu lucruri mari, dar chestia asta e altfel. Chestia asta se face pe tăcute. Nici urmă de vrăjeala și figurația politică obișnuită. Am încercat să descopăr ce anume se întâmplă, dar problema mea e că știu unde să mă uit și cum să mă uit. Ani întregi am ascultat, am auzit lucruri. Știu unde-și țin însemnările confidențiale. Ce nu am e accesul la ele. Nu pot să trec de sistemul de securitate cibernetică al Casei Albe.

Betsy zâmbi.

———

Puțin după ora șapte dimineața, Zahara Ahmadi ieși din casă și porni pe drumul scurt spre Universitatea din Teheran.

Un hijab de culoarea trandafirului îi încadra chipul și îi atârna până la picioare.

Mama ei purta mereu negru, iar tatăl lui insistase ca și fiicele lor să poarte hijabul mai sobru, din respect. Dar odată ce împlinise douăzeci de ani și începuse să meargă la facultate, Zahara, care-l adora pe tatăl ei, își acordase acest mic gest de rebeliune personală.

Hijaburile ei erau deschise la culoare și vesele. Pentru că, îi explicase tatălui ei, Islamul o făcea fericită. Allah îi aducea bucurie și pace.

Deși tatăl ei vedea că lucrurile stăteau așa cum spunea ea, tot nu era de acord. Dr. Ahmadi își făcea griji că fiica lui, pe care o adora, nu avea respect, reverență sau teamă față de Dumnezeul lor, darămite față de guvern.

Știa de ce erau în stare ambele entități, dacă nu li se făcea pe plac.

Când Zahara Ahmadi porni pe traseul familiar, își dădu seama că în spatele ei e cineva. În vitrina unui magazin văzu nu una, ci două persoane. Un bărbat și o femeie. Amândoi îmbrăcați în negrul cel mai negru, iar femeia învăluită din cap până-n picioare într-o burqa.

Zahara știa să-i recunoască pe agenții VAJA, membrii serviciului de informații. Veniseră la ea acasă, la tatăl ei, pe tot parcursul vieții lor. Se așezaseră în biroul lui dezordonat și îi puseseră întrebări. Îl instruiseră. El înregistrase totul și făcuse așa cum i se spusese.

Zahara știa că nu din pricină că fusese obligat, ci pentru că așa voise.

Ei nu-i fusese niciodată frică de oamenii aceia. Îi vedea așa cum îi vedea și tatăl ei: extensii ale unui guvern hotărât să-și apere cetățenii de o lume ostilă. Dar acum știa că nu așa stau lucrurile, își dăduse seama după ultima vizită. După acea ultimă conversație care își croise drum prin sistemul de aerisire până în camera ei.

Grăbi pasul.

Străzile erau pustii, cu excepția câtorva vânzători care începuseră să-și expună marfa.

Bărbatul și femeia începură să meargă mai repede. Pașii li se apropiau.

Ea mări viteza.

Măriră și ei viteza.

Ea începu să fugă.

Ei porniră pe urmele ei. Se apropiau. Cu cât Zahara alerga mai repede, cu atât sentimentul de panică îi devenea mai puternic.

Avusese mereu impresia că e curajoasă. Acum își dădea seama cât de naivă fusese.

Zahara străbătu în goană o alee. Robele roz-deschis fluturau în urma ei. O scoteau în evidență. Făceau să-i fie imposibil să se ascundă.

— Oprește-te! strigă unul dintre ei. Nu vrem să-ți facem rău.

Normal, ce erau să spună? *Oprește-te ca să te ucidem? Să te torturăm? Să te facem să dispari?*

Zahara nu se opri. Dar când coti la următorul colț de stradă dădu peste bărbat. Mai bine zis, se ciocni de el atât de tare încât se dezechilibră și ar fi căzut pe spate dacă femeia care venea din urma ei n-ar fi susținut-o.

Zahara se zbătu, dar bărbatul o ținea strâns și avea mâna peste gura ei, în vreme ce femeia îi cotrobăi în buzunarul de la burcă.

— Nu, încercă Zahara să-i înduplece.

Glasul abia i se auzea din pricina mâinii bărbatului.

— Nu, vă rog.

Ceva îi fu vârât sub nas.

— Zahara? auzi ea o voce.

Treptat încetă să se zbată și făcu ochii mari la telefonul mobil care-i vorbea în farsi cu un accent puternic. Era vocea unei tinere. O voce americană.

— Sunt Anahita. Verișoara ta. Oamenii ăștia au venit să ajute.

———

În biroul din Air Force Three, în timp ce avionul guvernamental se avânta spre Oman, secretarul Adams, Katherine și Anahita se uitau toate trei la telefonul de pe birou.

Așteptau un răspuns. Clipele treceau ticăind.

— Anahita? îngăimă un glas metalic.

Cei care se strânseseră împrejur se uitară unii la alții și zâmbiră. Se puteau relaxa.

— De unde știu că tu ești?

Se pregătiseră pentru întrebarea asta. Îl rugaseră pe Irfan Dahir să-i spună fiicei lui ceva ce numai el și fratele lui mai mic ar fi putut ști.

Ellen îi făcu semn din cap Anahitei.

— Tata îi spunea tatălui tău *rahat mic cu ochi,* iar tatăl tău îi spunea tatei *dobitocul* pentru că nu a făcut fizica și s-a apucat de economie.

Din receptor se auzi un mic geamăt de ușurare, chiar ușor amuzat.

— Corect. Acum așa îi spun eu soră-mii. Ea e la teatru.

— Mai am o verișoară? întrebă Anahita, holbându-se la cutia mică de pe birou de parcă în ea s-ar fi aflat familia la care tânjise toată viața.

— Am și un frate. Chiar e un rahat cu ochi.

Anahita râse.

Ellen trasă rapid în aer un cerc cu degetul.

Anahita încuviință dând din cap.

— Am primit mesajul tău dar n-am putut să opresc atentatele. Ascultă, oamenii aceia sunt acolo să te ajute dacă dai de necazuri. Pot să te scoată de-acolo.

— Dar nu vreau să plec. Iranul e casa mea. Am făcut-o ca să ajut Iranul, nu să-i fac rău. Uciderea unor oameni nevinovați nu e calea spre mai bine.

— Da, bine, dar nu vrei să ajungi pe mâinile poliției secrete. Uite ce e, trebuie să știm cum a aflat tatăl tău despre fizicieni. Tu știi despre Bashir Shah? Despre ce a planificat? Dacă…

Apoi se auzi un țipăt. Apoi zgomot de încăierare.

Și telefonul amuți.

Capitolul 23

— Îmi pare rău, doamnă secretar, spuse ministrul de externe iranian. Atentate cu bombe în autobuze? Chiar nu știu la ce vă referiți.

— Mă surprindeți, domnule ministru Aziz. Domnul președinte Nasseri nu are încredere în dumneavoastră?

Erau așezați într-o încăpere de recepție uriașă, după ce fuseseră întâmpinați la intrarea în palat de către însuși sultanul Omanului.

Bărbatul înalt, elegant, o condusese pe Ellen în camera care se deschidea deasupra Golfului Oman, purtând o conversație politicoasă despre arta și cultura Omanului.

Iar apoi plecase, lăsându-i acolo.

Încăperea avea podeaua, pereții și tavanul îmbrăcate în marmură de un alb aproape orbitor. Pe ușile duble, care dădeau într-o terasă spațioasă, Ellen aproape că putea distinge Iranul, de partea cealaltă a apei. Dacă ar fi vrut, ministrul de externe iranian ar fi putut veni cu barca la întâlnire.

Acum, când ea se aplecă în față, Aziz se lăsă pe spate. Până în clipa aceea făcuse tot ceea ce o sfătuiseră atașații culturali.

La întâlnirea cu ministrul de externe iranian nu trebuiau să aibă loc atingeri.

Trebuia să-și acopere capul cu un batic modest.

Să nu se întoarcă niciodată cu spatele la el, i s-a spus, și să nu se uite niciodată cât e ceasul. Și o sută de alte mărunțișuri necesare ca să nu-i aducă vreo jignire.

Cu toate că evitase orice formă de insultă, de fapt nu obținuse nimic respectând toate acele lucruri. Și cu toate că n-avea nicio dorință să provoace și mai multe stricăciuni unei relații care oricum era în stare gravă, nici n-avea timp pentru toată prefăcătoria.

— Vă asigur că, dacă ar exista ceva ce trebuie știut, aș ști, spuse el.

Îi zise toate acestea cu ajutorul interpretului.

Ellen îl întrebase pe ministrul iranian de externe dacă îl puteau folosi amândoi pe traducătorul lui.

— E o dovadă de mare încredere, doamnă secretar Adams, îi spusese ministrul Aziz într-o engleză perfectă în timpul convorbirii telefonice.

— Doar nu sugerați că ar exista riscul ca interpretul dumneavoastră să nu

mă reprezinte fidel? întrebase ea pe un glas plin de amuzament.

— Dacă face una ca asta, o să punem ca limba să-i fie smulsă de vulturi. Asta spune presa dumneavoastră despre noi, nu-i așa? Că suntem barbari.

— Sunt neadevărurile noastre, recunoscu Ellen. Sunt multe lucruri pe care nu le cunoaștem, de fapt, despre culturile și realitățile noastre. Poate că acum e vremea sincerității.

Făcu o pauză.

— Și a transparenței.

Deși tentată să afle ce se întâmplase cu Zahara Ahmadi, nu rostise întrebarea. N-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile.

În schimb, se așezaseră vizavi unul de celălalt, în timp ce soarele scânteia puternic deasupra oceanului de marmură albă din Palatul Al Alam, având în fața lor Portul Mutrah din Vechiul Muscat.

Bineînțeles, Ellen nu-i spusese că tânăra asistentă din spatele ei vorbea farsi.

Anahita fusese instruită să nu spună nimic, cu siguranță nimic în farsi, ci doar să asculte și să-i comunice mai târziu ce spusese, de fapt, ministrul de externe.

Aziz o privise pe Anahita, apoi îi vorbise în farsi. O întrebase de unde era.

Anahita îi aruncase înapoi o privire goală.

El zâmbise.

Ellen nu era sigură dacă fusese convins, dar pe măsură ce întâlnirea se prelungea văzu că ministrul uitase de Katherine, Anahita și Charles Boynton, care stăteau în tăcere în spatele ei, și se concentra asupra secretarului de stat american.

— Adică președintele Nasseri vă spune toate lucrurile importante și totuși, zise Ellen, nu știați despre bombele din autobuze? Cele plantate de guvernul dumneavoastră?

Omul acela îi stârnea interesul. Fără îndoială credea în obiectivele revoluției, dar părea să creadă și că un Iran izolat era un Iran slăbit.

Iar ministrul îi trimisese semnale subtile și că nu mai avea încredere în ruși, vecinii și aliații Iranului, și că ar putea fi deschis pentru o înțelegere cu Statele Unite. Nu relații diplomatice totale, nici pe departe, ci o ușoară modificare a stării actuale. Lucru care, la cum ieșise Dunn din acordul nuclear, ar fi fost un seism pentru Iran.

Cu toate acestea, Aziz spusese foarte clar că noul președinte american

avea să fie nevoit să înceapă dintr-o poziție de neîncredere foarte puternică. Iranului avea să-i fie greu să intre într-un nou acord de supraveghere pentru că ar fi părut slab și vulnerabil.

Secretarul Adams simțea că acum exista o foarte mică breșă, creată de o Rusie prădalnică și imprevizibilă și de o Americă dispusă să fie mai puțin combativă.

Misiunea ei era să găsească acea frântură de beneficiu reciproc. Și poate, cu timpul, să-l transforme într-o înțelegere reală. Astfel încât Iranul să nu mai fie o amenințare constantă, iar americanii și aliații lor să nu mai reprezinte o țintă pentru atentate.

Dar nu ajunseseră încă în punctul acela. Nici pe departe. Iar atentatele din autobuze căscaseră și mai mult prăpastia. Însă, în același timp, îi oferiseră și deschiderea de care avea nevoie.

— Deci ați prefera să nu discutăm despre asasinarea fizicienilor pakistanezi, spuse ea, și alese o curmală grasă de pe platoul cu fructe și alte trufandale pregătit de bucătăria Sultanului. Ca să nu mai vorbim despre uciderea celorlalți oameni din autobuze.

— Discut cu plăcere, doar că nu-mi place să fiu acuzat. La urma urmei, de ce ar vrea Iranul să ucidă pakistanezi? Și încă într-un mod atât de sângeros? Nu are niciun sens, doamnă secretar. India, în schimb…

Își întinse mâinile expresive, invitând-o să-i înțeleagă punctul de vedere.

— Aaa, spuse ea, rezemându-se de spătar și întinzând la rândul ei mâinile. Bashir Shah, în schimb…

Văzu cum bărbatul din fața ei înmărmurește. Lumina soarelui scânteia pe broboanele de transpirație care-i apăruseră pe sprâncene.

Zâmbetul îi dispăruse, iar în ochi nu i se mai citea nici urmă de amuzament. Îi arunca priviri urâte. Masca politeții îi alunecase de pe chip.

— Poate ați dori să discutăm între patru ochi? propuse ea.

———

Când ceilalți plecară, Ellen se aplecă spre ministrul Aziz, iar el se aplecă spre ea.

— *Havercrafte man pore mrmhi ast.*

Rosti cuvintele rar, încet, cu grijă. Văzu că sprâncenele cenușii ale celuilalt se ridică.

— Serios? întrebă el.

Ellen își descreți fruntea.

— Ce am spus? Asistenta mea a căutat expresia și mi-a comunicat-o.

Am tot exersat.

— Sper doar că ce mi-ați spus nu e adevărat. Aeroglisorul dumneavoastră e plin de țipari.

Buzele lui Ellen se strâmbară într-un zâmbet pe care făcea eforturi clare să-l controleze. În cele din urmă cedă și izbucni în râs.

— Iertați-mă. Adevărul e că aeroglisorul meu nu are țipari.

Fu rândul lui să râdă.

— N-aș fi atât de sigur. Acum, ce voiați să spuneți, doamnă secretar?

— În engleză, expresia pe care o căutam e *să dăm cărțile pe față.*

— De acord. E momentul să fim sinceri.

Ea îi susținu privirea și încuviință dând din cap.

— Un mesaj a fost trimis din casa unuia dintre cei mai buni specialiști în fizică nucleară din Teheran. Ne avertiza în privința atentatelor din autobuze. Din nefericire, ofițerul din serviciul de externe care a primit mesajul a crezut că e spam și l-a ignorat până a fost prea târziu.

El nu spuse decât:

— Păcat.

Dacă ministrul de externe iranian era surprins de candoarea ei, era un diplomat mult prea versat ca s-o arate.

Timpul nu era de partea lor și aveau de acoperit mult teren. Reușise să rămână singură cu el mai repede decât se așteptase, iar acum trebuia să mai treacă linia de sosire.

— Fizicianul și familia lui sunt acum în arestul poliției dumneavoastră secrete.

— Nu există așa ceva, spuse el.

Un răspuns mecanic pentru urechile țiparilor care ar fi putut să-i asculte.

Ea îl ignoră.

— Guvernul Statelor Unite ar considera o favoare eliberarea lor, împreună cu a celorlalți doi iranieni duși în arest în același moment.

— Chiar dacă i-am avea noi, mă îndoiesc că ar putea fi eliberați. Dumneavoastră le dați drumul trădătorilor și spionilor?

— Dacă există un beneficiu mai mare, da.

— Și pentru Iran care ar fi acest beneficiu?

— Mulțumirile noului președinte. O datorie personală.

— Am primit mulțumirile vechiului președinte. Și au fost substanțiale. S-a retras din tratatul nuclear, permițându-ne să avem independența de care Iranul are nevoie ca să-și dezvolte programul pașnic de energie nucleară.

Fără intervenții din exterior.

— E adevărat. Dar a permis și eliberarea lui Bashir Shah. Dr. Shah ar fi cobra din aeroglisor, nu credeți?

Aziz o țintui cu privirea. Iar ea îi făcu la fel lui. Așteptau. Și așteptau.

— Ce doriți, de fapt, doamnă secretar?

— Vreau să știu de unde ați aflat despre fizicienii pakistanezi și ce știți despre planurile lui Shah. Și vreau ca oamenii aceia să fie eliberați.

— De ce am face toate acestea?

— Pentru că dacă vrei să ai prieteni, trebuie să fii tu însuți un prieten. De ce ați acceptat să ne întâlnim? Pentru că știți că Rusia e instabilă, schimbătoare. Sunteți tot mai izolați. Republica Islamică Iran are nevoie, dacă nu de prieteni, atunci măcar de mai puțini dușmani. Shah, cu ajutorul Pakistanului, e pe cale să ofere capacități nucleare cel puțin încă unei țări din regiune. Poate chiar unor organizații teroriste. De asta i-ați ucis pe oamenii de știință. Dar mai există și alții. Nu-i puteți omorî pe toți. Aveți nevoie de noi ca să opriți planul. Și noi de dumneavoastră.

———

Câteva minute mai târziu, secretarul Adams și ministrul Aziz se despărțiră. Ministrul de externe iranian se îndreptă direct spre aeroport pentru drumul scurt cu avionul înapoi spre casă, în timp ce Ellen îi ceru Sultanului bunăvoința de a-i permite să mai rămână puțin în palatul lui.

Stând pe terasă, lângă balustradă, și privind pe deasupra portului antic, plin de povești, secretarul de stat al Americii telefonă în țară.

— Barb? Trebuie să vorbesc cu președintele.

— E puțin ocupat…

— Acum.

———

Barb Stenhauser rămase în spate și se uită cum președintele Williams acceptă apelul.

— Ellen, cum a mers?

În voce i se simțea ceva mai mult decât o notă de neliniște.

— Trebuie să merg la Teheran.

— Da. Iar eu am nevoie de 90% în sondaje.

— Nu, Doug, tu *vrei* asta. Eu vorbesc despre o nevoie. Ministrul Aziz mai că n-a recunoscut direct că ei au pus bombele, și cred că avem o șansă să-i salvăm pe oamenii noștri și să obținem informații despre Shah, dar Aziz nu o să ne dea niciodată ce avem nevoie. Nu poate. Numai președintele

poate. Și poate nici chiar Nasseri. S-ar putea să trebuiască să vorbim cu ayatollahul.

— N-o să obții niciodată o audiență cu liderul suprem.

— N-o să obțin dacă nu încerc. O să ajute dacă le demonstrez că sunt dispusă să merg la ei.

— Nu le demonstrezi decât că ești disperată. Pentru Dumnezeu, Ellen, tu chiar n-ai minte? Cum ar arăta dacă primul loc pe care-l vizitezi în calitate de secretar de stat e o țară care ne-a jurat să ne fie dușman, care ne-a bombardat petroliere, ne-a doborât avioane, a ocrotit teroriști și acum a omorât civili nevinovați?

— Nu e nevoie să afle nimeni. Pot să intru și să ies în câteva ore. Pot să iau un avion particular. Știe cineva că sunt în Oman?

— Nu. Am pus absența ta pe seama faptului că ești la un spa de lux în Coreea de Nord.

Ellen scăpă un hohot de râs.

— Nu poți face asta virtual? întrebă președintele. Nu putem risca să creadă cineva că te dai bine pe lângă inamicii noștri.

În partea cealaltă a încăperii vedea bancul de monitoare pe care apăreau capete vorbitoare. Așa-zișii experți. Majoritatea, dacă nu chiar toți, se întrebau care e locul administrației Williams în toată povestea aceea. Cum de nu aflaseră despre atentate. Ce altceva nu mai știau?

Fostul secretar de stat apăruse la Fox News și explica faptul că în timpul administrației precedente o asemenea catastrofa nu se întâmplase și nici n-ar fi putut să se întâmple. Și cine știe ce s-ar mai fi putut întâmpla, pe pământ american, cu o asemenea conducere slabă din Biroul Oval.

— Îmi dau seama cum poate părea, admise Ellen, dar în sfârșit avem ocazia să ajungem până la Shah și să-i oprim planurile. Trebuie să fiu acolo în persoană. Trebuie să dau dovadă de bunăvoință.

— Știm dacă iranienii măcar au informațiile astea?

— Nu, recunoscu Ellen. Dar au mai mult decât avem noi. Știau despre fizicieni. Ce nu înțeleg e de ce au considerat că trebuie să arunce în aer autobuze întregi. De ce nu i-au împușcat pur și simplu? Ar fi fost mult mai ușor.

— Ca să-i dea de exemplu? sugeră Williams. Au făcut ei și mai rele…

— Tot nu are sens. Răspunsurile sunt la Teheran, la fel și Zahara Ahmadi și agenții noștri. Au fost arestați de poliția secretă. Trebuie să încercăm să-i scoatem de-acolo și să aflăm ce știu iranienii despre Shah. Dacă nu știu ei

ce a planificat Shah și unde este, atunci poate știu pe cineva care știe.

— De ce ne-ar spune nouă?

— Pentru vor ca noi să-l oprim.

— Atunci de ce nu ne-au spus mai devreme? Dacă vor ajutorul nostru, de ce nu ne spun despre fizicieni?

— Uite ce e, nu știu. De asta trebuie să merg la Teheran.

— Și dacă iese prost? Dacă iranienii hotărăsc să publice imagini în care tu te pleci în fața Marelui Ayatollah sau a președintelui Nasseri? Sau dacă te arestează? Dacă te acuză de spionaj? Atunci ce mai facem?

— Știu ce, răspunse ea, cu un glas devenit brusc de gheață. Știu că n-o să negociezi pentru eliberarea mea.

— Ellen…

— Am acordul tău sau nu? Sultanul a fost îndeajuns de amabil încât să-mi împrumute unul dintre avioanele lui, și trebuie să le spun și lor. Și am nevoie să ajung acolo înainte ca iranienii să se răzgândească și să apeleze la ruși.

— Bine, spuse Williams. Du-te. Dar dacă intri în bucluc…

— Sunt pe cont propriu. Am făcut totul cu de la mine putere. Nu m-am consultat cu tine.

Lașule, își zise ea când închise.

Nebuno, își zise el când închise.

— Adu-l aici pe Tim Beecham, se răsti el.

— Da, domnule președinte.

În timp ce șefa lui de cabinet ieșea din încăpere, Doug Williams se holbă la monitoare și simți cum pereții Biroului Oval încep să se învârtă. Ca într-o centrifugă. Care separa lichidele de solide.

Lăsând în urmă numai materia densă.

Capitolul 24

— Ok, am intrat, zise Pete Hamilton. Ce vrei să găsesc?

Betsy îl instalase în biroul lui Boynton și îi dăduse numele de utilizator și parola de acces la informațiile secrete, dar nu înainte să încuie ușa principală de la birourile Secretarului de Stat, precum și pe cea de la biroul lui Ellen și al șefului ei de cabinet.

Își luase toate măsurile de precauție – numai nu lipise canapeaua de ușă, dar se gândea dacă nu cumva ar fi bine să facă și asta.

— Tot ce poți despre Tim Beecham.

Degetele lui Hamilton plutiră deasupra tastaturii în timp ce el se uită fix la ea.

— Iisuse! Directorul National Intelligence?

— Da. Timothy T. Beecham. Și, dacă tot faci asta, află și de la ce e T-ul ăla.

Două ore mai târziu, când soarele tocmai începea să răsară, Hamilton își împinse violent scaunul de lângă birou.

— Ai găsit ceva? întrebă ea apropiindu-se ca să rămână în spatele lui. Ce-i asta?

Hamilton își frecă figura cu ambele mâini. Ochii îi erau injectați și era tras la față.

— Asta-i tot ce am putut să găsesc despre Beecham.

— În două ore?

— Da. Cineva nu vrea să știm mai multe. Niciun raport, niciun e-mail, nicio însemnare de la vreo întâlnire sau din agenda lui. Documentele dintr-o perioadă de patru ani au dispărut. Nimic. Nimic din lucrurile care, prin lege, trebuie păstrate. Au dispărut toate.

— Au dispărut unde? Au fost șterse?

— Sau mutate. Într-un alt departament, unde nimănui nu i-ar trece prin cap să verifice. Ar putea fi oriunde. Sau au îngropat informațiile atât de adânc că nu pot să le găsesc.

— De ce?

— Nu-i limpede? Vor să ascundă ceva.

— Mai sapă.

— Nu mai am unde. Am ajuns la fund.

Betsy încuviință dând din cap, cumpănind.

— Bine, deocamdată am mers pe urmele lui Beecham. Poate că ar trebui să ne uităm în altă parte, să ne furișăm pe la spatele lui. Să găsim o ușă dosnică.

— Shah? Talibani?

— Papioane.

— Poftim?

— Tim Beecham poartă papioane. Îmi amintesc că am citit un articol despre el în ziarul de D.C. al lui Ellen, la secțiunea de modă.

— Așa, și?

— Și înseamnă că trebuie să aibă o arhivă cu toate aparițiile în presă. Doar există un serviciu de monitorizare media, nu? Tim Beecham n-a fost directorul National Intelligence în timpul administrației Dunn. Pe atunci era consilier de rang înalt în domeniul informațiilor. N-avea cum să-i fie preluate declarațiile în prea multe articole. Dar într-unul despre modă? Un articol lejer într-un ziar notoriu pentru cum critica orice făceau oamenii lui Dunn? Cred că au sărit în sus de bucurie când s-a ivit ocazia asta.

— Papioane?

— Pe Al Capone l-au prins pentru evaziune fiscală, răspunse Betsy și se aplecă mai mult spre ecran. De ce să nu-l prindem și noi pe Beecham pentru papioane? Lațul din jurul gâtului lui. Sigur nu s-au chinuit să treacă papioanele la secret. Găsește articolul și o să-l găsești și pe el.

Pete Hamilton înțelese. Papioanele puteau fi puntea, puntea pe care uitaseră să o ardă, spre o comoară de informații incriminatoare.

— Mă duc să iau cafea, zise Betsy.

— Și prăjituri, strigă Pete după ea. Melci cu scorțișoară.

Când ieși din biroul lui Boynton, urmărită de zgomotul degetelor care loveau tastele, își aminti că promisese să-l sune pe rangerul generalului Whitehead și să-i ceară s-o protejeze.

I se părea caraghios. Imposibil de crezut că în mediul familiar al birourilor Secretarului de Stat, în adâncurile clădirii Departamentului de Stat, putea exista vreo amenințare pentru viața lor. Dar atunci își dădu seama exact ce trebuie să fi simțit oamenii aceia din autobuze.

Dar, mai întâi, cafeaua și melcii cu scorțișoară.

Când coborî în cantina de la primul etaj, pe Betsy o liniști gândul că măcar aflaseră de la ce era T-ul din *Timothy T. Beecham.* Cu toate că și asta i se părea ciudat.

———

Iranianca mai în vârstă trimisă de guvernul din Teheran făcu un pas înapoi și o studie pe Ellen. Apoi zise în engleză:

— Merge.

Se aflau în dormitorul din avionul sultanului, oprit acum într-un hangar al Aeroportului International Imam Khomeini din Teheran. Femeia își îndreptă apoi atenția spre celelalte persoane din cabina spațioasă. Katherine Adams și Anahita Dahir erau îmbrăcate la fel și erau la fel de imposibil de recunoscut sub burqa din cap până-n picioare pe care o purtau.

Înainte să se îmbarce în avionul Sultanului în Oman, secretarul Adams îl sunase pe ministrul Aziz ca să se intereseze de portul național. El înțelesese imediat de ce.

Apoi, cât încă se aflau în terminalul din Oman, Ellen o luase pe Anahita deoparte.

— Cred că ar trebui să rămâi aici. Dacă iranienii află cine ești, și probabil o să afle, ar putea apărea necazuri. Ai putea fi arestată ca spion.

— Știu, doamnă secretar.

— Știi?

Anahita zâmbi.

— Am trăit toată viața cu frica a ce s-ar întâmpla dacă iranienii îmi găsesc familia. Mi se pare de neconceput că intru direct în groapa cu lei. Dar ieri i-am văzut pe părinții mei și am văzut ce le-au făcut secretele și frica. Am văzut ce fel de viață au dus, mereu cu frica în sân. M-am săturat să-mi fie frică. M-am săturat să mă fac mică de teamă că o să mă vadă cineva. Gata. În plus, orice s-ar întâmpla, n-are cum să fie mai rău decât ce mi-am imaginat deja.

— Nu știu dacă e adevărat, zise Ellen.

— Nu știți ce mi-am imaginat. Am crescut cu povești despre demoni care vin noaptea. *Khrafstra.* Cel mai frică îmi era de *Al.* Sunt invizibili. Îți dai seama că sunt acolo numai prin lucrurile cumplite care se întâmplă.

Iar lucruri cumplite se întâmplau cu siguranță.

Ellen își aminti de figura Anahitei când auzise prima dată că Bashir Shah era în spatele atentatelor.

— Iar Shah e un *Al*?

— Aș vrea eu. E Azhi Dahaka. Cel mai puternic dintre demoni, îi ascultă porunca o armată de *Al*-i aducători de haos, teroare. Moarte. Azhi Dahaka e creat de minciuni, doamnă secretar.

Cele două femei se uitară una la cealaltă.

— Înțeleg, spuse Ellen.

Făcu un pas în lături și o privi pe Anahita cum se îmbarcă în zborul spre Teheran.

———

Chiar înainte ca avionul să aterizeze, Ellen telefonase la spitalul din Frankfurt ca să vorbească cu Gil.

— Cum adică a plecat? se răsti ea.

— Îmi pare rău, doamnă secretar. A spus că sunteți la curent.

Alte minciuni, își zise Ellen, privind pe fereastră la Iranul de sub ei. Persia. Își puse problema dacă, încordându-și privirea suficient de tare, reușea să-l vadă pe Azhi Dahaka gonind spre Teheran în întâmpinarea avionului. Sau oare demonul era ocupat în altă parte? Oare se târa spre țărmurile Statelor Unite, prinzând puteri noi după toate minciunile care se spuseseră?

— Și rănile lui? o întrebă pe doctoriță.

— Nu îi pun viața în pericol, și e adult. Poate semna singur pentru externare.

— Știți unde a plecat?

— Mă tem că nu, doamnă secretar.

Apoi încercă să-l sune pe numărul personal, dar îi răspunse altcineva. O asistentă. Gil îi dăduse telefonul și o rugase să aibă grijă de el, îi explică asistenta.

Ca să nu poată fi urmărit, își dădu seama Ellen.

— V-a mai spus altceva? întrebă ea.

— Nu.

— Ce e? Mai e ceva, nu?

Își dădea seama din vocea asistentei.

— Mi-a cerut împrumut două mii de euro.

— Și i-ați dat?

— Da. I-am scos de la bancă ieri.

Ceea ce însemna, constată Ellen, că se gândise s-o șteargă încă de atunci, și că nu-i spusese nimic.

— De ce i-ați dat banii?

— Pentru că era disperat, răspunse ea. Și e fiul dumneavoastră, și am vrut să ajut. Am făcut ceva greșit?

— Nu, deloc. O să am grijă să primiți banii înapoi. Dacă vă mai dă vreun

semn, vă rog anunțați-mă. *Danke.*

După ce încheie convorbirea, îi sună telefonul.

— O propoziție atributivă pusă aiurea intră într-un bar…

Betsy! Pe Ellen o cuprindea mereu un sentiment de ușurare când îi auzea glasul.

— …deținut de un om cu un ochi de sticlă pe care-l cheamă Ralph. Ce e? Ai găsit ceva?

— Nu am găsit nimic, absolut nimic, despre Tim Beecham. Totul e ascuns undeva foarte adânc. Ceea ce, în sine, e destul de grăitor, nu crezi?

— Betsy, trebuie să găsim ceva. Trebuie să găsim dovezi că el e în spatele poveștii. El o să spună că e o înscenare. Că încearcă cineva să-l implice. Trebuie să-l avertizez pe președinte, dar nu pot să fac asta fără dovezi.

— Știu, știu. Încercăm. Și cred că e posibil să fi găsit o cale de acces, printr-o ușă dosnică. Datorită ție.

— Mie?

— Mă rog, nu ție, ci ziarului tău din D.C. A apărut un articol de modă despre brokeri de putere care poartă papioane.

— Serios? Trebuie să fi fost o lună înceată.

— Se dovedește că e posibil să fi fost cel mai important subiect abordat de trustul tău de presă. Toate documentele despre Beecham au fost îngropate într-un alt fișier, unde nu le-am găsi niciodată. N-am ști nici de unde să începem căutările. Numai că au clasat și articolul cu papioanele, singurul interviu pe care l-a dat vreodată când lucra pentru Dunn. Nu-mi imaginez că l-au secretizat. Pete Hamilton îl caută chiar acum.

— Când îl găsiți, găsiți și restul.

— Așa sper.

Betsy auzi un oftat profund la celălalt capăt al liniei.

— Mă anunți dacă vă conduce la ceva important?

— O să fii prima persoană care află. A, totuși am găsit ceva despre Beecham. Am descoperit de la ce vine T-ul. N-o să-ți vină să crezi.

— De la ce?

— Numele lui complet e Timothy Tămbălău Beecham.

— Al doilea lui nume e Tămbălău? întrebă Ellen, abținându-se cu greu să râdă. Cine-și botează copilul așa?

— Ori e un nume care a apărut în familie din vechime, ori părinții lui au bănuit ceva…

Că aduseseră pe lume un *Al,* își zise Ellen.

— A, și l-am sunat pe căpitanul Phelan, ranger-ul, spuse Betsy. E pe drum.

— Mulțumesc.

— Tu unde ești?

— Acum aterizez la Teheran.

— Anunță-mă dacă…

— Așa o să fac. Și tu.

Avionul înconjură Aeroportul Internațional Imam Khomeini din Teheran. Respirația lui Ellen aburi geamul în timp ce ea fredonă o melodie aproape uitată.

Și atunci secretarul de stat al Americii își dădu seama care era cântecul pe care-l fredona. O piesă a formației Horslips.

— *Trouble, trouble,* murmură ea versurile. *Trouble with a capital T.*

Când avionul se opri în hangar, iranianca urcă la bord cu cele trei burqa pe care le ceruse secretarul de stat.

Câteva minute mai târziu ieșiră din avion. Femeile coborâră pe scări, iar Charles Boynton veni în urma lor.

Femeile occidentale avură grijă să nu se împiedice în faldurile lungi, care le acopereau din cap până în picioare, lăsându-le numai o fantă acoperită cu plasă în dreptul ochilor.

Iraniencele nu purtau de obicei burqa completă – lucru care se practica mai cu seamă în Afganistan –, dar erau îndeajuns de multe îmbrăcate așa astfel încât cele trei să nu iasă în evidență în peisaj. Și nici ca vreun observator oarecare, vreun lucrător la aeroport sau vreun șofer n-avea să-și poată da seama că secretarul de stat american tocmai aterizase în Iran.

Ellen Adams ajunse la ultima treaptă, apoi păși pe asfalt. Primul înalt oficial american care punea piciorul în Iran de la președintele Carter, în 1979.

———

— Să-mi trag una, zise Pete Hamilton și o privi pe Betsy pe deasupra monitorului. Am intrat.

— Unde? întrebă Denise Phelan lăsând deoparte melcul cu scorțișoară.

Betsy zâmbea cu gura până la urechi.

— Stai să-l anunț pe șeful tău mai întâi.

Îl sună pe generalul Whitehead și îi spuse.

— Papioane! exclamă Șeful Statului Major Interarme și râse. Sunteți o

femeie periculoasă. Vin imediat.

———

— Domnule doctor Shah, avionul secretarului de stat nu a aterizat la Islamabad, conform planului, spuse aghiotantul.

— Atunci unde e?

— Credem că la Teheran.

— E imposibil. Nu poate fi atât de nesăbuită. Aflați unde e.

— Da, domnule.

Bashir Shah sorbi din limonadă și privi în gol. De-a lungul timpului, aproape că începuse s-o îndrăgească pe Ellen Adams. Ajunsese s-o cunoască destul de intim, lucru care născuse o legătură curioasă între ei doi.

— Oare ce pui la cale? șopti pentru sine.

O cunoștea îndeajuns de bine încât să știe că își cumpănea cu grijă mutările înainte să acționeze. Cu toate că era posibil ca el s-o fi zdruncinat atât de tare încât să facă greșeala aceea.

Sau poate că nu era o greșeală.

Poate că el era cel care comitea o greșeală. Gândul i se păru atât de străin, atât de neașteptat, încât își dădu seama că el e cel zdruncinat. Un ghimpe de îndoială, mărunt, abia simțit. Dar era acolo.

Aghiotantul se întoarse câteva minute mai târziu și îl găsi pe Dr. Shah aranjând tacâmurile de pe masă, pregătite pentru oaspeții săi de la prânz.

— E la Teheran, domnule.

Bashir Shah procesă informația privind pe deasupra terasei spre ocean. Ce diferență față de anii aceia de arest la domiciliu din Islamabad, unde lumea lui se întindea doar până la marginea grădinii luxuriante.

N-avea să-și mai permită vreodată să cadă în detenție, indiferent cât de confortabilă.

— Și fiul?

— E exact unde ați prezis.

— Nu am prezis. N-am ghicit nimic. Și nici nu s-a dus acolo de bunăvoie. Nu avea de ales.

Măcar pe un membru al familiei aceleia blestemate se putea baza că merge acolo unde e împins să meargă.

— Pregătește-mi avionul.

— Dar, domnule oaspeții de la prânz o să ajungă aici în…

O privire de la Shah îl făcu să închidă gura și se grăbi să sune.

— Nu poate anula, spuse femeia de la celălalt capăt al liniei. Cine se

crede? E o onoare să-l aibă pe fostul preșe…

— Dr. Shah își cere sincer iertare. A intervenit o urgență.

Bashir Shah urcă în limuzina blindată, întorcând spatele Oceanului Atlantic. Văzuse apă cât pentru o viață de om. Constată că tânjea după o grădină.

Capitolul 25

Gil Bahar părăsise spitalul din Frankfurt imediat ce plecase mama lui.

În timp ce se îmbrăca, asistenta tânără îi dădu banii. Gil bănuia că erau economiile ei de-o viață.

— O să mă întorc. O să ți-i dau înapoi.

— Sora mea mai mică trebuia să fie în autobuzul ăla. Nu l-a prins. Știu că încerci să oprești să se mai întâmple încă ceva. I-ai. Du-te!

Când se sui în mașină și porni spre aeroport, deschise geanta. Banii erau înăuntru. La fel și niște medicamente și bandaje.

Luă un calmant și le păstră pe celelalte pentru altă ocazie.

Câteva ore mai târziu, în clipa când mama lui încerca să sune la rezerva din Frankfurt, Gil Bahar coborî din avion și privi împrejur.

Peshawar. Pakistan.

Simți cum i se strânge stomacul și inima i-o ia la goană, și preț de o clipă se întrebă dacă nu cumva o să leșine, când tot sângele din cap i se strânse în stomac. Corpul lui parcă ar fi încercat să scape de amintirea sângelui celuilalt. De amintirea celorlalte capete.

Nu mai călcase în Peshawar de când fusese răpit. De la groaza pe care o simțise dându-și seama că nu-l răpiseră ISIS sau Al-Qaeda, lucru care ar fi fost cumplit oricum. Nu, căzuse în mâinile Familiei Pathan.

Mai puțin cunoscuți decât ceilalți jihadiști, probabil pentru că oamenilor le era teamă și numai să le recunoască existența, darămite să le mai și rostească numele, Pathan era o familie extinsă, a cărei influență se întindea în Al-Qaeda, printre talibani, chiar și în forțele de securitate. Erau niște fantome. Și nu-ți doreai sub nicio formă să fii acolo când se materializau.

Când sacul îi fusese scos de pe cap și ochii i se obișnuiseră cu lumina, constatase că era într-o tabără Pathan, la granița dintre Pakistan și Afganistan.

Iar Gil Bahar își dăduse seama că e mort. Și că o să fie oribil.

Dar reușise să scape. Fugise cât de repede putea, cât de departe putea. Iar acum fugea cât de repede putea și cât de departe putea, ca să se întoarcă.

Încercă să pară liniștit când grănicerii de la aeroport îl studiară cu atenție. Nu aveau parte de prea mulți turiști.

— Sunt student, explică el. Lucrez la doctorat. E despre Drumul Mătăsii.

Știați că…

Se auzi un zgomot înfundat când ștampila îi lovi pașaportul și i se făcu semn să treacă.

Când ieși din aeroport și păși în căldura, praful și agitația orașului de aproape două milioane de locuitori, Gil se opri. Niște bărbați slăbănogi se repeziră spre el.

— Taxi?

— Taxi?

Gil își făcu mâna streașină la ochi, ca să se ferească de razele soarelui, apoi îl alese pe unul dintre șoferi, care întinse mâna să-i ia geanta. Dar Gil ținu strâns de ea, aproape plesnindu-l pe celălalt peste mână.

Se sui în taxiul ca vai de lume și se sprijini de spătarul banchetei. Abia când orașul se mai vedea doar în oglinda retrovizoare spuse ceva.

— *Salam alaikum, Akbar.*

— Începi să prinzi accentul, rahat cu față ce ești!

— Rahat cu ochi e mai bine. *Rahat cu față* mă duce cu gândul la ceva vesel.

— Pe tine ar trebui să te ducă cu gândul la sex anal, zise Akbar și îl auzi pe Gil râzând în spate. Și pacea fie cu tine, prietene.

Akbar ieși de pe autostradă și porniră hurducăind pe drumuri tot mai desfundate, în care rămăseseră urmele multor mașini. Drumul Mătăsii nu era deloc neted, după cum descoperiseră pe propria piele Alexandru cel Mare, Marco Polo, Gingis Han și alții.

———

În timp ce Șeful Statului Major Interarme stătea la biroul lui Charles Boynton și citea sms-urile și e-mailurile, expresia de pe figura lui era întunecată.

— Deocamdată nimic care să-l incrimineze în mod deosebit, spuse el, și ridică privirea pe deasupra computerului. Shah este pomenit, dar numai în trecere. Îți lasă impresia că Beecham nu știa cine e.

Generalul Whitehead se uită la ceilalți. Biroul șefului de cabinet al secretarului de stat mirosea a cafea și melci cu scorțișoară. Betsy Jameson și Pete Hamilton stăteau de cealaltă parte a biroului, iar căpitanul Phelan ocupase o poziție strategică lângă ușă.

Storurile fuseseră coborâte și draperiile trase. Era primul lucru pe care-l făcuse generalul când ajunsese. Nu ca să oprească soarele, ci ca să oprească vederea unei lunete.

Se cufundaseră adânc în fișierele ascunse despre Timothy Tămbălău Beecham. Dar asta însemna și că pericolul era mai mare.

— Există un motiv pentru care cineva s-a chinuit atâta cu documentele despre Beecham, spuse Whitehead și îi cedă scaunul lui Hamilton, care se apucă din nou de lucru. Trebuie să fi durat săptămâni întregi să ascundă toate astea.

Dădu din cap în timp ce se gândea.

— Da, e ceva acolo.

— O să-l găsesc, spuse Hamilton derulând lista de documente și trecându-le rapid în revistă.

— Tămbălău chiar e al doilea lui prenume? întrebă Whitehead.

— Se pare că da, răspunse Betsy. Înțeleg de ce nu-l folosește niciodată. Am crezut că poate litera T vine de la Trădător.

Bert Whitehead se întoarse ca să arunce o privire dezgustată computerului, de parcă aparatul ar fi fost un colaboraționist. Apoi reveni cu ochii asupra lui Betsy.

— Unde e secretarul Adams acum?

Înainte ca Betsy să poată răspunde, Hamilton zise:

— Ok, deocamdată e destul. Mi s-au împăienjenit ochii, mi-e că fac o dandana. Trebuie să mă odihnesc.

Închise computerul.

— Pot să preiau eu, se oferi Betsy.

— Nu, și tu ai nevoie de somn. N-ai dormit toată noaptea. În plus, eu știu prin ce documente m-am uitat. Am un sistem. Tu o să mi-l strici. O oră, după care o să fiu mai vioi.

— Are dreptate, zise Whitehead și se întoarse spre căpitanul Phelan. Noi știm cât de importantă e odihna. Cât de important e să fii energic. Nu-i așa, căpitane?

— Da, domnule.

Generalul Whitehead își luă chipiul de pe birou, aruncându-i lui Hamilton o privire rapidă cu niște ochi pătrunzători, care-l cumpăneau. Apoi se apropie de ușă.

— Sunteți sigură că puteți avea încredere în el? îi șopti lui Betsy. A lucrat pentru Dunn.

— Și dumneavoastră la fel.

— Ăăă, nu. Eu am lucrat pentru poporul american. Încă lucrez. Dar el?

Își folosi chipiul ca să arate spre Pete Hamilton, care-și încrucișase

brațele pe tastatură și își așezase capul pe ele.

— Nu sunt așa de sigur.

Se întoarse înapoi spre Betsy și deodată zâmbi.

— Papioane… Sunteți o mare figură! Când se termină toate astea, sper să mă însoțiți pe mine și pe soția mea la cină. Nu la Off the Record.

Betsy zâmbi.

— Mi-ar face mare plăcere.

Când se termină toate astea, își repetă ea în gând și privi cum căpitanul Phelan îl însoțește pe general de-a lungul Coridorului de Mahon până la lifturi. Vorbeau mult prea încet ca ea, sau oricine altcineva, să-i poată auzi.

Când se termină toate astea.

Ce gând plăcut…

— Închide ușa, spuse Pete Hamilton când ea se întoarse în biroul lui Boynton.

Era cât se poate de treaz și se conecta din nou la computer.

— De fapt, mai bine o încui.

— De ce?

— Te rog.

Făcu așa cum o rugase, apoi i se alătură. Degetele îi zburau pe taste, iar sunetele care se auzeau păreau aidoma pașilor unui alergător în cursă. O cursă de urmărire.

Apoi se opri și se ridică, astfel încât Betsy să-i ia locul și să citească ce găsise, și capturase, în dreptunghiul negru al monitorului.

— Ai dibuit-o? întrebă ea așezându-se pe scaun, deși ceva din expresia pe care o afișa pe figură, din paloarea lui, îi servi drept semnal de avertisment.

Nu era ce se așteptaseră. Își dădea seama că era mult, mult mai rău.

Trebui să parcurgă materialul de două, trei ori. Apoi derulă în jos. Apoi din nou în sus. Abia pe urmă avu suficientă încredere în sine cât să se uite la Hamilton.

— De asta ai închis computerul? întrebă ea.

El dădu aprobator din cap, privind memorandumul de pe ecran.

Prin documentul acela se acorda sprijin total planului pakistanezilor de a-l elibera pe Dr Shah din arestul la domiciliu.

După ce derulară imaginea de pe ecran în jos, se uitară în tăcere, înlemniți, la al doilea memorandum. Documentul recomanda cu tărie ieșirea din acordul nuclear cu Iranul.

Un al treilea explica amănunțit de ce nu era necesar sau recomandabil să existe vreun plan pentru după retragerea trupelor din Afganistan.

Memorandumurile erau marcate ca având cea mai înaltă prioritate și clasificate drept *top secret.* Și erau semnate de Șeful Statului Major Interarme. Generalul Albert Whitehead.

— Hopa!

———

— Doamnă secretar, se aplecă să-i șoptească șeful corpului de securitate, aveți un apel.

— Mulțumesc, îi răspunse ea tot în șoaptă. Dar nu pot să răspund acum.

— E de la consiliera dumneavoastră, doamna Jameson.

Ellen ezită. Ochii ei nu se desprinseră de președintele Nasseri.

— Vă rog să-i spuneți că o sun înapoi cât pot de repede.

Președintele iranian se întâlnise cu secretarul Adams și micul ei anturaj la intrarea în clădirea principală a guvernului, unde își avea birourile. Ellen îi ceruse permisiunea să-și scoată burqa înainte de începerea întâlnirii, ca să-l vadă mai bine, și ca el s-o vadă pe ea mai bine.

— Dar înainte de asta, domnule președinte, aș vrea să vi-i prezint pe însoțitorii mei. Șeful meu de cabinet, Charles Boynton.

— Domnule Boynton.

— Domnule președinte.

— Fiica mea, Katherine.

— Aaa, titanul media. Ați preluat frâiele de la mama dumneavoastră.

Zâmbi fermecător.

— Și eu am o fiică. Sper ca într-o zi să-mi ia locul, dacă asta va fi dorința poporului.

Dacă asta va fi dorința Liderului Suprem, vrei să spui, își zise Ellen în gând, dar nu rosti niciun cuvânt.

— Și eu sper, zise Katherine. Ar fi minunat să vedem o femeie președinte al Iranului.

— Așa cum va fi și să vedem o femeie președinte a Statelor Unite. Vom vedea cine reușește mai întâi. Poate că veți ajunge amândouă. Sau poate că mama dumneavoastră…?

Se întoarse din nou spre Ellen și făcu o plecăciune scurtă.

— Ei, haideți, domnule președinte Nasseri, zise Ellen. Cu ce v-am greșit?

El râse. Era exact răspunsul corect. Îi intra în joc, dar cu doza potrivită

de autoironie.

Acum putea lăsa în urmă șarada aceea și burqa. Dar mai avea de făcut o prezentare. Ellen se întoarse spre femeia care stătea în stânga ei.

— Iar aceasta e Anahita Dahir, ofițer la serviciul de externe al Departamentului de Stat.

Anahita făcu un pas în față, unul foarte mic. Burqa îi acoperea chipul, dar nu-i putea ascunde tensiunea din trup. Parcă emana din ea. Ellen, fiind atât de aproape de Anahita, vedea materialul cum tremură.

— Domnule președinte, spuse ea în engleză, apoi trecu pe farsi: numele meu de familie a fost cândva Ahmadi.

Ridică fruntea și se uită fix la el, iar el se uită fix la ea. Una dintre gărzile de corp făcu un pas în față, dar fu concediată cu un semn.

Deși Ellen nu înțelegea farsi, auzi cuvântul *Ahmadi* și își dădu seama că Anahita o comisese.

Secretarul Adams se apropie mai mult de ofițerul ei.

— Știu cine ești, spuse președintele Nasseri în engleză. Fiica lui Irfan Ahmadi. Tatăl tău a trădat Iranul. Și-a trădat surorile și frații de revoluție. Și-a trădat propria soră și propriul frate. Și cum l-a tratat America? Sursele mele îmi spun că el și mama ta sunt la închisoare. Arestați pentru simpla infracțiune de a fi iranieni. Nu le era frică de noi. Le era frică – se întoarse spre Ellen – de voi.

Planul se sfărâma mult mai repede decât anticipase Ellen. Brusc, Coreea de Sud părea o victorie.

Deschise gura să spună ceva, să nege acuzația, dar apoi își aminti de Azhi Dahaka. Demonul care prindea puteri din minciuni.

Cât de ușor ar fi fost, își zise Ellen, să nege adevărul de teama să nu alimenteze o minciună și mai mare. Și își dădu seama cât de periculos era Azhi Dahaka. Nu pentru că ar fi fost o ființă care-i urmărea pe oamenii buni. Nu exista nicio urmărire. Era deja acolo. În interiorul lor. Fabricând și dictând minciuni.

Era trădătorul suprem.

— Așa este, zise ea.

Cuvintele ei îi năuciră pe toți pe moment, reducându-i la tăcere. Președintele se uită la ea ca și cum ar fi încercat să-și dea seama de ce ar recunoaște secretarul de stat al Americii una ca asta.

— Și avea motive să-i fie frică, continuă ea. Nu pentru că e iranian, ci pentru că a mințit cum că n-ar fi. Cu toate că nu de asta suntem aici.

— De ce sunteți aici?

— Poate ne veți permite să ieșim din burqa înainte să continuăm discuția.

Președintele Nasseri încuviință scurt din cap spre femeia care-i întâmpinase la avion cu îmbrăcămintea. Le conduse într-un birou alăturat ca să se schimbe și să se împrospăteze.

Ellen se simți ușurată să dezbrace burqa, pe care o găsea sufocantă.

— Te simți bine? o întrebă Katherine pe Anahita, care arăta pământie, dar sigură pe sine.

— Știa multe despre noi, zise Anahita. Tata bănuia că fuseseră trimiși spioni, dar eu credeam că e doar paranoic.

Se apropie de fereastra de la care se vedea centrul vechi.

Katherine o luă de mână.

— E-n regulă.

— În regulă? întrebă Anahita.

— Să te simți ca acasă aici. Asta simți, nu-i așa? În ciuda ciocnirii cu Nasseri.

Anahita îi zâmbi lui Katherine și oftă.

— E chiar atât de evident? Cum pot să mă bucur și să-mi fie frică în același timp? O parte din mine se teme pentru că sunt fericită. Are sens? Mi-a fost frică, ba chiar rușine, de Iran, toată viața. Dar uite-mă aici vorbind cu președintele iranian, dintre toți oamenii. În farsi. Și…

Privi pe fereastră.

— …mă simt în largul meu aici. Ca și acum aș fi de-a locului.

Se întoarse înapoi spre Ellen.

— N-are niciun sens.

— Nu totul trebuie să aibă sens, remarcă Ellen. Unele dintre cele mai importante lucruri din viața noastră sfidează rațiunea.

— „Iată care-i taina mea. E foarte simplă”, zise Katherine și o strânse pe Anahita de mână. „Limpede nu vezi decât cu inima. Ochii nu pot să pătrundă-n miezul lucrurilor”[{15}].

Zâmbi spre mama ei.

— Când eram mică, tata și mama îmi citeau în fiecare seară înainte de somn. Cartea mea preferată era *Micul Prinț*.

Ellen zâmbi. Ce simple i se păruseră vremurile acelea! Alături de Quinn, de Gil și de micuța Katherine. La fel ca Anahita, Ellen Adams n-ar fi putut prezice niciodată unde avea s-o poarte viața, în Iran. În inima inamicului.

Unde mai pui că în rol de secretar de stat! Ce surprinsă ar fi fost cea din tinerețe…

Și, cu toate că nu avea nicio dovadă, secretarul Adams știa acum în adâncul sufletului că Anahita Dahir era loială Statelor Unite. În mod ironic, tocmai faptul că spusese că se simte ca acasă în Iran o convinsese în cele din urmă pe Ellen.

Un spion, un trădător n-ar recunoaște niciodată una ca asta.

Se îndoia că președintele Americii și National Intelligence i-ar fi acceptat raționamentul. Dar Micul Prinț i l-ar fi acceptat.

Din păcate, nu el le ținea frâiele destinelor în mânuțele lui mici.

Ellen le surprinse privirea și apoi se uită la femeia care stătea lângă ușă.

— Îmi pare rău, șopti Anahita. N-ar fi trebuit să-i spun președintelui Nasseri ce i-am spus. N-am făcut decât să-l înfurii.

— Nu.

Și Ellen vorbea cu glas scăzut.

— Dacă ești întrebată ceva, doar continuă să spui adevărul.

— Dacă știe despre tatăl meu, sigur știe că Zahara e verișoara mea.

— Da.

Acum era momentul ca Ellen să decidă cât de periculos era dispusă să joace. Următoarele cuvinte le rosti pe un ton normal. Cât să audă toată lumea.

— Dar s-ar putea să nu-și dea seama că ți-a trimis ție avertismentul. S-ar putea să știe doar că a fost transmis din reședința Ahmadi și a ajuns la Departamentul de Stat.

— Ce o să-i facă Zaharei? întrebă Anahita.

— Se zice că o s-o judece ca spioană și trădătoare, spuse Ellen.

— Și ce le fac spionilor și trădătorilor? întrebă Katherine.

— Îi execută.

Se așternu tăcerea.

— Și dacă află despre Anahita?

Katherine îi aruncă o privire urâtă mamei ei.

— Ei ce-o să-i facă?

Ellen trase aer adânc în piept.

— Hai să mergem înainte cu ce știm sigur și să nu facem speculații.

Cu toate că, în adâncul ființei, știa răspunsul. Și se întreba cât de mare era gafa pe care o făcuse aducând-o pe Anahita cu ei. Și, când ridicase glasul, cât de mare era fiascoul pe care-l crease.

Iar acum secretarul Adams, îmbrăcată în haine occidentale decente și având pe cap un hijab care-i încadra chipul, stătea vizavi de președintele Nasseri în camera de conferință anostă, dintr-o clădire anostă, proiectată și construită, bănuia Ellen, de sovietici în anii ’80.

De asemenea, bănuia că rușii instalaseră microfoane și ascultau tot ce spuneau ei. La fel și serviciul de informații iranian și poliția lor secretă. Cine știe, poate că și agenții de la National Intelligence îi ascultau. Inclusiv Timothy Tămbălău Beecham.

Întâlnirea ar fi putut avea o audiență mai mare decât Big Brother.

— M-ați întrebat de ce mă aflu aici. Presupun că domnul ministru Aziz – făcu semn cu capul spre bărbatul mai în vârstă – v-a spus deja. Știm că sunteți responsabili de bombele care au aruncat în aer cele trei autobuze.

Când președintele Nasseri dădu să vorbească, ea ridică mâna.

— Vă rog, lăsați-mă să termin. Asta ne spune câteva lucruri, inclusiv că sunteți disperați să-i opriți pe fizicienii aceia. De asemenea, știm că au fost angajați de Bashir Shah. Asta înseamnă că aveți informații despre fizicienii aceia de la cineva apropiat lui.

— Există și foarte multe pe care nu le știți, spuse Nasseri.

— De asta mă aflu aici, domnule președinte. Să ascult și să învăț.

Înainte ca Ellen să mai aibă ocazia să spună ceva, președintele Nasseri se ridică, aproape sări în picioare. La fel și Aziz. La fel și toți ceilalți din încăpere, mai puțin americanii.

Ellen se întoarse și văzu că un bărbat în vârstă intrând în încăpere. Avea o barbă lungă, îngrijită, și era îmbrăcat în niște robe negre, curgătoare.

Se ridică și ea, se răsuci și se pomeni față în față cu Liderul Suprem al Republicii Islamice Iran, Marele Ayatollah Khosravi.

— Dumnezeule mare, șopti Anahita.

Capitolul 26

Gil Bahar apucă mânerul portierei și își puse cealaltă mână pe plafonul taxiului vechi și rablagit ca să-și păstreze echilibrul în timp ce mașina se smucea pe cărări care nu prea mai puteau fi numite drumuri.

După mai bine de o oră petrecută astfel, Akbar trase pe dreapta.

— Restul drumului mergem pe jos. Te descurci?

Era limpede că Gil avea dureri.

— Lasă-mă să mă odihnesc, doar o clipă.

Akbar îi dădu o sticlă cu apă și niște pâine, pe care Gil le acceptă recunoscător. Se uită la rezerva de calmante. Mai avea doar două.

Apoi se uită la terenul accidentat din fața lor. Știa încotro se îndreptau, și că povârnișul abrupt și stâncile ascuțite erau cea mai mică grijă pe care trebuia s-o aibă.

Luă o pastilă, apoi își scoase pantalonii ca să-și schimbe bandajul de la picior, acum plin de sânge.

— Stai, zise Akbar. Lasă-mă pe mine.

Luă rola de bandaje din mâinile tremurânde ale lui Gil și, cu multă grijă și extrem de multă pricepere, curăță rana cu praf antiseptic, după care îi înfășură piciorul în bandajul nou.

— Nasol.

— Eu am avut noroc, zise Gil, nereușind să-și ascundă durerea atroce nici dacă ar fi vrut.

În plus, el și Akbar trecuseră prin prea multe împreună ca să fie nevoie să-și ascundă durerea, de orice fel ar fi fost ea.

În câteva minute, medicamentele își făcură efectul și Gil se ridică în picioare. Era palid, dar își recăpătase puterile.

Privind în față, îi spuse lui Akbar:

— Poți să aștepți aici dacă vrei.

— Nu, vin și eu. Altfel de unde o să știu dacă te omoară sau nu?

— Și dacă te omoară și pe tine pentru că m-ai adus?

— Atunci asta e voia lui Allah.

— *Alhamdulillah,* spuse Gil.

Mulțumire lui Allah.

Cei doi porniră la drum. Pe cărarea plină de pietre, Akbar găsi o creangă

care-i putea sluji drept toiag lui Gil care șchiopăta în urma lui recitând rugăciuni musulmane pentru putere. Și curaj.

———

— Nu răspunde, zise Betsy cu glas scăzut, aproape mârâind.

O rugase pe Denise Phelan, căpitanul de rangeri, să aștepte pe hol. Când aceasta se arătase surprinsă, Betsy îi explicase că trebuiau să parcurgă un material extrem de secret și că n-ar mai trebui să fie nimeni în cameră.

Cu un gest de înțeles, Phelan se uită la Pete Hamilton, fosta trompetă a lui Eric Dunn, acum căzut în dizgrație.

— L-am făcut adjunctul meu, spuse Betsy întâlnind și susținând privirea căpitanului.

Era o aiureală, firește. La fel de bine ar fi putut spune că-i dăduse lui Hamilton un inel fermecat sau o centura lui Batman. Sau ciocanul lui Thor.

Văzu că rangerul ezită. Poate chiar o credea. Cine ar spune asemenea aberații dacă n-ar fi adevărate?

Totuși, chiar și cu Phelan ieșită pe coridor, vorbeau încet, presupunând că în încăperea în care se aflau fuseseră puse microfoane.

Denise Phelan era aghiotantul direct al generalului Whitehead. Asta însemna că fusese trimisă acolo să-i țină sub observație, nu să-i protejeze. Trebuiau să presupună că în birouri fuseseră instalate dispozitive de ascultare.

Betsy încă încerca să-și revină după ce aflaseră că Whitehead, nu Beecham, era cârtița, cel care lucra pentru Bashir Shah. Șeful Statului Major Interarme se aliase cu teroriștii și le scurgea informații vitale.

Motivul era de neconceput, așa că nici nu încercă. Era o chestiune pentru mai târziu. În clipa asta trebuia s-o avertizeze pe Ellen.

Betsy nu reuși să dea de ea la telefon, așa că îi trimise un sms.

— Cred că ai apăsat pe o tastă greșită, șopti Pete Hamilton când văzu ce scrisese.

Un sinonim își face drum într-o tavernă.

— Unde?

— Toată chestia. Nu cumva voiai să scrii *Whitehead e cârtița?* Mi se pare că ai scris greșit.

— E codul nostru pentru necazuri, zise Betsy tot în șoaptă.

Făcu semn cu capul spre computer.

— Trebuie să aflăm ce mai e în documentele alea.

Hamilton se așează la biroul lui Boynton și se apucă din nou de treabă.

———

Ellen se întoarse spre cleric. În timp ce el înainta prin încăpere, paznicii și oficialii făcură o plecăciune, ducându-și mâna la inimă.

— Doamnă secretar.

— Eminența Voastră, spuse Ellen.

Ezită, conștientă de faptul că spusele președintelui Williams erau adevărate. Dacă ar fi apărut vreo fotografie din timpul întâlnirii în care ea să apară alături de liderul unui stat terorist, darămite să mai și facă o plecăciune în fața lui, ar fi fost prăpăd.

Ellen Adams făcu oricum plecăciunea. În joc erau chestiuni mai importante decât aparențele. De exemplu, mii de vieți omenești. Care depindeau de rezultatul întâlnirii aceleia.

Abia își plecase capul un centimetru când Marele Ayatollah Khosravi întinse mâna. Nu ca s-o atingă. Nici pe departe. Dar sensul era limpede.

— Nu, zise el cu glasul puțin șuierător al unui om de optzeci de ani. Nu-i nevoie.

Ellen se îndreptă de spate și îi întâlni ochii cenușii. Văzu în ei curiozitate, și gravitate. Nu se lăsă păcălită. Stătea în fața unui om care fără îndoială își dăduse acordul pentru uciderea, de-a lungul timpului, a nenumărate persoane. Și care, cu numai câteva ore în urmă, ca să omoare trei oameni ordonase masacrarea a peste o sută de bărbați, femei și copii nevinovați.

Însă răspunse la politețe cu politețe.

— Allah fie cu dumneavoastră, spuse ea, și își puse mâna pe inimă.

— Și cu dumneavoastră.

Ochii nu i se mișcau, susținându-i privirea. Studiind-o, în timp ce ea îl studia pe el.

În urma clericului se înșira un zid de bărbați mai tineri. În puținul timp pe care secretarul Adams îl avusese la dispoziție să cerceteze și să stea de vorbă cu specialiștii în Iranul modern, știa că aceștia erau fiii Ayatollahului, alături de mai mulți sfătuitori.

Știa și că Marele Ayatollah Khosravi nu era doar liderul spiritual al Iranului. De-a lungul celor mai bine de treizeci de ani de când era Lider Suprem, își consolidase pe ascuns puterea în timp ce se afișase și se dăduse drept un simplu cleric.

Ayatollahul Khosravi avea sub oblăduire ceva ce se putea numi un guvern din umbră, în care propriii lui oameni luau deciziile importante cu

privire la viitorul Iranului. Dacă era să existe vreo schimbare oricât de mică într-o direcție sau alta, numai de la el putea să vină. A lui era mâna de pe cârmă. Nu a lui Nasseri.

Marele Ayatollah purta roba neagră și curgătoare și mantia funcției sale, și un turban negru imens care avea propriul său cod. Faptul că era negru, nu alb, arăta că ayatollahul e urmașul direct al Profetului Mohamed. Iar dimensiunea turbanului arăta statutul purtătorului său.

Al Marelui Ayatollah semăna cu inelul exterior al lui Saturn.

Făcu un semn cu o mână brăzdată de vinișoare și cu toții se așezară din nou. Khosravi luă loc lângă președintele Nasseri, față în față cu Ellen.

— Vă aflați aici, doamnă secretar, în căutarea unor informații pe care credeți că vi le putem oferi, spuse el. Și credeți că există un motiv pentru care vi le-am oferi.

— Cred că, în cazul de față, avem nevoie de același lucru.

— Și anume?

— Să-l oprim pe Bashir Shah.

— Dar l-am oprit, spuse Marele Ayatollah. Fizicienii lui nu-și mai pot duce misiunea la bun sfârșit.

— Și care este această misiune?

— Să construiască bombe nucleare. Credeam că e evident deja.

— Pentru cine?

— Nu contează. A da oricărei puteri din regiune o bombă nucleară sau capacitate nucleară ar fi potrivnic intereselor noastre.

— Dar există alții care le pot lua locul. Nu puteți omorî toți fizicienii din lume.

Khosravi ridică din sprâncene și zâmbi abia perceptibil. Parcă vrând să spună că puteau și că, la nevoie, chiar ar fi ucis fiecare specialist în fizică nucleară din lume. Mai puțin pe ai lor.

Însă secretarul Adams știa și că el venise la întâlnire cu un motiv. Era imposibil ca Liderul Suprem al Republicii Islamice Iran să se afle acolo dacă n-ar fi vrut și el ceva. Dacă n-ar fi avut nevoie de ceva.

Și credea că și știe ce anume. În ciuda faptului că părea robust, prin serviciul de informații american umblau zvonuri cum că sănătatea i se șubrezea. Khosravi voia ca fiul lui, Ardashir, să-l urmeze în funcție. Pe de altă parte, însă, rușii voiau ca protejatul lor să preia postul. Cineva pe care să-l poată controla.

Ceea ce însemna că Iranul ar fi devenit independent doar cu numele. În

realitate, ar fi devenit un satelit al Rusiei.

Era o luptă pentru putere care se dădea pe ascuns. O luptă pe care acest viclean supraviețuitor al politicii încurcate și deseori brutale din Orientul Mijlociu era hotărât să o câștige. Dar prezența lui acolo îi arăta lui Ellen că nu mai era atât de sigur că o să și reușească.

Așa că hotărâse să asmută ambele părți împotriva centrului. Era un joc periculos, iar faptul că era dispus să-l joace arăta o disperare și o vulnerabilitate pe care ayatollahul nu le-ar fi recunoscut niciodată.

Dar nici nu era nevoie să o facă. Ea stabilise deja lucrul ăsta spunând că nevoile lor coincideau. Iar Ellen își dădu seama că el înțelegea situația. Niciunul dintre ei nu voia ca Rusia să câștige lupta. Și ambii erau mai disperați și vulnerabili decât le-ar fi plăcut să recunoască.

Era mai bine, și în același timp mai rău, decât se așteptase Ellen. Mai bine pentru că avea șanse de reușită; mai rău pentru că oamenii disperați și vulnerabili, asemenea țărilor aflate într-o astfel de situație, erau în stare de lucruri neașteptate și uneori chiar catastrofale.

Ca de exemplu să arunce în aer autobuze pline de civili ca să omoare o singură persoană.

— Cum ați aflat despre fizicienii lui Shah, Eminență?

— Iranul are prieteni în toată lumea.

— Un stat cu atât de mulți prieteni sigur nu are nevoie să comită crime în masă. Nu doar că i-ați omorât pe oamenii din autobuze, dar l-ați urmărit și ucis pe atentatorul care a scăpat. Și pe familia lui, și doi ofițeri americani de grad înalt.

— Vă referiți la șeful Serviciilor din Germania și la adjuncta lui? întrebă Marele Ayatollah.

Faptul că nu jucase cartea ignoranței îi arăta lui Ellen că voia să fie limpede că era o chestiune îndeajuns de importantă pentru el încât s-o urmărească personal, chiar dacă nu în mod direct.

— Și ce vă așteptați să facem, întrebă el, când toate avertismentele noastre au rămas neascultate? Credeți-mă, n-am vrut să le facem rău acelor oameni. Și nici nu le-am fi făcut, dacă ne-ați fi răspuns la rugăminți. Sunteți la fel de responsabili pentru ce s-a întâmplat ca și noi. Chiar mai mult.

— Poftim?

— Haideți, doamnă secretar. Știu că a avut loc o schimbare de regim…

— Administrație.

— …în țara dumneavoastră, dar sigur există o oarecare continuitate a

informațiilor. Nu puteți să-mi spuneți că eu, un simplu cleric, știu mai multe decât secretarul de stat al unei națiuni atât de măreție.

— După cum știți, am fost numită de curând în funcția de secretar de stat. Poate mă puteți lumina dumneavoastră.

Ayatollahul se întoarse spre bărbatul mai tânăr din dreapta lui. Fiul lui și, probabil, cel care avea să-l urmeze în funcție. Ardashir.

— Am avertizat Departamentul dumneavoastră de Stat în legătură cu fizicienii acum multe luni, spuse Ardashir.

Livră bomba cu un glas blând, pe un ton aproape neutru.

— Am înțeles, zise Ellen, încasând lovitura cu aparentă nonșalanță. Și?

El ridică mâinile.

— Și nimic. Am încercat de mai multe ori, crezând că poate mesajele nu ajungeau unde trebuie. După cum vă puteți imagina, nu puteam folosi canale oficiale. Vă putem arăta ce a fost trimis.

— Ar fi de ajutor.

Nu că ar fi avut nevoie să confirme existența mesajelor sau exprimarea din ele. De fapt, voia numele persoanelor către care fuseseră trimise avertismentele. Bănuia că Tim Beecham se număra printre ei.

Încerca cu disperare să-și recapete echilibrul, cu toate că avantajul dispăruse.

— Când ne-a fost limpede că Occidentului nu-i pasă, continuă Ardashir, am luat chestiunea în mâinile noastre, cu regret.

— Nu aveați nevoie să aruncați în aer oameni nevinovați.

— Doar că am avut, doamnă secretar. Singura informație pe care ne-a putut-o oferi sursa noastră a fost că fizicienii fuseseră angajați să construiască arme nucleare pentru Dr. Shah. Dar nu le știam numele. Nu le cunoșteam decât itinerariul.

— Autobuzele, spuse Nasseri. Am întrebat dacă rețeaua dumneavoastră avea mai multe informații. V-am implorat. Iar în cele din urmă nu am mai avut de ales.

— Era nevoie ca Dr. Shah și Occidentul să știe că o astfel de amenințare la adresa Republicii Islamice Iran nu va rămâne fără răspuns, spuse Ardashir. Nu vom permite unei alte țări din regiune să obțină armament nuclear, mai ales după ce tatăl meu a emis o fatwa împotriva armelor de distrugere în masă.

— Da, spuse Ellen. Și totuși, dumneavoastră aveți specialiști în fizică nucleară. Cred că tocmai l-ați arestat pe șeful programului dumneavoastră

nuclear, pe Dr. Behnam Ahmadi.

— Nu.

— Nu? Nu ce?

— Nu, programul pe care-l conduce Dr. Ahmadi pentru noi are ca scop energia nucleară, nu armamentul, spuse Ardashir. Și nu, nu l-am arestat. L-am rugat să vină să ne răspundă la câteva întrebări. Dar tânăra, fiica lui? Da. Ea e arestată. Va fi judecată și, dacă va fi găsită vinovată, va fi executată.

Se întoarse spre Anahita.

— Tu ești persoana pe care a contactat-o, verișoara ei. Nu-i așa?

Anahita dădu să vorbească, dar Ellen o apucă de mână. Cu toate că o sfătuise pe tânără să nu mintă, nici nu era cazul să ofere mai multe informații decât era necesar.

Dezvăluirea cum că Iranul încercase, de fapt, să avertizeze Statele Unite în privința planurilor lui Shah și că avertismentele fusese ignorate era o catastrofă politică, diplomatică și morală. Nu scuza și nici nu reprezenta o contrapondere morală pentru ce făcuse Iranul, însă dădea enorm peste cap calculele tuturor.

Ellen căută ceva de spus.

— Statele Unite sunt pregătite acum să acționeze…

Afirmația fu întâmpinată cu amuzament de oficialii iranieni, însă chicotele le fură amuțite de o mișcare aproape imperceptibilă a mâinii Liderului Suprem, care îi acorda lui Ellen toată atenția.

— …chiar dacă tardiv.

Ellen se întoarse spre Khosravi.

Vedea că iranienii se pregătiseră ca ea să atace. Să aducă în discuție lista tragic de lungă a fărădelegilor comise de ei.

Și chiar fusese tentată să o facă. Însă era conștientă și că, dacă ar fi cedat acelei dorințe, oricât de legitimă ar fi fost, ar fi coborât din nou în vechea polemică. Unde nimic nu se rezolva și din care totul ieșea acoperit de mocirlă și fiere.

— Îmi pare foarte rău, Eminență, că mesajele dumneavoastră au ajuns la urechi care n-au vrut să audă. În numele guvernului Statelor Unite, îmi cer iertare și îmi exprim cel mai profund regret pentru că v-am ignorat avertismentul.

Auzi un icnet. Nu din partea iranienilor, cu toate că uluiala de pe chipurile lor era limpede.

Venise de la Charles Boynton, șeful ei de cabinet, care șopti, sâsâit:

— Doamnă secretar!

Ellen și-i închipui pe toți cei care îi ascultau, de la agenții ruși la agenții National Intelligence, cum icnesc la rândul lor auzind că secretarul de stat al Americii tocmai își ceruse iertare Marelui Ayatollah al Iranului.

Însă era un gest calculat. Știa exact ce face. Își găsea echilibrul pe tăișul cuțitului. Găsea justa măsură între adevăr și discreție, în același timp trimițându-i un mesaj subtil Marelui Ayatollah.

Era suficient de experimentat încât să știe că oamenii slabi reacționează agresiv, neagă, mint și încearcă să atace haotic.

Cei puternici își recunoșteau greșeala, scăpând astfel din strânsoarea ei.

Numai cei cu adevărat redutabili puteau arăta că le pare rău. Departe de a da dovadă de slăbiciune, secretarul de stat al Americii demonstrase o forță și o hotărâre uriașe.

Marele Ayatollah înțelese ce făcuse Ellen Adams.

Își lăsă puțin capul pe-o parte în semn de acceptare, parțial a scuzelor dar în mai mare măsură a mișcării care tocmai le răpise poziția de superioritate.

— Dumneavoastră doriți informații despre Shah, zise Khosravi. Iar noi vrem să fie oprit. Cred că, așa cum ați spus, doamnă secretar, avem aceleași nevoi. Însă, din păcate, nu vă putem oferi prea multe informații. Nu știm unde se află Shah. Știm doar că vinde secrete nucleare, dar și oameni de știință și materiale.

Făcu o pauză ca să se șteargă la nas cu o batistă de catifea.

— De asemenea, cred că, deși de această dată l-am oprit, își va continua planurile până când e prins. Dumneavoastră ați dat drumul monstrului. E răspunderea dumneavoastră.

— Să-l ținem din nou în arest la domiciliu?

— Nu aș susține această variantă, doamnă secretar.

Ellen înțelegea perfect ce voia să spună. Ce le cerea el, Statul Iranian, Statelor Unite.

— Cum ați obținut informațiile despre Shah și fizicieni? întrebă ea.

— O sursă anonimă, răspunse fiul ayatollahului.

— Am înțeles. Este cumva aceeași sursă care v-a spus despre Zahara Ahmadi?

Marele Ayatollah făcu semn cu capul unui membru al Gărzii Revoluționare, care deschise ușa lângă care stătea. O tânără îmbrăcată cu o robă și un hijab roz, stridente, pătrunse în încăpere.

Anahita dădu să se ridice, dar Ellen îi puse o mână pe picior ca s-o

oprească.

Gestul nu trecu neobservat.

În spatele Zaharei venea un bărbat în vârstă. Tatăl ei, specialistul în fizică nucleară Behnam Ahmadi.

Când cei doi îl văzură pe Marele Ayatollah, se opriră. Uluiți. Era puțin probabil să-l fi văzut vreodată în carne și oase, poate numai de la distanță.

Dr Ahmadi făcu imediat o plecăciune adâncă, ținând mâna la inimă.

— Eminența Voastră.

Zahara îi urmă exemplul, dar nu înainte să se uite fix la Ellen, recunoscându-l pe secretarul de stat american, și apoi la Anahita.

Verișoarele semănau atât de mult încât ar fi fost imposibil ca Zahara să nu-și dea seama cine era tânăra. Dar reuși să nu spună nimic, făcând în schimb o plecăciune în fața Liderului Suprem și ținând privirea în jos cu modestie și smerenie.

— Tocmai vorbeam despre voi, spuse președintele Nasseri.

Khosravi îi făcuse semn să preia el discuția.

— Domnișoară Ahmadi, poate ne spuneți cum ați aflat despre bombele din autobuze.

— Dumneavoastră mi-ați spus.

Toate sprâncenele din încăpere se ridicară, dar niciunele mai sus decât ale lui Nasseri.

— Ba nu v-am spus.

— Nu direct, dar ați trimis un consilier științific la tatăl meu, iar consilierul i-a spus despre fizicieni și cum nu știați decât că o să se afle în autobuzele respective, la orele acelea. Am auzit fără să vreau. Dormitorul meu e deasupra biroului tatei.

Nu se uită la tatăl ei când răspunse. Era limpede, din tonul aproape robotic, că anticipase întrebarea și că își pregătise, își exersase răspunsul.

De asemenea, era limpede că încerca să-și protejeze tatăl.

— Și de ce ați hotărât să le spuneți americanilor? întrebă Nasseri.

În încăpere, tensiunea deveni ca un curent electric. Răspunsul ei urma să-i hotărască viitorul. Dacă ar fi spus adevărul, n-ar mai fi avut niciun viitor.

— Pentru că, Eminență, se uită Zahara la Marele Ayatollah, nu cred că Allah cel milostiv și iubitor ar fi de acord cu uciderea oamenilor nevinovați.

Asta era. O credință declarată. O soartă pecetluită.

— Îndrăznești să ne ții lecții nouă, să-i ții lecții Marelui Ayatollah despre Allah? izbucni Nasseri. Cunoști tu voia lui Allah?

— Nu. Dar știu că Allah nu ar vrea ca bărbați, femei și copii nevinovați să fie omorâți. Dacă aș fi auzit că plănuiați să-i ucideți doar pe fizicieni ca să protejați Iranul, n-aș fi încercat să opresc planul.

Se întoarse să-și privească tatăl, care ținea privirea plecată.

— Tata nu a știut nimic din toate acestea.

— Ei bine, spuse Marele Ayatollah, eu n-aș spune asta, copilă. Cum altfel crezi că am descoperit ce ai făcut?

Toți cei din încăpere înțepeniră. Se transformaseră într-un tablou. Cu toții aveau privirea ațintită la duoul tată-fiică.

— *Baba?*

Tăcere.

— Tati? Tu le-ai spus?

El ridică privirea și mormăi ceva.

— Mai tare, îi ceru președintele Nasseri.

— N-am avut de ales. Computerul meu e monitorizat. Se vede orice căutare fac, orice mesaj trimit. Până la urmă ar fi aflat oricum. A trebuit să fac asta ca să-i protejez pe sora și pe fratele tău. Ca s-o protejez pe mama ta.

— Și-a demonstrat loialitatea, spuse Nasseri.

Cu toate astea, Ellen remarcă expresia dezgustată de pe chipul Marelui Ayatollah și al ministrului Aziz. Poate că loialitatea față de stat era pe primul loc, dar a-ți trăda familia spunea extrem de multe despre caracterul persoanei. Și nimic de bine.

Dr. Behnam Ahmadi poate că avea să-i supraviețuiască fiicei sale, dar caracterul său nu.

Zahara își întoarse fața de la el.

Secretarul Adams își întoarse fața de la el.

Marele Ayatollah și toți ceilalți din încăpere își întoarseră fața de la Behnam Ahmadi.

Evenimentele se derulau cu repeziciune, găsindu-și locul în puzzle chiar în timp ce se desfășurau.

Ellen trebuia să gândească rapid. Trebuia să acționeze urgent dacă mai voia să salveze ceva.

— Trebuie să privim înainte, nu în spate, zise ea, îndepărtându-le atenția de la Zahara.

Cu tânăra avea să-și dea seama mai târziu ce să facă.

— Statele Unite sunt pregătite să acționeze, dar pentru asta am nevoie de informații despre Shah. Unde se află. Ce pune la cale. Cât de mult a reușit

să îndeplinească ce și-a propus. Trebuie să știu cine e sursa dumneavoastră.

Ellen îi susținu privirea Ayatollahului, încercând să-i transmită un mesaj. Încercând să-i spună că era conștientă că rușii aproape cu siguranță ascultau și ei discuția. Că foarte mult din ce se spunea în încăperea aceea era în folosul lor. Știa că lui îi era imposibil să-i spună, chiar dacă ar fi avut acea informație. Dar poate că-i putea trimite un semn.

Ceva. Orice.

Sigur știa de unde veniseră informațiile despre Shah. Trebuie să fi fost o sursă îndeajuns de apropiată de acesta încât să transmită informații corecte. Dar nu într-atât de apropiată încât să aibă toate informațiile.

Reticența Marelui Ayatollah de a-i răspunde la întrebare însemna aproape sigur că sursa era de origine rusă. Dar nu cineva din aparatul de stat. Dacă ar fi fost așa, Khosravi n-ar fi avut nicio problemă să-i spună. La urma urmei, n-ar fi dezvăluit nimic ce serviciul de informații rus nu știa deja.

Așa, deci, își zise Ellen. Sursa era de origine rusă. Dar nu Rusia. Asta însemna o singură altă posibilitate.

Marele Ayatollah îi susținu privirea.

— Dumneavoastră le citeați copiilor *Micul Prinț.* Și eu le-am citit copiilor mei.

Ellen se concentra din toată ființa. Nervii îi fremătau. Tocmai îi confirmase în tăcere faptul că ascultaseră tot ce vorbiseră ea, Katherine și Anahita când se schimbaseră de burqa.

Inclusiv cum secretarul Adams recunoscuse de bunăvoie, bănuind că o să fie ținute sub observație, că Anahita fusese cea care primise mesajul de la verișoara ei.

Fusese un risc calculat, iar Ellen urma să afle dacă într-adevăr calculase corect.

Acum nimic din ce spunea Liderul Suprem nu era fără subînțeles.

Bătrânul cleric se întoarse spre fiii lui.

— Preferatele voastre au fost mereu *Fabulele lui Bidpai,* poveștile persane.

Își ridică brațul drept, inert, folosindu-se de cel stâng, iar Ellen își aminti că fusese rănit grav într-un atentat cu bombă cu mulți ani înainte și că nu-și mai putea folosi brațul. Acum îl ținea ca pe un bebeluș. Se întoarse înapoi spre ea.

— Cunoașteți fabula cu pisica și șoarecele?

— Îmi pare rău, spuse ea, nu o cunosc.

Nu-i scăpase faptul că ayatollahul folosise numele vechi al țării sale – Persia.

— O pisică mare, să spunem un leu, e prinsă în plasa unui vânător.

Vorbea cu glas încet, liniștitor. Ochii îi erau alerți.

— Un șobolan tocmai ieșea din vizuina lui și a văzut asta. Leul l-a implorat pe șobolan să roadă funiile și să-l elibereze, dar șobolanul a refuzat.

Clericul zâmbi.

— Era o creatură înțeleaptă și se temea că, odată eliberat, leul o să-l mănânce, pentru că asta fac leii. Dar felina s-a rugat de el în continuare. Știți ce a făcut șobolanul?

— A…, începu Nasseri, dar fu oprit de Aziz.

— Cred, domnule președinte, că întrebarea îi era adresată secretarului de stat.

Ellen cumpăni răspunsul. Bănuia că acela era mesajul, codul. Dar nu-și putea da seama.

— Nu știu, Eminență.

Și, spre surprinderea ei, văzu o privire aprobatoare.

— Șobolanul viclean a ros funia, dar nu până la capăt. A mai lăsat un firicel, cât pentru o singură mușcătură, astfel încât felina să fie încă prinsă. Îl auzeau pe vânător cum vine. Se apropia tot mai mult.

Ceilalți din încăpere parcă se făcuseră nevăzuți și nu mai rămăseseră decât Liderul Suprem al Republicii Islamice Iran și Secretarul de Stat al Americii.

Marele Ayatollah Khosravi își coborî glasul și păru să vorbească direct în urechea lui Ellen.

— Șobolanul a așteptat până când leul a fost distras de sosirea vânătorului și atunci, în ultimul moment, a mușcat ultimul fir, eliberând felina. Cu o clipă înainte ca leul să-și dea seama că e liber, șobolanul s-a ascuns în vizuina lui. După aceea leul a fugit în copac.

— Și vânătorul? întrebă Ellen.

— Vânătorul a rămas cu mâna goală.

Ayatollahul dădu din umeri, însă ochii lui negri nu se dezlipiră din ai ei.

— Sau poate că a fost mâncat de leu, zise Ellen. Pentru că asta fac leii.

— Poate.

Marele Ayatollah se întoarse spre soldatul din Garda Revoluționară.

— Aresteaz-o!

Ellen îngheță. Soldatul făcu un pas spre Zahara.

— Nu pe ea, zise Khosravi. Pe ea. Pe fiica trădătorului. Cea care a primit mesajul.

Anahita se ridică abia ținându-se pe picioare. Ellen se ridică și ea brusc și se puse în fața ei.

— Nu!

— Doar nu credeați, doamnă Adams, spuse Aziz în timp ce soldatul o dădu la o parte și o smulse pe Anahita din strânsoarea lui Ellen, că o să permitem unei spioane, unei trădătoare, să intre fără griji în Iran, la o întâlnire guvernamentală de cel mai înalt nivel, fără să existe consecințe. Știm cine sunt șobolanii.

— Îmi pare rău, spuse Marele Ayatollah, se ridică în picioare și părăsi încăperea.

Capitolul 27

Santinelele de pe munte țineau îndreptate asupra lor puștile AK-47 în timp ce Gil și Akbar se apropiau încetișor de tabăra Pathan. Nu-i vedeau pe luptători, dar știau că sunt acolo.

Îmbrăcați acum în haine Pashtun tradiționale în regiune, ambii mergeau cu mâinile întinse în față, iar Gil renunță la creanga ce-i servise drept baston ca să nu fie confundată cu o armă.

În spatele lui, Akbar respira greoi din pricina urcușului anevoios pe cărările dificile și din cauza fricii. Gil șchiopăta mai pronunțat și se strâmba la fiecare pas.

Dar mergeau înainte.

Un soldat înarmat se apropie, urmat de o siluetă familiară. Mitraliera fu ațintită spre cei doi nou-veniți. Gil și Akbar se opriră.

— *As-Salam Alaikum,* spuse Gil Bahar. Pacea fie cu voi.

— *Wa-Alaikum-as-Salam,* spuse bărbatul care era limpede că e șeful, comandantul taberei Pathan.

Pacea fie și cu voi.

Urmă o clipă de tensiune. Bărbatul mai tânăr, care ținea arma, o strânse cu mai multă putere, așteptând instrucțiuni. Stând cu spatele la comandant, nu văzu zâmbetul abia schițat care apăruse pe chipul bărbos.

— Nu arăți deloc bine, prietene, spuse comandantul.

— Dar mai bine, sper, decât ultima oară când te-am văzut.

— Păi, capul încă îl mai ai pe umeri.

— Datorită ție.

Santinela coborî arma și comandantul trupelor de gherilă trecu pe lângă el și îl îmbrățișă pe Gil, pupându-l de trei ori.

Gil făcu un pas înapoi și îl ținu pe celălalt la o lungime de braț, studiindu-l.

Se împlinise, pusese mușchi pe el. Avea puțin peste treizeci de ani și nu mai era puștiul imberb pe care-l cunoscuse Gil. Dar, ce-i drept, nici Gil nu mai era același.

Chipul bărbatului era asprit de vreme și de griji, avea barbă, iar părul lung și-l ținea prins la spate. Purta uniforma clasică a luptătorului afgan, un amestec de haine tradiționale afgane și uniforme militare occidentale.

— Ce mai faci, Hamza?

— Sunt în viață.

Comandantul se uită împrejur. Apoi, punându-și mâna uriașă pe umărul lui Gil, spuse:

— Haideți. Se face târziu, și cine știe ce poate să apară din întuneric.

— Credeam că tu ești stăpânul nopții, comentă Gil și porni după el.

— Nu sunt stăpânul a nimic.

Hamza trase un fald al cortului ca să-i dea voie lui Gil să intre, iar Akbar rămase afară.

— Da, văd că ești în continuare un om simplu, cum te-am lăsat, spuse Gil studiind cutiile cu explozibili și grenade și pe cele lungi, de lemn, marcate cu înscrisul *Avtomat Kalaşnikova.*

AK-47. Toate cutiile aveau înscrisuri în rusă.

Hamza le porunci soldaților din cort să plece, apoi turnă câte un ceai pentru el și Gil.

— Din fericire, nu tot ce vine de la ruși e făcut să omoare, spuse el, și închină paharul de ceai dulce.

Apoi deveni grav.

— N-ar fi trebuit să vii.

— Știu. Îmi pare rău. Nici n-aș fi venit dacă ar fi existat o altă cale.

Hamza făcu semn cu capul spre piciorul lui Gil, care începuse să sângereze din nou.

— Ce s-a întâmplat? Ai încercat s-o oprești?

— Pe fiziciană? Nu. Am urmărit-o pe Dr. Bukhari de la avionul dinspre Pakistan, unde ai zis că o să fie, până la Frankfurt.

Speram s-o pot urmări până la Shah ca să aflu ce pune la cale. Dar autobuzul în care era ea a fost aruncat în aer.

Hamza dădu aprobator din cap.

— Am auzit de explozii. N-au spus de ce au avut loc, și nici cine le-a declanșat, dar am stat să mă întreb.

Îl țintui pe Gil cu privirea.

— De ce ai venit?

— Îmi pare rău, Hamza. Am nevoie de mai multe informații.

— Nu pot să-ți mai dau. Ți-am spus deja prea multe. Dacă află cineva…

Gil se aplecă în față pe perna uriașă pe care stăteau, icnind ușor.

— Știm amândoi foarte bine că singurul mod în care o să fii vreodată în siguranță e dacă Shah e lichidat. Trebuie să-și fi dat seama că l-a trădat

cineva. N-o să mai dureze mult până se prinde și o să vină după tine.

— Un om de știință pakistanez, de vârstă mijlocie, care să se cațere pe muntele ăla și să treacă de gărzile mele? Cred că sunt în siguranță.

— Înțelegi la ce mă refer. Și știi pe cine o să trimită.

Gil se uită în spatele lui, la cutii.

— Îmi pare rău.

— N-am nicio treabă cu Shah. N-am făcut decât să dau mai departe un zvon despre fizicienii ăia.

— E adevărat, dar cineva ți-a spus despre ei.

Când Hamza clătină din cap, Gil se uită împrejur.

— Am nevoie de mai mult.

— Trebuie să pleci. Acum e prea târziu, dar mâine la prima oră.

Hamza se ridică în picioare.

— Nu mai am nimic de zis. Acum mulți ani te-am ajutat să scapi. Nu mă face să-mi pară rău. Poate că-ți era menit de la Allah să fii decapitat. Nu vreau să-i îndeplinesc eu dorințele.

— Nu crezi asta, spuse Gil rămânând unde era. Mi-ai dat drumul pentru că am petrecut luni întregi împreună studiind Coranul. Tu m-ai învățat cuvântul Profetului Mohamed. Tu mi-ai arătat că Islamul adevărat e despre conviețuirea pașnică. De asta ai vrut să-l oprești pe Shah. Și încă vrei.

În perioada de captivitate, Gil începuse să-i asculte pe paznici, începuse să deslușească cuvinte, fraze. Începuse să le vorbească gardienilor în limba lor, Pashto. Până într-o noapte când cel mai tânăr dintre ei, cel care-i aducea mâncarea, îi răspunsese.

După câteva luni tânărul se așezase și, la rugămintea lui Gil, îl învățase fraze în arabă, limba Coranului. Vorbiseră despre islam. Citiseră Coranul împreună și Gil aflase învățăturile Profetului. Și, cu timpul, se îndrăgostise de stilul de viață propovăduit de Profet și de islam.

Apoi, cu timpul, pe măsură ce discutau, opiniile lui Hamza se îmblânziseră și el ajunsese să înțeleagă cum clericii extremiști contorsionaseră cuvintele și sensurile în interes propriu.

La adăpostul nopții, după ce jurnalistul francez fusese decapitat, Hamza îi scosese lui Gil legăturile de la mâini și glezne și îl eliberase. Păstraseră legătura, pe ascuns. Legătura dintre ei doi rămăsese puternică.

— Știu că n-o să omori bărbați, femei și copii nevinovați, spuse Gil. Alți luptători poate că da, dar Allah n-ar vrea să moară nevinovați. De asta mi-ai spus despre Shah și fizicieni. O armă automată e una – se întoarse spre

cutiile cu AK-47 din spatele lui – dar armele de distrugere în masă care omoară fără să țină cont de nimic sunt altceva. Am nevoie de mai multe informații. Ca să opresc planul.

Gil se aplecă în față pe perna din cort, scrâșnind din dinți de durerea din picior.

— Dacă clienții lui Shah construiesc o bombă atomică și o detonează, o să omoare mii de oameni. Și atunci ce-o să spună Allah?

— Faci mișto de credințele mele?

Gil se uită la el ca trăsnit.

— Nu, deloc. Sunt și credințele mele. De asta am venit până aici, de asta am urcat nenorocitul ăla de munte. Ca să te văd. Să încerc să opresc planul. Te rog. Te implor, Hamza. Ajută-mă!

Se uitară îndelung unul la celălalt. Erau cam de aceeași vârstă, crescuseră fiecare într-o altă lume, dar soarta îi adusese laolaltă, ca pe doi frați. Ca pe două spirite înrudite. Poate pentru exact acel motiv, pentru exact acel moment.

Hamza nu era numele lui real. Și-l luase când se alăturase luptătorilor. Însemna *Leul.*

Și, cu toate că Gil chiar era numele lui real, nu era numele lui complet. Majoritatea credeau că e o prescurtare de la Gilbert. Dar în crucea nopții, când prizonierul și temnicerul său discutau despre Coran, Gil îi mărturisise secretul lui.

Numele întreg era Gilgameș.

— Doamne ferește!

Hamza pufnise într-un hohot de râs aproape isteric.

— Gilgameș? Asta cum s-a mai întâmplat?

— Tata a studiat despre Mesopotamia la facultate și îi citea poezii mamei. Preferata ei era *Epopeea lui Ghilgameș.*

Gil nu-i spusese lui Hamza că, în copilărie, pe peretele din camera lui fusese un afiș de la Luvru. Înfățișa o statuie furată cu multe secole înainte dintr-un sit arheologic din orașul mesopotamian antic Dur-Șarrukin. Era o statuetă a lui Ghilgameș, protagonistul poemului epic. Ținea la piept un leu. Spiritele lor, destinele lor împletite.

Situl fusese distrus de ISIS în războaiele recente. Așa că ceea ce păruse cândva jaf ajunsese, de fapt, să salveze multe artefacte.

Ghilgameș învățase că salvatorii răsar sub aparențe neașteptate. Și, de multe ori, la început nu par să fie deloc salvatori. Din contră. Salvatorii pot

fi niște personaje destul de neatrăgătoare, iar monștrii pot fi fascinanți, având adesea capacitatea să mascheze răul cel mai mare prin cel mai mare bine. Asemenea clericilor extremiști. Asemenea liderilor politici lipsiți de scrupule.

Acum cei doi, Gilgameș și Leul, stăteau în cort la amurg, față-n față. Față-n față cu o decizie.

Capitolul 28

— Mama, ce-o să facem? Nu putem s-o abandonăm pe Ana.

Katherine o urma pe mama ei în timp ce Ellen străbătea în sus și-n jos biroul unde fuseseră trimise să se îmbrace din nou în burqa. Și să se pregătească de plecare.

Era aceeași cameră în care se dezbrăcaseră de burqa, în urmă cu ceea ce păreau a fi câteva mii de ani.

— Nu știu, spuse Ellen.

Asta era adevărat, și probabil nu reprezenta vreo surpriză pentru iranienii și rușii care aproape cu siguranță trăgeau cu urechea.

Secretarul Adams se opri din mers și se uită la burqa Anahitei. Zăcea pe canapea, având forma turtită a unui corp omenesc. Ca și cum femeia ar fi dispărut atât de brusc încât își lăsase în urmă umbră.

Îi amintea lui Ellen de imaginile acelea cumplite de la Hiroshima și Nagasaki de după lansarea bombelor atomice, când oamenii fuseseră vaporizați, lăsând în urma lor doar un contur închis la culoare.

Dumnezeule mare, se rugă Ellen. *Dumnezeule mare, ajută-mă!*

Secretarul Adams se uită îndelung la conturul negru pe care-l trasa burqa Anahitei și simți că nu mai avea nimic de care să se agațe în încercarea ei nebunească de a-și frâna căderea.

Acum era complet disperată. Cum să facă să-l oprească pe Shah și să le elibereze și pe Anahita și pe Zahara Ahmadi și să le scoată din Iran?

Situația nu se îmbunătățise odată cu vizita ei. De fapt, se înrăutățise simțitor.

Cel puțin la suprafață.

Ellen porni din nou să umble prin cameră, ocolind pereții ca o felină mare prinsă în cușcă. Avea sentimentul că obținuse deja ce-și dorea. Că Marele Ayatollah îi oferise informațiile, instrumentele cu care să ducă la bun sfârșit ce trebuia făcut. Chiar dacă îi arestase ofițerul de la Biroul Extern, practic luând-o pe Anahita ostatică și legându-l de mâini pe secretarul de stat.

Ce punea la cale?

Arestarea tinerei fusese o surpriză. Un șoc. Era un gest de agresiune, o provocare. N-avea niciun sens, la suprafață.

Și atunci de ce îl făcuse Marele Ayatollah Khosravi? Și ce voia ca ea să afle? Ellen nu avea prea multe variante. Ce nu putea face era să plece fără Anahita Dahir, și fără informațiile despre Bashir Shah. Era imposibil ca ayatollahul să nu știe asta.

Și totuși, o dădea afară din Iran. Cu mâna goală.

Se opri din mers în fața ferestrei și privi pe geam capitala iraniană.

Povestea cu pisica și șobolanul sigur însemna ceva. Era mai mult decât o alegorie. Dar cine era pisica din poveste, și cine era șobolanul?

Și de ce s-ar ajuta cele două animale unul pe celălalt? Pentru că, pe moment, aveau un scop comun. Să-l învingă pe vânător. Să-l învingă pe Dr. Bashir Shah.

Și atunci de s-o aresteze pe Anahita Dahir?

De ce?

Nimic din ce făcea sau spunea bărbatul viclean nu era lipsit de un înțeles și un scop ascunse.

— Mamă, spuse Katherine cu un glas care-i trăda neliniștea tot mai puternică. Mamă, trebuie să faci ceva.

— Chiar fac ceva. Mă gândesc.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă.

— Doamnă secretar, spuse Steve Kowalski, responsabilul de garda ei diplomatică. Aveți un sms de la consiliera dumneavoastră.

Ellen era cât pe ce să-l roage să le lase în pace ca să poată gândi, dar apoi își aminti de apelul lui Betsy. Și acum îi trimisese în sms. Trebuia să fie ceva urgent.

Ellen își ceru telefonul.

— Ce e? întrebă Katherine.

Ellen, deja palidă din pricina stresului din ziua aceea interminabilă, își pierdu puțina culoare pe care o mai avea când citi mesajul de la Betsy.

Un sinonim își face drum într-o tavernă.

Necazuri. Necazuri mari.

Un dislexic intră într-un arb, scrise Ellen. Era răspunsul prestabilit ca să-și dea seama că vorbește într-adevăr cu ea, și că înțelegea că se întâmplase ceva cumplit.

Replica veni după câteva secunde. Era limpede că Betsy nu-și luase ochii de la telefonul securizat, așteptând-o pe Ellen.

Trădătorul nu e Beecham. E Whitehead.

Ellen se prăbuși într-un scaun. Căderea ei liberă luase sfârșit. Ajunsese

pe fundul prăpastiei.

Era tentată să-i scrie *Ești sigură?,* dar știa că Betsy n-ar fi putut fi decât absolut sigură înainte să-i trimită așa ceva.

Îi scrise, în schimb: *Ești teafără?*

Da. Dar rangerul lui Whitehead e la ușă.

Ellen simți că inima i se strânge. O rugase pe Betsy să-l contacteze pe căpitan. Iar acum…

Dovezi?

Memorandumuri. Whitehead a aprobat eliberarea lui Shah. A aprobat-o și a susținut-o.

Ellen dădu tot aerul afară din plămâni. O mințise.

Își aminti cum Whitehead îi aruncase o privire scurtă lui Tim Beecham când acesta ieșise din Biroul Oval ca să dea un telefon. O ajutase pe Ellen să confirme faptul că șeful Statului Major Interarme nu avea încredere în directorul National Intelligence.

Acum vedea gestul acela, și sute de alte lucruri mai mărunte, la justa lor valoare. Nu era doar subtil, era de-a dreptul perfid. Îl submina, îl asasina în tăcere pe Tim Beecham. Îi provoca moartea printr-o mie de priviri scurte aruncate cu măiestrie.

Ce știe? scrise Ellen.

Tot ce știu eu.

Cam totul, adică. Mai puțin ce se întâmplase în Iran. Și poate că aflase și asta. Poate că trăgea cu urechea.

Ellen își dădu seama că Whitehead, cu nivelul lui de autorizație, trebuie să fi fost implicat în ascunderea fișierelor lui Beecham, conștient de cât de incriminatoare avea să pară absența lor, și în același timp eliminând orice alt document care l-ar fi putut da pe el de gol. Planul nu fusese încropit din mers. Trebuie să fi fost conceput cu luni, poate chiar ani întregi înainte. Pe tot parcursul administrației Dunn, când domnise haosul intern și nu existase niciun pic de viziune.

Însă generalului Whitehead îi scăpase un document care făcea trimitere la el. Un document deosebit de incriminator. I se părea ciudat. După atâta efort, să le scape mesajul cât o ciupercă atomică?

Însă gândul acela fu copleșit și învins de un altul.

Bert Whitehead? Trădător? În cârdășie cu Bashir Shah? Scurgând informații teroriștilor? De ce ar face asta Șeful Statului Major Interarme?

Își trădase țara. Era implicat în crime în masă. Mințise cu fiecare ocazie.

Generalul Albert Whitehead, Șeful Statului Major Interarme, era Azhi Dahaka.

Fred MacMurray era diavolul.

Generalul Whitehead știa că, dacă planul lui Shah avea succes, mii, poate sute de mii de persoane aveau să fie preschimbate în umbre.

Telefonul ei vibră când primi încă un mesaj. De data asta de la Gil.

Trebuie să plec, îi scrise ea lui Betsy. *Ai grijă.*

Se uită mai îndeaproape și văzu că mesajul de la fiul ei venise de la o adresă pe care n-o recunoștea, însă la subiect scria *De la Gil.* În loc de sms-ul obișnuit, lapidar, Gil îi scrisese mamei sale un e-mail.

Nu, își dădu Ellen seama deschizându-l. I-l scrisese Secretarului de Stat al Statelor Unite.

Îl parcurse până la capăt, iar când termină de citit telefonul îi alunecă dintre degete și îi căzu în poală.

Gil era în Afganistan, aproape de granița cu Pakistanul. În teritoriul controlat de Pathan. Unde mai fusese ținut prizonier. Dumnezeule mare!

Aflase informațiile de care aveau nevoie.

Cei trei fizicieni pakistanezi asasinați în atentatele din autobuze fuseseră doar momeli. Diversiuni. Oameni de știință lipsiți de importanță angajați de Bashir Shah cu unicul scop de a fi măcelăriți. De a face Occidentul să creadă că pericolul trecuse. Sau, cel puțin, că mai aveau timp la dispoziție.

Când, de fapt, timpul se scursese.

Sursa lui Gil îi spusese că adevărații fizicieni fuseseră recrutați câțiva ani înainte. Oameni de știință de top, care în aparență își luaseră o perioadă sabatică, dar în realitate fuseseră contractați pentru Shah, care-i închiriase unei terțe părți, aproape cu siguranță Al-Qaedei. Cu scopul de a pune bazele unui program de înarmare nucleară în Afganistan.

Ellen se ridică atât de brusc că scaunul căzu pe spate. Se gândi repede. Apoi scrise *Sună-mă.*

Gil împrumutase telefonul de la cineva în care era limpede că avea încredere. Un anume Akbar-nu-știu-cum. Nu putea fi urmărit. Iar telefonul ei era securizat. Totuși, în cameră fuseseră cu siguranță instalate microfoane. Trebuia să aibă grijă ce spune.

Aveau la dispoziție două, poate trei minute înainte ca apelul să fie interceptat.

— Cronometrează două minute, îi șopti lui Katherine, care își dădu seama de urgență și, pentru prima oară, nu puse întrebări.

Ellen răspunse înainte ca primul ton să se fi terminat.

— Spune-mi unde.

— Fizicienii lui Shah? Nu știu exact. Undeva de-a lungul graniței Pakistanului cu Afganistanul. Nu e vreo peșteră sau vreo tabără. Ar trebui să fie un fel de fabrică abandonată.

Era o graniță lungă, mult teren de acoperit, dar Gil nu putea fi mai precis.

— Dimensiune?

Încerca să vorbească încet și vag.

— Nu știu. Orice de la niște bombe murdare puse într-o sacoșă până la ceva mai mare. Ar putea rade câteva cvartale sau un oraș întreg.

Katherine ridică un deget. Trecuse un minut. Mai aveau unul.

— Plural?

— Da.

— Unde?

Urmă ceva ce i se păru o pauză interminabilă înainte ca el să răspundă.

— America.

— Unde?

— Orașe. Nu știu care. Se fac mai multe. Cred că mafia rusească îi face rost lui Shah de materiale.

Avea sens, își spuse Ellen, căreia mintea i-o luase la goană. Făcea legături. Nu guvernul Rusiei. Nu oficial. Însă președintele rus și oligarhii lui aveau legături cu mafia și se bucuraseră împreună de miliardele făcute vânzând orice, de la arme la ființe omenești.

Mafia rusească era complet lipsită de ideologie, și lipsită de scrupule. N-avea limite. În schimb, avea arme, contacte, bani. Erau dispuși să vândă orice oricui. De la plutoniu la antrax, de la sclavi sexuali minori până la organe.

Erau dispuși să se urce în pat cu diavolul și apoi să-i pregătească micul-dejun, dacă era nevoie.

Shah trebuia să folosească o terță parte ca să le arunce iranienilor pontul despre fizicieni. Cine să fie mai potrivit decât un informator care lucra și pentru mafia rusească, și pentru serviciul de informații iranian?

Mafia rusească era legătura dintre Iran și Shah. Duhul care se mișca între cei doi.

— Mamă… spuse Gil.

— Da?

— Umblă vorba că ar fi ajuns deja acolo. În orașe. Bombele. De asta a

vrut Shah ca fizicienii să fie omorâți în Europa, ca să mute atenția de la State. Ca să ne facă să credem că următorul atac, cel mare, o să aibă loc și el tot în Europa.

Katherine desenă în aer un cerc cu degetul. Timpul se scursese.

Dar mai era o întrebare.

— Când?

— În curând. Asta-i tot ce știu.

Ellen închise și murmură:

— Futu-i mama mă-sii.

———

Betsy primi un sms.

Era leșinată de nesomn și îi spusese lui Pete Hamilton să facă pauză ca să se odihnească câteva ore. El se făcuse covrig pe canapeaua din biroul lui Charles Boynton, rupând orice contact cu lumea, în vreme ce Betsy se întinsese pe canapeaua lui Ellen și se holba la tavan.

Își simțea corpul stors, dar mintea îi era în continuare un vârtej. Bert Whitehead. Cârtița. Șeful Statului Major Interarme, general cu patru stele, veteran al sângeroaselor războaie din Afganistan și Irak, era un trădător.

Și atunci primi sms-ul.

N-am somn. Ați mai găsit informații despre Beecham? Trebuie să-i spun președintelui.

Preț de o clipă Betsy crezu că era de la Ellen, din Teheran, dar apoi își dădu repede seama că era de la Whitehead.

Nimic, scrise ea, cu degetele tremurându-i de epuizare și furie. *Iau o pauză de somn. Vă sugerez să faceți la fel.*

Și apoi, înainte să poată pune capul la loc pe pernă, primi încă un mesaj, de data asta de la Ellen. Îi redirecționase un mail de la Gil.

Betsy îl citi, apoi murmură:

— Fir-ar.

———

Avionul lui Bashir Shah ateriză în toiul nopții, iar el fu dus cu mașina la casa din Islamabad, unde intră pe intrarea dosnică, rareori folosită, prin grădină.

Plecase din Statele Unite cu numai o zi înainte de data planificată. Atunci când fusese nevoit.

Cu numai o zi înainte ca lumea să fie schimbată pentru totdeauna.

— Ellen Adams mai e la Teheran? ceru să afle de la aghiotantul lui.

— Din câte știm, da.

— Nu-i un răspuns suficient de bun. Vreau ceva sigur și vreau să știu cu cine s-a întâlnit și ce i s-a spus.

Cincisprezece minute mai târziu, când Shah se pregătea de culcare, aghiotantul lui veni cu informațiile cerute.

— S-a întâlnit cu președintele Nasseri.

— Și?

Shah își dădea seama că mai era ceva, dar că bărbatului îi era teamă să-i spună.

— Și cu Marele Ayatollah.

— Khosravi?

Shah îi aruncă o privire urâtă aghiotantului, care încuviință dând din cap, cu ochii mari.

— Nu i s-a spus nimic.

— Nimic?

— Nu. Și o persoană din grupul ei, ofițerul de la biroul de externe, a fost arestat pe motiv de spionaj.

Shah se așeză pe marginea patului, încercând să vadă imaginea de ansamblu. N-avea niciun sens.

— Marele Ayatollah i-a spus o poveste despre o pisică și un șoarece. E o fabulă. Ceva ce le citea copiilor lui.

— Nu mă interesează asta. Vreau să știu tot ce face ea.

În timp ce se spăla pe dinți, Shah se întrebă ce punea Khosravi la cale. Ce punea Ellen Adams la cale.

Ar fi trebuit s-o omor când am avut ocazia.

Din fericire fiul ei o să fie mort în curând, și ea va ști că de mâna mea și din vina ei.

Scuipă în chiuvetă, apoi se duse la laptop și descoperi vechea fabulă persană despre pisică și șobolan. Văzu că era vorba despre alianțe improbabile. Asta era limpede. Dar era vorba și despre vânătoare. Și despre piste greșite.

Bashir Shah coborî încet capacul computerului. Știa că e un vânător mult prea experimentat ca să se lase păcălit. Urma să pună mâna și pe pisică, și pe șobolan.

———

— Trebuie să plecăm, spuse Akbar. Ar trebui să plecăm acum.

— Tu glumești? îi răspunse Gil. E noapte. Munții colcăie de mujahedini.

Dacă nu ne omoară din greşeală luptătorii lui Hamza, atunci o să ne omoare ei. Uite ce e, şi eu vreau să plec de aici, dar trebuie să aşteptăm până la prima oră.

Gil se uită mai bine la tovarăşul lui de drum. Era limpede că Akbar era tulburat, nervos.

— De ce te grăbeşti atât de tare?

Akbar se uită în spatele lui. Se aflau în propriul lor cort. Hamza vorbise să li se aducă mâncare şi băutură, iar acum Gil se pregătea de somn, cu tot corpul care-l durea.

— Pur şi simplu am un presentiment urât, zise Akbar.

Se înfofoli cu pătura de lână, se sprijini de stâlpul cortului şi, pentru a suta oară, pipăi cuţitul lung pe care-l ţinea ascuns în faldurile hainelor.

Capitolul 29

— Doamnă secretar, zise Charles Boynton.

Șeful ei de cabinet bătuse la ușă, apoi intrase.

— Avionul sultanului din Oman e pregătit. Iranienii insistă să plecați.

Bărbatul deșirat rămăsese lângă ușă, nesigur.

Și secretarul de stat, și fiica ei stăteau lângă fereastră. Arătau de parcă trăseseră sperietura vieții lor.

— Ce e? întrebă el, făcând încă un pas în cameră și închizând ușa în urma lui.

Ellen redirecționase mesajul lui Gil, adăugând câteva amănunte pe care i le spusese la telefon, și către Katherine, și către Betsy. Se gândise dacă să i-l trimită și președintelui Williams și lui Tim Beecham, dar ezitase.

Era imposibil ca generalul Whitehead să lucreze pe cont propriu. Trebuia să aibă colaboratori în eșaloanele superioare ale Casei Albe, poate chiar în cabinet. Dacă l-ar fi trimis și mesajul ar fi fost interceptat, și-ar fi dat seama că le fusese descoperit complotul. Decât să riște să fie prinși, poate că ar fi detonat bombele înainte de termen.

Nu. Ellen știa că trebuia să-i comunice situația președintelui Williams între patru ochi. În persoană.

Dar misiunea ei din Iran nu se încheiase. Trebuiau să mai strângă informații. Cineva îi furniza lui Shah materiale nucleare, probabil – așa cum spusese Gil – mafia rusească.

Iar cineva le spusese iranienilor despre fizicieni.

Din nou, probabil un informator iranian care lucra cu mafia. Scurseseră informația dinadins, astfel încât Nasseri și ayatollahul să facă exact ce-și dorise Shah. Să-i omoare fizicienii. Persoana respectivă ar fi putut cunoaște planurile mai ample ale lui Shah. Poate știa chiar unde se afla traficantul de arme. Iar informatorul probabil că era încă în Iran. Dacă l-ar fi putut găsi!

— Ce e? repetă Boynton întrebarea. Doamnă secretar?

— Mamă? zise și Katherine.

Ellen își duse mâna la gură și își dădu capul pe spate, fixând tavanul cu privirea. Încerca din răsputeri să găsească înțelesul fabulei.

Dacă ea se prinsese de toate astea, atunci sigur și Marele Ayatollah înțelesese. Avea nevoie de ajutorul ei ca să-l oprească pe Shah. Iar ea avea

nevoie de ajutorul lui ca să oprească atacurile teroriste.

Oare Khosravi știa cine e informatorul? Dacă da, n-ar fi putut să-i spună. Nu direct. Fiecare cuvânt, fiecare mișcare, le erau monitorizate.

Așa că trebuia s-o ducă la informator pe altă cale.

Despre asta fusese povestea cu felina și șobolanul. Interese comune. Dar și despre piste greșite. Distrageri. Despre cum să te uiți într-o parte în timp ce lucrurile importante se petrec altundeva.

— Au spus că trebuie să plec eu? îl întrebă pe Boynton. Sau că trebuie să plecăm noi?

Păru încurcat de întrebare.

— Nu-i același lucru?

— Te rog, fă-mi pe plac. Încearcă să-ți amintești exact ce ți-a spus oficialul iranian.

Boynton căzu pe gânduri.

— A spus: „Vă rog s-o informați pe doamna secretar Adams că trebuie să plece din Iran, la ordinele Marelui Ayatollah".

— Mie mi se pare destul de limpede, zise Katherine.

— Mă întreb… zise Ellen, apoi se întoarse spre șeful ei de cabinet. Ține-le piept.

El pufni pe neașteptate în râs.

— La trecătoare?

Dar văzând expresia serioasă de pe chipul șefei, buna-dispoziție îi dispăru de pe figură.

— Trage de timp, zise secretarul Adams.

— Să trag de timp? aproape chițăi Boynton. Cum?

— Doar fă ce-ți spun eu.

Aproape că îl aruncă pe ușă afară. Când o închise, îl auzi pe șeful ei de cabinet spunându-i oficialului iranian că o să iasă și ele imediat.

— O scurtă întârziere. Probleme femeiești.

Apoi Ellen îl auzi pe Boynton că întreabă:

— Voi aveți probleme femeiești aici?

S-ar putea să nu avem chiar atât de mult timp cât speram, își zise ea.

Încercă să-și liniștească mintea. Să facă abstracție de generalul Whitehead în rolul cârtiței.

Să facă abstracție de ce spusese Gil. De faptul că bombele nucleare se aflau deja aproape cu certitudine în orașele americane. Gata să fie detonate. În curând.

Fiecare bătaie a inimii i se părea că e ticăitul unui cronometru pentru numărătoarea inversă.

Închise ochii și trase adânc aer în piept. Apoi îl expiră pe tot. *Încearcă să vizualizezi următoarea mutare,* își zise în sinea ei. *Blochează tot zgomotul, toate interferențele. Încearcă să vezi limpede…*

— Mamă?

Tăcere. Apoi făcu brusc ochii mari.

Inima începu să-i bată mai repede. Să i se izbească de coaste. Ca Big Ben, care bătea niște clipe neprețuite. Care se grăbea spre dangătele de la miezul-nopții.

Mintea începu să-i gonească împreună cu inima. Aproape ajunsese la țintă. Aproape ajunsese.

Și apoi înțelese. Înțelese ce voia să spună Marele Ayatollah.

Ellen traversă încăperea cu pași mari și aproape smulse ușa din țâțâni când o deschise. Îi auzi pe Boynton și pe sărmanul oficial iranian vorbind despre ce copac ar fi fost Profetul, dacă ar fi fost un copac.

Bănui că-i întrerupsese cu numai câteva secunde înainte ca șeful ei de cabinet să fie arestat și el, pentru blasfemie.

— Charles!

Boynton se uită la ea ca un pește prins în cârlig.

— Da?

— Vino înăuntru.

Nu trebui să-l roage de două ori.

— Trebuie să plec, spuse ea închizând ușa în urma lui. Acum.

— Da, asta spuneam și eu, zise Boynton.

— Iar voi trebuie să rămâneți.

— Hă?

— Tu și Katherine.

Cei doi se uitară năuci la ea.

— N-o putem părăsi pe Anahita, le explică Ellen vorbind cu glas normal.

Voia să fie sigură că toți cei care ascultau o aud.

— Eu trebuie să mă întorc la D.C. și să vorbesc cu președintele Williams despre situație. Să-mi dea instrucțiuni. Voi trebuie să rămâneți în Iran până mă întorc. Între timp, n-ar strica să ieșiți să admirați priveliștile.

Amândoi se uitau la ea de parcă Ellen își pierduse mințile.

— O să vă urmărească tot soiul de indivizi. Faceți-i să umble după cai verzi pe pereți. Faceți-i să creadă că puneți ceva la cale. Mergeți să vedeți

Persepolis. Sau, stați, mai bine, spuneți că vreți să vedeți arta preistorică din peșterile de la Baluchestan.

— Ce tot spui acolo? întrebă Katherine.

— Am citit despre ele pe drum încoace, explică Ellen. Arheologii au găsit acolo picturi rupestre. Vechi de unsprezece mii de ani. Unii consideră că asta dovedește că iranienii au migrat acum mii de ani spre America.

— Ce?

Katherine se pierduse complet, în timp ce Boynton alese să fie discret.

— În desene apare același cal pe care călăreau popoarele indigene din America de Nord. E cât se poate de firesc să vreți să-l vedeți.

— Este? vorbi Boynton în cele din urmă. Chiar este?

— Sigur, ca să intrați în contact cu semnele care-i fac pe mulți să creadă că suntem cu toții unul și același popor. Uitați ce e, ideea e să duceți cu voioșie de nas pe oricine v-ar urmări.

— Cu voioșie? întrebă Boynton.

— Bine, cu mâhnire, dacă așa preferi.

În timp ce Boynton căută pe internet informații despre picturile rupestre, Katherine șopti răgușit:

— Mamă, bombele. Ce ți-a spus Gil. Nu putem pierde vremea.

— Nici n-o pierd.

Ellen îi susținu privirea fiicei ei, iar Katherine văzu hotărârea din ochii mamei sale.

— Situl ăla e la aproape douăzeci de ore de-aici, cu mașina, comentă Boynton ridicând capul din telefon.

— Sunt sigură că pot să vă ducă la un aeroport din apropiere cu avionul și apoi cu mașina, zise Ellen revenind la tonul normal – sau pe cât de normal putea să și-l facă.

— Puteți să dormiți pe drum, și oricine e interesat de mișcările voastre o să piardă și mai mult timp și o să se chinuie și mai mult ca să vă urmărească.

— Dar și noi o să pierdem timp și o să ne chinuim mai mult, protestă Boynton.

Katherine se uită la mama ei, ai cărei ochi erau injectați de oboseală, dar străluceau. Dacă de genialitate sau de nebunie, asta Katherine nu mai știa. Oare mesajul lui Gil, presiunea de a încerca să oprească o catastrofă, o împinseseră dincolo de limită?

— Anahita? întrebă Katherine. Și Zahara? Ce vrei să facem ca să le

ajutăm?

— Și cei doi iranieni care au fost și ei arestați? completă Charles.

— O să văd ce vrea să facă președintele Williams. Hotărârile astea mă depășesc pe mine. O să mă întorc cât pot de repede. Uitați ce e, anunțați cât de tare puteți că mergeți la peșterile alea. Așa o să vă urmărească pe voi și n-o să mai fie atenți la ce fac eu.

În timp ce vorbea, îi scrise un sms rapid lui Katherine.

Du-te. Ai încredere. Mă ocup.

———

Era întuneric beznă când secretarul Adams se îmbarcă în avionul Sultanului. După ce intră în cabina spațioasă, își scoase burqa și încercă să i-o dea iraniencei.

— Păstrați-o, spuse ea într-o engleză impecabilă. Cred că vă veți întoarce.

În timp ce avionul gonea pe pistă în primul segment al călătoriei sale lungi spre casă, Ellen stătea pe marginea scaunului, de parcă așa ar fi ajuns mai repede la Washington.

Ultima imagine pe care o avea cu Katherine fusese când ea urcase alături de Boynton într-o altă mașină, pentru propria lor călătorie îndelungată, spre peșteri.

Spera și se ruga să fi înțeles corect povestea ayatollahului despre felină și șobolan. Era destul de sigură că pusese ca Anahita Dahir să fie arestată pentru ca cineva din trupa lui Ellen să fie nevoit să rămână în Iran.

Când o alungase public pe ea, dar le permisese fiicei ei și șefului ei de cabinet să rămână, teoria lui Ellen fusese confirmată.

Juca lansând piste false. Voia să le spună ceva, dar Ellen era supravegheată prea îndeaproape.

Astfel că Liderul Suprem trebuia să o scoată din țară, asigurându-se în același timp că cineva din contingentul american avea să rămână în Iran să-l întâlnească pe informator și să obțină informațiile de care aveau nevoie.

Când avionul ajunse la altitudine de croazieră, Ellen primi un sms de la Katherine.

Avionul e deja la aeroport. Eram așteptați.

Ellen își lăsă capul în jos, ușurată.

Erau așteptați. Asta voise Khosravi de la ea.

Îi trimise repede un emoticon cu degetul mare ridicat, apoi se rezemă de spătar. Încrezătoare. Convinsă că-l înțelesese corect pe Liderul Suprem al

Republicii Islamice Iran.

Dar…

Încercă să-și îndepărteze gândul trădător.

Dar…

Omul era un terorist. Un dușman jurat al Statelor Unite. Care finanțase mai multe atentate împotriva Occidentului. Iar ea tocmai își pusese fiica, își pusese națiunea, în mâinile lui? Pe baza unei fabule cu o pisică și un șobolan?

Avea încredere că bătrânul și vicleanul cleric nu era chiar el cel care pusese capcana, și că ea nu călcase direct în laț.

Acesta îi fu ultimul gând înainte ca oboseala s-o copleșească.

———

Boynton își făcu cruce când ușa micului avion cu elice se închise.

Reușiseră să tragă un pui de somn în zborul spre Provincia Sistan-Baluchestan care, o informă Charles Boynton pe Katherine în stilul său care semăna cu cel al Măgărușului din Winnie the Pooh, nu se afla departe de granița cu Pakistanul. Cumva, în opinia lui, asta nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

Însă e drept, își zise Katherine privind pe fereastră și chinuindu-se să discearnă vreo urmă de pământ prin întuneric, că el nu știa despre bombele nucleare care se aflau deja în orașele americane. Nu știa ce înseamnă, de fapt, *mai rău.*

Un tip grizonant pe nume Farhad îi întâmpină și le spuse că urma să le fie șofer și ghid. Se suiră în mașina lui rablagită, care mirosea a tutun, și porniră în deșert.

Vorbea engleză fluent, cu un accent ușor și muzical. Era obișnuit, spuse, să ducă arheologi occidentali la sit. Era limpede că se mândrea cu asta. În mașină erau numai ei trei, iar împrejur nu se vedea nici urmă de vreun alt vehicul. Nici urmă de paznicii și observatorii mereu prezenți. Toată lumea își pierduse interesul față de ei.

Charles Boynton își pierduse și el interesul și se holba afară pe geam, în strălucirea dinaintea răsăritului, la peisajul nesfârșit de nisip și dealuri stâncoase.

De la volan, Farhad le povesti despre cum la sit fuseseră descoperite pictograme și petroglife din Epoca Bronzului, care reprezentau animale, plante și oameni.

— Unele au fost pictate cu vopsea din ierburi, explică el. Altele cu

sânge. Sunt mii.

Zona aceea, le spuse el, în ciuda bogăției de picturi pe piatră, era practic ignorată de turiști.

— Niciun călător din străinătate nu vine aici.

Vorbea cu pasiune despre necesitatea de a proteja descoperirile. Se uită la Katherine, care stătea lângă el, în timp ce Boynton sforăia pe banchetă. Cu capul pe spate și gura deschisă.

— De asta ați venit, nu-i așa? Să protejați ce e important?

Îi aruncă o privire atât de intensă încât ea aprobă dând din cap. Nefiind sigură la ce se înhăma.

Ajunseră chiar când soarele începuse să urce pe cer. După ce Boynton se lăsă convins să se trezească, urcară pe un platou, iar Farhad le aranjă un mic-dejun alcătuit din cafea tare de la termos, curmale grase, brânză și pâine.

Katherine le făcu o poză lui Boynton și Farhad. Șeful de cabinet, îmbrăcat încă la costum și cravată, arăta de parcă ar fi pășit printr-o ușă secretă de la Foggy Bottom și ar fi ajuns brusc acolo.

Pe neașteptate. Fără să fie fericit de rezultat.

I-o trimise mamei ei, împreună cu un text scurt în care-i spuse că ajunseseră la caverne și că o să-i scrie când mai avea ceva să-i spună.

Cocoțată acum pe stânci în timp ce soarele răsărea, Katherine privi peisajul străvechi, care rămăsese neschimbat de zeci de mii de ani, poate chiar milioane. Și se minună. Alți oameni stătuseră în exact locul în care se afla ea și ciopliseră siluete în piatră, surprinzându-le viața. Credințele. Ideile. Chiar și sentimentele.

— Se poate? întrebă ea, iar când Farhad încuviință dând din cap ea întinse degetul arătător și urmări contururile.

— E un vultur, explică el. Iar ăsta – arătă spre liniile de deasupra lui – e soarele.

Din motive pe care încă nu le înțelegea în totalitate, Katherine simți cum un nod îi arde mocnit în gât și cum i se umezesc ochii. Ca atunci când auzea o bucată muzicală care îi atingea corzile profund ascunse. Sau când citea un pasaj care o mișca. Desenele cu cai și vânători, cămile și păsări cântătoare care se avântau într-un zbor sinuos spre înaltul cerului, cu explozii de lumină – toate acestea erau profund umane.

Mâinile care le desenaseră simțiseră același pământ sub ele, simțiseră același soare. Simțiseră nevoia să-și însemneze ritualurile. Viața lor nu

fusese atât de diferită, chiar deloc diferită, de a ei.

Iar gestul nu se deosebea atât de mult de ce făcea ea cu ziarele și rețelele de televiziune pe care le conducea. Desenele acelea pe piatră fuseseră știrile de pe atunci. Marcau ce se întâmpla în fiecare zi.

Era un sentiment reconfortant, își zise sorbind din cafea și mâncând fructe și brânză. Privi cum răsărea soarele. Avea nevoie, cu siguranță, de puțin confort.

Era îngrozită de ce plănuise Shah. De ce amplasase deja în mai multe orașe americane. Era îngrozită că n-aveau să reușească să-l împiedice.

Nu-i era deloc clar de ce îi trimisese mama ei acolo, ce aștepta de la ei. Și totuși, urmărind conturul soarelui, Katherine simți o pace profundă și neașteptată.

Declarațiile acelea de viață supraviețuiseră timp de mii de ani.

Și, cu toate că multe vieți se încheiau, viața mergea mai departe.

— Veniți, spuse Farhad în timp ce strângea micul-dejun. Cele mai frumoase sunt înăuntru.

Făcând semn din cap spre ceea ce părea o fantă îngustă în piatră, se ridică în picioare și le oferi fiecăruia câte un felinar. Reușiră să se strecoare înăuntru, în timp ce Boynton bombănea:

— Rahat, rahat, rahat.

Când intrară, Katherine își scutură praf roșu de pe jachetă și se uită împrejur, descriind încet un arc de cerc cu fasciculul luminos. Nu mai vedea niciun desen.

— Sunt mai jos, le explică Farhad. De asta le-au găsit abia de curând.

Porni înaintea lor, iar Boynton și Katherine schimbară o privire.

— Poate ar fi mai bine să rămân aici, spuse Boynton.

— Poate ar fi mai bine să vii cu mine, zise Katherine.

— Nu-mi plac peșterile.

— Când ai intrat tu în vreo peșteră?

— E clar că n-ai petrecut prea mult timp la Casa Albă, șopti el.

Râsetele lui Katherine se prăvăliră în adâncul cavernelor și se întoarseră la ei sub forma unui geamăt ușor.

Ea își scoase telefonul. N-avea semnal. Era tentată să înregistreze traseul, dar bateria era aproape descărcată, așa că închise aparatul, dar îl păstră în mână, ca pe un talisman.

Îl urmară pe Farhad după un colț și văzură că se oprise. Apoi se întoarse spre ei.

— Cred că aici e suficient.

În mână avea un pistol.

Se holbară la ghidul lor. La pistol.

— Ce faci? reuși Katherine să întrebe.

— Aștept.

Apoi auziră un zgomot venind dintr-un punct și mai adânc al peșterii. Zgomot de pași. Ecoul făcea imposibil să-și dea seama câte persoane se apropiau. Păreau sute. Iar lui Katherine îi trecu prin minte gândul nebunesc că figurile străvechi de pe pereți, desenate cu sânge, prinseseră viață. Că ieșiseră din piatră și că se apropiau de ei.

Ea și Boynton se întoarseră spre sursa zgomotului, iar Katherine văzu că arma lui Farhad era îndreptată acum spre întuneric. Spre creaturile care se apropiau tot mai mult.

Își puse rapid felinarul pe jos și îl atenționă pe Boynton printr-un semn să facă la fel, și se retraseră amândoi în tăcere tot mai departe de lumină, în întuneric.

Abia făcuseră trei pași când observară cine venea din adâncurile peșterii străvechi. La început li se păru că era o aglomerare de luminițe care se clătinau. Spirite suspendate în neant.

Dar când se apropiară mai mult, siluetele din spatele luminilor deveniră vizibile.

Erau Anahita. Și Zahara și tatăl ei, Dr Ahmadi. Și cei doi agenți iranieni care lucrau pentru americani, cei care se întâlniseră cu Zahara și îi transmiseseră mesajul. Împreună cu ei mergeau doi soldați din Garda Revoluționară, cu armele scoase și îndreptate nu spre prizonieri, ci spre Farhad și Katherine și Boynton.

Se opriră la cinci metri unii de alții.

Oare mama ei făcuse o greșeală cumplită? se întrebă Katherine.

Așa avea să se sfârșească totul? Cu sângele ei împroșcat pe pereți? Amestecându-se cu al strămoșilor ei? Oare multe veacuri mai târziu petele aveau să fie interpretate de un antropolog drept primele tentative de a cartografia stelele?

Se părea că articolul pe care-l citise mama ei era corect. Iranienii străvechi și americanii chiar ajungeau în același loc. Numai că locul nu era Oregon, ci pereții acelei peșteri.

Katherine îi susținu privirea Anahitei, la rândul ei îngrozită. Tânărul ofițer se gândea la același lucru.

Acela era sfârșitul.

Katherine porni funcția de înregistrare de pe telefon. Orice avea să li se întâmple, urma să existe o mărturie.

— Mahmoud?

Unul dintre agenții iranieni care fuseseră arestați se uita insistent la ei.

Farhad coborî arma doar puțin, nu de tot.

— Am auzit că te-au săltat.

— Da, spuse ea fără să zâmbească. Cineva trebuie să le fi dat pontul.

Se întoarse spre soldați.

— Puteți coborî armele. Cu ei trebuia să ne întâlnim.

— Mahmoud? șopti Katherine. Parcă te chema Farhad.

— Când sunt ghid, da.

— Și acum ce ești? întrebă Boynton.

— Salvatorul vostru.

Agenta clătină din cap.

— Întruchiparea orgoliului. E informator pentru Ministerul Serviciilor Iraniene de Informații.

— Serviciul secret iranian, zise Boynton.

— Mahmoud lucrează și pentru mafia rusească, explică femeia cu un dispreț limpede în glas. De asta suntem aici, nu-i așa?

Încă stăteau la distanță de cinci metri unii de alții. Deși atitudinea lor părea amicală, colegială, între ei era o tensiune care abia putea fi ținută sub control. Erau ca niște animale de pradă gata să atace.

De jos, felinarul lui Katherine își arunca lumina asupra unui perete al peșterii, dezvăluind niște desene superbe.

Pline de grație, voluptuoase. Erau mult mai fine decât cele de afară. Aici erau dinamice, exista o cursivitate a mișcărilor pe care le făceau bărbații de sânge, călare pe caii și cămilele de sânge, care-și înfigeau sulițele într-o creatură asemănătoare unei feline, care țipa și se zvârcolea.

Era imaginea unei partide de vânătoare. Era imaginea unui omor.

Capitolul 30

Hamza îi întâmpină la intrarea în inelul exterior al taberei.

Dimineața era limpede și rece, dar până la prânz avea să se lase o căldură sufocantă. Așa era viața la acea altitudine și longitudine. Viața în atmosfera aceea îți cerea să te poți adapta ușor.

Când el și Hamza se îmbrățișară, Gil simți cum îi e strecurat ceva în buzunarul de la haină. Întâi i se păru că e un telefon, dar era prea voluminos și mult prea greu.

— Cred că o să ai nevoie de asta, șopti Hamza. Succes.

— Mulțumesc. Pentru tot.

Se uitară unul în ochii altuia, fiecare înțelegând ce făcuse celălalt. Și consecințele acestor fapte. Apoi Gil îl urmă pe Akbar în jos pe munte, de-a lungul cărării înguste care în cele din urmă avea să-i scoată la vechiul taxi. Iar de acolo spre Pakistan și către un zbor… încotro?

Acasă? La D.C? Unde se afla aproape cu certitudine una dintre bombe?

În timp ce înainta șchiopătând, Gil încercă să justifice întoarcerea acolo. Și încercă să justifice varianta de a nu se întoarce.

———

Akbar, care cunoștea traseul, știa exact unde voia s-o facă. În locul unde cărarea cobora abrupt. Unde erau în afara câmpului vizual al santinelelor lui Hamza și unde nu aveau să existe martori.

Se căută în buzunar după telefon. Urma să primească bani în plus dacă reușea să pozeze cadavrul. Suficienți cât să-și cumpere o mașină nouă.

———

Imediat ce Air Force Three ateriză, secretarul Adams fu luată de un SUV blindat și purtată pe străzile Washingtonului. Girofarurile erau pornite. Vehiculele de escortă blocau intersecțiile.

Chiar și așa, i se păru că trecuse o veșnicie până să ajungă de la Andrews la Casa Albă.

Ellen își tot verifica telefonul. Nu mai primise niciun mesaj de la Katherine de când îi trimisese o poză cu bosumflatul ei șef de cabinet stând lângă un iranian mai în vârstă, măcinat de trecerea timpului și îmbrăcat în haine tradiționale, alături de textul: *Am ajuns. Ai dreptate. A meritat să venim. Dar nu ne-a urmărit nimeni.*

Asta se întâmplase acum câteva ore. De atunci, nimic.

Verifică din nou, apoi trimise un sms.

Veşti? Sunteţi ok? Urmat de un emoji în formă de inimioară.

Când SUV-ul opri în dreptul intrării laterale a Casei Albe, Ellen sări afară din maşină. Nişte puşcaşi marini îi deschiseră uşa. Oficialii pe lângă care trecu se opriră să o salute:

— Doamnă secretar.

Încercă să-şi compună o figură liniştită în timp ce practic alerga de-a lungul coridoarelor vaste. Îi trimisese un mesaj lui Betsy în care-i spunea să se întâlnească în anticamera preşedintelui şi să-l aducă şi pe Pete Hamilton.

Cele două femei se îmbrăţişară, iar Betsy i-l prezentă pe fostul purtător de cuvânt al lui Eric Dunn.

— Mulţumesc că ne ajuţi, spuse Ellen.

— Îmi ajut ţara.

Ellen zâmbi.

— E bine şi aşa.

— O să-l anunţ pe preşedinte că aţi venit, doamnă secretar, spuse secretara lui Williams cu vocea ei tărăgănată.

Ellen aproape că se aştepta să-i ofere şi un ceai rece îndulcit.

Dar, cu toate că femeia părea relaxată, era iute, cu economia de mişcări care dovedea că ştie exact despre ce e vorba.

În fine, poate nu chiar exact, îşi spuse Ellen şi verifică telefonul. Din nou.

Nimic.

Uşa se deschise, dar nu făcură decât doi paşi în Biroul Oval înainte că toţi trei să se oprească. Şi să facă ochii mari.

Deşi rugase ca întâlnirea să aibă loc numai între ei şi preşedintele Williams, văzu cum doi bărbaţi se ridică în picioare de pe locurile pe care le ocupau pe canapea.

Cei doi se întoarseră aproape simultan.

Tim Beecham şi generalul Bert Whitehead.

Ellen nu mai încercă să-şi ascundă nici mirarea, nici iritarea. Făcu un în pas înainte, îi ignoră pe cei doi şi îi vorbi direct lui Williams:

— Domnule preşedinte, am crezut că v-am rugat ca întâlnirea să fie privată.

— Aşa este. Eu n-am fost de acord. Dacă aveţi informaţii despre Shah, cu cât le aflăm cu toţii mai repede, cu atât putem face un plan mai repede.

Tim și-a amânat zborul spre Londra ca să fie aici. Să auzim, deci.

Abia atunci le observă pe celelalte două persoane care o însoțeau. Pe Betsy Jameson o cunoștea, dar pe celălalt… Era limpede că președintele Williams răsfoia albumul foto pe care orice politician îl are în minte.

Și se opri asupra unui nume. Se înveseli pentru că îl identificase, dar rămase perplex tocmai de aceea.

— Nu cumva ești…

— Pete Hamilton, domnule președinte. Am fost purtătorul de cuvânt al președintelui Dunn.

Williams se întoarse spre secretarul de stat.

— Despre ce e vorba?

Ellen făcu un pas mai aproape de președinte.

— M-am întors pentru că am ceva ce trebuie să auziți personal, între patru ochi. Vă rog.

Dacă îi simți nota disperată din glas, o ignoră.

— Are legătură cu Shah? întrebă el. Ați descoperit ce pune la cale?

Nu mai era nimic de făcut. Ellen Adams își îndreptă umerii și spuse:

— Are legătură cu cârtița, cu trădătorul de la Casa Albă. Cel care a aprobat eliberarea Dr. Shah din arestul la domiciliu. Care a lucrat cu el și elemente din guvernul pakistanez ca să le obțină talibanilor și Al-Qaedei o armă nucleară pe care s-o folosească împotriva Statelor Unite.

Cu fiecare cuvânt pe care-l auzea, președintele Williams făcea ochii tot mai mari, până când în cele din urmă ajunse să arate ca o caricatură a unui om îngrozit.

— Ce?

— Le-ați găsit? interveni Whitehead.

Făcu un pas mai aproape de Tim Beecham.

— Ați găsit dovezile de care avem nevoie?

Williams se uită la Șeful Statului Major Interarme.

— Știați de asta?

Ellen se întoarse și ea spre generalul Whitehead. Îi era imposibil să-și țină sub control sau să-și ascundă furia, mânia. Tremura de nervi.

Preț de o clipă nu reuși să vorbească, dar expresia de pe figura ei în timp ce-l privea pe general spunea totul.

Whitehead rămase uluit. Apoi se încruntă.

— Stați. Doar nu credeți că…

— Sunt sigură, spuse Ellen aruncându-i o privire urâtă. Avem dovezile.

Îi făcu semn din cap lui Betsy, care așeză hârtiile scoase la imprimantă pe biroul Resolute. Doamna Cleaver bătuse primul cui în sicriu. Îi aruncă și ea cuțite din priviri lui Whitehead înainte să facă un pas înapoi.

Generalul dădu să se apropie de birou și de hârtii, dar Williams ridică o mână, iar el se opri.

Președintele luă foile de pe birou. Citindu-le, îi căzu fața. Rămase cu gura deschisă. Ochii își pierdură strălucirea, parcă neînțelegând ce aveau în fața lor. Ca în clipa, în fracțiunea de secundă, când îți dai seama că o să cazi pe scări. Fracțiunea de secundă în care-ți dai seama că nu te poți salva. Și că e de rău.

În Biroul Oval se așternuse o tăcere desăvârșită. Se auzea numai ticăitul ceasului de pe policioară.

Președintele Williams lăsă jos hârtiile și se întoarse spre generalul Whitehead.

— Nenorocitule.

— Nu, nu sunt eu! Nu eu sunt cârtița! Nu știu ce scrie în hârtiile alea, dar e o minciună.

Se uită împrejur ca o sălbăticiune încolțită. Apoi privirea îi căzu pe Tim Beecham, care se uita îngrozit și năuc la Șeful Statului Major Interarme.

— Tu, zise Whitehead. Tu ai făcut asta.

Făcu un pas spre Beecham, care se trase în spate, împiedicându-se de un fotoliu și căzând pe podea.

— Paza! strigă Williams și ușile se deschiseră pe loc.

Câțiva agenți ai serviciului secret începură să roiască în jurul președintelui, în timp ce alții își scoaseră armele, cercetând încăperea în căutarea pericolului.

— Arestați-l.

Agenții se uitară de la președinte la bărbatul spre care arăta acesta. Un general cu patru stele. Un erou de război. Pentru mulți dintre ei, chiar eroul lor personal.

Șefului Statului Major Interarme.

— Aruncați arma, generale.

— Nu sunt înarmat, spuse Whitehead desfăcând larg brațele.

Apoi, în timp ce era percheziționat, se uită la președinte.

— Nu eu sunt trădătorul. El e.

Făcu semn cu capul spre Beecham, care tocmai se ridica de pe podea.

— Nu știu cum a făcut-o, dar Beecham e.

— Pentru Dumnezeu! spuse Ellen. Gata odată. Avem dovezile. Avem memorandumurile, însemnările – cele pe care ai crezut că le-ai ascuns. Cele prin care Shah a fost eliberat. Cele care au destabilizat regiunea. Cele care au pregătit toate astea.

— Eu niciodată…, începu Whitehead. Eliberarea lui Shah a fost o nebunie. Eu niciodată…

Betsy îl întrerupse.

— Am descoperit memorandumurile printre documentele despre Beecham.

— Printre ce? întrebă directorul National Intelligence. Unde?

— Generalul Whitehead aici de față a încercat să vă incrimineze, spuse Betsy. A încercat să vă pună în ipostaza de trădător, printre altele, luând documentele dumneavoastră din epoca Dunn și mutându-le din arhivele oficiale. Le-a îngropat, ca să pară că aveți ceva de ascuns.

— Am găsit documentele, zise Pete Hamilton. Erau ascunse în arhivele private ale administrației Dunn.

— Nu există așa ceva, zise președintele Williams. Toată corespondența și toate documentele sunt trimise automat în arhivele oficiale. Pot fi marcate ca fiind secret, dar sunt acolo.

— Nu, domnule președinte, zise Hamilton. Oamenii lui Dunn au avut grijă să le pună în spatele unui zid aproape imposibil de străpuns. Numai cei dinăuntru, care aveau parola, puteau să intre. Eu aveam parola, dar nu și accesul la computer.

— Eu aveam accesul, zise Betsy Jameson, dar nu și parola. Așa că am lucrat împreună.

— Ați schimbat orice referință asupra implicării dumneavoastră în chestiunea cu Shah și pakistanezii ca să pară că domnul Beecham era de vină, îi zise Pete Hamilton lui Whitehead. Numai că ați ratat două documente. Și le-am găsit.

Whitehead clătina din cap. Părea înmărmurit. Dar Ellen ajunsese să-și dea seama că era firesc să știe să mintă, să fie un bun actor. N-avea încotro.

Se lăsase o dată dusă de nas de acest Fred MacMurray, care se dădea cel mai bun prieten al tuturor. N-avea să se mai întâmple și a doua oară.

— Și apoi ați început să insinuați pe tăcute că Tim Beecham nu ar fi de încredere, spuse ea. Și a funcționat. V-am crezut.

— Tânărul acela care m-a urmărit încoace de la Frankfurt, care a fost în parc și la bar, zise Betsy. Cel despre care v-am spus. Ați mers să vorbiți cu

el. Am fost atât de recunoscătoare că ați rezolvat atât de simplu. Dar acum știu de ce. Era unul dintre oamenii dumneavoastră.

— Ba nu.

— Atunci ați primit imaginea scanată a biletului pe care mi l-a dat Ellen? întrebă Betsy. Nu v-ați descotorosit de el. I-ați spus să se ducă în biroul secretarului de stat și să-l percheziționeze în timp ce eu eram la bar cu dumneavoastră. I-ați zis să caute ceva personal. Ceva ce-i puteați trimite lui Shah, ca s-o speriați pe Ellen.

— A fost ideea dumneavoastră sau a lui Shah?

— Nu s-a întâmplat nimic din toate astea.

Însă nega tot mai puțin vehement pe măsură ce lațul se strângea.

— Betsy, rangerul acela mai e cu tine? întrebă Ellen.

— Da, am lăsat-o în holul de afară.

Ellen se întoarse spre președinte.

— E un ranger…

— Căpitanul Denise Phelan, spuse Betsy.

— E cu el. Și ea trebuie să fie arestată.

— Pentru Dumnezeu, chestia asta a mers prea departe, zise Whitehead. Căpitanul Phelan e un veteran decorat. Și-a pus viața la bătaie pentru țara asta. Nu-i puteți face asta. Ea nu e implicată.

— Dar recunoști că tu ești? întrebă președintele Williams, iar când generalul Whitehead rămase tăcut îi făcu semn cu capul unuia dintre agenții de la serviciul secret. Arestați-l pe căpitanul Phelan.

Whitehead trase aer adânc în piept, conștient – își dădu Ellen seama – că nu mai avea nicio scăpare. Era prins, capturat. Aproape cu certitudine Phelan avea să recunoască totul în schimbul unei sentințe mai ușoare.

— Stați o clipă, zise Beecham, încercând să țină pasul. Ca să pricep și eu. Ați crezut că mi-am trădat țara? o întrebă pe Ellen. Că lucram pentru Bashir Shah? Fără să aveți nicio dovadă în sensul ăsta? Doar insinuările lui?

— Da, și îmi pare rău, Tim, răspunse secretarul Adams.

— „Îmi pare rău”? repetă Beecham aproape strigând, nevenindu-i să creadă. „Îmi pare rău”?!

— N-a ajutat faptul că ești foarte nesuferit, zise Betsy.

Ellen își ținu buzele strânse. Foarte strânse.

— De ce? întrebă Williams.

Ochii lui nu se dezlipiseră de Bert Whitehead.

— Pentru Dumnezeu, generale, de ce ai făcut-o?

— N-am făcut-o. N-aș face niciodată așa ceva.

Era încruntat, însă mintea îi mergea nebunește. Strategul nu se lăsa învins. Căuta cu disperare o spărtură în plasă.

Dar nu avea nicio cale de scăpare. Oricât s-ar fi zvârcolit, era prins în capcană, și era conștient de asta.

— Bani, zise Beecham. Mereu e vorba despre bani. Cât te-au plătit să omori bărbați, femei și copii? Să le dai o bombă nucleară inamicilor noștri? Cât, generale Whitehead?

Se întoarse spre președinte.

— O să-i pun pe oamenii mei să verifice conturile *offshore*. Pot să ghicesc de pe-acum ce o să găsim acolo.

Ochii lui Whitehead rămaseră fixați asupra lui Ellen, se mutară o clipă la Betsy, apoi reveniră.

— Căpitanul Phelan n-a avut nicio legătură cu asta, îi repetă el lui Ellen, cu glas scăzut.

— Iar tu, tu, nenorocitule, ai încercat să mă bagi în chestia asta? Să mă scoți vinovat?

Beecham se înfuria tot mai tare.

— Mi-am pus toată viața în slujba țării ăsteia și tu încerci să mă mânjești cu porcăriile tale?

Whitehead, cu o viteză neașteptată, se întoarse și se năpusti asupra lui Beecham, trântindu-l pe covor într-o singură mișcare rapidă. Stând deasupra lui, Whitehead își ridică și își coborî pumnul, zdrobindu-i figura directorului National Intelligence, în timp ce Beecham țipa și încerca în zadar să se ferească.

Agenților de la serviciul secret le luă doar o secundă să reacționeze, însă fusese suficient timp ca generalul, antrenat la trupele speciale, să provoace pagube.

Doi agenți îl apucară pe președinte, făcându-l să se încovoaie și acoperindu-l cu trupurile lor, în timp ce alți doi se aruncară asupra generalului. Unul dintre ei îl lovi pe Whitehead cu patul pistolului peste față, dându-l jos de pe Beecham și amețindu-l.

Îngenunchează asupra lui, cu armele ațintite spre cap.

Instinctiv, Ellen o cuprinsese pe Betsy cu brațul, într-un gest protector. O împinsese înapoi. La fel cum ar face o mamă cu un copil când pune frână brusc.

Doug Williams se trase în spate și își aranjă hainele.

Îl ridicară pe Whitehead în picioare. Sângele îi curgea pe o parte a feței.

— S-a terminat, Bert, zise Williams. Nu mai ai nimic de câștigat dacă nu ne spui totul. Trebuie să știm ce pune Shah la cale. Unde e ținta?

Tăcere.

— Cine cumpără tehnologie nucleară? Unde lucrează?

Tăcere.

— Unde sunt bombele? Spune-ne! răcni președintele și făcu un pas spre Whitehead, parcă gata să-l atace.

Un agent îl ajută pe Tim Beecham să se ridice în picioare și, după ce îl așeză pe un fotoliu, îi înmână directorului National Intelligence un prosop. Avea nasul spart, iar sângele i se scurgea în covorul alb.

Whitehead se întoarse spre Ellen.

— Eu mi-am jucat rolul.

— Dumnezeule mare, spuse Betsy. Chiar recunoaște. Până în clipa asta…

— Ce?

Ellen îl țintuia cu privirea pe Bert Whitehead.

— Trebuie să ne spuneți ce ați făcut.

— „Când ai terminat, de fapt n-ai terminat”, zise el privind-o pe Betsy. „Căci încă mult mai am”.

Cuvintele rămaseră ca suspendate într-o tăcere îngrozită înainte ca liniștea să fie spartă de președintele Statelor Unite.

— Luați-l. Vreau să-l interogați. Trebuie să aflăm ce știe. Și, Tim, du-te să te vadă un doctor.

Când Biroul Oval fu eliberat, Doug Williams se așeză greoi în scaun, la birou, și se uită cu o privire goală la hârtiile scoase la imprimantă – memorandumurile incriminatoare.

— Nici prin cap nu mi-ar fi trecut…

Ridică ochii și le făcu semn lui Ellen și Betsy să stea jos. Apoi el se ridică din nou. Încet. Ca un om lovit.

Se apropie de Pete Hamilton, îl luă pe bărbatul mai tânăr de braț și îl conduse spre ușă.

— Îți mulțumesc pentru ajutor. Mai lasă-mă câteva zile, după care aș vrea să te văd din nou.

— Nu v-am votat, domnule președinte.

Williams zâmbi obosit și își coborî glasul.

— Nici ele nu sunt sigur că m-au votat.

Își înclină capul spre secretarul de stat și consiliera ei.

Însă pe chip nu avea nici urmă de amuzament. Numai o îngrijorare zdrobitoare.

— Mult succes, domnule președinte. Dacă mai pot face ceva…

— Mulțumesc. Și să nu sufli o vorbă nimănui.

— Înțeleg.

Când Hamilton plecă, Williams se întoarse la birou.

— Ai venit până aici de la Teheran ca să-mi spui despre generalul Whitehead?

În timp ce el vorbise cu Hamilton, Ellen își verificase telefonul. Nimic. Încă nimic de la Katherine. Și nici de la Gil.

Trecea acum de la o stare de îngrijorare la una de panică.

Însă trebuia să se concentreze. Să se concentreze.

Betsy o luă de mână și o întrebă în șoaptă:

— Te simți bine?

— Katherine și Gil. Încă niciun semn.

Betsy o strânse de mână, iar Ellen se întoarse înapoi spre Williams.

— Trebuia să aflați despre generalul Whitehead, domnule președinte, și nu puteam să risc ca mesajul să fie interceptat.

— Crezi că mai sunt implicați și alții în afară de ranger?

— Cred că e posibil.

— E o încercare de lovitură de stat?

Chipul îi era palid, dar cel puțin, își zise Ellen, era dispus să înfrunte ce era mai rău.

— Nu știu.

Apoi făcu o pauză.

Oare era o lovitură de stat? Dacă bombele acelea nucleare ar fi fost detonate și ar fi omorât sute, mii, poate sute de mii de oameni și ar fi eviscerat câteva orașe americane mari, s-ar fi instaurat haosul. Și revolta.

Și, după ce s-ar fi revenit la o formă de ordine, ar fi început în mod legitim căutarea celui responsabil. Căutarea unor răspunsuri. Dar s-ar fi auzit și strigătele celor care cereau răzbunare. Nu doar împotriva teroriștilor, ci și împotriva unei administrații care nu izbutise să-i oprească.

Faptul că totul începuse sub Eric Dunn avea să se piardă în iureșul momentului.

Ellen se gândi că Eric Dunn era neghiob dar nu, credea ea, nebun. Nu s-ar fi implicat activ în complot. Alți indivizi erau de vină, cei care ar fi avut

de câștigat de pe urma haosului. De pe urma unui război. De pe urma unei schimbări a administrației. Lipitorile și lingăii care intraseră în metastază sub Dunn și se aflau încă printre ei.

Poate chiar era o tentativă de lovitură de stat.

Doug Williams văzu că secretarul de stat rămăsese perplex.

— O să-l facem pe Whitehead să toarne tot, zise el.

— Nu sunt chiar așa de sigură, spuse Ellen. Dar mai e ceva. Tot ceva ce trebuia să vă spun între patru ochi.

Președintele se uită la Betsy.

— Ea știe, îl lămuri Ellen. La fel și fiica mea și fiul meu. Dar ei sunt singurii. Gil a fost cel care mi-a dat informația.

Ușa Biroului Oval se deschise dându-se de perete și își făcu apariția Barb Stenhauser, care se opri la numai câteva zeci de centimetri de ei, holbându-se la petele de sânge de pe covor.

— Tocmai am auzit. E adevărat?

— Trebuie să ne lași singuri, Barb, zise el. Te chem eu când am nevoie de tine.

Stenhauser rămase pe loc, năucită. Din cauza celor auzite pe holuri despre generalul Whitehead și a celor tocmai spuse de către președinte.

Ochii ei se mutară de la președinte și se opriră asupra secretarului Adams înainte să alunece la Betsy Jameson. Le aruncă o privire rece, de gheață.

— Ce se întâmplă?

— Te rog, Barb, spuse Williams, cu o notă amenințătoare în glas care arăta limpede că nu vrea să mai spună și a treia oară.

După ce ea plecă, Williams se aplecă în față și zise:

— Spune-mi, doamnă secretar.

Iar Ellen îi spuse tot.

Capitolul 31

— Hai să ne odihnim aici, zise Akbar.

Se opri și aruncă o privire peste margine în canionul de dedesubt.

Gil făcu o pauză, fiindu-i recunoscător tovarășului său de drum că ținea cont de el și de piciorul lui. Coborârea, cu toate că era mai puțin solicitantă pentru plămâni, era mult mai dificilă pentru piciorul lui rănit – toate șocurile și alunecările acelea…

— Nu, zise el. Trebuie să ajungem jos. Repede. Trebuie s-o contactez pe mama.

— Ce ți-a spus Hamza? Pari supărat.

— Ei, doar îl știi. La el totul e o dramă.

Akbar râse.

— Da, e renumit pentru asta. Toată Familia Pathan e.

— Sunt supărat pentru că ori nu poate, ori nu vrea să-mi spună nimic. Cred că știe lucruri despre Shah, dar nu vrea să-mi spună nimic. Era ultima mea speranță. Trebuie să ajung jos ca să-i scriu maică-mii că n-am obținut nimic.

— Nu i-ai scris ieri? Mi-ai împrumutat telefonul.

— Așa e, dar speram că Hamza o să se răzgândească de dimineață și că o să am ceva util să-i trimit. Dar nu s-a răzgândit.

Akbar își studie tovarășul. Prietenul. Care nu era, se dovedește, un prieten apropiat.

— Păcat. Tot drumul ăsta pentru nimic.

Akbar își întinse brațul, invitându-l pe Gil s-o ia înainte.

— Tu primul.

— De fapt, probabil e mai bine să mergi tu primul. Dacă-mi cedează piciorul, vreau să pot ateriza pe tine.

— Acum cine face dramă?

Dar o luă înainte. Situația îi făcea misiunea ceva mai dificilă, pentru că Gil urma să aibă timp să reacționeze. O lovitură de cuțit în spate era tot timpul mai simplă. La fel și un brânci de la spate.

În plus, nici nu l-ar fi bântuit expresia stupefiată de pe chipul celuilalt – cu toate că Akbar bănuia că imaginea urma să-i dispară din minte odată cu venirea noii mașini.

Aproape de punctul unde peretele de piatră cotea, cărarea se îngusta și era plină de pietriș de la alunecări de teren. Akbar se opri, se întoarse și, cu brațele întinse, dădu să-l apuce pe Gil.

Văzându-l, Gil rămase o clipă năuc. Însă nu dură decât o fracțiune de secundă.

Se feri, lovindu-se cu piciorul rănit de o piatră ieșită mai în exterior. Țipă de durere și simți că piciorul cedează sub el. Instinctiv, întinse mâinile în față și îl apucă pe Akbar de robă, trăgându-l în jos.

Când atinse pământul, îi dădu drumul lui Akbar și se târî departe de el, căutându-se cu mâna dreaptă în buzunarul robei. Acolo unde Hamza ascunsese pistolul.

— Ce te-a apucat? strigă la Akbar în timp ce acesta se ridică în mâini și în genunchi și porni după Gil.

Ochii i se măriră. Akbar nu răspunse, dar lama lungă și curbată din mâna lui – da.

— Rahat, spuse Gil și cotrobăi mai furibund după buzunar, însă roba voluminoasă nu ceda așa de ușor.

Întinse mâna după niște pietre și praf și i le aruncă lui Akbar în față. Abia dacă-l încetiniră.

Gil dădu nebunește din picioare, însă Akbar, priceput la lupta corp la corp după anii petrecuți printre mujahedini, îl apucă pe Gil de gheată și răsuci, iar Gil urlă de durere și groază când tot corpul i se întoarse pe-o parte. La fel ca un vițel prins în lasou.

Era lipsit de orice fel de apărare. Se ghemui și țipă, așteptând să simtă cuțitul pe gât, când, spre disperarea lui, își dădu seama ce făcea Akbar. Voia să-l arunce peste margine. Astfel încât să pară că alunecase și căzuse. Să pară un accident. Nu o crimă.

— Nu, nu!

Începuse să alunece peste margine. Bocancii grei îl trăgeau în jos. Totul se petrecea cu încetinitorul, la fel ca în coșmarul în care încerca să fugă și nu reușea.

Ținea brațele întinse în față, cu mâinile pipăind febril un punct de sprijin. Ceva, orice, de care să se agațe.

Dar era deja prea târziu. Trecuse de punctul din care se mai putea întoarce. Dintr-o clipă în alta alunecarea avea să devină tot mai rapidă și avea să ajungă dincolo de margine, zbătându-se nebunește în aer.

Și atunci…

Degetele i se târau prin praf, unghiile i se rupeau, lăsând în urmă o dâră de sânge.

Și atunci auzi o împușcătură. O singură împușcătură. Iar cu coada ochiului văzu ceva, o pată, prăvălindu-se dincolo de margine.

Însă problemele lui Gil nu se terminaseră. Încă aluneca. Se zbătu cu și mai multă furie, încercând să apuce ceva.

Și apoi simți o mână care-l prinse de guler și-l opri. Care-l trase înapoi sus.

Când ajunse în siguranță, rămase întins pe jos, gâfâind, plângând. Nu reușea să se oprească din tremurat. Într-un târziu ridică bărbia. Avea fața murdară de praf și lacrimi care lăsaseră dâre de noroi.

— Acum cine face dramă din orice? întrebă Hamza.

— Rahat! Rahat! Cum ai…?

— …știut? N-am știut. Dar n-am avut niciodată încredere în cretinul ăsta mic. Se băga numai pentru ce folos putea să-și tragă pentru sine. În general bani. Vindea pe piața neagră arme capturate care ajungeau înapoi la cei de la care le luaserăm. A fost un nenorocit.

— De ce nu mi-ai spus?

— De unde era să știu că ai păstrat legătura cu dobitocul ăla?

— Pentru cine lucra? întrebă Gil.

Dar știa deja răspunsul.

— Pentru Shah? Hristoase… Dacă Akbar a fost angajat de el, asta înseamnă că Shah știe că am venit aici. Că am vorbit cu tine.

În timp ce Gil rostea cuvintele, Hamza aproba dând din cap.

— O să afle că tu ești cel care mi-a dat informațiile.

— Poate că nu. Pe-aici loialitatea e…

Cercetă cu privirea peisajul arid.

— …fluidă. Akbar ar fi putut lucra pentru oricine. Și-a dat seama că oriunde merge fiul secretarului de stat al Americii există și informații care merită vândute.

— Dar n-a fost vorba numai despre informații. Cineva l-a plătit să mă omoare.

— Așa se pare.

— De unde și pistolul.

Gil își puse mâna peste buzunar.

— Da, că mult te-a mai ajutat. Am auzit ce i-ai spus. Ai mințit. I-ai spus că nu ți-am zis nimic. De ce? Îl bănuiai?

Gil se uită peste marginea prăpastiei la cadavrul zdrobit și împrăștiat de jos. Oare îl bănuise? Dar clătină din cap.

— Nu, recunoscu el. Sunt doar prevăzător de la natură. Cu cât știe mai puțină lume, cu atât mai bine.

Hamza se uită și el în prăpastie la omul a cărui moarte o provocase.

— M-am mirat să-l văd cu tine în tabără.

Propoziția suna familiar. Lui Gil îi luă o secundă să-și dea seama de ce.

— „Stabilisem să mă întâlnesc cu el la Samarra".

Când Hamza își lăsă capul pe-o parte, Gil zise:

— E un citat dintr-o poveste mesopotamiană veche. Despre cum e imposibil să înșeli moartea.

— Se pare că tu ai înșelat-o de două ori. Mă întreb unde are de gând să te întâlnească.

Hamza se aplecă și ridică ceva de pe potecă.

— I-au căzut astea din buzunar.

Îi întinse lui Gil telefonul mobil și cheile de la mașină. Dar păstră cuțitul cu lamă lungă, curbată.

— Eu m-aș ține departe de Samarra, în locul tău.

În timp ce cobora șontâcăind muntele, Gil avu sentimentul straniu că Moartea nu-l urmărea, ci că rămăsese în urmă. Că întâlnirea fusese stabilită cu Hamza. Că o condusese pe Moarte drept la el.

Și, din ultima privire pe care i-o aruncă prietenului său, văzu că Hamza bănuia același lucru.

Oferindu-i lui Gilgameș informațiile acelea, Leul Hamza își dăduse și viața. Iar Moartea îmbuibată, sub chipul lui Bashir Shah, avea s-o culeagă.

Gil tot verifica telefonul lui Akbar ca să vadă dacă are conexiune. Sus, la tabără, era semnal, dar în văi și peșteri? Nimic.

Când ajunse la mașină, o întoarse spre granița firavă și spre drumurile desfundate înapoi spre Pakistan.

Planul era acum să se întoarcă la Washington. Nu voia decât să ajungă acasă. Să fie aproape dacă trebuia să dea o mână de ajutor. Dar avea să meargă acolo via Frankfurt, ca să-i dea amabilei asistente banii înapoi și s-o găsească pe Anahita.

De la răpire, îi permisese fricii să construiască un zid în jurul lui și privise lumea numai din fortăreața aceea. În siguranță, suveran și singur. Dar atât. Când alunecase dincolo de margine, fortăreața căzuse. Acum, că exista încă o distanță, blestemat să fie dacă avea de gând să lase frica să-i

mai răpească din clipele prețioase pe care le putea petrece cu ea. Dacă Moartea era să-l găsească, atunci avea să-l găsească având în inimă iubire, nu frică.

———

În timp ce își ocupă locul lângă verișoara ei, Anahita observă că Zahara stătea cât de departe putea de tatăl ei. Katherine Adams stătea în partea cealaltă a Zaharei, iar cele două femei păreau s-o strângă într-o îmbrățișare încurajatoare.

După ce armele fuseseră coborâte, Farhad, sau Mahmoud, îi condusese printr-un pasaj lăturalnic, aproape cu desăvârșire ascuns, până în punctul în care se deschidea într-o cavernă. Acolo le ceru să așeze felinarele în mijlocul cercului de piatră, unde podeaua peșterii fusese înnegrită de un foc ce se stinsese cu zeci de mii de ani înainte.

Se așezară pe bolovani, rostogoliți până acolo de niște mâini care deveniseră de mult țărână.

Oare avusese loc o catastrofă, se întrebă Anahita, care-i făcuse pe oamenii aceia să-și părăsească adăpostul? Oare se aflau într-un loc pentru sărbători? Pentru ritualuri? Să fi fost un refugiu? Oare se ascunseseră acolo, în adâncurile peșterilor, crezând că o să fie în siguranță?

La fel cum credeau Anahita și ceilalți.

Dar oare până la urmă tot fuseseră descoperiți?

Se uită la desenele care acopereau pereții și chiar și tavanul. Freamătul liniștit al felinarelor cu kerosen le conferea figurilor aparența mișcării, astfel încât părea că vânătoarea era permanent în toi. De asemenea, într-o secvență, părea că fiara care semăna cu o felină se întorsese. Că acum îi urmărea pe vânători.

Asta se întâmplase? Îi descoperise pe acești bărbați, femei și copii?

Anahita știa că imaginația începea să-i scape de sub control, iar asta nu era bine. Mai ales când realitatea era îndeajuns de înfricoșătoare.

Privi pe deasupra aglomerării de felinare spre unchiul ei, aflat diametral opus pe conturul cercului. Nu vorbise cu Anahita, dar îi aruncase priviri ucigătoare, de parcă ea ar fi fost inamicul. De parcă ea îi ademenise fiica să facă ceva ce n-ar fi trebuit să facă vreodată.

Și, prin extensie, îl silise pe el să facă ceva ce n-ar fi trebuit să facă vreodată.

Însă Dr. Ahmadi vorbise cu Zahara, o implorase de fiecare dată să-l ierte. Să înțeleagă de ce o denunțase. Izbucnise în plâns și încercase s-o ia de

mână, dar ea se smucise și se apropiase de Anahita și Katherine, lăsându-l pe Dr. Ahmadi singur cu nenorocirea lui.

Specialistul în fizică nucleară stătea așezat ținându-și capul în mâini, iar Anahita își aminti de ce spusese Einstein: „Nu știu cu ce arme va fi purtat al Treilea Război Mondial, dar Al Patrulea Război Mondial va fi purtat cu bețe și pietre”.

Însă Einstein nu era tocmai sincer. Știa foarte bine, la fel ca toți cei din cercul lui, ce anume urma să arunce omenirea înapoi în Epoca de Piatră.

Și nimeni nu știa mai bine decât părintele multora dintre acele arme. Dr. Behnam Ahmadi.

— „Acum am devenit Moartea…”

Rosti în șoaptă cuvintele spuse de Robert Oppenheimer, care preluase un citat din Bhagavad Gita.

— …„distrugătorul de lumi”.

Poate că ar trebui să ne obișnuim să trăim în peșteri, își spuse Anahita uitându-se la unchiul ei.

Katherine se întoarse spre Charles Boynton, care se ținea scai de ea. Oare ca s-o protejeze? se întrebă. Dar știa deja răspunsul – o făcea pentru ca ea să-l poată proteja pe el.

Katherine aproape că începea să-l placă pe bărbatul acela.

— Biroul Oval? șopti ea uitându-se împrejur în peșteră.

El zâmbi.

— Asemănarea e tulburătoare.

Farhad își drese glasul și toți ochii se ațintiră asupra lui.

— Controlorul meu din serviciile iraniene mi-a spus să mă întâlnesc cu americanii și să-i aduc aici. Și să le spun ce știu.

Katherine închise ochii o clipă. Deci mama ei ori știa, ori bănuia că ăsta era planul ayatollahului. Însă mai trebuia și să găsească o cale să-i scoată din Teheran prin propriile puteri, astfel încât să poată obține informațiile de care era nevoie ca să-l oprească pe Shah fără să afle și alții.

Cu siguranță fără ca rușii să afle.

Destinația nu conta, cât timp nu-i urmărea nimeni.

Vicleana de mama. Vicleanul de ayatollah.

Farhad privi în întunericul care-i înconjura, apoi se uită din nou la adunare.

— Nu mi s-a spus – făcu un gest amplu cu brațul – despre voi toți.

— Contează? întrebă Katherine.

— S-ar putea. Dacă au fost urmăriți.

Era limpede că-i era teamă. Ochii i-o zbugheau când într-o parte, când în alta.

— De ce sunteți aici?

— Ni s-a spus să venim aici și să-i aducem, răspunse militarul superior în grad din Garda Revoluționară. Și să-i predăm. Dar nu pe el. El trebuie să se întoarcă cu noi.

Soldatul se uita la Dr. Ahmadi, care-și ridicase capul.

— Și atunci de ce l-ați mai adus? întrebă Boynton.

Soldatul chiar zâmbi.

— Vi s-a spus de ce sunteți, de fapt, aici?

— Uite ce e, spuse Katherine cu nervii în pioneze. Cu cât ne spuneți mai repede ce știți, cu atât mai repede putem ieși cu toții de aici.

Starea de neliniște i se accentuase. Dacă bărbatul primise instrucțiuni să dea mai departe niște informații, și era limpede că abia aștepta să le comunice și să plece, de ce toată șarada cu micul-dejun? De ce să piardă vremea pregătind ceva de mâncare?

Acum părea că el trage de timp. Chiar că așteaptă. Dar dacă nu pe Anahita și pe ceilalți, atunci pe cine?

— Unde lucrează adevărații fizicieni? ceru să afle Katherine.

— Adevărații fizicieni? întrebă Boynton. Cum adică?

Ea nu voia să irosească timp prețios explicându-i despre mesajul lui Gil. Se concentra numai asupra lui Farhad.

— În Pakistan există o fabrică abandonată, la granița cu Afganistanul, spuse Farhad în șoaptă.

Toată lumea din cerc se aplecă în față. Katherine, căreia imaginația îi scăpase puțin de sub control, își închipui că imaginile de pe pereți se întorc. Că și ele se apleacă în față ca să audă. Că simt o pradă mai mare. Că simt miros de sânge proaspăt.

— Mafia rusească i-a vândut lui Shah material fisionabil și echipamente și le-a trimis aici de mai bine de un an, spuse Farhad.

— Au construit deja trei bombe, spuse Katherine și Farhad îi aruncă o privire, mirat că ea știa asta.

Dădu aprobator din cap.

— Măiculiță, spuse Boynton.

— Unde sunt? întrebă Katherine.

— Nu știu. Știu doar ce am auzit, și anume că au fost trimise în State pe

niște vapoare de marfa acum două săptămâni.

— Să-mi trag una, zise Boynton. Există bombe nucleare în Statele Unite?

Sări în picioare și rămase aplecat deasupra lui Farhad.

— Unde? Tu știi, nu-i așa? Unde sunt?

Când Farhad clătină din cap, Boynton se năpusti la el, dându-l jos de pe bolovan. Birocratul, deși considerabil mai masiv și cu câțiva ani mai tânăr decât Farhad, nu-i putu ține piept bărbatului antrenat în lupta corp la corp. Luptele cele mai grele purtate de Charles Boynton fuseseră împotriva automatului cu gustări de la Foggy Bottom. Și chiar și pe acelea le pierduse.

Înainte să-și dea seama, Boynton se trezi că celălalt îi prinsese gâtul ca într-o menghină.

— Opriți-vă! zise Katherine. N-avem timp de asta.

Îl împinse la o parte pe Farhad, care își întoarse privirea spre ea, iar preț de o clipă Katherine crezu că o s-o atace. Dar el făcu un pas înapoi și îl eliberă pe Boynton, care se împletici în față ținându-se de gât.

— Stați jos, spuse Katherine și amândoi se conformară.

Se așeză și ea la loc și se aplecă spre Farhad.

— Ai fost la fabrica aia?

El se uită din nou împrejur, apoi încuviință ușor din cap.

— Am livrat ceva în niște cutii. Nu știu ce era.

— Spune-mi unde e.

— Districtul Bajaur, chiar la intrarea în Kitkot. O fabrică de ciment veche. Dar n-o să ajungi niciodată acolo. Sunt talibani peste tot.

— Cine știe unde au fost plantate bombele? În care orașe și unde anume? întrebă Katherine.

— Dr. Shah.

— Și mai cine? Trebuie să mai fie și alții. Nu le-a livrat singur.

— Probabil știe cineva de la fabrică. Trebuie să fi făcut aranjamente pentru livrare. Iar în State trebuie să fie persoane care să le amplaseze. Dar nu știu cine sunt. Știu doar ce am auzit.

— Și anume?

— E doar un zvon. Uite ce e, Dr. Shah e un fel de legendă. Tot felul de povești fantastice s-au țesut în jurul lui. Cum că ar avea o sută de ani. Că te poate omorî dintr-o privire.

— Că ar fi Azhi Dahaka, spuse Anahita.

Farhad se făcuse pământiu de groază și încuviință dând din cap.

— Fapte, nu legende, ceru Katherine. Haide. Haide.

Observă că flăcările din felinare, ale căror abajururi de sticlă fuseseră îndepărtate, începuseră să tremure. Și simți o ușoară adiere. Suficient cât să-i facă pielea de găină pe antebrațe.

Își zise că asta se întâmpla doar pentru că fusese rostit numele lui Shah. Că era doar imaginația ei.

Dar acum flăcările se agitau de-a binelea. Și alții începuseră să le observe.

— Spune-mi, zise Katherine, coborând glasul, dar pe un ton mai aprig.

Ochii lui Farhad se măriră, iar soldații din Garda Revoluționară își ridicară armele, strângându-le cu mai multă putere. Se întoarseră spre întunericul din spatele lor.

Primul glonț îl lovi pe Farhad în piept.

Katherine își desfăcu brațele și îi dădu jos de pe bolovani și pe Zahara, și pe Boynton, în timp ce ea însăși se rostogolea ca să se întindă pe jos, încercând să se ferească în spatele pietrelor de gloanțele care zburau peste tot și ricoșau.

Îl văzu pe Charles Boynton cum se târăște până la Farhad, apucându-și pistolul și apropiindu-și chipul de bărbatul aflat pe moarte, care mai rosti cu greu câteva cuvinte, apoi îi tuși lui Boynton sânge pe față.

Boynton se uită la Katherine cu niște ochi îngroziți.

Farhad era mort. Fuseseră doborâți și alții, inclusiv un soldat din Garda Revoluționară.

— Zahara! strigă Dr. Ahmadi acoperind zgomotul împușcăturilor.

Soldatul rămas ocupase o poziție într-o crăpătură din peretele peșterii și răspundea trăgând în întuneric.

Katherine știa că trebuiau să se îndepărteze de lumină. Sau, mai bine, să îndepărteze lumina de ei.

Își adună curajul.

Anahita, care se uitase la ea, ghici ce era pe cale să facă și se pregăti la rândul ei.

Când soldatul trase următoarea rafală, amândouă femeile se aruncară înapoi în cercul de piatră și, apucând felinarele, le aruncară în întuneric, spre locul din care venea focul inamic. Apoi se trântiră la pământ.

Soldatul fusese împușcat și zăcea sprijinit de perete, dar agenta ajunsese la el și luase pușca AK-47.

Când felinarele loviră pământul și explodară, atacatorii lor fură acoperiți

brusc de lumină.

— *Poimet*! strigă unul dintre ei în rusă.

Fu ultimul lucru pe care-l zise înainte ca agenta să tragă. „Futu-i.”

Boynton își îndreptă și el arma spre ei și continuă să tragă, în timp ce gloanțele împroșcau peste tot prin peșteră.

Sub ploaia de gloanțe, Katherine se rostogolise înapoi la adăpostul precar al bolovanilor, unde rămase întinsă, cu mâinile deasupra capului. Când barajul se sfârși, ridică ușor capul.

În aer plutea un fum acru. În timp ce se risipea, dezvălui scena carnagiului.

— Baba?

Katherine și Anahita se întoarseră ca s-o vadă pe Zahara cum se târăște spre tatăl ei, care zăcea acolo unde căzuse, cu fața în sus și brațele desfăcute. Fusese lovit de o rafală a unei mitraliere în timp ce încerca să ajungă la fiica lui.

— Baba?

Zahara ajunsese lângă tatăl ei și îngenunchease lângă el. Katherine dădu să se apropie de ea, dar Anahita o opri.

— Las-o o clipă.

Farhad era și el mort, la fel și soldații din Garda Revoluționară și cei doi agenți iranieni.

— Charles, spuse Katherine și se apropie de Boynton, căruia îi cedaseră picioarele și rămăsese așezat pe jos, ca un copil.

Ca un copil cu o armă în mână.

— Ești teafăr? Ești rănit?

Îngenunche și îi luă cu blândețe arma.

El o privi pe Katherine. Buza de jos și bărbia îi tremurau.

— Cred că am omorât pe cineva.

Ea îl prinse de mână.

— N-ai avut de ales. A trebuit s-o faci.

— Poate doar l-am rănit.

— Da, poate.

Katherine scoase un șervețel, îl linse și îi șterse lui Farhad sângele care începuse să i se coaguleze pe față.

— A zis…

Boynton se uită spre Farhad, care se holba în sus, ca fermecat de imaginile fabuloase care pluteau deasupra lui pe tavanul peșterii.

— …Casa Albă.
— Ce?
— A zis „Casa Albă”. Oare la ce se referea?

Capitolul 32

Ochii președintelui Williams erau strălucitori, alerți. Asimila toate informațiile.

Cu fiecare cuvânt pe care-l rostea Ellen, pumnii i se încleștau atât de puternic încât Betsy avea senzația că în curând o să înceapă să-i sângereze. Unghiile care tăiau în carne vie aveau să-i lase stigmate.

Oamenii de știință uciși în atentatele din autobuze erau niște momeli.

Adevărații fizicieni, mult mai bine pregătiți decât aceia, lucrau pentru Shah de un an sau mai bine.

Shah fusese eliberat și se grăbise să pună la punct un program de înarmare pentru talibani și Al-Qaeda. Unele elemente din Pakistan și Rusia cunoșteau aceste demersuri.

Reușiseră să construiască cel puțin trei bombe, amplasate deja în orașe americane. Și pregătite să fie detonate în orice zi, în orice clipă.

Dar nu știau unde. Nu știau când. Nu știau cât de mari erau bombele.

— Ați terminat? întrebă el.

Când secretarul Adams încuviință dând din cap, el lovi un buton și Barb Stenhauser își făcu apariția.

— Spune-i vicepreședintelui să se suie în Air Force One, să se ducă în Munții Cheyenne din Colorado Springs și să aștepte acolo noi instrucțiuni.

— Da, domnule președinte.

Stenhauser avea o expresie șocată întipărită pe chip, dar se făcu nevăzută fără să pună întrebări.

Williams se întoarse spre Ellen.

— Ai aflat toate astea de la fiul tău?

Ellen se pregăti să încaseze insinuarea, dacă nu chiar acuzația directă: cum putea ști Gil toate lucrurile acelea fără să fie implicat? Doar se convertise la islam, toată lumea știa asta. Îi plăcea Orientul Mijlociu, în ciuda a tot ce pățise.

Cum puteau avea încredere în informațiile acelea?

— E un om curajos, spuse Doug Williams. Te rog să-i mulțumești. Acum, ne trebuie mai multe informații.

— Cred că Marele Ayatollah încerca să-mi mai spună ceva.

— De ce ar face asta?

— Pentru că se gândește la succesiune, la viitorului Iranului, și nu vrea să-l scape din mâini, în favoarea unui adversar sau a Rusiei. Și nu-și dorește nici implicarea americanilor. Dar vede o cale îngustă înainte. Acolo unde leul și șobolanul cooperează.

— Poftim?

— Nu contează. E doar o poveste.

Președintele încuviința dând din cap. Nu era nevoie să asculte fabula ca să înțeleagă.

— Dacă-l oprim pe Shah, câștigăm amândoi.

— Însă ayatollahul Khosravi nu putea fi văzut dându-mi informațiile. I-am lăsat în Iran pe fiica mea, Katherine, împreună cu Charles Boynton, în speranța că am dreptate. Ayatollahul a pus să fie arestat un ofițer al meu de la biroul de externe. Anahita Dahir.

— Cea care a primit avertismentul?

Președintele îi reținuse numele.

— Da.

Încă nu era nevoie, își zise Ellen, să-i povestească despre familia ei.

— După aceea m-a dat afară din Iran.

— O să-i avertizez pe oamenii noștri de la ambasada Elveției din Teheran că un ofițer de-al nostru e reținut ilegal.

— Nu, vă rog.

Mâna lui, care era gata să se așeze pe telefon, se opri.

— De ce nu?

— Cred că Marele Ayatollah a procedat așa ca să le comunice lor informațiile.

— Dar de ce nu ție?

— Sunt prea vizibilă. Trebuia să mă scoată din Iran. Știa că oricine s-ar fi uitat…

— Ruși…

— …sau pakistanezii, sau Shah, m-ar fi urmărit. Așa, toți o să creadă că am fost umilită…

— Păi…, spuse Williams și făcu o grimasă.

— …și n-o să le pese că fiica mea și Boynton au rămas acolo ca să încerce s-o elibereze pe tânără.

— Dar spui că au rămas acolo ca să obțină informațiile pe care vrea Marele Ayatollah să le transmită. Ce informații?

— Nu știu.

— Nu știi nici măcar dacă ăsta era, de fapt, planul lui. Riști foarte mult, Ellen.

Totul, își spuse ea, dar nu zise nimic.

— Miza e foarte mare.

— Boynton, zise președintele. Șeful tău de cabinet. Nu cumva el e cel care a pierdut lupta cu un Twinkie?

— Cred că era un Ho Ho.

— Ei bine, măcar pe el n-o să-l bănuiască nimeni că ar fi spion. Au descoperit ceva?

Ellen trase aer în piept.

— De câteva ore n-am mai primit niciun semn de la ei.

Doug Williams își mușcă buza superioară și dădu scurt din cap.

— Trebuie să aflăm unde au fost plantate bombele. Și trebuie să aflăm unde sunt construite.

— De acord, domnule președinte. Nu cred că generalul Whitehead o să vă spună, cu toate că am impresia că el știe.

— O să-l batem până ne spune, dacă e nevoie.

Ellen, care fusese îngrozită de brutalitatea „interogatoriilor extreme", descoperi acum în ființa ei o rezervă adâncă de principii etice circumstanțiale. Dacă informațiile puteau fi scoase de la el prin tortură, salvând astfel mii de vieți, atunci n-aveau decât să înceapă.

Ellen coborî privirea în poală, la mâinile ei. Țintea degetele împletite și falangele îi erau albe.

— Ce e? întrebă Betsy.

Ellen ridică ochii și îi susținu privirea prietenei ei. Betsy dădu ușor din cap în semn de înțelegere.

— Nu poți s-o faci, nu-i așa? Scopul nu scuză mijloacele…

— Scopul e definit de mijloace, răspunse Ellen, apoi se uită la Doug Williams. Există metode de tortură mai bune, mai rapide. Știm că sub tortură oamenii spun orice numai ca s-o oprească. Dar nu neapărat adevărul. În plus, Whitehead o să reziste prea mult. Trebuie să-i percheziționăm casa. N-ar păstra informații de genul ăsta în biroul de la Pentagon și mă îndoiesc că le-ar ține pe computerul lui. Trebuie să aibă însemnări prin casă.

Williams ridică receptorul.

— Unde-i Tim Beecham?

— La spital, domnule. Are nasul spart. Ar trebui să fie externat în curând.

— N-avem timp. Chemați-l pe adjunctul lui aici. Acum.

— Aș vrea să merg cu ei, spuse Ellen și se ridică.

— Du-te, spuse Williams. Ține-mă la curent. O să-i contactez pe aliații noștri, să văd ce pot să găsească serviciile lor de informații despre fizicienii care lucrează pentru Shah.

———

Convoiul se îndrepta spre Bethesda cu girofarurile pornite. Ellen își verifică telefonul pe tot parcursul drumului.

Teama era aproape insuportabilă. Dacă nu mai primea niciun semn? Dacă-și trimisese copiii la moarte și n-avea să afle niciodată ce se întâmplase cu ei?

Poate că ar fi trebuit să-l contacteze pe Aziz la Teheran. Ministrul de externe iranian putea trimite oameni la Baluchestan, în peșteri. Să verifice…

Dar ezita.

Trebuia să-i mai dea lui Katherine niște timp. Dacă l-ar fi contactat pe Aziz ar fi stricat totul.

În loc de asta făcu un efort să se concentreze asupra misiunii pe care o avea în față: să găsească informațiile pe care generalul Whitehead le ascunsese.

— Ție ți-a spus ceva? întrebă Ellen pentru a suta oară. Ceva, orice, care ne-ar putea ajuta?

Betsy își storsese creierii.

— Nimic, doar tâmpenia aia de poezie. Iar aia nu ne ajută cu nimic.

Felul cum citase din John Donne – iarăși – îi dăduse fiori pe șira spinării.

Opriră pe aleea unei case în stil Cape, care avea un gard de picheți de jur-împrejur și lucarne și o terasă lată, cu balansoare.

Faptul că arăta atât de tipic american – aproape stereotipic – o înfurie pe Ellen și mai tare. Simțea cum i se învolburează fierea.

Niște agenți bătură tare în ușa principală, în vreme ce alți câțiva se năpustiră în spate.

Tocmai când se pregăteau să dărâme ușa le deschise o femeie. Părul ei cenușiu era tuns simplu, dar clasic. Purta pantaloni largi și o bluză de mătase.

Elegantă, își spuse Ellen, dar deloc pretențioasă.

— Ce este? Ce se întâmplă? întrebă ea.

Tonul aproape că îi era superior, dar nu tocmai. Când fu dată la o parte,

mai puse o întrebare:

— Unde e Bert?

Se uită pe lângă ei, căutându-și soțul. Ochii i se opriră asupra secretarului de stat.

Avea în mână zgarda unui câine mare care părea în același timp entuziasmat și nedumerit. De undeva din adâncul casei auzi plânsetele unui copil.

— Ce se întâmplă?

— La o parte, spuse unul dintre agenți și o împinse.

Ellen îi făcu semn din cap lui Betsy, care o luă pe doamna Whitehead de braț și o conduse în direcția copilului care plângea.

Agenții împânziseră toată casa. Scoteau cărți din rafturi, răsturnau fotolii și canapele. Dădeau jos tablourile de pe pereți. Interiorul, care cu numai câteva clipe înainte fusese elegant și confortabil, era acum în dezordine totală. Iar situația se înrăutățea.

Betsy o urmă pe soția generalului în bucătărie, timp în care Ellen descoperi biroul, unde căutau directorul-adjunct al National Intelligence și agenții mai înalți în grad.

Casa era mare și luminoasă, avea ferestre uriașe îndreptate spre grădina din spate, unde fusese montat un leagăn pentru copii făcut în casă. Era alcătuit dintr-o scândură groasă prinsă cu o frânghie de ramura unui stejar.

O minge de fotbal pentru copii zăcea abandonată în iarbă.

Pereții biroului erau acoperiți cu rafturi ticsite de cărți și fotografii înrămate. Toate erau scoase, examinate, apoi aruncate pe podea.

Ce lipsea din cameră erau medaliile și laudele scrise.

Se vedeau numai poze cu copii și nepoți. Cu Bert Whitehead și soția lui. Cu prieteni. Cu camarazi de arme.

În timp ce în jurul ei se dezlănțuia tornada, secretarul Adams se sprijini de un perete. Căzuse pe gânduri.

Ce-l putea împinge pe un om să facă așa ceva? Să-și trădeze țara? Să-și ucidă concetățenii? Una dintre bombele nucleare fusese cu siguranță amplasată la D.C. Aproape fără îndoială chiar în Casa Albă.

Președintele era și el conștient de lucrul ăsta, de aceea îi trimisese în afara orașului pe vicepreședinte și tot cabinetul, mai puțin pe Ellen. Unda de șoc – și radiațiile de după aceea – aveau să se resimtă cale de kilometri întregi. Incinerând și iradiind tot și pe toți în calea lor.

Ce se întâmplase cu Bert Whitehead? Dacă răspunsul era că începuse să

comploteze cu teroriștii, care naiba putea fi întrebarea?

Ellen îi găsi pe Betsy și pe ceilalți în bucătărie, unde erau interogate doamna Whitehead și fiica ei.

Ascultă în dreptul ușii un minut sau două cum asupra femeilor cade o rafală de întrebări din partea a doi agenți de la serviciile secrete, în timp ce copilul care plângea se zvârcolea în brațele mamei.

— Ne puteți lăsa singure, vă rog? întrebă Ellen.

Agenții, iritați, se uitară la ea, apoi țâșniră în picioare.

— Aș vrea să vorbesc cu doamna Whitehead și fiica ei în particular.

— Nu putem face asta.

— Știți cine sunt?

— Da, doamnă secretar.

— Bine. Am călătorit toată noaptea de la căpătâiul fiului meu, de la Frankfurt – împinse adevărul la limită – ca să ajung aici. Cred că ne puteți lăsa singure câteva minute.

Se uitară unul la celălalt, vizibil nemulțumiți, dar până la urmă plecară.

Înainte să se așeze, Ellen se uită la copilul care plângea, apoi îi spuse fiicei:

— Poate ieșiți un pic cu el. Să ia o gură de aer curat.

— Mamă?

Doamna Whitehead aprobă încetișor din cap. Când fiica și nepotul plecară, Ellen se așeză și o studie pe femeie. Era limpede că în interiorul ei se dădea o luptă între furie și teamă, și confuzie.

Însă Ellen era și ea uluită. Doamna Whitehead arăta foarte cunoscut. Ellen sigur o știa de undeva.

Apoi își dădu seama.

— Nu cumva sunteți doamna Whitehead?

O văzu pe Betsy cum ridică din sprâncene, dar rămase tăcută.

— Ba da, când sunt acasă.

— Sunteți Martha Tierney. Predați engleză la Georgetown.

Una dintre cărțile care zăceau deschise pe podeaua biroului avea chipul femeii tipărit pe ea. O poză de autor, chiar dacă veche de câțiva ani. Cartea se numea *Regi și bărbați disperați,* formulă preluată dintr-o poezie de John Donne. Era o biografie a unui poet metafizic.

— De ce tot repetă soțul dumneavoastră citatul „Când ai terminat, de fapt n-ai terminat”?

— „Căci încă mult mai am”, completă doamna profesor Tierney versul.

E un joc de cuvinte. Eu sunt specialistă în Donne. Asta înseamnă că și Bert e, într-un fel, specialist în Donne. Cred că-i place citatul.

— Da, dar de ce?

— Nu știu. Nu l-am auzit niciodată spunând ceva despre el. Nu ați venit aici ca să discutăm despre poezie, doamnă secretar. Spuneți-mi ce se întâmplă. Unde e soțul meu?

— Prin urmare, dacă apropierea de dumneavoastră vreme de ani întregi l-a transformat într-un specialist în Donne, asta înseamnă că dumneavoastră ați devenit expert în securitate?

— Vreau un avocat, spuse doamna Tierney. Și vreau să vorbesc cu Bert.

— Nu sunt polițist și nu sunteți arestată. Ce vă rog este să ne ajutați. Să vă ajutați țara.

— Atunci trebuie să știu despre ce e vorba.

— Nu. Trebuie să răspundeți la întrebările noastre.

Ellen coborî glasul și tonul.

— Știu că e un șoc. Știu că vă e teamă. Doar vă rog să ne spuneți ce vrem să știm.

Tierney rămase o clipă pe gânduri, apoi încuviință dând din cap.

— O să vă ajut oricum pot. Numai spuneți-mi dacă Bert e teafăr.

— Soțul dumneavoastră a vorbit vreodată despre Bashir Shah?

— Traficantul de arme. Da. Chiar deunăzi. Tot bombănea despre cum a fost eliberat din arestul la domiciliu.

— V-a spus asta?

— E secret de stat? întrebă Tierney.

Ellen căzu pe gânduri.

— Nu, bănuiesc că nu.

— Nu. Bert nu mi-ar spune niciodată, absolut niciodată, vreun secret de stat.

— Deci a fost surprins de eliberarea lui Shah?

— A fost șocat. Și s-a înfuriat mai rău decât l-am văzut de mult timp încoace.

Ellen se simți tentată s-o creadă, dar, bineînțeles, pe asta se și bazau oamenii de felul ăsta, trădătorii. Pe dorința oamenilor de a crede ce e mai rău, dar de a nu lua în seamă catastrofa.

Generalul Whitehead se înfuriase nu pentru că Shah fusese eliberat, ci pentru că ei descoperiseră asta.

— Unde-și ține soțul dumneavoastră documentele personale? întrebă

Ellen.

După o scurtă pauză, Tierney spuse:

— Într-un seif din spatele raftului cel mai apropiat de ușa biroului.

Ellen se ridicase deja în picioare.

— Combinația.

— Lăsați-mă să vin cu dumneavoastră. Îl deschid eu.

— Nu. Avem nevoie de combinație.

Cele două femei se uitară una la cealaltă, iar în cele din urmă profesoara îi oferi combinația și explică:

— Sunt zilele de naștere ale copiilor noștri.

Ellen plecă și se întoarse după câteva minute.

— Să mergem, îi spuse lui Betsy.

Când se suiră în mașină și porniră înapoi spre D.C., Betsy întrebă:

— Deci? Ce era în seif?

— Doar certificatele de naștere ale copiilor. O să fie analizate pentru eventualitatea în care e ceva ascuns în ele, dar…

Betsy observă că Ellen nu plecase cu mâna goală. Ținea strâns cartea profesoarei Tierney.

Regi și bărbați disperați.

Și femei, își spuse Betsy.

———

Abia după ce trecu granița cu Pakistanul Gil găsi semnal. Trase pe dreapta și îi scrise repede un mesaj mamei lui.

Nu era în siguranță dacă stătea într-un vehicul oprit la marginea drumului, așa că nu pierdu vremea. După ce trimise sms-ul, porni spre aeroport, care se afla la alte câteva ore de drum.

———

— Merg eu, zise Anahita.

— Vin cu tine, spuse Zahara. Tatăl meu. Trebuie să…

Erau lângă mașina cu care îi adusese Farhad până acolo. Însă nu era nici urmă de chei. Își dădură seama că rămăseseră la el.

Katherine, care-și pierduse și ea tatăl pe neașteptate, înțelegea. Dădu scurt din cap.

— Du-te, dar întoarce-te repede. Dumnezeu știe cine a mai pornit încoace. E clar că cineva le-a spus rușilor despre întâlnire.

— Farhad, zise Boynton. El juca pentru toate părțile.

Katherine îi dădu Anahitei pistolul pe care Boynton îl luase de la

bărbatul mort.

— Grăbește-te!

Verișoarele care semănau atât de mult la trup și în mișcări se grăbiră să urce panta până la intrarea în peșteră. După ce intrară, începură să alerge prin culoarele acum familiare spre lumina felinarelor sparte.

Nu ajunseseră prea departe când Zahara încetini, apoi se opri și ridică mâna. Ana era lângă ea. Avea tot corpul încordat. Fiecare simț îi vibra.

Apoi auzi și ea.

Glasuri. Glasuri de ruși.

— Rahat, murmură ea. Futu-i, futu-i, futu-i!

Se uită în spate, spre intrarea în peșteră, apoi din nou spre scânteierea slabă și glasurile furioase, brutale.

N-aveau încotro. Aveau nevoie de cheile acelea.

Ghemuindu-se, Ana se apropie tiptil de caverna deschisă. Umbre întunecate și distorsionate se deplasau de-a lungul galeriei din cealaltă parte a cavernei. Se uită la Zahara, care privea cu ochi mari la cadavrul tatălui ei. Zăcea acolo unde căzuse, parțial ascuns în spatele bolovanilor.

— Du-te, șopti Ana. Dar grăbește-te.

Nu era sigură ce trebuia să facă Zahara, iar acela nu era momentul pentru vreo discuție.

Ana se târî pe burtă până la trupul lui Farhad și, făcând un efort să-l privească, pipăi trupul până găsi cheile.

I le scoase din buzunar cu grijă, cu mare grijă, cu extrem de multă grijă, încercând să nu provoace niciun sunet.

Ținând cheile strâns în pumn, aruncă o privire spre Zahara tocmai când verișoara ei își săruta tatăl pe frunte, apoi se dădu în spate sprijinindu-se în palme și genunchi.

Ajunseseră la intrarea în galeria care urma să le conducă înapoi spre ieșire când auziră un strigăt. Și fasciculul unei lanterne căzu asupra lor.

Cele două tinere se întoarseră și o rupseră la fugă. Nu se uitau în urma lor. Nu se chinuiau să se ascundă. Goniră de-a lungul galeriei, spre locul unde lumina soarelui despica asemenea unui cuțit intrândul îngust.

În spatele lor auzeau zgomot de bocanci și ordine răcnite.

După ce reușiră să se strecoare afară, Ana strigă spre Katherine și Boynton:

— Au venit și alții! Ne-au văzut!

— Vin după noi! strigă și Zahara, împleticindu-se și lăsându-se să

alunece pe pantă.

Katherine alergă în întâmpinarea lor și înșfacă de la Anahita cheile.

— Intrați!

Nu era nevoie să li se spună de două ori. Când mașina porni, se auziră împușcături. Ana coborî geamul și începu să tragă și ea. Haotic. Nu ținuse niciodată în mână un pistol, cu atât mai puțin să tragă cu arma. Însă fu îndeajuns ca cei doi indivizi de lângă intrarea în peșteră să se ferească.

Katherine apăsă pedala de accelerație și mașina se năpusti înainte. Când Ana se uită în urmă, bărbații dispăruseră.

Dar nu pentru mult timp, știa asta. Și Katherine știa. Cu toții știau.

Aveau să pornească pe urmele lor.

Boynton descoperise niște hărți vechi risipite pe banchetă și încerca să-și dea seama unde se aflau și încotro se îndreptau.

— Nu mai am baterie la telefon, anunță Katherine, chinuindu-se să mențină mașina veche pe drum. Trebuie s-o anunțăm pe mama ce ne-a zis Farhad despre fizicienii lui Shah. Charles?

— Mă ocup, spuse Boynton, luptându-se să dea harta la o parte.

Zahara o apucă în timp ce mașina aluneca dintr-o parte în alta și tresălta.

Telefonul lui Charles era pe roșu. Mai avea trei minute de baterie.

Tastă repede, dar își rezervă secunde bune ca să fie sigur că nu existau greșeli de scriere. Nu era momentul în care să apară erori.

Apăsă pe „trimite” și respiră ușurat.

— Unde mergem de-aici? întrebă Ana.

La distanță vedeau un nor de praf care-i urmărea. Mașina nu scotea niciun zgomot. Abia dacă știau unde se află, darămite încotro ar fi putut să se îndrepte.

———

— Trageți pe dreapta, vă rog, spuse Ellen, iar agentul de pază care era la volan făcu întocmai.

— Doamnă secretar? întrebă Steve, care stătea în locul din dreapta șoferului, și se întoarse spre ea.

Dar ea rămase tăcută, citind și recitind cele două mesaje pe care le primise aproape simultan.

Întâi unul de la Gil, de pe telefonul lui Akbar, în care-i spunea că vine acasă, la D.C., via Frankfurt.

Apoi unul de la Charles Boynton.

Ellen trase aer adânc în piept, apoi se aplecă în față și îi vorbi șoferului.

— Trebuie să ajungem la Casa Albă. Cât de repede puteți.

— Înțeles.

Porni girofarul și, cu luminile strălucind, goniră pe străzi.

— Ei? Ce e? întrebă Betsy.

— Katherine și Boynton au făcut rost de informații. Știm unde sunt fabricate bombele.

— O, slavă Domnului! Știm unde au fost amplasate? În care orașe?

— Nu, dar vom ști după ce facem o razie prin fabrică. Mi-a scris și Gil. Se îndreaptă încoace. I-am spus să nu vină.

Betsy încuviință dând din cap și încercă să nu pară disperată.

— Măcar sunt în siguranță.

— Mda… spuse Ellen.

Din mesajul lui Charles era limpede că se aflau oriunde, numai nu în siguranță.

— Poți să cauți picturile rupestre din Saravan? Sunt în provincia Sistan-Baluchestan din Iran.

În timp ce căuta, Betsy întrebă:

— De ce?

— Pentru că i-am trimis acolo pe Katherine și pe Boynton.

— Ca să-i ferești de pericol?

— Nu tocmai.

Când Betsy descoperi pe telefon harta acelei părți a Iranului, Ellen o studie și trasă cu degetul o linie de-a lungul graniței dintre Iran și Pakistan. Apoi îi trimise un mesaj fiului ei.

———

Gil auzi piuitul și trase pe dreapta ca să citească răspunsul de la mama lui.

Apoi căută rapid pe hartă.

— Rahat.

Rămase pe gânduri numai o clipă, apoi îi răspunse la rândul lui.

———

Ellen putea vedea domul Clădirii Capitoliului când ajunse mesajul lui Gil.

I-l redirecționă lui Boynton, adăugând câteva cuvinte de la ea. Apoi se lăsă să cadă pe spătarul banchetei și începu să se gândească.

———

Telefonul lui Boynton mai avea un minut de baterie când apăru mesajul

de la șefa lui.

— Creion, hârtie, repede! zise el și, înșfăcând harta de la Zahara, mâzgăli câteva cuvinte înainte ca telefonul să-i moară de tot.

— Pakistan, le spuse el celorlalți. Trebuie să ajungem în Pakistan.

— Ai înnebunit? izbucni Zahara. Sunt iraniancă. Probabil o să ne omoare.

— Ăia o să ne omoare cu siguranță, zise Ana și făcu semn spre norul de praf care venea în urma lor și care arăta de parcă i-ar fi fugărit Diavolul Tasmanian.

Charles se aplecă în față și îi vorbi lui Katherine:

— Fratele tău e în Pakistan. Se poate întâlni cu noi. Are prieteni și contacte acolo. Am numele orașului. Nu e departe de graniță. Trebuie doar să reușim să trecem dincolo.

Katherine aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Tornada se apropia tot mai mult.

În timp ce Zahara și Anahita încercau să-și dea seama care era cel mai bun drum spre graniță, Charles Boynton se sprijini de spătar și privi în gol în față.

Ceva nu-i dădea pace. Ceva ce uitase. Și apoi își aminti. Își scoase repede telefonul și apăsă în repetate rânduri pe butonul de aprindere a ecranului, însă bateria se golise complet. Murise de tot.

Uitase să-i spună secretarului Adams ce îngăimase Farhad cu ultima suflare.

Casa Alba.

Capitolul 33

Ellen și Betsy abia intraseră în Biroul Oval când președintele Williams le întrebă:

— Ați descoperit ceva?

— Nu acasă la Whitehead, dar Katherine și Charles Boynton au aflat unde i-a instalat Shah pe fizicieni. Sunt destul de siguri că acolo o să găsim și informații despre ascunzătoarea bombelor.

— Slavă Domnului. Unde e locul ăsta?

— În Pakistan, aproape de granița cu Afganistanul.

Îi explică amănuntele.

— Ar trebui să fie destul de ușor de găsit, zise el. O fabrică de ciment abandonată, din Districtul Bajaur al Pakistanului, chiar la intrarea în Kitkot, repetă el ca să verifice că reținuse.

Când Ellen aprobă dând din cap, el apăsă pe butonul interfonului.

— Cheamă-l aici pe generalul Whitehead…

Apoi se opri.

— Domnule, generalul… zise Stenhauser.

— Da, am uitat. Spune-i Șefului Comandamentului Trupelor Speciale să vină în Camera de Urgențe. Acum. Și spune-i și lui Tim Beecham să fie acolo. A ieșit din spital?

— Tocmai am primit un mesaj de la el, domnule președinte. E în drum spre Londra, la întâlnirea serviciilor de informații. Să-l chem înapoi?

— Nu, spuse Ellen, iar când președintele Williams se uită la ea adăugă: E important să ajungă la conferință.

Williams miji ochii, dar spuse în interfon:

— Nu, Barb. Lasă-l să-și vadă de drum.

Apoi își strânse hârtiile de pe birou și spuse:

— Vino cu mine.

— Îmi pare rău, domnule președinte, dar vreau să vă cer permisiunea să merg în Pakistan și să mă întâlnesc cu prim-ministrul lor. Cred că e momentul să dăm cărțile pe față.

— Cum ai dat cărțile pe față cu iranienii, Ellen?

— Am reușit să obținem informațiile.

— Așa cum ai reușit și ca unul dintre ofițerii de la biroul nostru de

externe să fie arestat, iar tu să fii dată afară din țară.

— Am reușit să obținem informațiile, repetă ea. N-a fost frumos, n-a fost convențional, dar am reușit.

— Dar putem avea încredere în ele?

— Mă întrebați dacă putem avea încredere în fiica mea?

— Pentru Dumnezeu, Ellen, încetează odată! Am făcut-o de rahat cu Gil. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să intervin ca să fie eliberat.

Ellen aștepta mai mult.

Toate lunile acelea, zilele, orele, minutele. Fiecare clipă sfâșietoare în care așteptase vestea că fiul ei fusese decapitat. În care se așteptase să vadă cum se întâmplase. Oricât ar fi încercat să le evite, imaginile ar fi apărut pe prima pagină a fiecărui ziar, în fiecare buletin de știri de la televizor. Pe fiecare site.

Mama lui Gil ar fi rămas oarbă pe vecie după ce ar fi văzut imaginile acelea. I-ar fi plutit în fața ochilor pentru tot restul vieții, indiferent la ce s-ar fi uitat după aceea.

Iar bărbatului care l-ar fi putut scuti pe Gil de acea agonie, care ar fi putut-o scuti pe ea, *îi părea rău*?

Nu avea destulă încredere în ea încât să-și dea voie să vorbească. În loc de asta, rămase pe poziții în Biroul Oval, încercând să-și recapete suflul. Țintuindu-l cu privirea pe președintele Statelor Unite. Și vrând să-l rănească. Așa cum el îl rănise pe fiul ei. Cum o rănise pe ea.

— Închipuie-ți, zise în cele din urmă, că fiul tău ar fi fost decapitat.

— Dar Gil n-a pățit asta.

— Ba da, în fiecare noapte și în fiecare zi, în mintea mea.

Doug Williams nu se gândise la asta, iar acum în minte îi apăru și lui o imagine. A propriul fiu, îngenuncheat. Murdar. Înspăimântat. Având cuțitul lung pe gât.

Williams icni și se uită lung la Ellen, susținându-i privirea. Trecură câteva clipe lungi, extrem de lungi, înainte să șoptească:

— Îmi pare rău.

Iar de data asta Ellen văzu că îi părea cu adevărat rău. Nu era o scuză rostită în interes politic, menită să ascundă sub preș o greșeală minoră. Vorbele îi fuseseră smulse dintr-un loc foarte adânc.

Chiar îi părea rău.

Williams știa destule cât să nu-i ceară să-l ierte. Nu l-ar fi iertat niciodată, cum de altfel nici n-ar fi trebuit.

— Ellen, nu mă îndoiesc nici de fiul tău, nici de fiica ta, dar sunt circumspect în privința surselor lor.

— Mai mulți oameni și-au dat viața ca să ne facă rost de informațiile astea. E tot ce avem. Trebuie să mergem cu ele. Trebuie să ajung la Islamabad și trebuie să ajung acolo cu toată pompa, toate însemnele puterii pe care le putem aduna. Trebuie măcar să reprezint o distragere cât timp tu planifici și dai drumul raziei.

— Nici nu vreau să mă gândesc ce înțelegi cu prin „distragere", spuse președintele în timp ce mergeau grăbiți de-a lungul coridorului lat, Ellen fiind silită să alerge ca să poată păstra ritmul impus de pașii lui mari.

— Dar… spuse ea.

William se opri, se întoarse și se uită la ea.

— Acum ce mai e?

Ea trase aer adânc în piept.

— Pe drum vreau să mă opresc la Eric Dunn.

— În Florida? De ce?

— Ca să aflu ce știe.

— Crezi că fostul președinte e în spatele complotului? întrebă Williams pe un ton autoritar. Uite ce e, nu-l respect pe individ, dar nu mi-l pot imagina permițând detonarea unor dispozitive nucleare în niște orașe americane.

— Nici eu, dar s-ar putea să știe ceva, chiar fără să-și dea seama.

Ascultând schimbul de replici, Betsy își aminti de celebra frază despre președintele Reagan din timpul audierilor în cazul Iran-Contra:

Ce nu știa, și când a știut că nu știa?

Ce nu știa Eric Dunn putea umple câteva arhive.

După ce obținură acordul lui Williams și se îndreptau spre Air Force Three, Betsy se uită la cartea pe care Ellen încă o avea cu ea.

Regi și bărbați disperați, de doamna profesor Tierney. Biografia lui John Donne.

Betsy se sprijini de spătar și se gândi la confruntarea care urma. *Când pe Dunn l-ai aflat,* își zise, *de fapt nu l-ai aflat…*

Se aruncă în față de parcă ar fi fost împinsă de la spate.

— Iisuse, El, asta tot spunea Whitehead. Asta a spus tot timpul. „Dunn". Nu „done". Un joc de cuvinte. John Donne făcea și el același lucru. La fel și Whitehead. De asta ai cartea, de asta mergem să ne întâlnim cu Eric Dunn. Pentru că Bert Whitehead ne-a spus să facem asta.

— Da.

— Dar trebuie să fie o păcăleală. Vrea să ne pierdem timpul. Eric Dunn ori nu știe nimic, ori știe ceva, dar nu ne-ar spune niciodată. Whitehead se joacă cu noi, încearcă să ne intre în cap. Poartă un mic război psihologic.

— Poate, spuse Ellen.

Se aplecă în față și îi rugă pe agenții de securitate să ocolească pe la casa lui Tim Beecham din Georgetown.

— Parcă au spus că era în drum spre Londra, comentă Betsy.

— Da, răspunse Elle și nu mai adăugă nimic.

Când ajunseră acolo, menajera le confirmă că el era plecat și că doamna Beecham și cei doi fii adolescenți merseseră la casa de vacanță din Utah.

Chiar când avionul decolă spre Florida, Ellen o întrebă pe Betsy:

— De ce mai e Bert Whitehead în D.C?

— Păi, e ținut într-o cameră de interogatoriu de la Casa Albă împotriva voinței lui. Poate că de asta.

— Și Tim Beecham de ce nu-i aici?

— Pentru că are o întâlnire a șefilor serviciilor de informații la Londra, ca să afle mai multe. Tu cu gura ta ai spus că e important să fie acolo.

— Și chiar este.

— La ce te gândești? întrebă Betsy.

Dar Ellen nu-i răspunse. Era cufundată adânc în gânduri. Era de-a dreptul pierdută în gânduri.

Când ajunseră la altitudinea de croazieră, consola de pe biroul lui Ellen bâzâi din pricina unui mesaj încriptat. Președintele o suna cu cameră video. Ellen atinse ecranul din fața ei, pe care apăru chipul lui Doug Williams.

Ellen se uită la Betsy, care zâmbi și ieși din compartiment. Discuția era top secretă. Nici măcar consiliera secretarului de stat nu putea fi de față.

— Aici sunt, domnule președinte, spuse Ellen.

— Bun. Ne-am adunat.

Președintele Williams dădu din cap spre generalii aflați în jurul mesei.

Și așa începu cea mai importantă întâlnire din viața fiecăruia dintre ei.

În care discutau despre cum să introducă trupe speciale americane în fabrica aceea de ciment abandonată, să oprească producția de arme nucleare și, cel mai important, să afle unde fuseseră deja amplasate unele dintre ele.

———

Pentru ceea ce părea a suta oară în ziua aceea, o pușcă de asalt fu îndreptată spre Katherine Adams.

Iar ea își dădu seama că nu mai era ceva șocant.

În timp ce parcurseseră ultimii douăzeci și cinci de kilometri, gonind spre granița dintre Iran și Pakistan, Katherine exersase ce urma să spună. Ea și ceilalți, mai ales Charles, discutaseră despre asta.

Despre cum să treacă dincolo. Și despre cum să se asigure că urmăritorii lor n-o să reușească.

— Susții că ești fiica secretarului de stat american? întrebă grănicerul pakistanez.

Anahita îi traduse, iar Katherine dădu aprobator din cap. Avea la ea pașaportul, la fel și pe al lui Boynton. Ceilalți nu aveau pașapoarte sau vreun fel de document.

Din motive la care Katherine nu se chinui să se gândească prea mult, grănicerului pakistanez i se părură mai suspecte pașapoartele decât absența oricărui document de identificare.

— De ce treceți în Pakistan? Care e scopul vizitei?

— Siguranță, zise Boynton. Știu că prim-ministrul vostru ar fi foarte supărat să afle că fiica și șeful de cabinet ai secretarului de stat al Americii au fost răniți sau uciși pentru că nu ne-ai lăsat să trecem. Ar fi un coșmar politic și personal. Și pentru el, și pentru tine.

— Dar, îi spuse Katherine grănicerului confuz și agitat, îți poți imagina, când o să-i spunem cum ne-ai salvat viața, cât de mulțumit o să fie de tine? Cum te cheamă?

Anahita notă.

Boynton arătă spre norul care se apropia.

— Mașina aia e plină cu membri ai mafiei rusești. Ei sunt cei pe care trebuie să-i oprești. America e aliatul vostru, Rusia nu.

Celălalt grănicer ieși din gheretă și îi arătă colegului său un telefon. Orice era pe el, păru să le confirme identitatea.

Charles Boynton se holbă la telefon, tentat să-i roage să i-l împrumute. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai esențial devenea să-i spună secretarului Adams ultimele cuvinte ale lui Farhad, horcăite ca și cum ar fi fost scrise cu sânge.

Casa Albă.

Însă, chiar dacă grănicerul pakistanez i-ar fi dat telefonul, Boynton nu l-ar fi putut folosi ca să-i trimită un mesaj secretarului de stat american pe linia personală și securizată. Cu toate astea Charles continua să se holbeze la aparat ca și cum telefonul ar fi fost un antricot, iar el ar fi fost un om

lihnit de foame.

— Și ele?

Grănicerul arătă spre Anahita și Zahara.

— Iranul nu e prietenul nostru. Persoanele astea n-au documente. Nu le pot da drumul să treacă.

Ăsta era pericolul. Că grănicerii o să le dea voie să intre lui Katherine și Boynton, dar nu și celorlalți.

— Păi, din moment ce n-au documente, spuse Katherine, de unde știi că nu sunt pakistaneze?

— Nu sunt.

— Ar putea fi. Uite ce e, n-o să plecăm fără prietenele noastre, așa că hotărăște-te. Sunt iranience sau pakistaneze? Ne lași să trecem dincolo și devii erou? Sau ne refuzi și te paște un noian de probleme?

— Ne-au trimis la un avanpost de la granița cu Iranul, doamnă, zise celălalt grănicer într-o engleză curată și le dădu pașapoartele înapoi. Ce-ar putea face mai rău?

— Aveți graniță și cu Afganistanul, nu-i așa? întrebă Charles. Aia sigur nu-i floare la ureche.

Grănicerul dădu din umeri.

— Ați fi surprinși.

Dar observă că n-aveau să fie surprinși.

— Transportați alcool? Tutun?

Clătinară cu toții din cap.

— Arme de foc?

Se uită drept la pistolul din poala Anei.

Ei clătinară din cap, iar grănicerul le făcu semn să treacă. Nu din dragoste față de Statele Unite, ci de teama de prim-ministrul lor. Și de granița afgană.

Când mașina porni din nou, îl auziră mormăind:

— Americanii dracului…

Dar fără resentimente, aproape cu admirație. Aproape.

Lui Katherine nu-i păsa.

Regiunea aceea, de fapt toată acea graniță arbitrară, era un creuzet de facțiuni sau de credințe jurate unui trib sau altuia. Un creuzet de nemulțumiri vechi de secole. De alianțe amestecate, împărțite, complexe. Aproape niciuna cu Statele Unite. Dar nici fani ai Rusiei nu erau prea mulți.

Katherine călcă pe accelerație și, când cotiră, văzu în oglinda

retrovizoare cum norul de praf ajunge la graniță.

De pe banchetă auzi niște mormăieli în surdină.

Zahara ținea în mână un șirag de mătănii și când trecea de la o mărgică la alta murmura:

— *Alhamdulilah.*

Anahita începu să-i țină isonul.

Mătăniile erau uzate și ușor lucioase, de pe urma degetelor doctorului Ahmadi, care repetase rugăciunea de multe ori pe zi cât trăise. Zahara își riscase viața să le ia. O rămășiță dintr-un bărbat pe care-l iubise. În ciuda a ceea ce făcuse el. O faptă oribilă nu ștergea o viață întreagă de devotament.

— *Alhamdulilah.*

În timp ce goneau prin orașe mici și sate, spre punctul de întâlnire cu Gil, mai întâi Boynton, apoi Katherine li se alăturară și ei, până când janghina de mașină se umplu de sunetul cuvântului murmurat încetișor. Repetat iar și iar. Aducând cu el ceva asemănător unei stări de calm.

Alhamdulilah.

Toate mulţumirile și laudele să-i fie aduse lui Allah.

Slavă Domnului, își zise Katherine. Acum nu mai trebuiau decât să-l găsească pe Gil.

———

Ellen privi cum șeful Forțelor Speciale se aplecă deasupra unei hărți topografice 3D a regiunii Bajaur din Pakistan. O învârtea cu gesturi de expert, explorând, manevrând, căutând.

— În 2008 a avut loc o bătălie la Bajaur.

Mări imaginea și își continuă ideea.

— Forțele pakistaneze au încercat să-i scoată pe talibani din regiune. În cele din urmă au câștigat și i-au izgonit. Dar a fost crunt. Pakistanezii au luptat vitejește, neîncetat. Îmi pare rău să aud că talibanii s-au întors.

Ridică ochii și întâlni privirea președintelui.

— Pe atunci am avut consilieri acolo. Și de la informații, și militari. Bert Whitehead se număra printre ei. Pe atunci era colonel. Cunoaște regiunea. Ar trebui să fie aici, domnule președinte.

— Generalul Whitehead e solicitat în altă parte, spuse președintele Williams.

Militarii din încăpere schimbară priviri între ei. Era clar că auziseră zvonurile.

— Așadar, e adevărat? întrebă unul dintre ei.

— Continuați, zise președintele Williams. Trebuie să ajungem la fabrica aia. Cum facem asta?

Oare acolo începuse totul? se întrebă Ellen. Oare acolo apăruse o fisură în convingerile colonelului Whitehead, în timpul luptelor crâncene din munți și văi și peșteri?

Oare văzuse prea multe de-a lungul timpului? Fusese silit să facă prea multe? Fusese silit să rămână tăcut în timp ce erau comise fapte pe care le considera odioase?

Oare văzuse prea mulți tineri și tinere murind, în timp ce alții profitau de pe urma lor? Oare fisura se lărgise treptat, cu timpul, până devenise o prăpastie?

Își scoase telefonul și căută pe internet lupta de la Bajaur și văzu că fusese denumită Operațiunea *Inimă de Leu.*

Oare leul scăpase din cușcă, dar își lăsase inima acolo?

Lăsă jos telefonul și se concentră la ce se întâmpla în D.C., în Camera de Urgențe. Nu era vreo expertă în materie de tactici militare. Misiunea ei urma să fie să calmeze lucrurile odată ce pakistanezii se prindeau că americanii desfășuraseră o operațiune militară în interiorul granițelor lor, fără să fi primit acordul, și capturaseră, sau poate chiar omorâseră, cetățeni pakistanezi.

Cu puțin noroc, își zise ea, Bashir Shah avea să se numere printre cei morți. Dar se îndoia. Cum omori un Azhi Dahaka?

Se concentră asupra hărții, asupra terenului aspru, aproape de nestrăpuns. Acolo unde ea și președintele Williams vedeau sate și munți și râuri, generalii vedeau altceva. Vedeau atacuri surpriză și capcane ale morții. Vedeau locuri de aterizare pentru elicoptere și parașutiști. Și vedeau cum soldații ar fi fost seceraţi înainte ca bocancii să le atingă pământul.

— O să dureze ceva timp, domnule președinte, spuse generalul decorat.

— Ei bine, nu avem timp.

Williams se uită la secretarul Adams pe ecran. Ea dădu din cap. Trebuiau să acționeze.

— V-am spus că teroriștii folosesc fabrica aia ca să creeze un program nuclear pentru talibani, spuse el. Dar mai e ceva.

Căci încă mult mai am, își zise Ellen.

— Avem informații cum că au construit deja trei bombe și le-au amplasat în orașe americane.

Generalii, care până atunci stătuseră aplecați deasupra hărții, se ridicară

în același timp și se uitară la el năuciți. Preț de o clipă, nu reușiră să mai rostească niciun cuvânt.

Parcă se deschisese un crater care-i separa pe cei din cameră de restul lumii. Un spațiu imposibil de străbătut, dintre necunoaștere și cunoaștere.

— Trebuie să intrăm în fabrica aia, spuse președintele Williams. Să-i oprim pe fizicieni, dar mai ales, în clipa asta, să aflăm unde sunt ascunse bombele.

— Trebuie s-o sun pe soția mea, zise un ofițer și porni spre ușă. Trebuie să-i trimit pe ea și pe copii afară din oraș.

— Soțul meu și fiicele mele, spuse o alta și porni și ea spre ușă.

Williams le făcu semn din cap ofițerilor de la ușă, care făcură un pas în fața ei.

— Nimeni nu iese de-aici până nu avem un plan. Avem o singură șansă și trebuie să profităm de ea în următoarele câteva ore.

Ellen privi scena. Mintea i-o luase la goană. Încerca s-o încetinească, conștientă încotro se îndreaptă și neplăcându-i deloc.

Mai ajunsese până la jumătatea distanței către punctul acela, dar fusese prea speriată să meargă până la capăt. Însă acum hotărî să o facă.

— Doamnă secretar, se auzi glasul pilotului prin difuzor. Avem permisiunea de la Palm Beach International să aterizăm. O să fim la sol în șapte minute. Trebuie să opresc canalele de comunicare.

— Nu, se răsti ea, după care își reglă tonul. Îmi pare rău, dar nu. Mai am nevoie de timp. Mai înconjoară aeroportul o dată dacă e nevoie.

— Nu pot. Dacă nu am permisiunea de la controlul de trafic aerian…

— Atunci obține-o. Mai am nevoie de cinci minute.

Urmă o pauză.

— Le aveți.

În timp ce Air Force Three se înclină și porni virajul, Ellen vorbi pentru prima oară în cadrul ședinței.

— Domnule președinte, trebuie să vă vorbesc. Între patru ochi.

— Suntem în mijlocul…

— Vă rog. Acum.

După ce ieși din apelul cu președintele și îl anunță pe pilot că pot ateriza, Ellen se uită afară la palmieri și la oceanul care sclipea în lumina puternică a soarelui și se gândi la leagănul rustic și la mingea de fotbal. Și la fotografii. Și la gardul de picheți alb.

Și se gândi la mamele și tații de la bariera din Frankfurt, care țineau

fotografii cu copiii lor dispăruți în timp ce se uitau pierduți la păturile roșii, netede, de pe asfalt.

Se gândi la Katherine și la Gil, aflați pe undeva prin Pakistan.

Ellen Adams se gândi la regi și la oameni disperați. Și se întrebă dacă nu cumva făcuse cea mai mare greșeală din viața ei. Din viața oricui.

Capitolul 34

Convoiul secretarului Adams ajunse în dreptul porților poleite cu aur din fața reședinței din Florida a lui Eric Dunn.

Chiar dacă el știa că urmează să vină, chiar dacă angajații de la firma de pază care lucrau pentru el văzuseră convoiul apropiindu-se pe aleea extrem de lungă, tot îi lăsară să aștepte.

Secretarul Adams zâmbi și vorbi pe un ton amabil când agenții de pază – practic miliția privată a lui Dunn – îi cerură actele de identitate. Și nu se grăbiră să i le returneze. Fără ca oamenii lui Dunn s-o observe, Ellen dădea din picior, în vreme ce Betsy lua la rând toate înjurăturile pe care le cunoștea.

Steve Kowalski, șeful corpului de pază al lui Ellen, un veteran al serviciului, se întoarse din scaunul din față spre femeia care semăna cu doamna Cleaver și care combina și alătura cuvinte care, de fapt, n-ar trebui să apară vreodată în aceeași propoziție. Rezultatele îmbinărilor erau deopotrivă grotești și hilare: transforma substantivele în verbe și verbele în cu totul altceva. Era un spectacol de gimnastică lingvistică pe care agentul nu-l crezuse vreodată posibil. Și doar fusese pușcaș marin.

Era limpede că, deși pe Ellen Adams o admira, pe consiliera ei o adora.

Pe drumul de la aeroport spre porțile lui Dunn urmăriseră o conferință de presă pe care o susținuse Eric Dunn cât timp ei fuseseră în avion. O convocase știind că ei erau pe drum.

Singurul scop al conferinței părea acela de a-l lua în tărbacă pe fiul secretarului Adams. Nu doar sugerase, ci îl acuzase direct pe Gil Bahar că era implicat în atentatele de la Londra, Paris și Frankfurt. Că fusese radicalizat. Că picurase otravă în urechile mamei lui și poate chiar îl întorsese pe secretarul de stat împotriva Statelor Unite. O țară, striga el în timp ce dădea din mâini, slăbită acum de schimbarea guvernului. O țară unde veniseră la putere radicalii, socialiștii, teroriștii, susținătorii avortului, trădătorii și cretinii.

— Acum puteți intra, spuse paznicul.

Purta insigna pe care Ellen o recunoscu din reportajele lor despre extrema dreaptă.

— Nu se mai ocupă Serviciul Secret de paza fostului președinte? întrebă

Ellen în timp SUV-ul străbătu drumul rămas până la casa care arăta ca un castel.

— Teoretic da, spuse agentul Kowalski. Dar și-a pus propriii oameni în linia întâi. Are impresia că Serviciul Secret face parte din Statul Paralel.

— Mă rog, dacă asta înseamnă că Serviciul e profund loial Statelor Unite și instituției Președintelui, nu omului care e președinte, atunci are dreptate, spuse Ellen.

Înainte să meargă mai departe, își verifică din nou telefonul. Niciun mesaj de la Katherine, nici de la Gil, nici de la Boynton. Niciun mesaj de la președinte.

Își predă telefonul șefului corpului de pază și coborî din mașină. Apoi ea și Betsy rămaseră în dreptul ușilor duble, uriașe, și așteptară să se deschidă.

Și așteptară. Și așteptară.

———

Barmanul privi siderat cum Pete Hamilton străbate din nou încăperea slab luminată și se așază pe un taburet de la tejgheaua barului Off the Record.

— Parcă ți-am spus să nu mai vii aici, îi spuse lui Pete în timp ce acesta ocupa scaunul.

Însă era ceva diferit la tânăr. Părea mai puțin aerian. Avea ochii mai strălucitori. Hainele mai curate. Culoarea părului mai intensă.

— Ce-ai pățit? întrebă barmanul.

— Cum adică?

Barmanul își lăsă capul pe-o parte ca să se uite mai bine la Pete și își dădu seama, spre surprinderea lui, că-i păsa de tânărul acela. Era rezultatul celor patru ani în care urmărise declinul lent și dureros. Îi părea rău de puștiul din fața lui.

Politica putea fi crâncenă la orice nivel. Dar acolo, în D.C? Era nemiloasă. Iar puștiul fusese pus la stâlpul infamiei. Fusese tras în țeapă și pus la proțap, să ardă.

Dar acum, brusc, pe neașteptate, Pete Hamilton părea din nou întreg. Din nou sănătos. După numai o zi. Incredibil ce efect puteau avea un duș și niște haine curate.

Barmanul își făcea meseria de prea mult timp ca să se lase dus de nas. Era vorba despre o spoială, nimic mai mult.

— O să iau un scotch, zise Pete.

— O să iei o apă minerală, răspunse barmanul.

Îi trânti cu un pleoscăit o felie de limetă în paharul înalt și i-l puse pe un suport care avea pe el caricatura secretarului Adams.

Pete zâmbi și se uită împrejur.

Nimeni nu-i acorda nicio atenție. Știa că prezența lui acolo ar fi putut fi o greșeală; i se spusese să meargă direct acasă, și mai avea de căutat dovezi împotriva lui Whitehead și a eventualilor să-i complici din Casa Albă.

Însă voia să audă ce se vorbea acolo, în viscerele puterii.

Deloc surprinzător, subiectul principal, singurul subiect, erau Bert Whitehead și zvonurile scăpate de sub control cum că Șeful Statului Major Interarme fusese arestat.

Nu era limpede de ce.

Cel mai mare grup de clienți se îngrămădise în jurul unei tinere care tocmai ajunsese acolo. Era o persoană pe care Pete n-o mai văzuse în bar, dar pe care o recunoscu din cele câteva clipe de mai devreme din ziua aceea, când așteptase să intre în Biroul Oval. Era asistenta șefei de cabinet a președintelui Williams.

Ea îi surprinse privirea și îi zâmbi radios. El îi răspunse tot printr-un zâmbet. Poate că, își zise Pete luând paharul și pornind spre ea, aceea avea să fie ziua lui norocoasă.

Nu-i trecu prin minte să se întrebe de ce, în mijlocul celei mai mari crize cu care se confrunta țara, asistenta lui Barb Stenhauser era în bar.

Nu-i trecu prin minte că poate, poate, îl urmărise până acolo.

Nu-i trecu prin minte că ziua aceea putea fi una foarte, foarte nefericită.

———

Președintele Williams ieșise din Camera de Urgențe, apoi se întorsese acolo jumătate de oră mai târziu, după ce susținuse o conferință de presă programată dinainte.

Știa că ar fi părut ciudat dacă ar fi anulat-o. Conferința de presă nu durase decât zece minute. Restul timpului și-l petrecuse făcând altceva.

Jurnaliștii îi puseseră câteva întrebări despre generalul Whitehead, însă fuseseră vagi. Norii de furtună se adunau, dar deocamdată urgia nu izbucnise. Nu se auzeau decât niște tunete îndepărtate.

— Ce puteți să-mi arătați? întrebă Williams după ce li se alătură din nou generalilor împrejurul hărții.

Până atunci puseseră la punct două planuri.

— Nu avem încredere în niciunul dintre ele, domnule, spuse șeful Forțelor Speciale. Dar sunt cele mai bune pe care le-am putut încropi din

scurt. Dacă am fi avut mai mult timp…

— Nu avem, zise Williams. De fapt, avem tot mai puțin timp.

Le ascultă sugestiile.

— Care sunt șansele de reușită?

— Estimăm că 20% în cazul primului plan și 12% în al doilea. Dacă talibanii sunt pe cât de fortificați ni se spune, e aproape cert că echipa noastră nici n-o să ajungă la sol.

— Pe de altă parte, am putea bombarda fabrica aia până o facem zob, propuse unul dintre generali.

— E tentant, recunoscu președintele. Dar dacă mai sunt și alte bombe, riscăm să le activăm. Și am distruge orice informații am putea găsi despre locurile din America unde au fost plasate armele nucleare. Acum ele sunt prioritatea noastră.

— Nu avem nicio altă cale să obținem informațiile?

— Dacă ar exista, am urma-o.

Președintele se aplecă deasupra hărții.

— Poate că e o prostie, dar mai văd o posibilitate. Dacă aterizăm aici…

Arătă spre un loc pe care generalii nu-l luaseră în calcul.

— Terenul e prea accidentat, spuse unul dintre generali.

— Dar aici e un platou. E exact suficient de mare cât să poată ateriza două elicoptere.

— De unde știți că e un platou? întrebă cineva și se apropie mai mult.

— Îl văd.

Președintele Williams manevră imaginea 3D ca s-o mărească. Ca un făcut, descoperi o zonă netedă. Nu mare, dar exista.

— Iertați-mă, domnule președinte, dar cu ce ne ajută? E la zece kilometri de fabrică. Băieții noștri n-o să ajungă niciodată acolo.

— Nici nu trebuie. Ei sunt o diversiune. Îi putem ajuta cu lovituri aeriene, ca să-i țină ocupați pe talibani, în timp ce adevărata forță de atac aterizează pe fabrică.

Se holbară la el ca și cum și-ar fi pierdut mințile.

— Bine, dar asta e o nebunie, spuse Șeful Adjunct al Statului Major Interarme. O să fie seceraţi imediat.

— Nu și dacă organizăm diversiunea. Dacă talibanii sunt ocupați altundeva. Se poate face, nu?

Le cercetă privirile.

— Cu câteva ore înainte de razie, răspândim zvonuri prin rețeaua noastră

de informatori cum că am auzit de prezența talibanilor în zonă și că e posibil să pregătim un atac. Așa o să le atragem atenția. Razia ar trebui să aibă loc îndeajuns de departe încât să nu bănuiască faptul că fabrica e ținta reală, dar totuși în inima teritoriului controlat de talibani, ca să fie credibil. De fapt, o să vorbesc cu prim-ministrul Bellington din Marea Britanie. O să-l facem să pară un atac SAS ca răzbunare pentru atentate. E credibil și abate atenția de la noi.

Se uită la ei, iar ei se uitară unii la ceilalți.

— E posibil? întrebă el.

Liniște.

— E posibil? strigă el.

— Dați-ne o jumătate de oră, domnule președinte, spuse înlocuitorul Șefului Statului Major.

— Aveți douăzeci de minute.

Williams porni spre ușă.

— După aceea vreau să decoleze forțele speciale. Cât timp ei sunt pe drum, puteți pune la punct amănuntele.

După ce ieși din încăpere se sprijini de ușă, închise ochii și își acoperi fața cu mâinile, murmurând:

— Ce am făcut?

———

— Regi și oameni disperați, șopti Betsy în timp ce străbăteau holul imens de la intrare și se zgâiau la ceea ce ar fi fost splendid dacă ar fi fost vorba despre un palat adevărat, și nu despre un monument să compenseze toate neajunsurile fostului șef de stat.

— Președintele vă așteaptă pe terasă, spuse asistentul lui personal.

De fapt exista o serie de terase, în stil italian, care conduceau la un bazin olimpic în mijlocul căruia se afla o fântână arteziană. Era deopotrivă impresionant și inutil pentru înot.

Toate acestea erau împrejmuite de gazon și grădini îngrijite. Și, în capătul proprietății, se vedea oceanul. Iar dincolo de el, nimic…

Pentru Eric Dunn, bănuia Ellen, lumea se oprea acolo unde i se termina lui terenul. Dincolo de propria sferă de influență nu mai conta nimic.

Care, trebuia să recunoască, rămânea surprinzător de mare.

Trebuia să termine întâlnirea repede, dar știa că dacă ar fi lăsat să se întrevadă urgența el ar fi prelungit-o dinadins.

— Doamnă Adams, spuse el, se ridică și se apropie de ea cu mâna

întinsă.

Era mare. Imens, de fapt. Ellen se mai întâlnise cu el de multe ori, însă numai în trecere, la evenimente sociale. Îl găsise amuzant, chiar fermecător. Însă nu era deloc interesat de ceilalți și se plictisea repede când lumina reflectoarelor era mutată asupra altcuiva.

Prin trusturile ei de presă publicase articole despre Eric Dunn pe măsură ce imperiul său crescuse, apoi se sfărâmase, apoi crescuse din nou. De fiecare dată mai cutezător. Mai umflat. Mai fragil.

Ca o bulă din cadă, era gata să se spargă în orice clipă și să-și elibereze duhoarea.

Apoi, pe neașteptate, își îndreptase atenția spre politică și obținuse cea mai înaltă funcție din stat. Dar, știa Ellen, nu fără ajutor din partea oamenilor și guvernelor străine care aveau de gând să profite de pe urma lui. Și chiar profitaseră.

Era umbra puternică ce însoțea lumina strălucitoare a democrației. Oamenii erau liberi să abuzeze de libertățile lor.

— Și domnița cine e? întrebă Dunn întorcându-se spre Betsy. Secretara? Partenera? Am mintea deschisă, câtă vreme n-o faceți în public și nu speriați caii.

Când el izbucni în râs, Ellen scoase un sunet gutural, avertizând-o astfel pe Betsy să nu reacționeze. N-ar fi făcut decât să-i dea apă la moară.

Ellen o prezentă pe Betsy Jameson, prietena ei de-o viață și acum consilieră a secretarului de stat.

— Și ce o sfătuiți pe doamna Adams să facă? întrebă el, făcându-le semn spre două fotolii gata pregătite.

— Secretarul Adams se poate hotărî și singură, zise Betsy cu un glas atât de lasciv că o îngrozi pe Ellen. Eu sunt acolo doar pentru sex.

Ellen clipi și își spuse: *Doamne, dacă mă asculți, ia-mă acum.* Urmă o scurtă pauză înainte ca Eric Dunn să pufnească în râs.

— Ok, Ellen, cu ce pot să te ajut? întrebă el, revenind la un ton jovial. Sper că n-are legătură cu exploziile. E problema Europei, nu a noastră.

— Am primit niște informații… tulburătoare.

— Alte rahaturi despre mine? întrebă el. Să nu le credeți. *Fake news.*

Ellen fu extraordinar de tentată să aducă în discuție rahatul cu care Dunn îl mânjise pe fiul ei, dar știa că exact asta își dorea fostul președinte. În schimb se prefăcu, și față de ea, și față de el, că nu văzuse nimic.

— Nu în mod direct, nu. Dar ne puteți spune ceva despre generalul

Whitehead?

— Bert?

Dunn ridică din umeri.

— Nu prea mi-a folosit cine știe ce, dar și-a jucat rolul așa cum trebuie. La fel ca toți generalii mei.

Oare zisese asta ca s-o provoace să-i reamintească faptul că nu erau generalii lui? Sau chiar credea ce scotea pe gură?

— E posibil să fi făcut mai mult decât i s-a cerut?

Dunn clătină din cap.

— Imposibil. Nimic nu se întâmpla în administrația mea fără să știu eu, fără să-mi dau eu acordul.

Ei bine, declarația asta o să se-ntoarcă să-l muște de fund, își zise Betsy.

— De ce ați consimțit la eliberarea Dr. Shah din arestul la domiciliu? întrebă Ellen.

Dunn se lăsă pe spate și scaunul pârâi.

— A, deci despre asta-i vorba. Mi-a spus el că o să întrebați.

— El? întrebă Ellen. Generalul Whitehead?

— Nu. Bashir.

Ellen își putea ține limba sub control, dar nu și pulsul. Sângele i se scurse de la figură spre stomac. Și se adună acolo, lăsând-o palidă ca moartea.

— Shah? întrebă ea.

— Bashir, da. Mi-a spus el că o să vă supărați.

Ellen își ținu gura până când se simți pregătită să vorbească civilizat.

— Ați discutat cu el?

— Sigur. De ce nu? Voia să-și arate recunoștința pentru că l-am ajutat. E un geniu și un antreprenor. Avem multe în comun. Uite ce e, nu i-ați făcut destule necazuri? E un om de afaceri pakistanez acuzat pe nedrept în diferite locuri, printre altele de trusturile tale de presă, că ar fi traficant de arme. Mie mi-a explicat totul. Și pakistanezii mi-au explicat. Problema ta e că nu faci diferența între energie nucleară și înarmare nucleară.

Betsy mormăi ceva ce abia se auzi.

Dunn se întoarse spre ea, brusc roșu la față. Bula era gata să iasă la suprafață și să explodeze.

— Ce-ai zis?

— Am spus că aveți… mintea ascuțită.

Dunn se mai uită câteva clipe urât la Betsy, apoi se întoarse spre Ellen.

Ea aproape că se feri. Nu putea nega forța acestui om. Nu mai avusese de-a face niciodată cu nimeni și nimic cât de cât comparabil.

Majoritatea politicienilor de succes aveau carismă, însă Dunn îi depășea cu mult. Când ajungeai pe orbita lui trăiai o experiență extraordinară. Avea o atracție specială, aducea cu el promisiunea unor lucruri incitante. Promisiunea pericolului. Ca atunci când jonglezi cu grenade.

Îți tăia răsuflarea. Și era, în același timp, înspăimântător. Până și ea simțea asta.

Ellen Adams nu se simțea atrasă în niciun fel; de fapt, era chiar dezgustată. Dar trebuia să recunoască faptul că Eric Dunn avea un magnetism puternic, un instinct animalic. Avea simț de geniu în a găsi slăbiciunile altora, în a-i supune voinței lui. Iar dacă nu se supuneau, îi frângea.

Era îngrozitor și periculos.

Dar Ellen nu avea să dea înapoi. N-avea să fugă să se ascundă.

N-avea să se lase supusă. Și, cu siguranță, n-avea să se lase frântă.

— Cine din administrația dumneavoastră a sugerat să-l eliberați pe Dr. Shah din arestul la domiciliu?

— Nimeni. A fost ideea mea. M-am întâlnit cu pakistanezii între patru ochi la un summit, ca să facem controlul daunelor. Chestiunea a apărut în discuție atunci. Mi s-au plâns despre amestecul administrației dinainte, zicându-mi cât de ușurați erau că a venit la putere cineva care știe să conducă. Ne le plăcuse deloc cu președintele dinainte. Era slab și tâmpit. Au pomenit și de Dr. Shah. În Pakistan e considerat erou, dar președintele de atunci a ascultat niște sfaturi proaste și i-a forțat pe pakistanezi să-l aresteze. Chestia asta a afectat grav relațiile. Așa că eu le-am reparat.

— Aprobând să fie eliberat Dr. Shah.

— L-ai cunoscut? E sofisticat, inteligent. Nu e cum crezi.

Pe cât de tentată era să-l contrazică, alese să nu o facă. Și nici nu întrebă cum își arătase Shah recunoștința. Nu avea nevoie.

— Unde e Dr. Shah acum? ceru ea să afle, în schimb.

— Păi, trebuia să mă întâlnesc cu el ieri la prânz, dar a anulat.

— Poftim?

— Știu! Îți vine să crezi? A anulat! Cu mine!

— A fost aici? În Statele Unite?

— Da. E în țară din ianuarie. Am organizat să stea în casa unui prieten, nu departe de aici.

— A avut viză pentru intrarea în State?

— Bănuiesc. L-am adus cu avionul chiar înainte să mă mut eu însumi aici.

— Îmi puteți da adresa?

— Nu mai e acolo, dacă voiai să treci pe la el. A plecat ieri.

— Încotro?

— Habar n-am.

Ellen îi aruncă o privire lui Betsy, avertizând-o să nu atace mingea ridicată la fileu. Însă Betsy se uita dezgustată, fără nicio stare sau chef să-și dea frâu liber sentimentelor. În loc de asta, aruncă o privire telefonului, pe care primise un mesaj de la Pete Hamilton.

HLI

Era clar o greșeală de scriere, așa că Betsy îi răspunse cu un semn de întrebare, apoi atenția îi reveni la discuție.

— Domnule președinte, începu Ellen, dacă știți unde e Dr. Shah, dacă știți pe cineva care știe, spuneți-mi. Acum.

Tonul ei chiar îl făcu pe Eric Dunn să se oprească. Figura îi deveni brusc serioasă. Se încruntă și o studie cu privirea.

— Ce s-a întâmplat?

— Credem că Dr. Shah face parte dintr-un complot menit să dea Al-Qaedei arme nucleare.

Mai departe de atât nu putea merge.

Dunn se uită năuc la ea, iar preț de o clipă Ellen crezu că-l șocase îndeajuns de mult încât chiar să-i ajute. Dar apoi el izbucni în râs.

— Perfect. Mi-a spus că o să zici asta. Ești paranoică. M-a rugat ca dacă zici asta să te întreb dacă ți-au plăcut florile. Habar n-am ce înseamnă asta. Ți-a trimis flori? Probabil te iubește.

În tăcerea care se așternu, Ellen își auzi propria respirație. Apoi se ridică.

— Vă mulțumesc pentru timpul pe care ni l-ați acordat.

Întinse mâna, iar când Dunn o apucă ea se smuci și îl trase pe bărbatul imens chiar lângă ea, încât nasurile li se atinseră și îi putea simți respirația. Mirosea a carne.

Îi șopti:

— Cred că sub toată lăcomia și prostia chiar îți iubești țara. Dacă Al-Qaeda chiar are o bombă, o s-o folosească aici, pe pământ american.

Ellen se trase înapoi și se uită la fața lui căzută înainte să continue:

— Ai spus de nenumărate ori că nimic nu se întâmpla la Casa Albă fără

acordul tău. S-ar putea să vrei să te mai gândești la afirmația asta, sau să ne ajuți să oprim complotul. Dacă are loc un dezastru, o să fie trântit în dreptul ușii tale poleite cu aur. Asta ți-o garantez eu. Dacă știi unde e Shah, trebuie să ne spui.

Îi citi frica în ochi. Oare era frica de dezastru, sau teama că o să-i fie pus în cârcă? Ellen nu știa și nici nu-i păsa.

— Spune-ne. Acum, porunci ea.

— Pot să-ți spun unde a stat. Îi zic asistentei mele să-ți dea adresa. Dar asta-i tot.

Însă ea știa aproape cu certitudine că nu era tot.

Căci încă mult mai am…

— Generalul Whitehead. Ce rol a jucat în eliberarea lui Shah?

— Încearcă să-și asume meritele? A fost ideea mea.

Ellen îl scrută cu privirea. Nu se putea abține să nu-și asume meritele, nici chiar pentru o catastrofă.

Secretarul Adams și Betsy Jameson așteptară în holul de la intrare ca asistenta lui Dunn să le comunice adresa vilei lui Shah din Palm Beach. Când își făcu apariția, îi înmână lui Ellen un bilețel și îi spuse:

— Sper că știți că președintele Dunn e un mare om.

Ellen aproape că o întrebă dacă el o rugase să spună asta, dar zise în schimb:

— Poate. Păcat că nu-i și un om bun.

În mod interesant, tânăra nu o contrazise.

Când se întoarseră în SUV, Betsy făcu semn cu capul spre hârtia din mâna lui Ellen.

— Mergem acolo?

— Nu, mergem în Pakistan.

Își ceru telefonul și îi trimise președintelui Williams adresa pe care i-o dăduse asistenta lui Dunn. Știa sigur că președintele avea să dea ordin să se acționeze imediat.

———

— Domnule președinte.

Glasul curat, oficial, al prim-ministrului Marii Britanii se auzi la celălalt capăt al liniei securizate.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Jack, mă bucur că ai întrebat. Trebuie să răspândesc zvonul cum că SAS-ul vostru plănuiește să atace Pakistanul controlat de Al-Qaeda, ca

răzbunare pentru atentate.

Urmă o pauză.

Spre meritul lui, prim-ministrul Marii Britanii nu închise pe dată.

Williams apucă telefonul mai bine, strângându-l tot mai tare. Sângele îi dispăruse din nodurile degetelor.

— Ce pui la cale, Doug?

— Mai bine nu știi. Dar avem nevoie de ajutorul vostru.

— Chestia asta știi că-mi poate pune țara în cătarea oricărui terorist.

— Nu-ți cer s-o faci, îți cer doar să nu infirmi zvonul. Numai pentru următoarele câteva ore.

— Percepția este realitate. Nu contează dacă Marea Britanie chiar e responsabilă, teroriștii asta o să creadă. Își doresc s-o creadă.

— Realitatea este că vă aflați deja în cătarea lor. Au murit douăzeci și șase de oameni, Jack.

— Douăzeci și șapte. Acum o oră a mai murit o fetiță.

Oftă prelung.

— Bine. Fă-o. Dacă mă întreabă cineva, n-o să neg.

— Nimeni nu trebuie să știe adevărul. Nici chiar oamenii tăi, spuse Williams. Știu că la Londra se organizează o întâlnire de urgență a șefilor serviciilor de informații.

Îl auzi pe Bellington cum expiră prelung în timp ce se gândea.

— Îmi ceri să-mi mint propriii oameni.

— Da. Și eu o să fac același lucru. Dacă ești de acord, o să încep cu directorul National Intelligence. Tim Beecham e la întâlnirea de la Londra. O să-l anunț în legătură cu zvonul despre un atac SAS. El o să-i întrebe pe oamenii tăi. Ei o să te întrebe pe tine.

— Iar eu trebuie să mint.

— Trebuie să nu spui adevărul. Fii ezitant. Vag. E punctul tău forte, nu?

Bellington râse.

— Se pare că ai vorbit cu fosta mea nevastă.

— Deci, ce spui, Jack?

Williams văzu că primise un mesaj urgent de la secretarul Adams. Aștepta și aștepta răspunsul lui Bellington.

— Fetița avea șapte ani. De-o seamă cu nepoțica mea. Da, domnule președinte, pot să țin lupii la distanță câteva ceasuri.

— Mulțumesc, domnule prim-ministru. Îți datorez o băutură.

— Excelent. Data viitoare când mai vii pe-aici, Doug, o să mergem la

pub să mâncăm o plăcintă și să bem o bere. Poate ne uităm la un meci de fotbal împreună.

Amândoi făcură o pauză, imaginându-și episodul. Dorindu-și să fie posibil. Dar zilele acelea dispăruseră pentru amândoi, pentru totdeauna.

Când închise, Williams citi mesajul de la Ellen, apoi le ordonă FBI-ului și Serviciul de Securitate Internă să meargă la vila din Palm Beach.

Le mai spuse și să afle ce avioane private plecaseră din Palm Beach cu o zi înainte, cine erau pasagerii și încotro se îndreptau. Apoi lansă zvonurile cu SAS-ul.

Soneria de pe birou îi țârâi.

— Domnule președinte, spuse șeful-adjunct al Statului Major Interarme, au decolat.

Președintele Williams se uită cât era ceasul. Câteva ore mai târziu, trupele speciale aveau să intre în Pakistanul controlat de talibani, ajungând pe întuneric.

Razia fusese lansată. Ofensiva începuse.

Capitolul 35

Ellen dormi extrem de prost în timpul zborului spre Islamabad, trezindu-se des și verificând dacă primise vreun mesaj.

Toate aeronavele – elicopterele Chinook și avioanele pentru realimentare – decolaseră dintr-o bază secretă din Orientul Mijlociu, iar comandanții revizuiau ultimele planuri de atac.

Până când Air Force Three ajunse în Pakistan la începutul serii, rangerii fuseseră deja împărțiți în două unități.

Se uită cât era ceasul. Încă trei ore și douăzeci și trei de minute până când primii soldați aveau să ajungă la sol. Mai întâi unitatea de diversiune. Apoi, după douăzeci de minute, asaltul de la fabrică.

Un alt mesaj confirmă faptul că Bashir Shah plecase din Florida spre o destinație necunoscută. Vila era goală. Nici țipenie de oameni. Nici urmă de documente. Și nici vreo însemnare despre vreun zbor cu numele lui.

Dezamăgitor, dar nu era de mirare.

Verificau toate zborurile private, iar acum extinseseră căutările și la avioanele comerciale care plecaseră din zonă.

Ca o stafie, Bashir Shah se evaporase.

Se uită către biroul ei, unde se afla încă buchetul de măzăriche. Cu satisfacție, văzu că se ofileau. Se veștejeau. Mureau.

Stewardul încercase să le ia, dar Ellen voia să rămână acolo, îi dădea o satisfacție ciudată să vadă cum ofranda de la el moare.

Sigur că era un substitut amărât pentru Shah, dar tot însemna mai mult decât nimic.

— Înainte să coborâm din avion, vreau să-ți arăt ceva, îi spuse lui Betsy.

Nu mai auzise nimic de la Pete Hamilton și hotărâse să-i arate lui Ellen mesajul.

— *HLI*? întrebă Ellen. Ce înseamnă?

— Cred că e o greșeală de scriere.

Ellen se încruntă.

— Dar e trecut la categoria „important”. Nu faci asta cu o greșeală de scriere. Dacă e atât de important, ai avea grijă să fie corect, nu?

— Da, dar trebuie să se fi grăbit.

— Ți-a explicat ce înseamnă?

— Am întrebat, dar nu mi-a răspuns.

Se uitară amândoi la literele de pe ecran. Oare voise să scrie *HIL*? Și dacă da, ce ar fi putut să însemne? Dealul, *hill*? Dealul Capitoliului? Se afla acolo una dintre bombe? Dar, din nou, n-avea niciun sens. De ce să omită al doilea L? Și totuși, Hamilton marcase mesajul ca fiind urgent.

— Spune-mi când răspunde.

Ellen se uită în oglindă. De data asta n-avea să poarte burqa. Doar o ținută modestă, cuviincioasă. Un costum cu sacou. O eșarfă superbă, de mătase, pe care i-o trimisese omologul ei pakistanez când fusese anunțată numirea ei în funcția de secretar de stat. Avea un model cu pene de păun și era măiestrit lucrat.

Aproape că-i părea rău pentru ce urma să facă. Însă n-avea de ales. Dacă soldații aceia curajoși puteau să facă ce aveau să facă, atunci sigur putea și ea.

— Ești în stare? Ai prefera să rămâi aici? Să te odihnești? o întrebă pe Betsy, care părea obosită și stresată dar încerca să ascundă lucrul ăsta, de dragul lui Ellen.

— Glumești? Prin comparație cu a le preda celor de-a noua *Furtuna,* asta e un fleac. Iisuse, aș alege oricând să mă parașutez în teritoriu ocupat de Al-Qaeda decât să mă confrunt cu treizeci de copii de paișpe ani.

„O, *mândră lume nouă, care-i cuprinzi!*”[16] își zise Betsy uitându-se la prietena ei.

— O să reușim, spuse Ellen.

„*Iadul e gol, iar diavolii s-au strâns aici*”.[17]

Sau în orice caz nu departe de locul acela. Spera că Shah o să fie la fabrică, neștiind ce se apropie. Verifică din nou cât era ceasul.

Trei ore și douăzeci de minute…

———

Elicopterele Chinook zburau în formație.

Soarele tocmai cobora când ele se ridicau și, aplecându-și boturile, se năpustiră înainte, purtându-i pe rangerii care urmau să coboare pe platou. Și să-l apere.

Căpitanul se uită la chipurile hotărâte ale soldaților. Majoritatea aveau între douăzeci și treizeci de ani. Erau deja veterani trecuți prin multe. Însă misiunea aceea avea să-i pună la încercare mai mult decât orice altceva de până atunci. Iar unii dintre ei, dacă nu chiar mulți, nu aveau să se mai întoarcă.

Și comandantul ei știa asta, chiar când îi dăduse ordinele. Își dăduse și ea singură seama studiind planul. Însă misiunea era atât de importantă încât nu comentase nimic. Și nici nu ezitase.

———

— Ce ciudat e să te gândești că Gil și Katherine sunt și ei în Pakistan, spuse Betsy când se pregăteau să coboare din Air Force Three. Însă destul de departe. Mi-ar fi plăcut să poată veni cu noi.

Făcu o pauză, ca s-o lase pe Ellen să-i spună că puteau să vină și ei. Că o să vină și ei. Dar nu urmă decât un moment de tăcere.

— Chiar și așa, continuă Betsy, mai bine că sunt aici decât la D.C.

— Și eu zic la fel.

Ellen știa că acela era primul instinct al oricui aflase despre bombele nucleare: să-și scoată familia din D.C. Din orice oraș important care era probabil să devină țintă.

În dreptul avionului apăruse o fanfară militară, care efectua acum exercițiul de paradă pe acorduri marțiale.

— Ai văzut asta?

Betsy îi întinse iPad-ul ei.

Ellen se aplecă și văzu un clip video de la conferința de presă a președintelui Williams.

Un reporter îi pusese o întrebare despre declarațiile fostului președinte, Eric Dunn, cu privire la rolul pe care-l jucase Gil Bahar în atentatele din autobuze.

— O să răspund o dată, o singură dată, la întrebarea asta, zise președintele Williams privind direct la camera de filmat. Gil Bahar și-a riscat viața, și aproape și-a pierdut viața, încercând să-i salveze pe bărbații, femeile și copiii din autobuzul acela. E un tânăr extraordinar. Familia lui se mândrește cu el, țara lui se mândrește cu el. Orice tentativă de a-i murdări numele, reputația, sau numele și reputația mamei lui, este rodul unor oameni care sunt deopotrivă rău-intenționați și prost informați.

Ellen ridică sprâncenele și se întrebă cum de nu băgase niciodată de seamă că Doug Williams are un timbru plăcut.

— Tot n-ai primit nimic de la Pete Hamilton? întrebă ea.

Betsy verifică din nou, apoi scutură din cap.

— Doamnă secretar, spuse asistenta ei. E momentul.

Ellen se uită în oglindă pentru ultima oară. Trase adânc aer în piept. Se îndreptă de spate. Își trase umerii înapoi. Ridică bărbia și fruntea.

O să fie bine, își repetă Ellen când ieși în aerul cald al serii, în chiotele celor adunați acolo și sub steaguri americane care fluturau. În sunetul imnului național, care o emoționa de fiecare dată când îl auzea.

— *Ultima licărire a apusului,*[18] cântă ea.

Doamne, ajută-ne.

———

Porni al doilea val. Elicopterele își purtau încărcătura prețioasă. Fiii și fiicele unor părinți care ar fi fost îngroziți să afle ce anume cerea țara de la copiii lor.

Ei erau vârful de lance. Rangerii. Trupele de elită. Cu zece ani înainte, Navy SEALs se parașutaseră și ei în Pakistan, atunci ca să-l prindă pe Osama Bin Laden. Și îl prinseseră.

Soldații aceștia știau că misiunea lor era la fel de importantă, dacă nu chiar mai importantă.

Și mai știau și că e la fel de periculoasă, dacă nu chiar mai periculoasă.

———

— N-avea cum să fie asta, zise Charles Boynton când mașina se opri cutremurându-se în micul sat pakistanez. E o cocioabă.

— La ce te așteptai? întrebă Katherine. La Ritz?

— Mai sunt multe variante între Ritz și…

Făcu un gest spre clădirea de lemn, ușor înclinată.

— Au măcar curent?

— Pentru periuța ta electrică? întrebă Katherine și coborî din mașină.

Deși, în sinea ei, trebuia să recunoască faptul că și ea era puțin surprinsă și dezamăgită.

— Nu, zise Boynton. Pentru asta.

Ridică telefonul.

— Trebuie să-l încarc ca să-i trimit mamei tale un mesaj.

Casa Albă. Casa Albă.

Katherine era gata să-i dea o replică usturătoare, dar își mușcă limba.

Îi era foame, era obosită și sperase ca la destinație să rezolve ambele probleme, dar era limpede că nici nu intra în discuție.

Casa Albă. Casa Albă, își zise Boynton. De ce nu-i trimisese mesajul odată cu celelalte? Pentru că niște oameni încercaseră să-l omoare. Pentru că omorâse la rândul lui un om.

Pentru că pe moment își pierduse mințile și nu se putuse gândi decât cum să-i trimită șefei lui informațiile despre unde se aflau adevărații fizicieni

înainte să fie el însuși ucis.

Casa Albă. Tot drumul până acolo se întrebase ce trebuia să însemne asta. Sau, mai bine zis, încercase să nu accepte ce era evident.

Cineva din Casa Albă colabora cu Shah. Putea fi generalul Whitehead, dar el nu era de la Casa Albă. Era de la Pentagon.

Totuși, poate că Farhad nu știa să le deosebească.

Însă, în adâncul ființei, Charles Boynton știa că teoria lui nu stătea în picioare. Dacă Farhad îngăimase „Casa Albă", scuipând sânge, cu ultima suflare, însemna că vorbise serios.

Katherine bătu la ușă. Lemnul se cutremură când îl atinse cu degetele. Iar apoi, pe neașteptate, ușa se deschise, iar în prag apăru Gil.

— Of, slavă Domnului! spuse el.

Katherine dădu să-l îmbrățișeze pe fratele ei, dar observă că Gil se uita pe lângă ea.

La Anahita Dahir.

Apoi simți cum e dată la o parte când Anahita se repezi la Gil și îl îmbrățișă cu putere.

— Ca să vezi, se auzi o voce din spatele lui Katherine. Ce neașteptat.

Ea se întoarse și o văzu pe Ana, dar apoi se uită cu mai multă atenție și își dădu seama că Boynton, nu Ana, era cel care îl strângea cu putere pe Gil și începuse să suspine.

Charles îi dădu drumul și zise:

— Un telefon, ai un telefon?

— Da…

— Dă-mi-l.

Gil făcu întocmai și după câteva clipe Boynton apăsă pe „expediere".

Gata. Nu mai era responsabilitatea lui. Și totuși, constată că, deși cuvintele fuseseră trimise, înțelesul lor încă era neclar. Îi rămăsese ca un ghimpe în minte.

Casa Albă.

———

— Doamnă secretar, ce plăcere neașteptată!

Prim-ministrul Pakistanului, Dr. Ali Awan, întinse mâna, deși nu părea chiar fericit.

— Eram în zonă, spuse Ellen și afișă un zâmbet cald.

Zâmbetul doctorului Awan fii reținut. Era un inconvenient, însă când vine în vizită secretarul de stat al Statelor Unite nu poți trimite pe cineva

care să te înlocuiască.

Se întâlnise cu ea la intrarea în reședința oficială, aflată în Enclava Ministrului[19]. Clădirea albă, elegantă, era luminată de niște reflectoare a căror lumină se revărsa apoi în grădinile luxuriante.

Palmieri maiestuoși se înălțau până mult deasupra capetelor lor iar Ellen, mare pasionată de istorie, nu putea decât să-și imagineze câți oameni se opriseră de-a lungul veacurilor în același punct în care stătea ea acum și se minunaseră de priveliște.

Aerul serii era cald și înmiresmat. Parfumuri deopotrivă dulci și picante se înălțau din flori în atmosfera extrem de umedă. Convoiul secretarului Adams trecuse pe lângă străzile haotice și exuberante ale capitalei pakistaneze, mersese de-a lungul Bulevardului Constituției și ajunsese la această enclavă venerabilă, un sanctuar de liniște în mijlocul orașului plin de viață.

Era cât se poate de ciudat să se afle într-o ambianță atât de liniștită, dat fiind ce urma să se întâmple la o distanță de numai câteva sute de kilometri.

Ridică privirea spre stele și se gândi la rangerii care navigau pe cerul nopții.

———

Elicopterele se apropiau de zona de aterizare, însă printre munți și canioane era imposibil să vadă platoul până nu ajungeau efectiv deasupra lui.

Piloții trecuseră pe vederea de noapte, sperând din tot sufletul că talibanii și tunurile lor antiaeriene n-o să-i observe înainte să ajungă la destinație. Deși elicopterele Chinook fuseseră modificate masiv, piloții și operatorii știau că la elicoptere tehnologia de camuflaj era departe de a fi perfectă.

Nu vorbea nimeni. Piloții se chinuiau să vadă ceva în timp ce soldații din burta elicopterului se uitau la stele, pierduți în propriile lor gânduri.

———

După cocktailuri, care, văzu Ellen cu un sentiment de ușurare, constau în sucuri proaspete și niciun strop de alcool, musafirii fură așezați la o masă ovală, superb aranjată pentru cină.

Ellen își lăsase telefonul la Steve Kowalski, șeful pazei ei. Era o chestiune de protocol, dar nici nu voia să-l mai aibă la îndemână. Nu era deloc sigură că ar fi rezistat să nu-l deschidă din două în două minute.

Vizavi de ea, Betsy se angajase într-o conversație cu un tânăr ofițer, în timp ce Ellen se întoarse spre prim-ministru, care stătea în stânga ei.

Mai mulți oameni fuseseră chemați degrabă să participe la masa aceea, inclusiv, văzu Ellen ușurată, secretarul militar al doctorului Awan, generalul Lakhani, care era așezat lângă prim-ministru.

Ministrul de externe era și el acolo, în speranța, bănuia Ellen, că noul secretar de stat american avea să se dovedească la fel de inept ca și cel dinainte.

Își dădu seama că dezastrul recent din Coreea de Sud adusese cu sine niște avantaje nebănuite. Unora, cel puțin, le dovedise că era cu adevărat incompetentă. Și, prin urmare, ușor de manipulat.

Exact asta și voia ca oamenii aceia să creadă – măcar în următoarele câteva ore, care erau esențiale.

— Speram să fie și Dr. Shah aici.

Mai bine să-și confirme capacitatea de a fi indiscretă.

Se auzi un clinchet metalic când doi sau trei oficiali ai guvernului își scăpară furculițele. Însă nu și prim-ministrul Awan. El își păstră cumpătul întru totul.

— Vă referiți la Bashir Shah, doamnă secretar? Mă tem că nu e binevenit în casa mea, și nici în vreo clădire guvernamentală, în general. Unii îl privesc ca pe un erou, dar noi știm adevărul.

— Că e traficant de arme? Că vinde tehnologie și materiale nucleare oricui e dispus să plătească?

Ellen avea o privire inocentă și vorbea pe un ton neutru, ca și cum ar fi vrut să confirme un zvon pe care-l auzise doar în treacăt.

— Da.

Îi răspunse cu o voce gâtuită. Dacă n-ar fi avut atâta stăpânire de sine, probabil că s-ar fi exprimat chiar pe un ton aproape grosolan. Cu siguranță era menit să fie un avertisment. În Pakistan, numele lui Bashir Shah nu trebuia rostit într-un cadru civilizat, cu siguranță nu în compania unor străini.

— Peștele e delicios, apropo, spuse Ellen, oferindu-i Dr. Awan un moment de respiro.

— Mă bucur că vă place. E o specialitate regională.

Amândoi se străduiau din greu să-și păstreze o atitudine amicală și relaxată. Ellen bănuia că și el era la fel de nerăbdător să termine cu șarada aceea. Din cercetările pe care le făcuse, și care presupuseseră discuții cu specialiști în Pakistan și oficiali ai serviciilor de informații care studiaseră țara aceea tulbure, Ellen trăsese concluzia că Dr. Awan era un personaj în

care se purta un profund conflict interior.

Inițial, fusese un susținător al lui Shah, dar apoi îl denunțase public. Ca naționalist pakistanez, prim-ministrul Awan considera că singura speranță de supraviețuire pentru țara lui în contextul vecinătății cu uriașa Indie era să devină din ce în ce mai puternică. Sau măcar să pară că devine.

Asemenea unui pește-balon, să lase impresia că devine tot mai mare și mai intimidantă. Și făcea acest lucru alimentându-se cu materiale fisionabile.

Bashir Shah făcuse rost de materiale. Însă specialiștii în fizică nucleară aduseseră după ei o atenție nedorită și riscantă. Încă un maniac care jongla cu arme, doar că ale lui nu erau grenade, ci bombe nucleare.

— Bănuiesc că nu știți unde se află, domnule prim-ministru. Cred că locuința lui nu e departe de aici.

Agenții americani îi țineau casa sub supraveghere, dar era posibil ca el să se fi furișat înapoi înainte să se fi întâmplat tot ce se petrecuse până atunci.

— Shah? N-am nici cea mai vagă idee.

Dr. Awan se resemnase cu gândul că trebuia să ducă acea conversație la bun sfârșit, mai ales fiindcă ea păruse că era atât de hotărâtă să discute despre subiectul acela neplăcut și chiar periculos.

— Fostul dumneavoastră președinte a cerut să fie eliberat din arestul la domiciliu, iar noi ne-am conformat. După aceea, Dr. Shah a fost liber să meargă oriunde și-a dorit.

— Nu-l considerați o amenințare?

— La adresa noastră? Nu.

— Atunci la adresa cui?

— În locul Iranului, eu cred că mi-aș face griji.

— Mă bucur că ați deschis subiectul. Speram să putem colabora, domnule prim-ministru, astfel încât să aducem Iranul înapoi în acordul nuclear și să-l convingem să predea orice arme nucleare ar avea în clipa de față. În Libia a funcționat.

Obținu reacția la care se așteptase și pe care și-o dorea. Prim-ministrul ridică sprâncenele, iar generalul Khani, secretarul militar, se aplecă în față pe după prim-ministru, ca și cum Ellen ar fi spus o tâmpenie monumentală.

Lucru pe care îl și făcuse.

Uneori, își zise secretarul Adams, trebuia să fii felina. Alteori șobolanul. Iar alteori vânătorul.

Își dădea seama ce gândeau ei.

Iată o ocazie care le căzuse din cer, aproape la propriu. Nu trebuia irosită. Puteau să-l ia pe secretarul de stat american sub aripa lor. Să se ofere să-i fie dascăli, mentori. Practic, să-i inoculeze perspectiva pakistaneză asupra regiunii. Ei erau cei morali, plini de virtuți, în vreme ce India, Israelul, Iranul, Irakul și toți ceilalți nu erau de încredere.

Însă mai știa și că anumite elemente din Pakistan, din guvern și chiar din armată, unii dintre ei probabil aflându-se chiar la masă, vedeau retragerea americană din Afganistan drept o ocazie de a-și impune o dată în plus puterea și influența în regiune.

Și puteau face acest lucru transformând practic Afganistanul într-o provincie a Pakistanului.

După ce americanii plecau, talibanii, cărora li se oferise atâta timp azil în Pakistan, aveau să preia din nou puterea în Afganistan. Iar odată cu ei urmau să se întoarcă aliații lor și, dintr-o anumită perspectivă, chiar brațul lor militar internațional, Al-Qaeda.

O Al-Qaeda hotărâtă să facă rău Occidentului. Mai exact, hotărâtă să se răzbune împotriva Statelor Unite pentru uciderea lui Osama bin Laden. Juraseră să-și ia revanșa iar acum, cu ajutorul lui Bashir Shah și al mafiei rusești, odată cu retragerea americanilor din Afganistan și reapariția talibanilor, s-ar fi aflat în poziția din care să ducă la bun sfârșit amenințarea, și încă într-un mod mai spectaculos și distructiv decât își închipuiseră că ar fi posibil.

O organizație teroristă putea face lucruri căruia unui guvern nu-i erau accesibile. Un guvern era supus scrutinului și sancțiunilor internaționale.

O organizație teroristă – nu.

Dr. Awan, un om bun, dacă nu unul măreț, nu era nici pe departe vreun jihadist. Nu era nici pe departe vreun extremist. Atentatele teroriste îl îngrețoșau. Însă era un individ realist. Nu putea controla elemente radicale din Pakistan. După plecarea americanilor, după întoarcerea talibanilor și eliberarea lui Shah, aproape că nu exista nicio șansă să-i mai oprească pe extremiști.

În particular, prim-ministrul pakistanez fusese uluit când, la întâlnirea de la summit, fostul președinte american ceruse eliberarea lui Shah. Încercase să-i explice președintelui Dunn eventualele consecințe, însă vorbise ca pentru surzi.

În ciuda complimentelor lansate la discreție, care în general funcționau cu președintele american, Dunn rămăsese neclintit în privința eliberării lui

Shah. Acela era singurul eșec al lui Awan. Fără îndoială cineva ajunsese la Dunn înaintea lui și îl lingușise încă și mai mult. Putea bănui cine.

Iar acum Bashir Shah era liber să umble prin lume, iar prim-ministrul Awan se pomenise umblând din nou pe funie, făcând echilibristică între a-i ține aproape pe americani și a ține și mai aproape elementele radicale din țară.

Cât despre Al-Qaeda, Awan nu voia decât să țină capul plecat.

Viața lui, atât cea politică, cât și cea fizică, depindeau de capacitatea lui de a face lucrul ăsta.

Fuseseră îngrijorați când Dunn pierduse alegerile, dar acum se părea că noul secretar de stat era la fel de ignorant și la fel de arogant. Prin urmare, la fel de maleabil.

Peștele parcă devenea tot mai gustos.

Capitolul 36

Fusese o aterizare grea.

Vântul care șfichiuia canioanele făcea aproape imposibil să poți ține elicopterele sub control. Însă piloții celor două Chinook-uri reușiră să le țină pe loc suficient cât plutonul de rangeri să poată sări jos și să dispară de acolo în siguranță.

Chiar când elicopterele se ridicară pregătindu-se să caute adăpost, o rafală puternică îl împinse pe cel din față spre peretele de stâncă.

— Rahat, rahat, rahat, mormăi pilotul în timp ce ea și copilotul se zbăteau să păstreze aparatul sub control.

Însă elicea atinse stânca. Simțiră o hurducătură.

Pilotul simți cum maneta tremură și se smucește. Și simți cum elicopterul se înclină într-o parte.

Văzând încotro se îndrepta totul, se uită la copilotul ei și apoi la navigator. Ei îi întoarseră privirea și încuviințară dând din cap.

Apoi se îndepărtă cu aparatul de trupele de pe platou. Și de celălalt Chinook.

În cabină se lăsă tăcerea în timp ce elicopterul alunecă dincolo de margine și se făcu nevăzut.

— O, Doamne, șopti pilotul.

Apoi veni bila de foc.

Câteva secunde mai târziu urmată de sunetele proiectilelor dinspre pozițiile talibanilor.

— Păzea! răcni căpitanul rangerilor.

———

Un cvartet de corzi cânta Concertul pentru Două viori al lui Bach în timp ce era servită salata.

Era una dintre piesele muzicale favorite ale lui Ellen. O asculta deseori dimineața, ca să-și înceapă ziua mai ușor. Se întrebă dacă era o pură coincidență, dar bănuia că nu. Se întrebă și cine din încăpere făcuse aranjamentele să se interpreteze exact acel pasaj muzical.

Prim-ministrul? Nu părea să-și dorească să transmită vreun mesaj ascuns. Ministrul de externe? Poate.

Ministrul apărării, generalul Lakhani? Din câte citise în informările

confidențiale, era cel mai plauzibil ca el să fi făcut gestul. Stătea cu un picior în tabăra puterii și cu celălalt în tabăra extremiștilor.

Însă cineva trebuia să-i fi spus generalului Lakhani. Iar Ellen știa cine.

Aceeași persoană care-i trimisese măzărichea.

Care-i trimisese felicitările de zilele copiilor ei, care, fără îndoială, îi otrăvise soțul.

Care pregătise moartea atât de multor bărbați, femei și copii.

———

Bashir Shah așeză farfuria cu legume și ierburi aromatice proaspete în fața secretarului Adams.

Aceea era clipa. Avu o senzație ciudată și își dădu seama că era entuziasmat. Trecuse foarte mult timp de când bărbatul acela cinic simțise ceva, orice, cu atât mai puțin un asemenea fior.

N-o întâlnise niciodată personal pe Ellen Adams, dar o studiase de la distanță. Acum, când se aplecă, se apropie de ea atât de mult încât simți parfumul apei ei de toaletă. Știa că e Clinique. Aromatics Elixir. Poate că era chiar din sticluța pe care i-o trimisese de Crăciun, cu toate că bănuia că Adams o aruncase imediat la gunoi.

Știa că își asumă un risc caraghios, dar ce era viața fără o doză de risc? Și care era cel mai rău lucru care i s-ar fi putut întâmpla? Dacă era descoperit, avea să spună că voise doar să facă o glumiță și că se îmbrăcase în chelner. În cel mai rău caz încălcase o proprietate privată, însă n-avea să fie acuzat de nimic. De asta era sigur.

O parte din el, partea nesăbuită, își dorea să fie descoperit și să vadă expresia de pe chipul lui Ellen Adams când și-ar fi dat seama cine era, de fapt, și cât de aproape ajunsese. Și că nu putea face nimic în sensul ăsta. Era un om liber, tocmai mulțumită americanilor.

Putea s-o omoare pe loc. Putea să-i frângă gâtul. Sau putea să înfigă în ea unul dintre cuțitele ascuțite de pe masă. Putea să-i pună otravă în mâncare, sau poate sticlă pisată.

Avea putere de viață și de moarte asupra ei.

În loc de asta, îi strecură în buzunarul de la sacou un bilețel. Nu cât s-o omoare, dar poate că avea să fie pe-aproape.

Da, voia să se mai joace cu ea încă puțin. Să-i vadă reacția când bombele urmau să fie detonate. Când urma să-și dea seama că eșecul ei provocase moartea a mii de oameni. Și o schimbare seismică în țara ei.

Inspirându-i parfumul subtil, se întrebă dacă nu cumva dezvoltase o

pasiune macabră pentru femeia aceea. Un fel de sindrom Stockholm inversat. Atât de strâns legate se pare că erau ura și iubirea.

Dar nu, știa că sentimentele lui puternice erau putrede. Femeia aceea îi distrusese viața. Iar acum el urma să-i întoarcă favorul. Treptat. Avea să-i răpească toate lucrurile la care ținea. E adevărat, fiul ei supraviețuise tentativei de asasinat, dar aveau să urmeze și alte zile, și alte ocazii.

Deocamdată, în clipa aceea, se distra. Chiar își făcu moftul de a vorbi cu ea:

— Salata dumneavoastră, doamnă secretar.

Ellen Adams se întoarse.

———

— *Shukria,* spuse ea în Urdu.

— *Apka khair maqdam hai,* răspunse ospătarul și îi zâmbi cu căldură.

Ellen își spuse că bărbatul avea ochi frumoși. Căprui, blânzi. Ca ochii tatălui ei. Probabil că de asta i se păreau vag cunoscuți.

Avea și un parfum plăcut. Iasomie.

Ospătarul trecu mai departe la prim-ministru, care îi mulțumi și el, dar nu ridică privirea. Ministrul apărării părea să fie în toane bune, aproape jovial. Îi spuse ceva ospătarului, iar bărbatul zâmbi politicos înainte să-și continue rondul.

Oare de ce era așa de bucuros generalul Lakhani? Ellen nu putea scăpa de sentimentul că, indiferent despre ce era vorba, nu putea fi ceva de bine.

Cu muzica lui Bach ca fundal sonor, Ellen își dădu seama că dansul acela era mult mai complex decât anticipase.

Oare pe unde erau rangerii? Diversiunea trebuie că începuse deja. Oare ajunseseră la fabrică?

— Spuneți că vreți să faceți Iranul să renunțe la programul de înarmare, spunea prim-ministrul Awan, atrăgându-i lui Ellen atenția înapoi la discuție. Cred, doamnă secretar, că Marele Ayatollah e prea viclean ca să facă asta. Nu vrea să se transforme într-un alt Muammar Gaddafi.

Ellen aproape că spuse „Amintiți-mi cine e Gaddafi”, dar se gândi că ar fi fost prea exagerat. Prim-ministrul Awan n-ar fi crezut niciodată că poate fi într-atât de ignorantă. O studia cu atenție, o privea, o analiza. Îi simțea intensitatea din priviri.

Hotărî să nu spună nimic și să-l lase să se întrebe cam cât de naivă era. De asemenea, se împotrivi tentației de a se uita la ceas, lucru care ar fi fost considerat culmea jignirii și poate ar fi dat de gol faptul că aștepta să se

întâmple ceva.

Ceea ce era și adevărat.

Din nou gândul îi fugi la trupele de asalt. Se întrebă cum decurgea operațiunea. Și cam cât *merde* urma să iasă când gazdele aveau să descopere ce se întâmpla, de fapt, în timp ce ei mâncau salate din ierburi proaspete și ascultau Bach.

— Colonelul Gaddafi a fost convins să renunțe la armele nucleare, explică ministrul apărării, în timp ce Dr. Awan continua s-o privească pe Ellen. Iar în secunda doi Libia a fost invadată, iar Gaddafi dat jos de la putere și ucis. Toți cei din regiune au priceput lecția. Orice țară care are arme nucleare e în siguranță. Nimeni n-ar îndrăzni s-o atace. Orice țară care nu are capabilități nucleare e vulnerabilă. Dacă ar renunța la armele lor ar însemna să se sinucidă.

— Balanța terorii, spuse Ellen.

— Balanța puterii, doamnă secretar, zise prim-ministrul cu un zâmbet binevoitor.

Un aghiotant se aplecase și îi șoptea ceva la ureche generalului Lakhani, care se întoarse spre aghiotant și făcu ochii mari, apoi îi zise ceva înainte ca bărbatul să plece în grabă.

După aceea, ministrul apărării îi spuse ceva încet Dr. Awan.

Ăsta era momentul, își dădu seama Ellen. Se străduí să se liniștească. Respiră. Respiră. Din partea cealaltă a mesei ovale, Betsy observase și ea scena.

Prim-ministrul Awan îl ascultă pe ministrul apărării, apoi se întoarse spre Ellen.

— Tocmai am fost anunțați că englezii plănuiesc să atace la noapte pozițiile Al-Qaeda din Pakistan. Știți ceva despre asta?

Din fericire, Ellen era de-a dreptul mirată de veste și o arătă din plin.

— Nu, nu știu.

Awan o studie cu o privire extrem de pătrunzătoare, apoi încuviință dând din cap.

— Îmi dau seama că-mi spuneți adevărul.

— Însă are sens, bănuiesc, continuă Ellen. Asta dacă ei cred că Al-Qaeda e în spatele atentatelor de la Londra și din celelalte orașe.

Deși rosti rar cuvintele pe care le alesese cu grijă, mintea ei ascuțită se mișca cu repeziciune, evaluând toate posibilitățile.

Oare era posibil ca prim-ministrul să spună adevărul? Oare britanicii

chiar hotărâseră, poate ca urmare a unei propuneri apărute în urma ședinței serviciilor de informații, la care participase și Tim Beecham, să lanseze ei înșiși un atac? Oare cerul Pakistanului era aglomerat în noaptea aceea?

Cealaltă variantă era ca spusele prim-ministrului să nu fie adevărate, ca președintele Williams să fi lansat un zvon fals. Dacă așa stăteau lucrurile, era o mișcare strălucită. Ellen nu-și dorea decât să știe care dintre variante era cea corectă.

— Ce nu are sens, se răsti Awan, întrerupând orice fel de discuție din încăpere, e faptul că nu ne-au informat. Vorbim despre un atac care are loc pe teritoriul nostru suveran. Știm unde?

— Aghiotantul meu o să afle în curând, spuse generalul Lakhani, care acum părea mult mai puțin vesel.

Chiar în clipa aceea aghiotantul se întoarse și se aplecă să-i șoptească ceva la ureche.

— Cu voce tare, zise generalul. Acum toată lumea știe. Unde ar trebui să aibă loc atacul?

— Deja a pornit, domnule general. În regiunea Bajaur.

— Ce e-n capul lor? se întrebă prim-ministrul. Încă o luptă de la Bajaur? De parcă prima n-a fost destul de sângeroasă.

Participase la ea. Pe atunci era un ofițer de grad mediu care abia scăpase cu viață. Iar acum asculta muzică și mânca salată în timp ce o a doua bătălie era în toi. Slavă Domnului, se simțea ușurat să fie acolo, nu pe câmpul de luptă. Se îndură să se gândească o clipă la trupele de comando britanice care se angajau în luptă cu talibanii și Al-Qaeda tocmai în fortăreața lor de pe munte.

Lupta de la Bajaur. Operațiunea *Inimă de Leu.* Trauma de atunci nu dispăruse niciodată. Episodul acela era doar unul dintre numeroasele motive pentru care prim-ministrul Awan ura războiul și tânjea la un Pakistan pașnic și sigur.

Dr. Awan văzu că ministrul apărării părea ușurat, lucru care n-avea niciun sens. Cum putea fi mulțumit că englezii lansaseră un atac ascuns, în interiorul granițelor Pakistanului? Generalul ar fi trebuit să fie furibund.

Oare ce pune la cale? se întrebă prim-ministrul. În același timp, în vreme ce se chinuia să-și păstreze echilibrul pe funia pe care mergea, se întrebă dacă voia cu adevărat să afle.

Prim-ministrul Awan nu nutrea vreo iluzie cu privire la generalul Lakhani și îl numise în funcție numai ca să liniștească elementele cele mai

extremiste din partidul său. Era problematic să ai un ministru al apărării în care nu puteai avea încredere.

În clipa aceea șeful pazei secretarului Adams îi șopti ceva la ureche și îi înmână telefonul.

— Scuzați-mă, vă rog, domnule prim-ministru. Am primit un mesaj urgent.

— De la englezi? întrebă el, simțind încă înțepătura jignirii naționale.

— Nu, de la fiul meu.

———

— Aproape am ajuns, domnule, zise pilotul. Nouăzeci de secunde.

Colonelul dădu ordinul, iar soldații din trupele de asalt se aliniară în fața ușii.

Pe ferestre puteau vedea în depărtare cerul nopții arzând la lumina barajului de artilerie, apoi explozii uriașe când avioanele lor aruncară bombe asupra pozițiilor talibanilor.

Rangerii de pe platou se angajaseră în luptă cu inamicul. Diversiunea începuse.

— Patruișicinci de secunde.

Ochii tuturor se mutară de la ferestre la ușa care stătea să se deschidă. Aveau de îndeplinit o misiune: să ocupe fabrica rapid, ca fulgerul, înainte ca persoanele dinăuntru să aibă timp să se risipească. Înainte ca persoanele dinăuntru să poată distruge documente importante.

Înainte ca persoanele dinăuntru să poată detona un dispozitiv nuclear.

— Cincisprezece secunde.

Ușa se deschise cu o smucitură și înăuntru năvăli o pală de aer rece, proaspăt.

Își prinseră chingile de cablul aflat deasupra lor și se pregătiră.

———

Ellen citi sms-ul scurt. Nu era de la Gil, ci de la Boynton.

Informatorul Farhad, care lucrase și pentru serviciile iraniene, și pentru mafia rusească, fusese ucis de ruși. Chiar înainte să moară rostise două cuvinte:

„Casa Albă”.

———

Focul care venea dinspre fortificațiile talibanilor era crâncen. Mai rău decât se așteptaseră. Căpitanul recunoscu armele ca fiind fabricate de ruși și trimise informația mai departe la comandament, raportând în același timp că

rămâneau pe poziții. Întorceau focul.

Era gata să întrebe unde e sprijinul aviatic când auzi un muget cumplit de deasupra capului, apoi niște explozii care zguduiră pământul când avioanele americane își aruncară bombele în povârnișul muntelui.

Le oferi un scurt moment de respiro, scoțându-i de sub focul nimicitor.

Care începu din nou.

Ghemuit după un bolovan, comandantul se uită la ceas. Celălalt pluton trebuie că ajunsese deja la fabrică. Nu mai era nevoie decât de douăzeci de minute în care să atragă asupra lor focul inamic.

Rezistați. Rezistați. Orice s-ar întâmpla, rezistați.

Era singura din plutonul ei care știa de ce se află acolo. Dacă erau capturați, niciunul dintre soldații ei nu putea dezvălui sub tortură adevăratul obiectiv al misiunii.

Dar știa că n-ar fi permis ca vreunul dintre ei să fie capturat.

———

Președintele Williams stătea așezat în Camera de Urgențe de la etajul cel mai de jos al Casei Albe, înconjurat de consilierii lui militari și din servicii. Stăteau acolo de o oră. Încăperea n-avea ferestre. Aerul era stătut, însă nimeni nu băga de seamă și nimănui nu-i păsa.

Se concentrau în totalitate asupra monitoarelor, privindu-i și ascultându-i pe rangerii care tocmai se pregăteau să coboare în rapel pe acoperișul fabricii.

— Cinșpe secunde, se auzi vocea pilotului.

Surprinzător de limpede.

Președintele Williams se pregăti, strângând brațele scaunului său rotativ.

Șeful Comandamentului Interarme pentru Operațiuni Speciale se afla lângă el, în vreme ce șeful-adjunct al Statului Major Interarme stătea lângă ușă, monitorizând trupele de pe platou.

— Domnule președinte, am pierdut un elicopter, anunță șeful-adjunct.

— Rangerii? întrebă Williams, încercând să-și ascundă îngrijorarea din voce.

— Au ieșit. Dar am pierdut trei membri ai echipajului de la Operațiuni Speciale.

Williams dădu scurt din cap.

— Ceilalți rezistă?

— Da, domnule. Le atrag inamicilor focul și atenția.

— Bine.

———

— Hai, hai, hai! se auzi ordinul.

În Camera de Urgențe, la mii de kilometri depărtare, președintele Statelor Unite se aplecă în față.

Observa exact ce se întâmplă datorită camerelor cu vedere pe timp de noapte montate pe căștile purtate de rangeri. Era ca și cum ar fi fost acolo, doar că nu era.

Doug Williams tresări ușor când începu să coboare în rapel din elicopter împreună cu comandantul responsabil de razie. Atmosfera era ciudat de liniștită, aproape pașnică, în timp ce președintele îi urmări pe ceilalți cum coboară.

Se auzi un bufnet și un mârâit când bocancii comandantului atinseră solul.

Nimeni nu rosti niciun cuvânt. Rangerii știau exact ce au de făcut.

———

Agentul bătu la ușa lui Pete Hamilton și se uită împrejur la holul murdar.

Locul duhnea. Se uită la partenerul lui, care se strâmba.

— Hamilton? strigă, izbind în ușă cu pumnul.

Îl urmăriseră până aici după ce plecase din barul Off the Record. Ajunsese acum mai bine de o oră, însă de atunci nu răspunsese la niciun mesaj.

Agentul care conducea misiunea, un veteran al Serviciului Secret, se uită împrejur. Ceva nu era bine. Dacă cineva lucra pentru Casa Albă, ar fi avut grijă să răspundă la sms-uri, e-mailuri, telefoane. Dacă era trei dimineața, atunci poate… dar era abia mijlocul după-amiezii.

Simți cum părul de la ceafă i se zbârlește.

Aplecându-se asupra încuietorii, avu nevoie doar de câteva secunde de meșterit cu uneltele lui înainte să audă un declic ușor. Scoțându-și pistolul, îi făcu partenerului semn cu capul.

Gata?

Gata.

Deschise ușa cu piciorul.

Și se opri.

———

Desertul fu așezat în fața lui Ellen, de astă dată de către un alt chelner.

Cina din Islamabad nu fusese în niciun moment vreo mare distracție, iar după vestea despre posibilul atac al englezilor în Bajaur atmosfera devenise

de-a dreptul mohorâtă.

Generalul Lakhani își ceruse scuze și plecase, cu toate că prim-ministrul rămăsese acolo. Poate că acest lucru arăta cât de important era pentru Dr. Awan oaspetele său din America. Sau, mai degrabă, își zise Ellen, arăta cine era, de fapt, șeful. Și cine putea să se bucure liniștit de *gulab jamunul* lui.

Secretarul Adams își dăduse seama că zvonul despre SAS chiar era o aiureală. Trupele americane erau cele care aterizaseră la Bajaur și începuseră lupta cu Al-Qaeda. Mai era doar o chestiune de timp, de câteva minute, înainte ca pakistanezii să-și dea seama ce se întâmpla, de fapt. Și cine orchestrase raziile. Razia.

Rostogoli biluțele de aluat în sirop. O ușoară notă de trandafir și cardamom se ridică din castronul fin de porțelan.

Nu mai primise niciun semn de la președintele Williams de când îi redirecționase avertismentul de la Boynton.

Casa Albă.

De fapt, nu era decât o confirmare a unui fapt pe care-l știa deja. În Casa Albă exista un trădător. Undeva în apropierea președintelui.

Tocmai atunci telefonul lui Ellen bâzâi din pricina unui mesaj marcat cu roșu.

Agenții trimiși să-l controleze pe Pete Hamilton îl găsiseră în apartamentul lui. Împușcat.

Îl urmăriseră până la Off the Record, unde fermecase o tânără care plecase la scurtă vreme după el. Chiar acum căutau să afle cine era.

— Vă simțiți bine? întrebă Dr. Awan văzând cât de palidă se făcuse.

— Cred că e posibil ca peștele să-mi fi căzut greu. Scuzați-mă o clipă, domnule prim-ministru.

— Desigur.

Se ridică și el împreună cu ea și îi făcu semn din cap lui Betsy s-o însoțească. Toți cei de la masă se ridicară la rândul lor în picioare și le priviră pe cele două femei cum se grăbesc spre toaletă, conduse de o aghiotantă.

Părea că seara aceea stânjenitoare, interminabilă, se apropia de sfârșit. Când oaspetele de onoare începea să vomite, acela era în general un semn că totul se terminase.

Dar se înșelau.

———

Rangerii ajunseră la sol și o rupseră efectiv la fugă spre fabrică. Sub

privirile președintelui și ai celorlalți, sparseră poarta și năvăliră înăuntru.

— Liber!

— Liber!

— Liber!

Trecuseră șapte secunde de când intraseră. Deocamdată, nici urmă de rezistență. Nimeni nu trăsese vreun glonț.

— E normal? îl întrebă Williams pe șeful de la Operațiuni Speciale.

— Nu există „normal”, domnule președinte, dar ne așteptaserăm ca fabrica să fie apărată.

— Și dacă nu e?

— Ar putea însemna că i-am luat complet prin surprindere.

Și totuși, părea deconcertat.

Președintele Williams aproape că întrebă ce altceva ar mai fi putut să însemne, dar hotărî doar să privească. Aveau să afle în scurt timp.

Clipele treceau, prelungindu-se până ajungeau gata-gata să se frângă. Williams nu conștientizase niciodată că o secundă putea fi atât de elastică și putea dura atât de mult.

Bocanci grei urcau câte două trepte de ciment deodată, mitralierele M4 erau pregătite. Un grup porni în sus, un alt grup începu să coboare, un altul se năpusti spre zona uriașă, liberă, plină cu echipament industrial.

— Liber!

— Liber!

— Liber!

— Ce-i aia?

Williams arătă spre unul dintre ecrane.

Comandantul primi ordin să se apropie și, când se conformă, *aia* deveni clară.

— Băga-mi-aș zise președintele.

— Băga-mi-aș zise șeful de la Operațiuni Speciale.

— Băga-mi-aș zise comandantul de la sol.

Aia era un șir de cadavre. Toate purtând halate albe, de laborator. Fizicienii zăceau pe podea, fără viață. Peretele din spatele lor era ciuruit de gloanțe și mânjit de sânge.

— Stabiliți-le identitatea, zise comandantul. Căutați-i de acte.

Niște mâini înmănușate se întinseră și începură să verifice corpurile.

— Când s-a întâmplat asta? îl întrebă șeful de la Operațiuni Speciale pe comandantul trupei de elită, cu un ton autoritar.

— Cred că au murit de o zi, poate chiar de mai mult.

Shah își omorâse proprii oameni. Își pierduseră utilitatea. Avea ce-i trebuia. Williams știa asta. Bombele fuseseră asamblate și vândute Al-Qaedei, care se afla acum sub protecția talibanilor.

Acum, Shah doar făcea curățenie.

— Găsiți documentele, ordonă președintele. Avem nevoie de informațiile acelea.

— Da, domnule!

Te rog, Doamne, te rog, Doamne!

— Mai sunt cadavre și aici, se auzi un alt glas. La etaj.

— Și la subsol. Iisuse, e un măcel.

— Aveți grijă la capcane, porunci comandantul în timp ce el și ceilalți întorceau cu susul în jos fabrica, în căutarea documentelor. În căutarea unor computere. A unor telefoane. Căutând orice i-ar fi putut ajuta.

Președintele Williams își cuprinse fața cu mâinile în timp ce se uita la ecrane. Ținea ochii larg deschiși. Începuse să respire rapid.

— Trebuie să aflăm unde au fost trimise bombele, repetă el.

Trecuseră nouăzeci de secunde, și încă nimic.

Două minute și zece secunde. Nimic.

— Nimic deocamdată, raportă comandantul. Mai căutăm. Nici urmă de capcane.

Șeful de la Operațiuni Speciale se întoarse spre președinte.

— E ciudat.

— Dar e de bine, nu?

— Așa cred.

Dar bărbatul părea neliniștit.

— Spune-mi ce e.

— Stau să mă întreb dacă nu cumva persoana care a făcut asta vrea ca oamenii noștri să pătrundă și mai mult în locul ăla înainte să declanșeze capcanele.

— Ce putem face?

— Nimic.

— N-ar trebui să-i avertizăm?

Președintele Williams făcu semn cu capul spre monitor.

— Sunt conștienți de asta.

Cei din Camera de Urgențe își întoarseră figurile grave spre monitoare, privind cum rangerii se afundau tot mai mult în fabrică, în căutarea unor

informații esențiale. Știind foarte bine ce era probabil să-i aștepte.

— Domnule președinte.

Williams tresări, pierzându-și concentrarea, și se uită spre ușa în pragul căreia stătea șeful-adjunct al Statului Major Interarme. Ținea strâns tocul ușii și arăta de parcă s-ar fi îmbolnăvit subit. În spatele lui erau bărbații și femeile care monitorizau ce se întâmpla pe teren.

Williams se ridică. După expresiile lor își dădea seama că veștile nu erau bune.

— Da, generale?

— S-au dus.

— Poftim? întrebă Williams.

— Au murit cu toții. Tot plutonul.

Se lăsă o tăcere mormântală.

— Toți?

— Da, domnule. Au încercat să le țină piept insurgenților, dar erau prea mulți. Se pare că e posibil să fi fost preveniți.

Williams se uită spre șeful de la Operațiuni Speciale, care înmărmurise, apoi își întoarse privirea spre bărbatul de la ușă.

— Continuă, generale, zise președintele, îndreptându-se de spate, pregătit să încaseze încă o lovitură.

Căci încă mult mai am…

— Când a devenit limpede că trupele Pathan și Al-Qaeda o să-i copleșească și că nu mai au cum să scape, căpitanul care comanda operațiunea le-a spus soldaților să se folosească de corpurile teroriștilor la care puteau ajunge ca de niște scuturi și să lupte până la capăt.

— Dumnezeule!

Williams închise ochii, își lăsă capul în jos și încercă să-și imagineze…

Dar nu reuși.

Apoi se îndreptă din nou, trase adânc aer în piept și încuviință dând din cap.

— Mulțumesc, generale. Trupurile lor?

— Am trimis niște elicoptere de asalt să încerce să le recupereze, dar…

Generalul arăta de parcă urma să i se facă rău la propriu.

— Da. Mulțumesc. Vreau o listă cu numele lor.

— Da, domnule.

Aveau timp să jelească mai târziu. Președintele Williams se întoarse la fabrică, unde ceilalți rangeri înaintau tot mai adânc în ceea ce era aproape

cu siguranță o capcană.

Însă aveau nevoie de informațiile acelea.

Care orașe americane stăteau pe niște bombe nucleare gata să explodeze?

———

Betsy controlă toaleta femeilor, apoi încuie ușa.

Erau singure, însă asta nu însemna că nu le putea auzi cineva.

— Ce e? șopti ea. Ce s-a întâmplat?

Ellen stătea pe divanul acoperit cu mătase și se uita la prietena ei, care se așezase lângă ea.

— Pete Hamilton a fost omorât, șopti Ellen. Laptopul, telefonul și hârtiile lui au dispărut.

— Aaa…

Betsy se cocoșă. Parcă fiecare oscior din corp i se dizolvase când își aminti de figura tânărului. Ea îl recrutase. Ea îl convinsese să-i ajute.

Dacă n-ar fi…

— Ultimul mesaj de la el – când l-ai primit? întrebă Ellen.

Betsy se adună și verifică, apoi îi spuse.

— Și nimic altceva? Nicio explicație?

Betsy clătină din cap. Deodată, *HLI* nu mai era o greșeală de scriere absconsă, ci mai degrabă un mesaj urgent din partea unui tânăr care poate că se temea pentru viața lui.

— Dar mai e ceva, spuse Ellen.

Arăta de parcă văzuse o stafie.

— Trupa de diverisune… rangerii…

— Da?

Ellen trase adânc aer în piept.

— Au fost omorâți cu toții.

Betsy se uită la Ellen cu niște ochi mari. Ar fi vrut să-și mute privirea. Să închidă ochii. Să se retragă, măcar câteva minute, în întuneric. Dar n-o putea abandona pe prietena ei, nici măcar o secundă. În loc de asta, se întinse și o apucă pe Ellen de mână.

— Cu toții?

Ellen încuviință dând din cap.

— Treizeci de rangeri și șase piloți de la Operațiuni Speciale. Morți.

— Dumnezeule, oftă Betsy, apoi rosti întrebarea de care se temea: Dar ceilalți? Cei de la fabrică?

— Nicio veste.

Se auzi o bătaie în ușă, iar clanța fu zgâlțâită.

— Doamnă secretar, se auzi glasul unei femei, vă simțiți bine?

— Imediat, răspunse Betsy. Ieșim în curând.

— Aveți nevoie de ajutor?

— Nu, se răsti Betsy, apoi se domoli. Mulțumim. Mai lăsați-ne doar puțin. Probleme la stomac.

Lucru care, acum, era adevărat.

Se uitară amândouă la telefonul pe care îl ținea Ellen în mână. Așteptând, așteptând cu disperare, încă un mesaj de la Casa Albă.

Casa Albă, se gândi Ellen. Ăsta era mesajul de la Boynton. Asta spusese iranianul, agentul dublu, cu limbă de moarte.

— Dă-mi să mai văd o dată mesajul lui Pete Hamilton.

Încă un mesaj de la un om pe cale să moară. Și conștient de asta. Nu scrisese *Casa Albă,* dar ar fi putut foarte bine s-o facă.

HLI

Tocmai atunci pe telefonul lui Ellen apăru un mesaj, marcat „urgent”. De la Casa Albă.

———

Președintele Williams se uita la ecrane în timp ce rangerii din fabrică terminau o a doua inspecție a locului. Apoi se întoarse spre șeful de la Operațiuni Speciale.

— Adu-i acasă.

— Da, domnule.

———

Ellen Adams intră într-o cabină, se lăsă pe genunchi și vomită, în timp ce Betsy se uita nevenindu-i să creadă la cele câteva rânduri de pe telefon, trimise de președintele Williams.

Fabrica e goală. Fizicienii și tehnicienii sunt morți. Niciun document. Niciun computer. Nu știm unde au fost trimise bombele. Există dovezi cum că ar fi fost material fisionabil acolo. Analizăm semnătura radiației. Nu știm nimic despre destinație.

Nimic.

Betsy știa că ar fi trebuit să meargă la Ellen. S-o ajute. Să-i aducă niște comprese reci să-și pună pe față.

Dar nu putea face niciun gest – reuși, într-un târziu, doar să închidă ochii. Îi acoperi cu mâinile, care-i tremurau, și își simți obrajii umezi sub palme.

Pete Hamilton era mort. Rangerii trimiși ca diversiune erau morți.

Fizicienii erau morți, iar fabrica era goală.

Totul fusese în zadar.

Tot nu aveau nicio idee, absolut nicio idee, unde fuseseră plantate bombele nucleare. Și nici când aveau să explodeze. Știau doar că avea să se întâmple în curând.

Capitolul 37

— Doamnă secretar?

De data asta vocea de la ușă îi aparținea agentului Kowalski, șeful echipei de securitate a lui Ellen.

— Aveți nevoie de ajutor?

— Nu, nu. Mulțumesc. Încă o clipă. Ne dăm cu niște apă pe față.

Ceea ce și făcuseră, dar Ellen lăsase apa să curgă ca să acopere ce urma să-i spună lui Betsy.

— Cred că știu ce voia să spună Pete Hamilton, șopti ea.

— Poftim?

— Mesajul. *HLI.*

— Deci n-a tastat greșit, din cauză că intrase în panică?

— Nu cred. Cu mai mulți ani în urmă, când a venit Dunn la putere, Alex Huang a venit la mine.

— Corespondentul tău principal de la Casa Albă, zise Betsy.

— Corect. Auzise ceva de la unii dintre conspiraționiștii marginali de pe net. Aluzii vagi la o cameră de pe net, un site numit HLI. Îl verificase și trăsese concluzia că HLI era ori o glumă, ori visul extremiștilor de dreapta. Niște fantezişti. Oricum, nu exista.

— Ești sigură că era HLI? Cum poți să-ți amintești asta după atâția ani?

— Din cauza a ce însemna HLI. Din cauza a ce putea deveni povestea, dacă s-ar fi dovedit că era adevărată.

— Ce însemna?

— „Informator de rang înalt”[{20}]. La Casa Albă.

— Dar ăsta e rodul imaginației cuiva, nu? Un oficial de rang înalt fictiv care cu ce se ocupă, scurge informații secrete extremiștilor de dreapta? întrebă Betsy. Asta-i Zona 51? Extratereştri printre noi. Vaccinuri cu dispozitive de localizare. Finlanda nu există. Genul ăsta de chestii? Inventau chestii și le puneau pe seama informatorului?

— Asta a crezut și Huang la început. Niște ciudățenii, dar probabil inofensive. A ajuns până într-acolo încât să-i pună lui Pete Hamilton o întrebare în sensul ăsta la o ședință de la Casa Albă. Pete a negat că ar ști ceva, iar Huang a hotărât că nu era decât o vizuină de iepure conspiraționistă în care puteai să te pierzi la nesfârșit. Dar eu l-am rugat să

mai insiste puțin.

— De ce?

— Pentru că majoritatea vizuinilor de iepure au un capăt, însă asta mergea mai departe de atât.

— În dark web.

— Nu știu.

— Dar Alex Huang s-a oprit până la urmă?

O amuzase mereu faptul că jurnaliștii care scriau despre guvern erau numiți „corespondenței", ca și cum ar fi fost trimiși în cine știe ce țară străină. Dar acum înțelegea de ce. Chiar era o țară în interiorul unei țări, cu propriile reguli, propria gravitație și propria atmosferă sufocantă. Cu propriile limite și hotare schimbătoare.

— Da. N-a putut să ajungă prea departe. Iar asta i s-a părut cel mai ciudat. Majoritatea celor care fac negoț cu teorii ale conspirației vor cât mai multă publicitate. Vor ca „secretul" lor să fie răspândit în lung și-n lat. Însă cei care știau despre HLI nu voiau asta. De fapt, păreau disperați să pună batista pe țambal.

— O mare tăcere, spuse Betsy.

Ellen aprobă dând din cap.

— Până la urmă n-a mai căutat, și și-a dat demisia la scurt timp după aceea.

— Unde s-a dus? La un alt ziar?

— Nu, cred că s-a mutat în Vermont. Poate la un ziar de acolo. O viață mai liniștită. Te consumă să fii corespondent la Casa Albă.

— Ok. O să încerc să dau de el.

— De ce?

— Pentru că vreau să continui ce făcea el. Dacă HLI ăsta chiar există și e implicat, trebuie să aflăm. De dragul lui Pete.

Betsy simțea o datorie față de tânăr.

— Bine, dar nu tu, spuse Ellen. O să pun pe altcineva să se ocupe.

— De ce nu eu?

— Pentru că Pete Hamilton s-a omorât singur punând întrebări.

— Și crezi tu, drăguță, că dacă bombele alea explodează n-o să fim cu toții puși la zid? întrebă Betsy. O să cercetez eu. Care ziceai că sunt inițialele alea?

Ellen zâmbi ușor.

— Ești zuză rău de tot.

Opri robinetele.

— Gata?

— La zidul spart să dăm iureș iar[{21}], draga mea, zise Betsy, verificându-și rujul în oglindă.

Ieșiră împreună din toaletă și dădură cu ochii de figura mânioasă a prim-ministrului pakistanez.

Ali Awan stătea în holul superb decorat cu mâinile la spate. Toți invitații de la cină erau înșirați în spatele lui, inclusiv cvartetul de coarde.

Cu toții îi aruncau priviri urâte lui Ellen Adams.

— Doamnă secretar, când aveați de gând să-mi spuneți și mie?

Ridică telefonul, pe care tocmai primise un mesaj despre adevărata natură a raziei trupelor speciale din noaptea aceea.

Ellen se săturase până peste cap.

— Dumneavoastră când aveați de gând să-mi spuneți, domnule prim-ministru?

Dacă el era furios, ea luase foc.

— Da, în seara asta trupele noastre speciale au intrat în luptă împotriva talibanilor și Al-Qaedei la Bajaur, plătind un preț teribil, în timp ce un alt detașament a atacat fabrica de ciment abandonată. N-au fost englezii, am fost noi. Și da, operațiunea s-a desfășurat adânc în teritoriul pakistanez. Și știți de ce?

Făcu doi pași spre el și trebui să-și adune toate puterile ca să nu-l apuce de kurta lui brodată.

— Pentru că acolo sunt teroriștii. Și de ce sunt acolo? Pentru că le-ați oferit adăpost. Ați permis inamicilor Occidentului, ai Statelor Unite, să opereze în interiorul țării dumneavoastră. De ce nu v-am spus despre raziile din seara asta? Pentru că nu putem avea încredere în dumneavoastră. Nu doar că ați permis Al-Qaedei să funcționeze din baze aflate pe teritoriul Pakistanului, dar i-ați dat voie lui Bashir Shah să folosească o fabrică abandonată ca să-și construiască armele. Dumneavoastră.

Făcu încă un pas spre el, făcându-l să se retragă.

— Sunteți.

Încă un pas.

— Responsabil.

Acum aproape că se lipise de el și îi privea de jos în sus chipul pe care sclipeau broboane de sudoare.

— Și noi cum ar trebui să avem încredere în dumneavoastră? zise el,

adunându-se. Ați mințit, doamnă secretar. Ați venit aici numai ca să ne distrageți atenția.

— Bineînțeles. Și aș face-o din nou.

— Ați încălcat onoarea noastră națională.

Se aplecă și mai aproape de el și îi șopti:

— Ducă-se dracu' onoarea voastră. Treizeci și patru de membri din trupele noastre speciale și-au pierdut viața în seara asta, încercând să prevină o catastrofă pe care voi ați permis-o.

— Eu…

Prim-ministrul fusese prins pe picior greșit, și la propriu, și la figurat.

— Dumneavoastră ce? Nu știați? Sau nu voiați să știți? Când i-ați dat drumul lui Shah, ce credeați că o să se-ntâmple?

— N-am…

— N-ați avut de ales? Faceți mișto de mine? Marea națiune a Pakistanului a capitulat în fața unui american nebun?

— În fața unui președinte american.

— Și cum o să-i explicați asta actualului președinte american?

Ellen îi aruncă o privire urâtă.

Prim-ministrul Awan arăta ca după bombardament. Căzuse de pe frânghia pe care făcea echilibristică, dar mai rămăsese prins de ea cu o mână. Se ținea cu toate puterile. Atârna deasupra unui abis.

— Veniți cu mine.

Ellen îl înșfacă de braț și practic îl împinse în toaleta femeilor. Betsy veni în urma lui și încuie ușa înainte să mai poată intra altcineva.

— Domnule prim-ministru! strigă șeful pazei. Dați-vă deoparte.

— Nu! se auzi vocea lui Awan. Stai. Nu sunt în pericol.

Se uită la Ellen.

— Nu-i așa?

— Dacă ar fi după mine… începu Ellen apoi oftă prelung. Uitați ce e, am nevoie de informații. Shah a angajat specialiști în fizica nucleară care să-i construiască bombe și s-a folosit de fabrica din Bajaur.

— Bombe?

Ellen îl studie cu privirea. Oare era posibil ca Dr. Awan chiar să nu știe nimic? Dacă se lua după expresia dezgustată de pe chipul lui, probabil că nu știa. Poate că descoperiseră, în sfârșit, o limită morală pe care nu voiau s-o depășească.

— În fabrică am găsit urme de material fisionabil.

— Materiale nucleare?

Încerca să priceapă situația. Expresia de pe chipul lui trecuse de la dezgust la groază.

— Da. Ce știți despre asta?

— Nimic. Dumnezeule…

Se întoarse cu spatele la ea și începu să bată în lung și-n lat spațiul luxos, ocolind pernele acoperite în mătase. Își ținea mâna pe frunte.

— Haideți, ceva trebuie să știți, zise Ellen venind în urma lui. Serviciul nostru de informații ne spune că bombele au fost vândute către Al-Qaeda și că au fost livrate deja la țintă.

— Unde?

— Asta-i problema.

Ellen întinse brațul și îl opri pe Awan, apoi îl întoarse cu fața spre ea.

— Nu știm. Știm doar că se află în trei orașe americane. Trebuie să aflăm locația exactă și când o să explodeze. Trebuie să ne ajutați, domnule prim-ministru, altfel să mă ajute Dumnezeu…

Prim-ministrul Awan începuse să respire sacadat, abia perceptibil, iar lui Betsy îi era teamă ca nu cumva să leșine din clipă-n clipă.

Era limpede că, deși poate bănuise o parte din lucrurile acelea, amănuntele îl zguduiseră.

Se așeză greoi pe un divan.

— L-am prevenit. Am încercat să-l previn.

— Pe cine?

Ellen se așeză pe divanul alăturat și se aplecă în față.

— Pe Dunn. Însă consilierii lui au fost de neclintit – Dr. Shah trebuia eliberat.

— Care consilieri?

— Nu știu. Tot ce știu e că i-a ascultat pe ei și nu s-a lăsat convins.

— Generalul Whitehead?

— De la Statul Major Interarme? Nu, el s-a opus.

Dar era și normal să se opună, își zise Betsy – oficial. Se gândi la Pete. La entuziasmul lui, amestecat cu groază, când descoperise documentele îngropate în arhivele private care arătau spre Șeful Statului Major Interarme.

Whitehead să fi fost HLI? El trebuia să fie. Dar exista o șansă să nu acționeze de unul singur. El era Pentagonul. Dar dacă mai era cineva, chiar din Casa Albă?

— Unde e Shah acum? ceru Ellen să afle.

— Nu știu.

— Dar cine știe?

Pauză.

— Cine știe? întrebă Ellen pe un ton autoritar. Ministrul dumneavoastră al apărării?

Dr. Awan plecă privirea.

— E posibil.

— Aduceți-l aici.

— Aici?

Se uită împrejur, prin toaleta femeilor.

— În biroul dumneavoastră, atunci. Oriunde. Dar repede.

Awan își scoase telefonul și formă numărul. Sună. Și sună. Și sună.

Prim-ministrul se încruntă. Trimise un sms, după care apelă un alt număr.

— Găsiți-l pe generalul Lakhani. Acum.

Între timp, Ellen îi trimise un mesaj președintelui Williams în care îi sugera ca Tim Beecham să fie chemat înapoi de la Londra.

Primi imediat un răspuns. Beecham avea să fie adus la D.C. într-un avion militar.

Și vreau ca și tu să vii aici, îi scria președintele.

Ellen făcu o pauză înainte să-și compună mesajul. *Mai dați-mi câteva ore, vă rog. E posibil să găsesc răspunsuri aici.*

Apăsă pe „trimite”, iar răspunsul lui veni în câteva secunde.

Ai la dispoziție o oră, după care vreau să te urci în Air Force Three.

Ellen își lăsă telefonul deoparte, apoi cumpăni puțin. Mai avea o întrebare.

Explozibilii folosiți să-i omoare pe fizicieni?

Ruseşti.

Se uită la prim-ministrul Awan și întrebă:

— Cât de tare sunt implicați rușii în Pakistan?

— Deloc.

Îl cântări din priviri. Iar el făcu același lucru. Cumva, calmul secretarului Adams îi crea o imagine mai neliniștitoare decât atunci când striga.

Și unde dracului era generalul Lakhani? El îi vârâse în asta; el ar fi trebuit să fie cel care încasa furia ei.

— Știu că m-ați crezut o idioată incompetentă pe care o puteți manevra, îl luă ea prin surprindere.

— Chiar ați creat această impresie, doamnă secretar. În mod intenționat, îmi dau acum seama.

— Știți ce părere mi-am făcut despre dumneavoastră?

— Că sunt sunt un idiot incompetent pe care-l puteți manevra?

Ascultându-i, Betsy își zise că era greu să nu-l placi pe bărbatul acela. Mai greu, însă, era să ai încredere în el.

— Puțin, da, poate, recunoscu Ellen. Dar mai ales mi-am spus că sunteți un om bun pus într-o situație imposibilă. Și încă sunt convinsă de asta. Dar a venit ziua răfuielii. Trebuie să alegeți. Acum. Noi sau jihadiștii? Sunteți de partea teroriștilor sau a aliaților dumneavoastră?

— Dacă vă aleg pe voi, Ellen, dacă vă ajut pe voi…

— Ai putea deveni următoarea lor țintă. Știu asta.

Îl privi cu o urmă de simpatie.

— Dar dacă îi alegi pe teroriști, până la urmă tot o să te omoare, după ce n-o să mai fi util. Și ți-o spun eu, Ali, că ești la limită. După seara asta, e posibil chiar să fi păşit dincolo de ea. Se pare că Shah face curat, iar acum tu faci parte din resturi. Singura ta speranță e să ne ajuți să-l găsim.

Îl privi cum se chinuie să ia o decizie.

— Chiar vrei ca Pakistanul să cadă în mâinile unor teroriști și nebuni? În mâinile rușilor?

Regi și oameni disperați, își zise Betsy. Numai că, acum, ei erau cei disperați.

— Nu știu unde e Shah, chiar nu știu, spuse Awan. E posibil ca generalul Lakhani să vă poată spune, dar mă îndoiesc că o s-o facă. M-ai întrebat despre ruși. Nu sunt aliații noștri, dar anumite elemente din Pakistan sunt asociate cu mafia rusească.

— Printre care și generalul Lakhani?

Prim-ministrul părea profund mâhnit și încuviință dând din cap.

— Așa cred.

— Face trafic de arme între mafia rusească și Shah?

Aprobare.

— Face trafic și cu material fisionabil?

Aprobare.

— Și de la Shah la Al-Qaeda?

Aprobare.

— Și le garantează un adăpost teroriștilor.

Aprobare.

Ellen aproape că-i ceru socoteală lui Awan pentru că nu pusese capăt situației, dar nu era momentul potrivit. Dacă reușeau să supraviețuiască, era hotărâtă să-i ceară mai târziu. Dar în același timp știa că guvernul american se strecurase în pat cu tot felul de diavoli de-a lungul istoriei. Uneori era un rău necesar. Și arareori era un târg echitabil.

Sub privirile secretarului Adams, prim-ministrul Ali Awan luă o hotărâre. Dădu drumul frânghiei și intră în cădere liberă.

— Dacă Bashir Shah a pus mâna pe material fisionabil, spuse el, înseamnă că are o legătură la cel mai înalt nivel al mafiei rusești.

— Și cine ar fi legătura asta?

Când Awan ezită, Ellen îi șopti:

— Ai ajuns până aici, Ali. Mai fă un pas.

— Maxim Ivanov. Nimeni nu recunoaște asta, dar nimic nu se întâmplă fără să-și vâre coada președintele Rusiei. Nimeni n-ar putea pune mâna pe armele alea, pe materialul fisionabil, fără acordul lui. A făcut miliarde.

Ellen avusese bănuielile ei, ba chiar însărcinase o echipă de investigație de la unul dintre ziarele ei să cerceteze legătura lui Ivanov cu mafia rusească, dar după optsprezece luni de încercări nu ajunseseră nicăieri. Nimeni nu voia să vorbească. Iar cei care ar fi putut să vorbească dispăruseră.

Președintele rus îi crease pe oligarhi. Le dăduse averi și putere, îi controla. Iar ei controlau mafia.

Mafia rusească era firul care unea toate elementele. Iranul. Pe Shah. Al-Qaeda. Pakistanul.

Se auzi un bipăit când sosi un alt mesaj marcat cu roșu. De la președintele Williams.

Materialul fisionabil detectat în fabrică fusese identificat drept uraniu-235. Extras din Uralii de Sud și a cărui lipsă fusese raportată de comitetul ONU de supraveghere a armelor nucleare cu doi ani înainte.

Ellen procesă informația, apoi, adunându-și curajul, trimise un răspuns.

Însă mai avea o întrebare pentru prim-ministrul Awan.

— Inițialele HLI vă spun ceva?

— HLI? Îmi pare rău. Nu.

Secretarul Adams se ridică în picioare. Îi mulțumi și plecă dar, înainte să iasă, îl rugă să nu spună nimănui despre ce vorbiseră.

— Stați liniștită. N-o să spun.

Asta, Ellen putea să creadă.

———

În Biroul Oval, președintele Williams se uită la telefon și murmură:

— Rahat.

Noaptea aceea groaznică tocmai se înrăutățise.

Conform mesajului primit de la secretarul lui de stat, era probabil ca mafia rusească să fie implicată în complot. Asta însemna că, probabil, și președintele Rusiei era implicat.

Doug Williams nu avea nicio îndoială că se afla deasupra unei bombe nucleare. Și era îngrozit. La fel ca toți oamenii, nu voia să moară.

Însă, mai mult decât atât, nu voia să dea greș.

Dăduse ordin să fie evacuată Casa Albă și să rămână numai membrii esențiali ai staff-ului.

Specialiștii căutau acum urme de radiații de la uraniul-235, dar președintele Williams știa că există metode de a le masca. Și știa că în Casa Alba existau foarte multe locuri în care puteau fi ascunse lucruri.

O bombă murdară, dacă într-adevăr asta era, putea încăpea într-o servietă. Iar serviete existau destule în clădirea aceea nesfârșită.

William se uită din nou la mesajul de la Ellen Adams.

Nu se întorcea la Washington. Nu încă. În loc de asta, urma să zboare cu Air Force Three la Moscova. Și îl întreba dacă nu cumva putea să-i aranjeze o întâlnire cu președintele Rusiei.

Preț de un moment scurt, președintele Williams luă în calcul varianta că trădătorul din rândurile lor era secretarul de stat. Că acela era motivul pentru care se îndepărta cât putea de mult de bombele nucleare.

Însă alungă repede gândul. Era conștient că acela era unul dintre pericole. Că, în starea de panică, era posibil să se întoarcă unii împotriva altora. Să se bănuiască unii pe alții.

Dacă voiau să reușească trebuiau să rămână uniți.

Poate că el stătea pe o bombă nucleară, dar nici Ellen Adams n-o ducea mai bine. Secretarul lui de stat se îndrepta spre o confruntare cu Ursul Rus.

Cum era mai bine să mori? Incinerat sau sfârtecat?

Își încrucișă brațele pe biroul Resolute și își sprijini capul pe ele. Închise ochii numai o clipă și își închipui o pajiște cu flori de pădure și un heleșteu scânteind în lumina soarelui. Golden retriever-ul lui, Bishop, țopăia după fluturi pe care n-avea nicio șansă să-i prindă.

Apoi Bishop se opri și se uită la cer. Unde tocmai apăruse un nor în formă de ciupercă.

Președintele Williams ridică fruntea, se șterse pe față cu mâinile, și dădu un telefon la Moscova.

Doamne, își zise, *ajută-mă să nu fac o greșeală acum.*

În drum spre aeroport, Ellen își vârî mâna în buzunarul sacoului ca să-și scoată telefonul. Era un gest reflex. Tot uita că, de fiecare dată după ce îl folosea, i-l dădea șefului corpului ei de securitate.

Dar…

— Ce-i asta?

— Ce anume? întrebă Betsy.

Era deopotrivă tensionată și extenuată. Epuizată. Se întrebă cât mai trebuiau să continue în ritmul acela.

Apoi se gândi la Pete Hamilton. Și la rangerii de pe platou.

Mai mult, atât cât era necesar – ăsta era răspunsul.

Ellen ținea un bilețel între degetul mare și cel arătător.

— Steve?

El se întoarse din scaunul din față.

— Da, doamnă secretar?

— Ai vreun săculeț cu probe?

Tonul vocii ei îl făcu să se uite mai îndeaproape la ea, apoi la ce ținea în mână. Întinse mâna într-un compartiment dintre scaune și scoase o punguță.

Ea lăsă biletul să cadă în săculeț, dar nu înainte ca Betsy să facă o poză mesajului de pe el, scris cu grijă, elegant:

310 1600.

— Ce înseamnă asta? întrebă Betsy.

— Nu știu.

— De unde a apărut?

— Era în buzunarul meu.

— Da, dar cine l-a pus acolo?

Ellen tot rememorase întâlnirea din seara aceea. Biletul nu era acolo când își pusese sacoul, în Air Force Three, în urmă cu ceea ce acum părea o veșnicie. Oricine putea să i-l fi strecurat în buzunar după aceea. Cu toate că majoritatea mesenilor păstraseră o distanță respectuoasă față de ea. Nu credea că prim-ministrul Awan sau că ministrul de externe se apropiaseră suficient de mult.

Și nici generalul Lakhani.

Atunci, cine?

Își aminti de o pereche de ochi. Ochi căprui, profunzi. Și o voce cu un

vag accent, pe care o auzise când bărbatul se aplecase. Se aplecase atât de mult că îi simțise colonia.

Iasomie.

„Salata dumneavoastră, doamnă secretar”.

Și apoi dispăruse. Nu mai apăruse pe tot parcursul cinei.

Dar fusese acolo îndeajuns de mult încât să-i strecoare biletul acela în buzunar. Era sigură de asta.

Și mai era sigură de ceva.

— A fost Shah.

Vocea abia dacă i se auzi.

— Shah?

Betsy se trezise de-a binelea.

— A pus pe cineva să ți-l dea? Cum a făcut cu florile?

— Nu, vreau să spun că a fost Shah în persoană. Chelnerul care mi-a dat salata. A fost Shah.

— A fost aici în seara asta? Dumnezeule, Ellen!

— Repede, Steve, am nevoie de telefon.

Imediat ce i-l dădu, ea sună.

— Aici secretarul Adams. Faceți-mi legătura cu oricine e la biroul de informații.

După un minut chinuitor în care se văzu silită să-l convingă pe operatorul din tura de noapte de la ambasada americană din Islamabad că e cu adevărat Secretatul de Stat, Ellen închise în cele din urmă și îl sună direct pe ambasador.

— Am nevoie de adresa lui Bashir Shah, spuse ea. Și vreau ca agenți de la securitate și servicii să se întâlnească cu mine la casa lui imediat. Înarmați complet.

— Da, mormăi el, luptându-se cu un somn profund. Numai o clipă, doamnă secretar. Vă fac rost de adresă.

Reuși, iar în câteva minute se aflau într-o suburbie înfrunzită din Islamabad. În timp ce-i așteptau pe membrii personalului de la ambasadă, Betsy începu să-l urmărească pe Alex Huang, fostul corespondent la Casa Albă care-l descoperise pe HLI.

Ellen mai dădu un telefon, de astă dată prim-ministrului Awan, aducându-i la cunoștință ce se întâmplase.

— Dr. Shah a fost aici în seara asta? întrebă năuc prim-ministrul. Probabil generalul Lakhani a aranjat așa lucrurile. L-am văzut stând la

glume cu chelnerul și am intrat la întrebări…

— La fel și eu. Vreo veste despre general?

— Nu. Îl căutăm. E posibil să fie cu Shah.

— Am permisiunea dumneavoastră să intru în locuința lui Shah?

— O să intrați oricum, nu-i așa? întrebă el.

— Absolut. Dar vă ofer ocazia să faceți gestul cuvenit.

— Bine. Aveți permisiunea mea, cu toate că nu sunt sigur că tribunalele noastre ar fi de acord că am această autoritate.

Făcu o pauză.

— Însă vă mulțumesc că aveți încredere în mine.

Nu avusese încredere în el întru totul. Nu încă. Dar acum își luă inima-n dinți.

— Numerele „310 1600" vă spun ceva?

El le repetă și rămase puțin pe gânduri.

— 1600 nu cumva e adresa Casei Albe?

Ellen se albi la față. Cum de nu pricepuse asta? Pennsylvania Avenue, numărul 1600.

— Ba da.

Dar ce puteau însemna celelalte numere? *310.* Era o oră? Oare bomba de la Casa Albă era plănuită să explodeze la ora 3:10 dimineața?

— Trebuie să închid.

— Mult succes, doamnă secretar.

— Și dumneavoastră, domnule prim-ministru.

După ce închise, îi relată lui Betsy părerea lui Awan despre numere.

— Da, ar putea fi asta, fu de acord Betsy. Una dintre bombe e în Casa Albă. Asta am bănuit și noi. Dar dacă sunt trei bombe, de ce te-ar avertiza Shah în privința uneia dintre ele? Cred că e mai simplu de atât. Cred că sunt la fel ca și celelalte.

— Care celelalte?

— Autobuzele. Numerele pe care le-a primit și înțeles ofițerul tău de la externe.

Ellen se uită cu mai multă atenție la cifre.

— Autobuze? Al-Qaeda a pus bombele în niște autobuze cu numărul 310 undeva prin State și vrea să le detoneze la ora 16?

— Patru după-amiaza. Cred că da. Să presupunem că exploziile de la Londra, Paris și Frankfurt nu au fost menite să-i omoare fizicienii trimiși ca diversiune, ci au fost doar un fel de test.

— Dar n-avem nicio șansă să ne dăm seama care orașe, spuse Ellen. Ora patru după amiaza? Dar pe ce fus orar?

Betsy se uită intens la bilet. Și observă ceva.

— Ellen, nu e *310*. E *3* – spațiu – *10*. Sunt trei autobuze numărul 10 care o să explodeze la ora patru după-amiaza, pe oricare fus orar s-ar afla.

— Dar nici asta n-are sens, zise Steve, care se întoarse spre ele de pe scaunul din față. Îmi pare rău, n-am cum să nu ascult ce vorbiți.

Era alb la față, în mod limpede șocat de ce auzea.

— Dacă știm că există bombe murdare în trei autobuze numărul 10 undeva în State, n-ar trebui decât să trimitem un avertisment fiecărei companii de transport să le oprească și să le cerceteze. N-ar fi ușor, dar am putea s-o facem. Și avem timp.

Ellen oftă din toți rărunchii.

— Ai dreptate. N-are cum să fie asta.

Se concentrară din nou asupra numerelor. Ochii încețoșați, lipsiți de somn, ai lui Ellen nu observaseră micul spațiu dintre ele, dar era acolo. Odată ce-l vedeai, era imposibil să nu-ți iasă în evidență.

3 10 1600.

Însă tot n-aveau nicio idee ce însemna asta. Motiv pentru care era cu atât mai important să-l găsească pe Shah.

Privind spre casa întunecată, Ellen simți un fior de groază prin tot corpul, întinzându-se ca o apă rece ca gheața. I se târa spre gură, spre nas. Îi era teamă că situația o depășea până peste cap.

Nu știa. Nu știa. Nu știa ce însemna mesajul acela.

Puteau fi autobuze. Sau putea fi vorba despre Casa Albă.

Sau puteau fi numere aleatorii. Bashir Shah care voia să se joace cu mintea ei. Care o silea să-și piardă timpul prețios.

Un singur lucru știa Ellen, că era mult prea obosită ca să-și dea seama de una singură, chiar presupunând că în condiții normale ar fi reușit. Nu observase spațiul dintre numere – oare ce altceva nu mai observa?

— Trimite-mi poza pe care ai făcut-o.

După aceea, Ellen o redirecționă.

— Președintelui? întrebă Betsy.

— Nu. La fel ca noi, nici el n-are cum să-și dea seama, iar dacă există într-adevăr un HLI atunci nu putem risca să mai vadă cineva din Casa Albă mesajul. I l-am trimis persoanei care a spart primul cod.

Apoi îi trimise, într-adevăr, un mesaj lui Doug Williams, în care îl

avertiza că, dacă exista o bombă nucleară la Casa Albă, era posibil să fie programată să explodeze la ora trei și zece în dimineața aceea.

———

Williams se uită la ceas.

Era puțin trecut de ora opt seara. Asta însemna că aveau la dispoziție șapte ore.

Capitolul 38

Gil și Anahita se aventuraseră în micul oraș și găsiseră mâncare și apă îmbuteliată, cu care se întorseseră la ceilalți.

Vorbiseră tot timpul drumului spre și dinspre oraș, când căraseră mâncarea aromată în rucsaci cu șiret.

Începuseră nesiguri, povestindu-și unul altuia ce li se întâmplase în ultimele douăzeci și patru de ore.

Anahita îl ascultă pe Gil cu luare-aminte când îi descrise întâlnirea cu Hamza și încercarea lui Akbar de a-l ucide. Îi puse întrebări și îl compătimi. Îi sorbea fiecare cuvânt. Apoi fu rândul lui s-o întrebe pe ea prin ce trecuse.

Anahita îl cunoștea suficient de bine încât să știe că era o întrebare pusă din politețe. Un *quid pro quo*. Nimic mai mult. Mama ei îi spusese de multe ori că oricine poate pune prima întrebare, dar că a doua și a treia sunt cele care chiar contează.

În perioada cât fuseseră împreună, atunci când rămâneau întinși în pat după ce făceau dragoste, Gil o întrebase de multe ori cum îi fusese ziua. Însă rareori mai rostea și a doua întrebare, iar pe a treia – niciodată. Iar dacă părea cumva interesat de cum își petrecuse ea ziua, o întrebase arareori – dac-o făcuse vreodată – cum se simțea.

Ana se obișnuise cu interesul lui limitat față de ea. Învățase și să nu ofere de bunăvoie informații personale, oricum nu cuiva căruia nu-i păsa. Și totuși, îi era imposibil să nu țină la el. Asemenea lui Othello, nu iubea cu înțelepciune, ci iubea prea bine.[22]

Însă Othello chiar fusese iubit la rândul lui. La el tragedia era faptul că nu știuse asta.

În timp ce merseseră pe străduțele întunecoase ale micului oraș pakistanez, învăluiți în parfumul cald al mâncării condimentate, îi dăduse lui Gil răspunsuri cât se poate de superficiale. Titlurile de-o șchioapă, cum s-ar spune. Exact ce i-ar fi zis oricui altcuiva. Atât. Nu suficient cât să-i arate adevăratele ei gânduri și sentimente.

Însă ușa nu era încuiată. Ea doar aștepta de partea cealaltă, tânjind să-l primească înăuntru. Cheia ar fi fost să pună și a doua întrebare. A treia l-ar fi făcut să treacă pragul locului în care își ținea ea inima.

— Trebuie să fi fost cumplit, spuse Gil când Anahita termină de povestit,

apoi se cufundă în tăcere.

Fără voia ei, Anahita aşteptă. Un pas. Doi. Trei paşi de-a lungul aleii, fără să scoată niciun sunet.

Simţi cum Gil o apucă de mână. Ştia ce însemna asta. Preludiul pentru un moment de intimitate pentru care nu luptase şi pe care nu-l mai merita pur şi simplu. Se opri o clipă simţind atingerea caldă, familiară, a pielii lui. Simţind-o, doar pentru o clipă, în aerul fierbinte şi lipicios al nopţii, înăuntrul ei.

Apoi îi dădu drumul.

Fu pe punctul să spună ceva, însă chiar atunci primi un mesaj pe telefon.

— E de la mama. Bashir Shah i-a lăsat un bilet cu nişte numere. Vrea să te uiţi tu, să vezi ce înţelegi.

— Eu?

— Pare să fie un cod. L-ai spart pe cel dinainte, şi mama crede că poţi să-l descifrezi şi pe ăsta.

— Dă-mi să văd.

Când întoarse telefonul spre ea zise:

— Ana…

— Lasă-mă să-l citesc, spuse ea pe un ton profesional.

Repezit.

3 10 1600.

Ochii ei tineri văzură imediat spaţiul dintre cifre. Tânărul ofiţer era acum în totalitate absorbit de misiunea pe care o avea.

De data asta nu avea să se mai mişte atât de încet. Îi luase mult prea mult să înţeleagă importanţa mesajului de la verişoara ei, Zahara, şi apoi încă şi mai mult ca să-şi dea seama ce însemna.

Întârzierea îi costase viaţa pe mai bine de o sută de oameni. Nu avea să se întâmple din nou. N-avea să se lase distrasă. Pe tot drumul până la ascunzătoare învârti în minte numerele.

3 10 1600.

Când ajunseră, scrise şirul de cifre pe nişte bilete şi dădu fiecăruia câte unul.

— Bashir Shah le-a trimis, explică ea. Trebuie să ne dăm seama ce înseamnă.

— E despre bombele murdare? întrebă Katherine.

— Mama ta aşa crede.

În timp ce împărţeau mâncarea şi stăteau cu capetele aplecate deasupra

mesei luminate de lămpi cu gaz, jonglau cu idei și gânduri. Speculau.

1600. Casa Albă?

Trei autobuze cu numărul 10?

Nu le luă mult timp să ajungă la aceleași teorii ca secretarul Adams. Printre care și varianta ca numerele să fie o aiureală, o glumă a unui nebun. Însă trebuiau să plece de la premisa că înseamnă ceva.

Gil îi aruncă Anei o privire pe deasupra mesei. Avea figura luminată de flacăra gingașă. Ochii îi erau strălucitori, inteligenți. Era complet absorbită.

Pe drum încoace voise, tânjise, s-o întrebe despre momentul în care își văzuse părinții interogați.

Despre când se trezise singură în Teheran. Unde fusese arestată. Ce se întâmplase, cum se simțise.

Când ea îi descrisese, în câteva fraze scurte, atacul din peșteri, el simțise că leșină la gândul că ar fi putut s-o piardă.

Voise s-o întrebe ce se întâmplase după aceea. Și după aceea. Și după aceea. Voise să se așeze pe un prag și s-o asculte. La nesfârșit. Să se piardă în lumea ei. Să se regăsească în lumea ei.

În schimb, rămăsese tăcut.

Tatăl lui îi inoculase ideea că e nepoliticos să pui întrebări personale, cu excepția situației în care făcea cercetări pentru un articol. În calitate de jurnalist. Însă pe prieteni, și mai ales pe prietene, trebuia să-i aștepte să se deschidă. Întrebările puteau fi luate drept o încălcare a intimității, spunea tatăl lui. Putea fi interpretate drept o curiozitate necuviincioasă.

Însă exista un motiv pentru care mama lui divorțase. Și exista un motiv pentru care tatăl lui trecuse prin mai multe relații eșuate.

Și exista un motiv pentru care mama lui se măritase cu Quinn Adams. Care o întreba cum se simte. Și care asculta răspunsul. Și care punea mai multe întrebări. Nu pentru că era curios, deși probabil era, ci pentru că îi păsa.

În loc să vorbească, Gil îi comunicase faptul că ține la ea în singurul mod pe care-l cunoștea. O luase de mână. Dar ea se retrăsese. Într-o mare de tăcere.

———

Două SUV-uri se opriră lin în spatele mașinii secretarului Adams, iar din ele se dădură jos niște agenți îmbrăcați în echipament de asalt.

După ce, ținând armele pregătite, le verificaseră identitatea, agenții din corpul de securitate deschiseseră portierele, iar Ellen și Betsy ieșiră la

rândul lor din vehicul.

— Știți a cui e casa asta? întrebă Ellen.

— Da, doamnă secretar. A doctorului Bashir Shah, spuse agentul care comanda. Am ținut-o sub supraveghere până acum. Nici urmă de el.

— Da, ei bine, avem motive să credem că se află în Islamabad. Trebuie să-l găsim și să-l săltăm, în viață.

Îi susținu privirea agentului.

— În viață.

— Înțeleg.

— Cunoașteți planul locului?

— Da. L-am studiat, în ideea că într-o bună zi s-ar putea să fim nevoiți să pătrundem.

Ellen dădu admirativ din cap.

— Bine.

Se uită la clădirea întunecată.

— S-ar putea ca înăuntru să existe documente importante. Documente care să ne spună ceva despre următoarea lui țintă.

— Următoarea?

— El e vinovat de atentatele de la Londra, Paris și Frankfurt. Și credem că a mai plantat niște bombe. Trebuie să aflăm unde.

Agentul trase adânc aer în piept. Dintr-o razie în casa unui fizician important și arestarea lui, misiunea se transformase brusc în ceva mult, mult mai grav.

— Nu putem să anunțăm că am sosit și să cerem voie să intrăm, zise secretarul Adams. Nu putem risca să ardă documentele. Trebuie să-l luăm cu totul prin surprindere.

— Asta e specialitatea noastră, doamnă.

Se uită la pereții înalți.

— Bănuiesc că e păzită.

— Așa cred. Va fi o problemă?

— Nu, doamnă. Noi ne așteptăm mereu la tămbălău.

— Tămbălău cu T mare. Vin cu voi, spuse ea.

— Nu prea cred, răspunse el, chiar când Steve Kowalski spuse „nu”.

— Nu mă amestec, trebuie doar să caut documentele acelea.

— Nu, nu vă pot permite. Nu doar pentru siguranța dumneavoastră, doamnă secretar, dar o să ne încurcați. O să puneți în pericol toată misiunea.

— Nu voiam să spun că o să conduc eu atacul.

Se întoarse spre șeful pazei.

— Uite ce e, Steve, tu ai ascultat discuțiile noastre. Știi care e miza. Știi câte vieți s-au pierdut ca să aflăm informația asta.

Când dădu să obiecteze din nou, Ellen zise:

— Știi la fel de bine ca și mine că niciun loc nu mai e sigur. Nu până nu punem mâna pe Shah și pe informațiile acelea. Dacă reușește să-și ducă planul la capăt, n-o să se oprească la bombele astea. O să continue. Așa că vă propun să ne împărțim sarcinile. Voi găsiți-l pe Shah și securizați clădirea în timp ce eu caut documentele.

Se uită de la Steve la șeful echipei de asalt.

— Nu mă mișc până nu-mi spuneți voi. Bine?

Cu foarte mare reticență, cei doi căzură de acord.

Ellen se întoarse spre Betsy.

— Stai aici.

— Ok.

În timp ce se apropiau de porțile înalte care împrejmuiau casă, Betsy veni pe urmele lor.

„Tămbălău, tămbălău…”

La semnalul lui Steve, cele două femei traversară în sprint curtea. Cu fiecare pas care le ducea mai aproape, tot mai aproape, de casa întunecată, Ellen simți cum i se zbârlește părul de pe antebraț.

„Tămbălău cu T *mare?*

Nu întâmpinară nici urmă de rezistență. Nici urmă de pază. Secretarul Adams avea sentimentul dezolant că știa ce înseamnă asta.

———

— Stați așa, stați așa, stați așa!

Zahara Ahmadi ridică mâinile, cerând să se facă liniște.

Luaseră la rând și analizaseră diverse teorii despre cifrele acelea, fiecare dintre ipoteze mai nebunească decât cea dinainte.

— Bashir Shah ăsta a lăsat să se scurgă informații despre specialiștii în fizică nucleară către guvernul meu, zise ea. Corect?

— Către iranieni, da, spuse Boynton.

— Pentru că voia ca noi să-i ucidem. Și să fie aruncată vina asupra noastră.

— Da, spuse Katherine. Unde vrei să ajungi?

— De unde știm că nu e vorba despre același lucru și aici? De unde știm că nu ne manipulează?

— Probabil că asta și face, fu de acord Charles Boynton. Dar de data asta îi știm jocul.

— Nu e singura diferență, spuse Zahara. Cred că ne-am concentrat prea mult asupra lui Shah. Pentru că asta și vrea să facem. Altfel de ce i-ar fi lăsat mesajul secretarului Adams?

— Pentru că e un maniac egocentric care nu se poate abține să se joace cu noi? sugeră Boynton.

— E adevărat, spuse Gil. Dar în același timp e și om de afaceri. Dacă planul dă greș va trebui să răspundă în fața cumpărătorilor lui, și mă îndoiesc că vrea așa ceva. Cred că-i e puțin teamă că n-o să reușească. Timp nu mai are prea mult, iar noi ne apropiem mai mult decât credea el că ar fi posibil.

— Și eu zic la fel, spuse Zahara. Asta e polița lui de asigurare. Tipul practic sare în sus și-n jos și ne face cu mâna să ne uităm la el.

— Și să nu ne uităm în direcția în care ar trebui să ne uităm, spuse Katherine.

— Adică unde? întrebă Boynton.

— La clienții lui, răspunse Anahita. Shah e traficantul de arme. Intermediarul. El aranjează să fie construite bombele, dar nu el le folosește. Nu el alege țintele și nici momentul.

— Exact. Dar probabil le știe, spuse Zahara.

— Da, probabil că da, fu de acord Anahita. Poate chiar a făcut aranjamentele pentru livrarea lor.

— Însă clienții lui sunt cei care hotărăsc când și unde, zise Katherine și făcu ochii mari când înțelese unde voiau să ajungă cu raționamentul. Ne-am uitat la numere din perspectiva lui Shah, dar trebuie să o schimbăm…

— …cu perspectiva Al-Qaedei, spuse Zahara.

Anahita se întoarse spre verișoara ei.

— Am gândit totul cu minte de occidentali. Vrei să spui că trebuie să vedem numerele astea cu mintea unor islamiști.

— Nu islamiști. Jihadiști, spuse Zahara. Ce ar putea însemna numerele astea în lumea lor? Ce semnificație ar putea să aibă? Al-Qaeda și celelalte organizații teroriste se bazează mult pe mitologie, nu doar pe religie. Se plâng întruna, repetă la nesfârșit ce nedreptăți s-au făcut împotriva lor, vechi și noi deopotrivă. Țin rănile mereu deschise. Și atunci cărei răni îi corespund numerele astea?

3 10 1600.

———

— Avem un cadavru!

Când se apropie de bărbatul care zăcea cu fața în jos în subsolul casei lui Shah, agentul observă niște fire abia vizibile sub trupul fără viață.

— E conectat la o bombă, raportă agentul și se trase în spate.

Își dăduseră seama că locuința era pustie în clipa în care pășiseră în curte. Nu întâmpinaseră niciun pic de rezistență, iar un om ca Shah s-ar fi înconjurat de o armată personală.

Nu. Nu era nimeni acolo. Adică, nimeni viu.

Ellen și Betsy se aflau la parter, în biroul lui Shah, și răsfoiau prin documentele lui. Zona fusese verificată ca să nu existe capcane și fusese declarată sigură.

— Trebuie să plecați, doamnă secretar, zise Steve. Au descoperit un cadavru la subsol, conectat la o bombă.

— E Shah? întrebă Betsy, cu toate că știa răspunsul.

Steve le conducea afară din casă.

— Nu știm. Vor să dezamorseze bomba înainte să-l întoarcă și să-l identifice.

Ellen era aproape sigură că știa al cui trup se afla la subsol, iar după cinci minute i se confirmă: generalul Lakhani, ministrul apărării din Pakistan.

Azhi Dahaka fusese ocupat în seara aceea. Făcuse curat, folosind sângele și teama pe post de detergent.

Când fură anunțate că zona era liberă, Betsy dădu să se întoarcă să caute prin documente, însă Ellen o opri.

— Aici nu e nimic. A luat totul. Și orice informație am putea descoperi probabil că a fost lăsată acolo ca să ne deruteze. Trebuie să plecăm.

— La Moscova? întrebă Betsy.

Arăta de parcă ar fi preferat să intre înapoi în casă și să-și încerce norocul cu bomba.

— Moscova.

Ellen știa că era ultima casă de pe stradă. După Moscova, nu mai aveau unde să se ducă. Doar acasă, să aștepte.

Însă mai exista o pistă de urmat. După ce se urcară în Air Force Three, Betsy continuă să-l caute pe jurnalistul pierdut. Cel care descoperise HLI.

Când ajunseră undeva deasupra Kazahstanului, îl găsi.

Capitolul 39

Era ora nouă și zece minute într-o dimineață de martie când Air Force Three ateriză în timpul unei furtuni de zăpadă pe Aeroportul Internațional Șeremetievo din Moscova.

Cerul arăta ca și cum ar fi fost lovit. Nori vineții blocau lumina soarelui de iarnă, care oricum nici în cele mai bune momente ale sale nu avea vreo mare forță. Betsy își aminti ce spusese odată Mike Tyson:

Toată lumea are un plan până încasează un pumn în gură.

Ea se simțea ca și cum ar fi încasat o ploaie de pumni în cap. Iar dacă avuseseră vreodată un plan, nu-și mai amintea care fusese acela.

Nici Ellen, nici Betsy, nici agenții lor de la pază nu aduseseră vreun palton. Nici mănuși. Nici căciuli. După un telefon scurt dat ambasadei americane, mai multe SUV-uri blindate îi așteptau pe pistă. Dar nu le trecuse prin cap să ceară haine mai groase.

Trăgând aer adânc în piept, Ellen coborî din avion, ținând deasupra capului numai o umbrelă care s-o protejeze. Umbrela fu întoarsă imediat pe dos, lovită de un vânt care se iscase în Siberia și traversase nebunește toată Rusia, întețindu-și viteza și iscând zăpadă și gheață în calea lui până se lovise de Ellen. Ea rămase în capul scărilor, năucită pe moment. Nereușind să respire. Incapabilă să facă vreo mișcare, numai să clipească, îndepărtând zăpada care-i înțepa fața și ochii.

Îi lăsă umbrela acum inutilă agentului din spatele ei și întinse brațele ca să-și țină echilibrul. Mâinile ei apucară metalul rece al balustradei dar Ellen îi dădu imediat drumul, de teamă ca nu cumva pielea caldă a mâinii să se lipească de ea și să fie nevoită să și-o smulgă.

— Vă simțiți bine?

Steve trebui să-i strige la ureche ca să se facă auzit peste rafalele sălbatice.

Dacă se simțea bine? Era greu ca vreo zi să poată merge mai prost decât aceea. Dar apoi se gândi la rangeri. La cei din autobuze. La mamele și tații și copiii care țineau fotografii.

La Pete Hamilton și la Scott Cargill.

— Mă simt bine, îi strigă ea drept răspuns și văzu, cu coada ochiului, cum Betsy o aprobă dând din cap.

De Crăciun, Betsy îi dăruise cea mai recentă lucrare a poetei ei preferate, Ruth Zardo. Volumul subțire se numea *Mă simt B.I.N.E.*

Era prescurtarea de la *Bumbăcit, Incert, Nevrotic, Egoist.*

Secretarul Adams își încleștă dinții ca să nu mai tremure și se întoarse spre cei care așteptau jos. Se sili să zâmbească, de parcă tocmai ar fi aterizat în cine știe ce insulă din Caraibe, în concediu.

Știa că președintele Williams o rugase în mod deosebit ca vizita ei să rămână confidențială. Să nu atragă atenția. Să nu creeze agitație. Și în orice caz să nu implice media.

Să fie doar o întâlnire privată între secretarul de stat și președintele Rusiei.

Însă acum rămase în capul scării și salută dând din mână spre jurnaliști și spre camerele lor de filmat. Dacă-l rugai pe Ivanov să facă ceva, puteai fi aproape sigur că o să facă exact opusul. În timp ce se cutremură din pricina unui alt fior, se întrebă dacă nu cumva ar trebui să-i ceară președintelui să *nu* îi spună, sub nicio formă, unde se afla Bashir Shah.

Și să nu-i spună nici unde erau ascunse bombele.

Se uită în josul treptelor, sperând să ajungă pe pistă înainte să înghețe. Pe la jumătatea scării începu să i se pară greu să pășească. Era încălțată cu tocuri mici, iar picioarele începuseră să-i înghețe de sus până jos, și nu-și mai simțea fața.

Treptele erau acoperite de zăpadă și gheață, iar Ellen aluneca puțin cu fiecare pas pe care-l făcea. Se întrebă dacă Ivanov făcuse asta intenționat. Doar nu i-ar fi fost greu să pună să fie curățate scările. Oare spera ca ea să-și rupă gâtul?

Ei bine, sub nicio formă n-avea să facă asta, hotărî, deși piciorul îi fugi iar de sub ea. Cu greu reuși să-și păstreze echilibrul.

Ellen vedea că mașinile fuseseră parcate mai departe decât era nevoie. Căldură. Îi venea să sară direct jos de pe ultimele trepte și să fugă la mașini. Spera să ajungă acolo înainte să se preschimbe într-o statuie de gheață.

În loc de asta, se sili să încetinească și să se oprească exact înainte de ultima treaptă, așteptând-o pe Betsy, care era câțiva pași în urma ei. Știa asta pentru că o auzea cum bombăne încetișor *Futu-i, futu-i, futu-i.*

Dacă Betsy aluneca pe treptele înghețate, Ellen voia să fie acolo să-i amortizeze căderea. Așa cum Betsy o protejase pe ea toată viața.

În sfârșit, după o descindere de parcă ar fi coborât de pe Everest, atinse cu picioarele asfaltul acoperit de zăpadă.

Ellen făcu un efort să dea din cap și să le zâmbească persoanelor care o întâmpinau. Cel puțin, spera că zâmbește. La fel de posibil era ca fața să-i fi crăpat, pur și simplu.

Toți cei adunați s-o întâmpine purtau niște geci atât de groase, cu niște glugi atât de îmblănite, că nu era clar dacă sunt bărbați sau femei, urși polari sau manechine.

Alunecă în drum spre mașină, dar Steve o apucă de braț. Când ajunse înăuntru, Ellen începu să tremure incontrolabil. Își frecă brațele, apoi își apropie mâinile de aparatul de aer condiționat.

— Te simți bine? o întrebă pe Betsy, însă cuvintele îi ieșiră pe gură ca un murmur imposibil de înțeles.

Fața înghețată bocnă a lui Betsy și dinții care-i clănțăneau însemnau că nu mai putea să răspundă decât printr-o serie de mârâieli. Însă, cumva, reuși să le facă și pe acelea să sune ca niște înjurături.

— Cât e ceasul? îl întrebă Ellen pe Steve când gura începu să-i funcționeze din nou.

— Zece fără douăzeci și cinci, spuse el, abia reușind să dea formă cuvintelor cu buzele încă înghețate.

— Și la D.C?

El se uită la ceas.

— Trei…

Îl străbătu un fior de gheață.

— …trei fără douăzeci și cinci, dimineața.

— Îmi poți da telefonul, te rog?

După ce îl primi, îi scrise un mesaj scurt președintelui Williams. Degetele îi tremurau atât de tare că trebui să revină de câteva ori ca să-și corecteze greșelile.

———

Doug Williams citi mesajul.

Era în Biroul Oval. Echipa de securitate cercetase fiecare colțișor din Casa Albă și nu găsise nicio urmă de uraniu-235, sau de vreo altă radiație. Dar îl informaseră că asta nu însemna, de fapt, că nu exista nimic acolo, ci doar că nu găsiseră ei.

Serviciul Secret, conștient de ce se întâmpla, îi ceru, îi porunci, apoi îl imploră să plece. Știau la fel de bine ca și el că, dacă într-adevăr exista un dispozitiv nuclear în Casa Albă, trebuia să fi fost amplasat cât se putea de aproape de președinte.

Însă el refuză de fiecare dată să părăsească locul.

— E un gest lipsit de substanță, domnule, se răsti la el agenta-șefă, obosită, stresată și exasperată.

— Așa crezi?

Williams o studie pe femeie.

— Ai fost pe lângă președinți suficient de mult timp încât să știi că niciun gest, niciun cuvânt, nicio acțiune sau lipsă de acțiune nu e lipsită de impact. Ce ar fi mai rău? Să mor aici sau să-i las pe teroriști să știe că l-au gonit pe președinte din propria lui casă?

Williams îi zâmbi.

— Crede-mă, mi-ar plăcea foarte tare să plec. Mi-am dat seama în ultimele câteva ore că nu sunt un om curajos. Dar nu pot s-o fac. Îmi pare rău.

— Atunci nu putem pleca nici noi.

— Vă ordon să plecați. Moartea voastră chiar ar fi un gest lipsit de substanță. Uite ce e, știu că treaba voastră e să mă protejați, dar asta presupune și să încercați să opriți un atac. Sau chiar să încasați un glonț ca să-l protejați pe președinte. Dar o bombă nu puteți încasa. Dacă explodează, nu mă puteți proteja. Moartea mea ar arăta lumii că nu ne lăsăm intimidați. Moartea voastră nu ar avea niciun sens. Trebuie să plecați. Iar eu trebuie să rămân.

Bineînțeles, refuzară. Însă agenta-șefă îi făcu o concesie Comandantului Suprem. Agenții care aveau copii mici fură trimiși să stea lângă gardul exterior. Unde era o șansă să fie mai apărați.

Abia când Williams rămase singur generalul ieși din baia privată.

Cei doi se apropiară de fereastră și priviră pe deasupra peluzei sudice.

— Ca notă informativă, domnule președinte, sunteți un om foarte curajos.

— Mulțumesc, generale, dar spune-le asta boxerilor mei.

— E un ordin, domnule?

Williams pufni în râs și se uită la Șeful Statului-Major Interarme. Președintele Williams nu avea să uite toată viața expresia de pe figura celuilalt când, în pragul ușii, aflase că toți rangerii de pe platou fuseseră uciși. Inclusiv aghiotanta lui directă, pe care o alesese personal să conducă atacul. Un atac, o diversiune, care fuseseră ideea generalului.

Chiar și acum, după câteva ore, groaza era încă acolo, ca o membrană pe care o puteai vedea numai de aproape.

Williams bănuia că urma să rămână acolo câte zile avea să mai aibă generalul.

Era ora trei fără un sfert.

Asta putea însemna încă douăzeci și cinci de minute.

———

Prin zăpada stârnită de vijelie, Ellen vedea cum se derulează pe lângă ei clădirile brutale, post-sovietice, și siluetele oamenilor care țineau capul plecat. Se zgribuleau din pricina viscolului. Își croiau anevoie drum spre serviciu. Nu se sinchiseau să ridice privirea ca să se uite la convoiul care trecea.

Deși conducătorii n-o dădeau pe spate, secretarului Adams îi plăceau foarte tare rușii. Cel puțin cei pe care îi întâlnise. Erau mai mult decât rezistenți, erau energici, plini de viață și de voioșie. Mereu generoși și ospitalieri. Gata să împartă cu tine mâncarea și o sticlă de băutură. Ellen n-ar fi putut nega vreodată dârzenia poporului rus, cu toate că i se părea mare păcat că luptaseră curajos împotriva nazismului și fascismului numai ca să ajungă să fie consumați de ele pe dinăuntru.

Lui Ellen îi era extrem de teamă că, dacă misiunea ei ar fi fost un eșec, același lucru avea să se întâmple și în Statele Unite. De fapt, că începuse deja să se întâmple.

Repurtaseră o victorie asupra despotului, dându-l jos după niște alegeri corecte. Însă victoria era fragilă. Totuși, misiunea ei nu era să convingă electoratul. Misiunea ei era să facă în așa fel încât să ajungă cu toții până la următoarele alegeri.

Verifică ora. Zece fără cinci dimineața, ora Moscovei.

Trei fără cinci la D.C.

Văzu în față cupolele uimitoare, în formă de ceapă, ale bisericii Vasili Blajenîi din Kremlin, care apăreau și dispăreau prin zăpada stârnită de viscol. Ellen și Betsy se încălziseră, măcar suficient cât să nu mai tremure, cu toate că hainele le erau jilave și aveau pantofii uzi și pătați din pricina zloatei amestecate cu ulei de pe pistă.

Ellen tânjea cu disperare la un duș fierbinte. Dar nu avea să aibă parte de el.

———

Betsy își verifică telefonul. Descoperise că fostul corespondent la Casa Albă locuia în Quebec, într-un sat mic numit Three Pines, își schimbase numele, dar era una și aceeași persoană.

Îi trimisese un mesaj în care-i cerea ajutorul.

În ciuda orei târzii, îi răspunsese. Își începuse o nouă viață, explica el. Se îndrăgostise, iar acum locuia cu proprietăreasa unei librării, o femeie pe nume Myrna. Lucra în librărie trei zile pe săptămână, iar în restul timpului făcea voluntar diverse treburi prin sat.

Deszăpezea, livra mâncare. Vara tundea gazonul.

Era fericit. *Lăsați-mă-n pace!*

N-o întrebase despre ce era vorba, cu toate că din răspunsul lui Betsy bănuia că înțelesese.

Totuși, mai bine să fie limpede.

HLI, îi scrise ea și apăsă pe *trimite.*

De atunci fusese liniște, cu toate că Betsy avea senzația că poate simți groaza cum îi pulsează prin telefon, ca și cum teama ar fi fost o aplicație iar el tocmai o pornise.

———

— Doamnă secretar.

Ellen fu întâmpinată la intrarea în Kremlin de asistenta-adjunctă a președintelui Ivanov, care le zâmbi și le conduse înăuntru, unde echipei de securitate a lui Ellen i se ceru să predea armele.

— Îmi pare rău, doamnă, zise Steve, dar nu putem face asta. Cred că avem autorizație diplomatică să purtăm arme.

Îi arătă legitimația.

— *Spasibo.* Da, în condiții normale e adevărat, dar cum a fost vorba despre o vizită în ultima-clipă, nu am avut timp să pregătim hârtiile.

— Care hârtii?

La suprafață Steve Kowalski era de un calm perfect, însă Ellen vedea cum începe să i se zbată o venă pe la tâmple.

— Ei, știți cum e în democrație, spuse asistenta cu zâmbetul pe buze. Mereu sunt hârtii de completat.

— Nu ca-n vremurile bune, comentă Betsy atrăgându-și o privire tăioasă.

— E în regulă, îi spuse Ellen cu blândețe lui Steve.

— Ba nu ei doamnă secretar. Dacă se întâmplă ceva…

— Tot o să fii cu mine. Și n-o să se întâmple nimic. Hai doar să terminăm odată și să plecăm.

Era ora zece și două minute.

———

Mai erau opt minute.

Doug Williams stătea așezat pe canapeaua din Biroul Oval. Vizavi de el era generalul.

Se cunoșteau de ani întregi. Președintele îi întâlnise pe soția și fiul generalului, care făcuse un scurt stagiu militar în Forțele Aeriene în Afganistan. Williams simțea că ar fi trebuit să-i spună generalului să plece, dar adevărul era că se bucura de companie.

Amândoi aveau în mână câte un pahar cu scotch. Pe primul îl goliseră imediat, ciocnind unul în sănătatea celuilalt, iar acum trăgeau de un al doilea.

Williams nu știa dacă era o meschinărie din partea lui, însă îl chemase pe Tim Beecham înapoi de la Londra. Gândul că directorul National Intelligence stătea la Hotelul Brown și savura un mic-dejun englezesc complet în timp ce el stătea pe o bombă nucleară era prea mult pentru președinte.

Beecham avea să ajungă numai după câteva ore, însă președintele tot simțea o mică satisfacție.

În timp ce stăteau de vorbă, Williams avu sentimentul că ar fi trebuit să discute despre lucruri cu semnificație istorică, de importanță vitală, fie pe plan politic, fie pe plan personal. Dar până la urmă ajunseră să vorbească despre câini.

Câinele generalului era un ciobănesc german pe nume Pine. Îi povesti președintelui că îl primise cadou de la un prieten apropiat care locuia într-un sat din Québec. Generalul îl vizitase într-o vară pe prietenul lui, înalt ofițer în Sûreté[{23}]. Stătuseră pe o bancă din parcul satului, la umbra a trei pini uriași. Ascultase păsările și briza și copiii care se jucau în apropiere și se simțise împăcat, pentru prima oară după zeci de ani.

Atât de mult încât îșI numise câinele după oraș.

Williams vorbi despre Bishop, un Golden retriever care purta numele nu al unei funcții bisericești, ci al unei școli pe care o frecventase președintele și care îi plăcuse în mod deosebit. Probabil pentru că acolo se întâlnise cu regretata lui soție. În mod normal, Bishop stătea așezat sau dormea sub masa de lucru din Biroul Oval, însă Doug Williams îl rugase pe un majordom de la Casa Albă să-l ducă pe Bishop cât putea de departe de locul acela.

Și să aibă grijă de el. Dacă avea să fie nevoie.

Mai erau cinci minute.

———

— Doamnă secretar.

Maxim Ivanov stătea în picioare în mijlocul încăperii și nu se mișca. O sili pe Ellen să se apropie, lucru pe care ea îl făcu. Gesturile acelea meschine, menite să jignească, nu aveau niciun efect asupra ei. Cândva poate că ar fi iritat-o, dar nu și atunci.

— Domnule președinte.

Își strânseră mâna, iar Ellen o prezentă pe Betsy, în timp ce Ivanov îl prezentă pe aghiotantul său principal. Ellen observă că nu era vorba de un consilier. Nimeni nu-i dădea sfaturi omului aceluia. Nu de două ori, în orice caz.

Ivanov era mult mai scund decât se așteptase ea. Însă avea o prezență impunătoare. Când stăteai aproape de el era ca și cum ai fi stat lângă o bombă al cărei declanșator era ținut în loc de un elastic tensionat, întins până aproape de punctul de rupere.

Nu exista aproape nimic care să-l oprească pe președintele Rusiei să declanșeze un haos general. Avea asta, și multe altele, în comun cu Eric Dunn. Diferența, vizibilă imediat, era că pentru Maxim Ivanov acela nu era un simplu rol.

Era un tiran nemilos, capabil de oprimare și subtilă, și crudă.

Lui Eric Dunn, deși avea un simț natural să detecteze slăbiciunile celorlalți, îi lipsea capacitatea de a fi calculat. Era mult prea leneș să facă asta. Însă omul din fața ei? Omul acela calcula totul, cu o răceală care putea face și Siberia să se înfioare.

Însă Ivanov nu o luase în calcul, nu o anticipase pe Ellen Adams. Nu se așteptase ca secretarul de stat american să se suie în Air Force Three și să vină la Moscova. La Kremlin. Chiar la el în living.

Ellen vedea că sub privirea dură exista un sentiment rar de confuzie. Și, odată cu el, puțină teamă și, odată cu ea, furie.

Nu-i plăcea situația. Nu-i plăcea ea. N-o plăcuse niciodată, dar în niciun alt moment mai puțin decât atunci.

Însă vedea și că, odată ajunși față-n față, încrederea lui revenea. Iar Ellen știa de ce.

Pentru că ea era un dezastru. Avea părul răvășit, înfoiat într-o parte și lipit de cap în cealaltă. Se aranjase în avion, dar viscolul îi stricase toate pregătirile.

Avea hainele jilave și murdare. Pantofii ei lipăiseră când se apropiase de președinte.

Nu arăta ca reprezentantul redutabil al unei superputeri. Arăta ca un șobolan plouat care se dădea drept secretarul de stat al Americii. Jalnică. Slabă. La fel ca țara pe care o reprezenta. Sau, cel puțin, așa credea el. Sau, cel puțin, asta voia să-l facă ea să creadă.

— Cafea? întrebă el cu ajutorul unui interpret.

— *Pojalusta,* zise Ellen. Vă rog.

Ar fi putut cere un răgaz să se împrospăteze puțin înainte de a se întâlni cu președintele Ivanov, dar alesese să nu o facă. Știa că bărbații ca Ivanov și Dunn subapreciau și subestimau femeile mereu. Cu atât mai mult pe una care arăta ca vai de lume.

Era un avantaj foarte mic pentru ea. Și bine era să nu facă aceeași greșeală și să-l subestimeze pe Ivanov. Cei care îl subestimau pățeau lucruri urâte.

Timpul trecea, iar acum că îi făcuse o primă impresie putea pune întrebarea.

— Domnule președinte, vă deranjează dacă eu și consilierea mea ne împrospătăm puțin?

— Deloc.

Îi făcu semn asistentei-adjuncte, care le conduse pe cele două la toaletă.

Era rudimentară, însă avea strictul necesar. Și, cel mai important, aveau intimitate.

Când intrară, primul lucru pe care-l făcu Ellen fu să dea telefonul.

———

Mai erau nouăzeci de secunde.

Telefonul președintelui Williams sună. Se uită la el. Ellen Adams.

— Ai aflat ceva? întrebă el, dându-și voie să spere.

— Nu, îmi pare rău.

— Am înțeles, spuse el, iar în glas i se citiră dezamăgirea, acceptarea.

Nu avea să existe nicio salvare. Cavaleria nu avea să sosească.

3 *10 1600.*

Mai erau cincizeci de secunde.

— Tocmai am ajuns la Kremlin și voiam… începu Ellen, apoi glasul i se pierdu. Nu voiam să fii singur.

— Nu sunt.

Îi spuse cine era cu el.

— Mă bucur, spuse ea. Mă rog, nu e expresia…

— Știu ce vrei să spui.

Mai erau treizeci de secunde. Betsy stătea suficient de aproape cât să audă ce vorbeau. Inimile amândurora băteau gata să le spargă pieptul.

În Biroul Oval, Doug Williams se ridică. La fel făcu și generalul.

Douăzeci de secunde.

Cele două femei își susținură privirea.

Cei doi bărbați își susținură privirea.

Zece secunde.

Williams închise ochii. Generalul îi închise și el.

Își imagină o pajiște cu flori sălbatice. O zi luminoasă, însorită.

Două secunde.

Una.

Tăcere. Tăcere. O mare tăcere.

Așteptară. Cronometrul putea avea o eroare de câteva secunde. Chiar și de un minut.

Williams deschise ochii și îl văzu pe general holbându-se la el. Însă tot nu scoaseră niciun sunet. Nu îndrăzneau.

———

— Dumnezeule, spuse Anahita. Cred că m-am prins. M-am prins ce înseamnă 3 10 1600.

— Ce? întrebă Boynton în timp ce se buluceau cu toții în jurul ei.

— Știi că ai zis să gândim din perspectiva unui jihadist, îi spuse Zaharei. Când noi spunem 9/11, știm cu toții ce înseamnă. Să zicem că 3/10 e același lucru, din perspectiva Al-Qaeda.

— De ce? întrebă Katherine. Ce poate să însemne?

— Osama bin Laden s-a născut în zece martie. Zece a treia. Trei zece.

Anahita întoarse telefonul ca să le arate biografia pe care o găsise.

— Vedeți? E ziua lui de naștere. Astăzi. Al-Qaeda a jurat să-l răzbune după ce a fost ucis de americani. De asta sunt bombele programate să explodeze azi. Vor să dea ceva de înțeles. E o dată simbolică.

— Înseamnă răzbunare, zise Boynton.

Katherine căută pe internet și dădu aprobator din cap.

— Așa e. S-a născut în 10 martie 1957. Și 1600 ce înseamnă?

— E ora la care a fost ucis, spuse Zahara.

— Nu, zise Katherine. Aici scrie că a fost omorât dimineața.

— În Pakistan, spuse Gil. Asta înseamnă patru după-amiaza pe Coasta de Est, în State.

— Știm asta pentru că am lucrat la Islamabad și trimiteam rapoarte la

D.C., spuse Anahita, susținându-i privirea lui Gil. Trebuie s-o anunțăm pe mama ta.

— Poftim.

Gil îi întinse telefonul.

— Tu ai spart codul, tu să trimiți mesajul.

———

Ellen citi repede mesajul, apoi i-l citi imediat președintelui.

———

Doug Williams dădu aerul afară din plămâni.

— Se pare că mai avem treișpe ore, generale. După care facem toată chestia asta din nou.

După ce președintele îi explică despre cod, generalul aprobă dând din cap:

— Avem timp să găsim nenorocirile alea. Și chiar o să le găsim.

I se adresă lui Ellen, care încă aștepta în telefon:

— Mulțumesc, doamnă secretar. Și aveți grijă.

— Și tu. Ne vedem la Casa Albă. Vin acasă imediat ce termin aici.

— Poate nu vă grăbiți, spuse Williams. Dacă veniți mâine e foarte bine.

Capitolul 40

După ce se împrospătară, Betsy îi spuse lui Ellen că îl găsise pe jurnalist.

— Îi e teamă, spuse ea. De asta nu doar că a plecat de la ziar, ci a plecat din țară și și-a schimbat numele.

— Deci e posibil chiar să știe ceva?

— Așa cred.

— Trebuie să ajungem la el.

— Să-l răpim? întrebă Betsy.

Părea aproape încântată de idee.

— Iisuse, Bets, cred că putem lăsa măcar *o* persoană nerăpită!

— Nu cred că ăsta chiar e un cuvânt care există.

— Nu cred că asta e ideea. Nu, avem nevoie de cineva care să poată discuta rațional cu el. Poți afla dacă are vreo rudă sau vreun prieten apropiat? Pe cineva pe care să putem trimite acolo, și încă repede?

Când ieșiră din toaletă, Ellen își lăsă telefonul la Steve, care studie chipul secretarului de stat. Știind foarte bine ce era posibil să se fi întâmplat la D.C.

— Totul e bine, zise ea și îl văzu cum se liniștește.

— Începusem să-mi fac griji că ați plecat, doamnă Adams, spuse președintele Ivanov când intrară din nou în sală. Vi se răcește cafeaua.

— Sunt sigură că e delicioasă.

Sorbi o înghițitură și într-adevăr așa și era. Tare, cu gust intens.

— Trebuie să recunosc că sunt curios în privința motivului pentru care ați venit aici.

Ivanov se lăsă pe spătarul fotoliului și desfăcu larg picioarele.

— Direct din Pakistan, unde ați călătorit de la Teheran. Iar înainte de asta ați fost în Oman, în vizită la Sultan, iar înainte de asta la Frankfurt. Ați avut un program încărcat.

— Iar dumneavoastră ați stat cu ochii pe mine îndeaproape, spuse Ellen. E frumos să știu că vă pasă de mine.

— Trece timpul mai repede. Iar acum sunteți aici.

O fixă cu privirea.

— Cred, doamnă secretar, că pot ghici motivul.

— Mă întreb dacă așa o fi, domnule președinte.

— Vreți să punem pariuri? Pun rămășag pe un milion de ruble că are legătură cu bombele care au explodat în Europa. Ați venit la mine să-mi cereți sfatul. Deși, efectiv nu înțeleg de ce credeți că v-aș putea ajuta.

— O, cred că foarte puține lucruri nu vă stau în putință. Și, parțial, aveți dreptate. Poate împărțim potul.

Președintelui rus îi dispăru zâmbetul de pe figură. Când vorbi din nou, vocea îi era dură, tăioasă.

— Atunci dați-mi voie să mă exprim mai limpede.

Pentru Maxim Ivanov, singurul lucru mai important decât să aibă dreptate era să nu se înșele. Și, fără îndoială, să nu i se spună că se înșală. Și, fără îndoială, să nu-i spună că se înșală o persoană pe care o vedea drept o femeie de vârstă mijlocie, dezordonată, prost îmbrăcată. O începătoare într-un joc pe care el îl stăpânea.

Fiecare întâlnire cu un alt stat era un război, iar el avea să-l câștige. Nu se putea termina niciodată prin remiză.

— Da?

Ellen își lăsă capul pe-o parte, ca și cum el ar fi amuzat-o.

— Ați descoperit că oamenii de știință uciși în exploziile acelea nu erau cei pe care-i angajase Bashir Shah să lucreze la bombele nucleare pe care le vinde clienților săi. Vă aflați aici în speranța că vă pot ajuta să găsiți bombele acelea înainte să explodeze la rândul lor.

— Cât de multe știți despre subiectul acesta, domnule președinte! Și, din nou, parțial aveți dreptate. Am venit aici din pricina unei bombe, dar nu una nucleară. Cu acelea ne descurcăm fără probleme. Am venit aici dintr-un gest de curtoazie. Ca să vă ajut să dezamorsați ceva ce stă să explodeze mai aproape de casă.

El se aplecă în față.

— Aici? În Kremlin?

Se uită împrejur.

— E un fel de-a spune. După cum știți, fiul meu lucrează la Reuters. Mi-a trimis un articol pe care urmează să-l predea spre publicare și m-am gândit, ca semn de respect, să vi-l arăt mai întâi dumneavoastră. Personal.

— Mie? De ce?

— Păi, are legătură cu tine, Maxim.

Ivanov se rezemă de spătarul fotoliului și zâmbi.

— Doar nu urmărești din nou povestea despre mine și mafia rusească, nu? Nu există nicio legătură și, dacă ar exista, i-aș pune capăt. Nu voi

permite nimănui să submineze Federația Rusă sau să facă rău cetățenilor ei.

— O inițiativă nobilă. Sunt sigură că oamenii din Cecenia o să fie bucuroși să audă asta. Dar nu. Nu e vorba despre mafie.

Betsy stătea nemișcată, cu o expresie liniștită pe chip, deși toate lucrurile acelea erau noi pentru ea. În drum spre Rusia, în avion, Ellen lucrase la computer, dar nu comunicase cu Gil. Și-atunci, ce făcuse?

La fel ca Ivanov, Betsy era curioasă să vadă unde voia Ellen să ajungă. Cu toate că, judecând după figura lui, după corpul tensionat ca un arc, era posibil ca el să fie ceva mai interesat.

— Atunci…? întrebă Ivanov.

— Atunci…

Ellen îi făcu semn din cap lui Steve, care îi aduse telefonul. După câteva atingeri, îl întoarse.

Betsy nu putea vedea ecranul, însă îi văzu fața lui Ivanov, care brusc se înroși. Apoi se învineți.

Își miji ochii cenușii, iar gura i se preschimbă într-o fantă abia perceptibilă. Începu să emane o furie cum Betsy nu mai simțise vreodată. Parcă ar fi lovit-o în față o cărămidă. Iar Betsy își dădu seama că brusc i se făcuse frică.

Erau în adâncul Rusiei. În adâncul Kremlinului. Agenții de pază ai lui Ellen fuseseră dezarmați. Cam cât de greu ar fi fost să-i facă să dispară? Să răspândească vestea cum că luaseră un zbor intern, care se prăbușise.

Se uită la Ellen, care avea pe chip o expresie indescifrabilă, însă o mică pulsație din dreptul tâmplei o dădea de gol. Și ei, secretarul de stat al Americii, îi era frică.

Dar nu voia să dea înapoi.

— Ce mama dracului e asta?! urlă Ivanov.

— Ce anume?

Ellen nu mai vorbea pe un ton ușor amuzat. Acum în glas i se strecurase o răceală, o duritate, pe care Betsy o auzise numai rareori.

— Nu e prima dată când vezi astfel de poze, nu, Maxim? Le-ai mai folosit și tu. Iar dacă dai în dreapta, o să vezi o înregistrare. Dar în locul tău n-aș face-o. E destul de urâtă. Nu-i nici pe departe la fel de bună ca acelea în care ești cu pieptul dezgolit, călare pe cal, cu toate că Gil îmi spune că același cal apare într-o altă înregistrare.

Acum Betsy era cu adevărat curioasă.

Ivanov îi arunca priviri ucigătoare lui Ellen, nereușind să scoată vreun

cuvânt. Sau, mai degrabă, toate cuvintele i se acumulau în gât, ca și cum s-ar fi lovit de un baraj.

Ellen începu să retragă telefonul, dar mâna lui Ivanov țâșni în față și, după ce-l apucă, îl aruncă de perete.

— Ei, hai, Maxim, nu-i nevoie să-ți ieși din fire. N-o să ajungi nicăieri.

— Jigodie proastă ce ești! Jigodie proastă!

— Jigodie – poate, dar manevra chiar ți se pare atât de proastă? De la tine am învățat-o. Câți oameni nu ai șantajat, pe câți nu i-ai ruinat cu imagini modificate încât să pară surprinși în timpul unor acte de pedofilie? După ce te calmezi, putem vorbi ca niște adulți.

Betsy observă, cu un sentiment de ușurare, că Steve și ceilalți agenți de pază se apropiaseră mult de ele. Steve culesese telefonul și i-l înapoie lui Ellen, care îl verifică.

Încă funcționa.

— Să știi, începu ea ținându-l în echilibru pe genunchi, parcă făcându-i în ciudă lui Ivanov, că ești norocos. Dacă ai fi stricat telefonul și n-aș fi putut să iau legătura cu fiul meu, articolul ar fi fost publicat. În situația de față, ai cinci minute să dezamorsezi bomba asta.

Făcu semn cu capul spre telefon.

— Înainte să iasă în lume și să explodeze.

— Nu ai face una ca asta.

— Și de ce, mă rog?

— Ar distruge orice speranță de pace între țările noastre.

— Ei nu zău? Te referi cumva la pacea care vine la pachet nu cu una, nu cu două, ci cu trei bombe nucleare?

El dădu să vorbească, însă Ellen ridică mâna, oprindu-l.

— Destul. Pierdem timp pe care niciunul dintre noi nu-l are.

Se aplecă spre el.

— Nu doar conduci mafia rusească, ci ai creat-o. Tu ești părintele hidoșeniei ăsteia care ascultă de tine. Mafia rusească are acces la uraniu rusesc. Cum? Prin tine. Mai precis, la uraniu-235, extras în Uralii Orientali. Fisionabil. Urme de radiații de izotop 235 au fost descoperite azi-noapte în fabrica din Pakistan unde trupele americane au făcut o razie. Uraniul a fost vândut de mafie lui Bashir Shah, care a angajat specialiști în fizică nucleară care să le transforme în bombe murdare. Apoi le-a vândut Al-Qaeda. Care le-a plantat în mai multe orașe americane. Toate astea sub egida ta. Am nevoie să știu unde e Shah și am nevoie să știu exact unde sunt bombele

alea.

— Fabulezi.

Ea ridică telefonul și compuse un mesaj. Apoi degetul îi rămase în aer deasupra butonului de trimitere. Era imposibil să nu-i vezi hotărârea, și nici dezgustul pe care-l simțea privindu-l pe președintele rus.

— Dă-i drumul, zise el. Nimeni n-o să creadă povestea.

— Au crezut-o când tu ai fabricat același fel de poze împotriva adversarilor tăi. E mișcarea ta preferată, nu-i așa? Bomba cu neutroni din domeniul asasinatelor politice. O acuzație de pedofilie, venită la pachet cu poze cu tot. Cu așa ceva mergi la sigur.

— Sunt prea respectat, spuse Ivanov, cu toate că își lipise genunchii. Nimeni n-o să creadă povestea. Nimeni n-ar îndrăzni.

— A, iată că ai pus punctul pe *i*. Frică. Tu conduci prin frică. Dar ceea ce creezi nu e loialitate, ci inamici care așteaptă momentul potrivit. Iar ăsta… – ridică telefonul –… e fitilul care va porni revoluția. Pedofilie, Maxim. Crede-mă, sunt imagini foarte greu de uitat. Dar probabil că ai dreptate. Hai să vedem.

Înainte ca Ivanov să poată spune ceva, Ellen apăsă pe trimitere.

— Stai! strigă el.

— Prea târziu. A plecat. Gil o să primească mesajul, iar în treizeci de secunde o să publice articolul. Într-un minut o să facă înconjurul lumii prin rețeaua Reuters. În trei minute o să fie preluat de alte agenții. Câteva secunde mai târziu o să fie pe rețelele de socializare, iar tu o să fii în trend. În patru minute, cariera ta, viața ta așa cum o știi, se vor termina. Chiar și cei care spun că nu cred articolul o să-și ascundă copiii și o să-și încuie animalele de companie când o să te zărească venind.

Îi aruncă o privire încărcată de o ură pe care nu se chinuia s-o ascundă.

— O să vă dau în judecată.

— Absolut. Și eu aș face același lucru. Însă, din păcate, o să fie prea târziu. Dar există mereu posibilitatea, domnule președinte, ca în următoarele câteva secunde să-l pot opri pe Gil.

— Nu știu unde sunt bombele.

Ellen se ridică în picioare. Betsy se ridică odată cu ea, încleștând pumnii ca să nu mai tremure. Până să se îmbarce în Air Force Three, se aflau la mila omului aceluia. Iar în Rusia lui Ivanov, mila era un bun rar.

— Ăsta-i adevărul! strigă el. Oprește articolul!

— De ce? Nu mi-ai dat nimic. Pe lângă asta, chiar nu-mi placi. Mă bucur

să te văd cum cazi.

Ellen se îndreptă spre ușă.

— O să avem mult mai multe șanse să rămână pace când tu o să ai grijă de trandafiri în dacha ta.

— Știu unde e Shah.

Ellen se opri. Rămase nemișcată. Apoi se întoarse.

— Spune-mi. Acum.

Ivanov dădu din colț în colț, apoi într-un târziu spuse:

— Islamabad. Era chiar sub nasul tău.

— Din nou, te înșeli. A fost acolo, dar nu mai e. A plecat lăsând în urmă cadavrul ministrului apărării, conectat la o bombă. Știai asta? Cred că ți-a luat mult timp să-l recrutezi pe generalul Lakhani pentru serviciile tale, iar acum trebuie s-o iei de la capăt, deși cred că vei descoperi că prim-ministrul Awan e mai puțin orb decât era odată. Și asta numai datorită lui Shah. Nu-i un aliat prea stabil, nu-i așa?

Ellen îi aruncă o privire urâtă.

— Unde e?

Ridică tonul.

— Spune-mi!

— În Statele Unite.

— Unde?

— Florida.

— Unde?

— Palm Beach.

— Minți! Îi ținem vila sub supraveghere. N-a sosit nimeni acolo.

— Nu acolo, spuse Ivanov.

Acum zâmbea.

— Tic-tac, domnule președinte. Unde anume în Palm Beach?

Cu toate că, până să ajungă în punctul acela, Ellen și Betsy își dăduseră deja seama de răspuns. Totuși, îl resimțiră ca pe un șoc auzindu-l de pe buzele subțiri ale președintelui rus.

Capitolul 41

— Refuz să cred una ca asta, spuse președintele Williams. Nu avem nicio dovadă în afară de cuvântul unui tiran. Eric Dunn e un tâmpit arogant, un idiot util pentru extrema dreaptă, nu mai zic pentru Ivanov și Shah, însă n-ar proteja niciodată cu bună știință un terorist. Ivanov minte, te duce de nas.

Ellen oftă exasperată și se uită la Betsy. Erau în Air Force Three, în drum spre casă.

— Nu greșește, spuse Betsy. Ai văzut cum se uita Ivanov la tine, îi venea să te jupoaie de vie. N-avem nicio garanție că spune adevărul, chiar dacă l-ai șantajat cu pozele alea. Mai ales pentru că l-ai șantajat. În clipa asta ar face orice ca să te distrugă.

Ellen acoperise telefonul cu mâna, însă tot auzi vocea președintelui Statelor Unite, în surdină, cu o tentă metalică, ca și cum ar fi fost prinsă în micul aparat:

— Șantaj? Ce poze?

Ridică mâna de pe telefon și îi explică.

— Doamne Sfinte! Tu ai făcut asta? Copilul…?

— Băiețelul a fost generat pe computer. Nu există, spuse Ellen.

— Slavă Domnului pentru asta. Dar ai falsificat niște fotografii și apoi ai șantajat un șef de stat? întrebă Williams pe un ton autoritar.

— E șeful unei organizații criminale care a plantat bombe nucleare pe pământ american. Da, am făcut toate astea, și la nevoie aș face și mai multe. Ce vă așteptați să fac? Să-l torturez cu prosopul cu apă? Uitați ce e, poate că aveți dreptate, poate că ne-a mințit în privința lui Shah, poate că nu e acasă la Dunn. Există o singură cale să aflăm.

— O să bănuiesc că nu propui să sunăm la sonerie.

— Nu. Propun să trimitem o echipă de comando care să intre în casa unui fost președinte și să-i răpească un musafir.

— O, Doamne, oftă Williams. Ascultă-mă, Ellen. Ivanov e deștept. Dacă toată povestea asta e o lovitură de stat, e posibil să-i jucăm jocul exact cum vrea el. Chiar dacă l-am găsi pe Shah și bombele și am reuși să le dezarmăm, am fi dați jos nu numai pentru că am încălcat legea, ci și pentru că am atacat un adversar politic. Pentru că l-am atacat efectiv, cu arme

adevărate. Dumnezeule mare, dacă autorizez un atac împotriva casei lui, Eric Dunn ar putea fi rănit. Și-atunci ce iese?

Rămaseră în tăcere câteva clipe, apoi președintele Williams întrebă:

— Crezi că Dunn e agent rus?

Ellen trase aer adânc în piept.

— Poate că nu în mod intenționat, ci fără să-și dea seama. Nu că ar conta. Până la urmă, tot acolo ajungem. Dacă Dunn vine iar la putere, o să fie un pion. Statele Unite ar putea la fel de bine să devină stat-satelit rusesc. La butoane o să fie Maxim Ivanov. Apoi o să-și instaleze omul lui ca prim-ministru al Pakistanului și o să se asigure că următorul ayatollah al Iranului e loial Rusiei. Ivanov chiar o să devină hiperputerea despre care susține mereu că ar fi.

— Rahat, oftă Betsy.

— Chiar că rahat, zise Williams. Cred că singura noastră speranță e să-l întrebăm pe Dunn dacă Shah e acolo și, dacă da, să-l rugăm să ni-l predea de bunăvoie. Dacă o face, e excelent. Dacă nu, atunci măcar avem dovada că am încercat.

— Iertați-mă, domnule președinte, dar ați înnebunit? Ați uitat cu cine avem de-a face? Poate că tactica asta ar funcționa cu un alt fost președinte, însă niciun alt fost președinte nu l-ar pofti în casă pe Bashir Shah. Nu putem risca. Dacă-l luăm pe Dunn cu frumosul, îl avertizăm pe Shah. Singura noastră speranță e elementul-surpriză.

— Azi-noapte, în Bajaur, n-a funcționat.

— Nu.

Nu era doar tragic, ci de-a dreptul îngrijorător – cel puțin îngrijorător. Insurgenții păreau să fi știut că rangerii erau pe drum.

Casa Albă, spusese Farhad. *HLI,* scrisese Pete Hamilton, aproape fără îndoială știind ce o să i se întâmple.

Amândoi muriseră încercând să comunice unul și același lucru. *Trădător.*

Persoana care îl avertizase pe Shah în privința raziei, care-i avertizase pe talibani. Care-i omorâse pe rangeri.

Aceeași persoană avea și informațiile despre bombe. Probabil chiar plantase una dintre ele în Casa Albă. Trebuiau să afle cine era. Și, ca să facă asta, Ellen trebuia să riște.

— E ceva ce nu v-am spus, domnule președinte.

— O, Doamne, nu-mi spune că l-ați răpit pe Ivanov!

— Nu, cu toate că…

— Ce e?

— Înainte să fie ucis, Pete Hamilton i-a trimis lui Betsy un mesaj. Trei litere. *HLI.*

Așteptă. Nu primi drept răspuns decât tăcere.

— De fapt, chestia asta îmi sună vag familiar, spuse Williams. HLI. Nu-mi dau seama de unde. Ce înseamnă?

— Informator de înalt nivel.

— Aaa, râse el. Așa e. Era o glumă care circula pe la Congres acum câțiva ani. Nu știu ce jurnalist punea tot felul de întrebări. Totul făcea parte dintr-o vastă conspirație a Dreptei.

Făcea chestiunea să pară de-a dreptul caraghioasă.

— Da, să mori de râs, nu alta.

Se lăsă din nou tăcerea.

— Bănuiesc că acum nu mai e atât de amuzant, recunosc el.

— Ei nu zău? Pete Hamilton a murit pentru că a aflat despre ea. Ultimul lucru pe care l-a făcut a fost să trimită mesajul acela. Și, ca să știți, nu cred că e o conspirație a Dreptei. Cred că merge mult dincolo de asta.

— Deci crezi că există un HLI?

— Da.

— Atunci de ce nu mi-ai spus mai devreme? să răsti el.

— Nu puteam risca, nu mai trebuia să afle nimeni despre asta. Nimeni din apropierea dumneavoastră.

— Te referi la șefa mea de cabinet.

— Da. Barb Stenhauser are autorizație de cel mai înalt nivel. Și mai e și asistenta ei, despre care am descoperit că era tânăra care a stat cu Hamilton în bar. Și care acum a dispărut. Trebuie să recunoașteți că e cam ciudat.

— Ce trebuie să recunosc este că oricine are inteligența și răbdarea să pună la cale așa ceva cu siguranță și-a pregătit și niște țapi ispășitori. Nu crezi?

Ellen rămase în tăcere.

— Și nu crezi că șefa mea de cabinet ar fi o țintă cam evidentă? Poate chiar prea evidentă?

— S-ar putea să aveți dreptate. Singura cale de a afla e să găsim site-ul HLI, spuse Ellen. Să-i aflăm numele. Iar asta înseamnă că trebuie să-l găsim pe Alex Huang.

— Pe cine?

— Corespondentul care punea întrebări.

— De unde știi cum îl cheamă?

— Pentru că a fost corespondentul meu. Și-a dat demisia înainte să termine articolul. Pe atunci mi-a spus că HLI nu ducea nicăieri. Că probabil era fantezia conspiraționiștilor. Așa, puteau să inventeze orice și apoi să-l pună pe seama misteriosului informator.

— Da, asta cam așa e.

— Nu m-am gândit niciodată prea mult la subiect până la moartea lui Pete Hamilton, care a fost ucis după ce ne-a trimis informația aceea. Iar informatorul iranian a spus *Casa Albă* chiar înainte să moară. Nu putem ignora varianta asta.

— Unde e? întrebă Williams. Jurnalistul.

— L-a găsit Betsy. Și-a schimbat numele și se ascunde într-un sat din Quebec. Un loc numit Three Pines. Dar refuză să vorbească. Vreau să încerc să trimit acolo pe cineva care-l poate convinge. Pe cineva în care are încredere. Dacă l-am găsit noi, nici Shah nu are cum să fie prea departe.

— Și dacă nu ne spune ce știe despre HLI? întrebă Williams. Ce facem, îl răpim? De ce nu? La o adică, hai să mai invadăm încă un teritoriu suveran, încă un aliat. Canada sigur n-o să aibă nimic împotrivă!

Președintele simți cum se ambalează și se domoli. Trebuia să-și păstreze mintea limpede dacă voia să iasă cu viață din ziua aceea, să descopere bombele și să le dezamorseze.

— Uite ce e, spuse el. Shah e ținta noastră principală, prioritatea noastră. Dacă îl prindem pe el, restul merge ca uns. Dar ca să dăm de el trebuie să autorizez un *black op*. În plină zi. Împotriva oamenilor noștri. Împotriva unui fost președinte. Ca să fie limpede – așa ceva e ilegal.

— Da, mă rog, probabil că ilegal e și să plantezi bombe nucleare, comentă Betsy.

— Doug, șansele ca tu sau eu să supraviețuim zilei ăsteia în mod fizic, darămite politic, sunt destul de mici, spuse Ellen. O pedeapsă cu închisoarea ar trebui să fie ultima noastră grijă. Dacă Shah știe unde sunt bombele, iar noi avem la dispoziție…

Se uită la un ceas – culmea ironiei, unul atomic, aflat pe biroul ei din Air Force Three.

— …zece ore să le găsim și să le dezamorsăm, atunci eu votez să încălcăm orice lege cu putință și s-o facem. Și fie ca zarurile să cadă cum o fi.

— Zarurile alea o să ne zdrobească, Ellen.

Părea nu doar extenuat, ci stors. Și resemnat.

— O să-i dau drumul. Ar face bine să meargă. Shah ar face bine să fie acolo.

———

Air Force Three tocmai se apropia de Baza Aeriană Andrews în vreme ce Eric Dunn se apropia de prima cupă a traseului. Și în timp ce trupele de comando se apropiau de vilă.

Partida de golf a președintelui Dunn fusese reprogramată mai devreme, explică secretarul clubului pentru asistenta iritată a lui Dunn, din pricina unei erori neașteptate din partea calculatorului.

Soldații din trupele speciale îl văzură cum părăsește incinta vilei, apoi își ocupară pozițiile.

Îi puteau zări pe agenții de la pază. Niște contractori privați, înarmați cu mitraliere de asalt și atât de multe banduliere de cartușe încât nu doar că zornăiau în timp ce patrulau, ci abia se puteau mișca.

De cealaltă parte, soldații din Delta Force se bazau pe viteză și pe discreție. Aveau în dotare cuțite, pistoale, funii și scoci. Atâta tot.

Orice comando adevărat știa că oamenii sunt mai importanți decât echipamentul. Succesul unei misiuni depindea mai mult de pregătirea și caracterul soldaților decât de armele lor.

Membrii miliției de extremă dreaptă, în schimb, puneau mai mult preț pe un pistol-mitralieră UZI decât pe stabilitatea lor mintală.

Agenții serviciului secret care în mod normal apărau un fost președinte fuseseră îndepărtați de firma de securitate privată pe care o contractase Dunn. În dimineața aceea, după o sugestie discretă venită de la sediu, agenții serviciului secret se retrăseseră și mai mult în fundal.

Comandantul echipei speciale trebui să-i urmărească numai câteva minute pe contractorii privați ca să-și dea seama de rutina lor.

La semnalul lui, soldații escaladară în grabă zidul, aterizând ca niște feline pe partea cealaltă și pornind apoi în sprint spre vilă. Scanaseră clădirea și descoperiseră în care încăperi se aflau persoane și, cu toate că puteau bănui cu destul de multă precizie care dintre ocupanți era Shah, nu puteau fi siguri.

Primiseră ordin să nu lase în urmă victime. Să nu rănească pe nimeni. Să pună mâna pe individ și să dispară.

Era o sarcină aproape imposibilă, dar soldații din trupele de comando aveau parte numai de astfel de misiuni.

Un grup se ocupă de etaj, un al doilea de parter și un al treilea de subsol, în vreme ce alte două grupuri se strecurară în grădina din spate, unde un bărbat stătea așezat pe gazon.

— Nu-i el, raportă unul dintre soldați și se retrase înainte să fie văzut.

Apoi se îndreptă spre a doua țintă.

— Nu-i el.

— Nu-i el.

— Nu-i el.

Raportară pe rând, în timp ce la Casa Albă și în Air Force Three Williams, Ellen și Betsy priveau imaginile de pe bodycam-urile soldaților, abia respirând. Dacă Shah nu era acolo…

— Nu-i el, raportă și ultimul.

— Nu-i aici, spuse adjunctul comandantului.

Preț de o clipă se lăsă tăcerea, după care comandantul spuse:

— Mai sunt oameni la bucătărie.

— Sunt din personal, spuse altul. Un bucătar, cineva care spală vase și un ospătar. Confirmat.

— În imaginile de pe scanner mai apare o persoană. Trebuie să fi intrat în camera frigorifică.

Avea pereții căptușiți cu metal, persoanele dinăuntru nu apăreau în imagini.

— Mai verificați o dată.

Doi agenți alergară în liniște înapoi pe scările care duceau la subsol, ascunzându-se într-o cameră lăturalnică și evitând la mustață întâlnirea cu o aghiotantă care se întorcea la etaj cu micul-dejun.

Când se apropiară de bucătărie începură să simtă mirosul inconfundabil de coriandru și pâine prăjită în ulei. Și un glas care vorbea engleză cu un ușor accent străin.

— Asta se cheamă *paratha,* spunea bărbatul de lângă aragaz verificând un triunghi de pâine așezat într-o tigaie de fontă. Când e aproape gata, adăugăm amestecul cu ou.

Agenții Delta Force se năpustiră în bucătărie. Bucătarul tocmai începuse să înregistreze prezența intrușilor iar bărbatul tocmai începuse să se întoarcă spre ei când pe gură i se lipi o bandă de scoci iar pe cap i se trase un sac.

— L-am prins.

Unul dintre soldați îl luă pe bărbat pe umăr. Apoi o rupseră la fugă înapoi. Se făcură nevăzuți în câteva secunde, dispărând înainte ca bucătarul

sau individul care spăla vasele să poată reacționa.

Goniră în sus pe scări, în timp ce individul dădea din picioare și se zbătea și gemea. Soldații se ghidau după instrumente care le arătau unde anume în clădire se aflau alte persoane.

Se pitiră într-o cameră, așteptând ca membrii personalului și agenții de pază care reacționaseră la țipetele de la subsol să treacă pe lângă ușă și să se îndrepte spre bucătărie.

Soldații din Delta Force intraseră și ieșiseră în câteva minute.

Douăsprezece minute mai târziu, un elicopter civil decolă de pe un teren privat și porni spre nord.

———

Air Force Three aterizase, dar Ellen și Betsy rămaseră la bord ca să urmărească operațiunea.

— Te rog, Doamne, zise Ellen când elicopterul decolă, dă Doamne să fie Shah și nu vreun biet bucătar!

— Scoateți-i gluga, ordonă președintele Williams, iar comandantul făcu întocmai.

Chipul care se uita la ei era cel al ospătarului de la cina din Islamabad.

Chipul care se uita la ei era cel al unui specialist în fizică nucleară notoriu.

Chipul care se uita la ei era cel al celui mai periculos traficant de arme din lume.

Dr. Bashir Shah.

— L-am prins, oftă Ellen. L-am prins pe Azhi Dahaka.

La celălalt capăt al conexiunii îl auzi pe Doug Williams râzând ușurat, dar cu o ușoară notă de isterie. Apoi râsetele se opriră.

— Azhi cine? Nu e Shah?

— Scuze. Ba da, ba da. E Shah. Felicitări, domnule președinte, ați reușit!

— Noi am reușit. Ei au reușit.

Williams i se adresă comandantului Delta Force prin cască:

— Felicitări! Într-o zi sper să vă pot spune cât de importantă e misiunea asta.

— Cu plăcere, domnule președinte!

Când auzi asta, Shah făcu ochii mari. Gura îi era încă lipită cu scoci, dar ochii lui spuneau totul. Era sigur unde-l duceau.

Și ce-l aștepta acolo, în afară de președintele american.

———

Doug Williams își lăsă capul în jos și-și puse mâinile pe față, simțind firele de barbă nerase.

Înainte să intre în baia personală ca să facă duș și să se bărbierească, intră pe internet și căută „Azhi Dahaka”. Nimeri scrierea corectă după câteva încercări, dar îl găsi.

Un dragon cu trei capete, aducător de distrugere și teroare, născut din minciuni și zămislit ca să împrăștie nimicire în lume. Un șarpe tiran a cărui apariție însemna dezlănțuirea haosului.

Da. Bashir Shah era toate acele lucruri.

Însă, după ce se clăti cu apă pe față și se privi în oglindă, Doug Williams se întrebă ale cui erau celelalte două capete.

Ivanov, da. Dar cine era celălalt? Cine era HLI?

Numai după ce intră în duș, când apa fierbinte îi curgea de pe cap și de pe față pe restul corpului, numai după ce se simți aproape din nou om, numai atunci își aminti.

Îi reveni în minte ce-i spusese Ellen despre jurnalistul acela. Cel care, asemenea multor altora înaintea lui, fugise în Canada sperând să găsească acolo un refugiu. Îi spusese numele unui sat din Quebec. Era a doua oară într-un interval scurt când adusese cineva în discuție localitatea aceea.

În timp ce se ștergea cu prosopul, își aminti. Momentele acelea cumplite când aștepta să fie incinerat.

Generalul îi povestise ceva despre câinele lui. Pine.

Trei pini. Three Pines.

Ieși val-vârtej din baie, înfășurat numai într-un prosop de la brâu în jos, și îl sună pe Șeful Statului Major Interarme, ascultă ce avea el de zis, după care îl sună pe secretarul de stat, care era în drum spre casă, unde voia să facă un duș rapid și să se schimbe înainte să vină la Casa Albă.

— Ai trimis pe cineva la Quebec să stea de vorbă cu jurnalistul? întrebă el.

— Încă nu. Încercăm să găsim pe cineva în care să aibă încredere.

— Nu-ți bate capul, cred că avem pe cineva.

Se făcuse ora nouă dimineața. Dacă aveau dreptate, bombele nucleare urmau să explodeze la ora patru după-amiază.

Șapte ore. Aveau șapte ore.

Însă îl aveau și pe Shah. Iar acum, poate, aveau o pistă către al treilea cap lui Azhi Dahaka.

———

— Ce mai face Pine?

— Excelent. Însă are urechile cam mari, zise generalul la telefon.

— Serios?

Armand Gamache se uită în jos la Henri, ciobănescul lui german, care s-ar fi împiedicat în propriile urechi dacă i-ar fi atârnat. Fapt este că stăteau drept în sus. Ca atare, câinele avea mereu o expresie uluită.

— Am auzit tot soiul de lucruri tulburi de la D.C. E totul în ordine?

— Păi, de fapt, de asta te și sun. Știi un tip pe nume Alex Huang?

— Sigur. Nu personal, dar îi citeam rapoartele de la Casa Albă. Parcă a ieșit la pensie.

— Da, și-a dat demisia. Acum locuiește în Three Pines.

— Nu cred. Aici nu-i nimeni cu numele ăsta.

— Nu, dar există un Al Chen. Un american. S-a mutat acolo acum doi, trei ani?

— Acum doi ani, da.

Tonul lui Gamache devenise bănuitor.

— Vrei să-mi spui că el e Huang? De ce și-ar schimba numele?

— De asta te sun. Am nevoie să faci ceva.

———

Ellen intră în duș. În sfârșit.

Închise ochii și lăsă apa caldă s-o biciuiască pe față și să-i curgă pe trupul ostenit. Se simțea ca și cum ar fi fost bătută, cu toate că nu avea nicio rană. Cel puțin, niciuna vizibilă. Dar știa că n-avea să-și revină niciodată de pe urma șocului, a durerii, a terorii din ultimele câteva zile.

Rănile erau interne. Eterne.

N-avea timp să se gândească la asta. Mai avea de alergat o porțiune. Sprintul final.

Se oprise la ea acasă împreună cu Betsy ca să facă un duș rapid și să se schimbe în haine curate, proaspete. Un fel de oprire la standuri. Pentru ea. Dar pentru Betsy?

După ce ieși din duș, Ellen simți aromă de cafea proaspătă și de bacon afumat cu lemn de arțar.

— Faci micul-dejun? întrebă ea când intră în bucătăria luminoasă și veselă. Lumea întreagă efectiv stă să explodeze și tu prăjești bacon?

— Și am pus la încălzit melcii cu scorțișoară care-ți plac.

Da, acum simțea și aroma aceea.

— Tu încerci să mă torturezi? Nu pot să stau. Trebuie să ajung la Casa

Albă.

— Le-am pregătit ca să le luăm la pachet. Putem să mâncăm și să bem în mașină.

— Betsy…

Consiliera ei se opri, ținând încă spatula în mână, și se uita la ea.

— Nu, să nu spui așa ceva.

— …tu nu vii cu mine.

— Ba pe dracu' că nu vin. Suntem cele mai bune prietene încă din grădiniță. Mi-ai salvat viața de mai multe ori, m-ai susținut emoțional, financiar… După ce murit Patrick…

Trase aer în piept, ca un suspin, făcând echilibristică la marginea rănii aceleia fără fund.

— Ești prietena mea cea mai bună. Nu o să fiu lăsată în urmă.

— Am nevoie de tine aici. Pentru Katherine. Pentru Gil. Pentru câini.

— N-ai niciun câine.

— Nu, dar o să-ți cumperi, nu-i așa? Dacă…

Pe Betsy începură s-o usture ochii și respirația îi deveni sacadată.

— Nu. Poți. Să. Mă. Lași. Aici.

— Am nevoie de tine… zise Ellen.

Te rog, se imploră în sinea ei. *Spune și ultimele cuvinte. „Cu mine". Cu mine. Am nevoie de tine cu mine.*

— …aici. Promite-mi că o să faci cum spun eu. Te rog. O dată în viața ta. O să te sun cu video-call. Dar dacă nu ești aici, îți jur pe tot ce am mai sfânt că închid.

— O să fiu aici.

— O să las un număr lână telefonul din hol. Folosește-l dacă e nevoie.

Betsy aprobă dând din cap.

Ellen o înșfacă și o îmbrățișă tare.

— Trecutul, prezentul și viitorul intră într-un bar…

Betsy o ținu strâns pe prietena ei și încercă să vorbească, dar pe gură nu-i ieși niciun sunet. Ellen se dădu înapoi, o pupă pe Betsy pe obraz, se întoarse și plecă.

Mergând repede spre ușă și spre mașina care o aștepta, trecu pe lângă fotografiile înrămate cu copiii ei, de la zile de naștere, Zile ale Recunoștinței și Crăciunuri. De la nunta ei cu Quinn.

Cu ea și Betsy copii. Betsy murdară și plină de muci, Ellen ca scoasă din cutie. Două jumătăți ale unui întreg splendid.

Ellen Adams ieși din casă și se urcă în SUV-ul care o aștepta ca s-o ducă la Casa Albă, unde o așteptau președintele și o bombă nucleară.

— A fost un moment tensionat, șopti Betsy privind cum mașina se îndepărta.

Apoi se lăsă încet, foarte încet, în genunchi. Parfumul lui Ellen încă plutea în aer, ușor, subtil, peste tot în jurul ei, parcă vrând s-o ocrotească. Aromatics Elixir.

Se aplecă în față, făcându-se cât de mică putea. Închise ochii, începu să se legene.

Betsy Jameson nu doar că se temea; se afla într-o stare de teroare.

———

Inspectorul-șef Gamache, șeful Brigăzii Omoruri de la Sûreté du Quebec, intră într-o librărie.

— Tot n-a venit, Armand, spuse Myrna.

— Ce anume?

— Exemplarul din *Charlotte's Web* pe care l-ai comandat pentru nepoata ta. Nu pari în apele tale.

— Nu prea. Al e pe-aici?

— O ajută pe Ruth să dea zăpada.

— O dă afară sau înăuntru? întrebă Armand, iar Myrna râse.

— De data asta, afară.

— *Merci,* zise Armand și ieși pe stradă.

Merse prin ziua luminoasă, cristalină, de iarnă până la casa mică a lui Ruth Zardo, aflată chiar lângă spațiul verde din sat. Văzu fuioare de zăpadă ridicându-se din spatele troienelor înalte și sclipirea capătului unei lopeți.

— Al?

Bărbatul care aproape că împlinise cincizeci de ani și avea fața roșie de la efort și frig se opri și se sprijini în lopată.

— Armand! Care-i treaba?

— Putem vorbi?

Al se uită lung la vecinul lui. După expresia de pe chipul lui Gamache, putea să ghicească despre ce era vorba. Fusese contactat cu câteva ore înainte de o persoană pe nume Betsy, de la Departamentul de Stat. Refuzase să vorbească. Avea o viață nouă, îi explicase. O viață bună. O viață pașnică.

În sfârșit.

Cu toate că nu era chiar întru totul pașnică. Deasupra ei planase o umbră, în fiecare zi și în fiecare noapte. Al Chen știuse că într-o bună zi umbra

avea să se îndepărteze și că în locul ei avea să apară chiar ființa care o arunca.

Chen oftă îndelung. Aerul îi ieși pe gură sub formă de vapori, înfipse lopata în nămeți și zise:

— Ok. Hai să vorbim.

Se îndreptară spre bistro. Zăpada bătătorită scrâșnea sub pașii lor. Țineau ochii mijiți ca să se ferească de lumina puternică a soarelui care ricoșa din troiene.

În fața lor, Gamache vedea bistroul. Chen, în schimb, vedea sfârșitul vieții sale liniștite.

Când intrară își găsiră niște locuri lângă foc și comandară câte o *café au lait.*

— *Merci,* spuse Gamache când sosiră băuturile.

Apoi se întoarse spre Al și îl studie o clipă. Îi vorbi aproape în șoaptă:

— Știu cine ești și de ce ai venit aici. Ai venit ca să te ascunzi, nu-i așa?

Al nu răspunse, așa că Gamache continuă:

— Știu de ce stai aici.

Se uită spre ușa care făcea legătura cu librăria. Se aplecă până aproape de Chen și își coborî glasul și mai mult:

— Dacă te găsește, o să dezlănțuie tot iadul aici. Nu doar asupra ta, ci și asupra Myrnei și asupra oricui mai vrea.

— Nu știu despre ce vorbești, Armand. Cine e „el”?

— Persoana de care te ascunzi. Chiar vrei să-i spun numele? Uite ce e, noi te-am găsit, la fel de ușor te poate găsi și el. Nu știu cât timp mai avem, dar bănuiesc că nu prea mult.

— Nu pot să mă întorc, Armand. Abia am reușit să ies de-acolo.

Îi tremurau mâinile, iar Armand și-l aminti pe bărbatul care sosise acolo cu doi ani înainte.

Care tresărea de fiecare dată când auzea un zgomot puternic. Care nu izbutea să intre într-o cameră unde erau multe persoane. Care tremura doar când se uita cineva la el, darămite când îi vorbea. Abia reușiseră să-l înduplece să iasă din camera de la pensiunea Olivier și Gabri. Myrna, cu glasul ei melodios și tortul ei de ciocolată, fusese cea care-l convinsese.

Bănuind că-i plăceau cărțile, îl invitase în librăria ei într-o seară de vară, după ce închisese. La fiecare trei zile după aceea, obișnuise să-i deschidă ușa și să-i dea voie să se uite, singur, printre titluri. Cumpăra tot felul de cărți, uneori noi, de multe ori la mâna a doua.

Apoi îl ademenise până pe gazonul din spate, unde obișnuiau să bea bere și să privească râul Bella Bella cum curge. În momentele acelea stăteau de vorbă. Sau nu.

Apoi l-a convins să meargă pe gazonul din față. De unde putea să vadă cum decurge viața din sat, lentă dar niciodată încremenită.

Puțin câte puțin, Al Chen ieșise la iveală.

Iar acum era pe deplin membru al comunității. Chiar dacă nu în totalitate sincer cu ei.

— Myrna știe cine ești, de fapt?

— Nu. Știe că am un trecut pe care nu vreau să-l discut, dar nu știe cine sunt.

— N-o să-i spun. Dar trebuie să te întorci. Trebuie să le spui ce știi despre site-ul ăla. HLI.

Al scutură din cap.

— Nu. Nu pot.

— Uite ce e, zise Gamache. L-au prins pe Bashir Shah. E în drum spre D.C. chiar acum, în arest. Dar trebuie să afle cine e informatorul. Înțelegi asta, nu?

— L-au prins pe Shah? Pe bune? N-o spui așa, pur și simplu?

— L-au prins. Dar știi cât de periculos e. Știi de ce sunt în stare el și oamenii lui. Președintele Williams trebuie să afle cine e informatorul lui Shah de la Casa Albă.

Lui Armand nu i se spusese nimic despre bombe. Nici nu trebuia. Știa despre bombele din autobuzele din Europa, desigur. Și auzise zvonuri despre alte încărcături explozive. Mai puternice. Plantate pe undeva.

— Dacă nu te poți întoarce tu, atunci măcar spune-mi mie. Cine e informatorul? Cine e?

În loc să strige, Gamache vorbise pe un ton mai blând. Vasta lui experiență îl învățase că oamenii își ridică automat sistemele de apărare atunci când se strigă la ei. Dar că, dacă li se vorbește cu blândețe, era foarte posibil ca, asemenea unui animal rănit și speriat, să se apropie de el.

Al Chen clătină din cap, însă de data asta cu un alt înțeles. Nu refuza să vorbească, Gamache vedea asta. Clătina din cap pentru că nu era de acord cu el.

— Nu-i un bărbat.

— E o femeie?

— Sunt mai multe persoane. Asta am descoperit. HLI nu e o singură

persoană. Sau ar putea fi, cineva e clar că orchestrează totul, dar am descoperit că HLI e un grup. O organizație.

— Care e obiectivul ei?

— Să transforme America înapoi în ceea ce consideră ei că ar trebui să fie. Din câte mi-am dat seama, HLI e alcătuit din oameni puternici care nu sunt mulțumiți.

— De ce?

— De guvern. De direcția în care merge țara. De schimbările culturale. De faptul că lucruri pe care ei le percep drept valori americane adevărate se erodează și dispar. Nu e vorba despre niște conservatori cumsecade cărora le e dor de vremurile de odinioară și vor să le aducă din nou. Vorbim despre extremiști de extremă dreapta. Fasciști. Adepți ai supremației rasei albe, membri ai milițiilor. Ei consideră că Statele Unite nu mai sunt America, deci nu au senzația că nu sunt loiali țării. Din contră. Vor să corecteze cursul navei.

— Scufundând-o?

— Curățând-o. Au sentimentul că e datoria lor patriotică.

— Persoane din armată?

Chen încuviință dând din cap.

— Înalți în grad. Respectați. Și membri ai Congresului. Ai Senatului.

— *Mon Dieu,* șopti Gamache, aplecându-se spre foc și holbându-se în gol în flăcări.

— Cine sunt? Am nevoie de numele lor.

— Aș vrea să le știu. Ți-aș spune, dar nu știu.

— Sunt susținători ai fostului președinte?

— La suprafață, da, însă e mai mult de-atât. Sunt oameni care urăsc guvernul. Chiar și pe al lui.

— Dar unii sunt membri în administrație, sunt ei înșiși politicieni.

— Dacă vrei să dărâmi un sistem uriaș, n-ai răspândi putregaiul de la interior?

Gamache aprobă dând din cap.

— HLI e un site de pe dark web, nu-i așa? E locul unde oamenii ăștia fac schimb de informații.

— E dincolo de dark web.

Gamache ridică sprâncenele.

— Nu știam că există așa ceva.

— Web-ul e ca universul. Nu se termină niciodată. Există tot soiul de

minuni, tot soiul de găuri negre. Acolo am găsit HLI.

— Am nevoie de adresă.

— N-o am.

— Nu te cred.

Se uitară lung unul la celălalt. Gamache vedea teama și mânia din ochii lui Al Chen. Iar Chen putea vedea iritarea și nerăbdarea din ai lui Gamache. Dar mai vedea și altceva.

În adâncul acelor ochi exista compasiune. Și înțelegere. Omul acela știa ce înseamnă frica.

Al Chen trase adânci aer în piept, aruncă o privire spre librăria unde Myrna sorta volumele pe care tocmai le primise, și făcu ceva la care Gamache nu se aștepta.

Își desfăcu nasturii de la cămașă.

Acolo, deasupra inimii, era o cicatrice.

— I-am spus Myrnei că e citatul preferat al mamei, stenografiat după tehnica ei.

— Și te-a crezut?

— Nu știu. A acceptat.

— Ce e, de fapt?

— Adresa HLI.

Gamache își lăsă capul pe-o parte și se uită la țesutul cicatrizat, apoi în ochii lui Chen.

— Nu seamănă cu nimic din ce am mai văzut.

— Atunci poți să te consideri norocos. Cu asta ajungi la gaura neagră. Dar n-o să poți intra. O să ai nevoie de un cod de acces.

— Și anume?

Chen clătină din cap.

— Nu l-am descoperit. Ăsta e punctul în care am ajuns înainte să-și trimită oamenii pe urmele mele. Și am venit aici.

Privi afară pe ferestrele cu încadratură de lemn, încrustate cu gheață, spre cei trei pini care se înălțau deasupra satului, întinzându-se spre ceruri.

— Avem nevoie de codul de acces, zise Gamache. Ai vreo idee cine ar putea să-l aibă?

— Păi, în mod evident orice membru al HLI. Și probabil Bashir Shah.

— Te superi?

Gamache ridică telefonul, iar când Chen clătină din cap făcu o poză șirului scurt de numere, litere și simboluri.

Clar nu era o adresă de internet. Cel puțin, nu către vreun site normal. Nu în lumea aceea, în orice caz.

— Cine ți-a făcut asta?

— Eu. M-am îmbătat și m-am drogat rău de tot într-o noapte.

— De ce?

— Cred că știi de ce, Armand.

Al își încheie la loc cămașa, apoi ieșiră împreună din bistro. Deși înfofolit în geaca groasă, îmblănită, Alex Huang simțea cum îl mușcă frigul. Niciun fel de material izolant nu-l putea încălzi. Frigul venea dinăuntrul lui. Dar poate că acum putea să simtă din nou căldura, putea să se simtă din nou pe deplin om.

Înainte să se despartă, Armand îi mulțumi și îl întrebă:

— Mama ta chiar avea un citat preferat?

— Da. *Noli timere.*

Armand întinse mâna.

— *Noli timere.*

Acum, poate că Al Chen – sau Alex Huang – putea privi cicatricile drept altceva. Drept un motiv de bucurie, o binecuvântare. Își crestase literele, cifrele și simbolurile cumplite deasupra inimii, ca să nu le piardă niciodată. Apoi fugise în satul acela, unde chiar își pierduse inima.

Armand privi ziua splendidă și șopti:

— Să nu-ți fie teamă. Să nu-ți fie teamă.

Dar îi era.

Capitolul 42

Era sfârșitul jocului.

Toată lumea din încăpere știa asta.

Era ora 14:57, ora Washingtonului. 1457. Mai aveau până la 1600, o oră și trei minute, ca să găsească și să dezamorseze bombele. Ajunseseră departe de la momentul primului mesaj, care ajunsese la biroul Anahitei Dahir, la Departamentul de Stat, în urmă cu ceea ce părea o veșnicie.

Dar oare ajunseseră suficient de departe?

În fiecare oraș mare așteptau mai multe echipe de intervenție. La nivel internațional, fiecare serviciu de informații analiza comunicările interceptate dintre Al-Qaeda și aliații lor, și o făcuseră încă de când începuse toată nebunia. Însă, deocamdată, nimic.

Singura lor speranță reală era omul de știință pakistanez, de vârstă mijlocie, care stătea în scaunul cu spătar tare din Biroul Oval și îi arunca priviri ucigătoare, pe deasupra biroului Resolute, președintelui Statelor Unite.

— Spune-ne unde sunt bombele, Dr. Shah, zise Williams.

— De ce aș face-o?

— Deci recunoști că ele există?

Shah își lăsă capul pe-o parte, amuzat.

— Și de ce n-aș recunoaște? Am petrecut ani întregi în arest la domiciliu din cauza voastră, a americanilor, gândindu-mă la momentul ăsta. Visându-l. Privind ce se întâmpla aici, în State. Privind cum vă bateți joc de democrație. Foarte amuzant. Cel mai tare *reality-show* din lume, deși în el nu e vorba chiar despre realitate, nu-i așa? Mare parte din politică, din așa-numita democrație, e o iluzie, un spectacol pentru prostime.

— Vrei să spui că bombele nu sunt reale? întrebă Ellen.

— O, ba da. Sunt foarte reale.

— Atunci, dacă nu vrei să sari și tu în aer, o să ne spui unde sunt. Avem – se uită la un ceas din încăpere – cincizeci și nouă de minute.

— Deci ai descifrat codul pe care ți l-am strecurat în buzunar. Da, cincizeci și nouă. A, cincizeci și opt de minute, după care toate asta vor dispărea. Când o să aibă de ales între haos și dictatură, ce credeți că va alege poporul american? Mânați de spaima unui nou atac, cufundați într-o

stare de teroare, o să facă singuri treaba teroriștilor. O să-și distrugă singuri libertățile. O să accepte, ba chiar o să aplaude, suspendarea drepturilor. O să apară lagăre de concentrare. O să aibă loc torturi. Expulzări. Agenda liberală, egalitatea femeilor, căsătoriile gay, imigranții – pe toate astea o să se dea vina pentru moartea Americii adevărate. Însă datorită intervenției îndrăznețe a câtorva patrioți, America albă, anglo-saxonă, creștină, temătoare de Dumnezeu a bunicilor lor va deveni din nou o realitate. Iar dacă o să trebuiască să omoare câteva mii de oameni ca să o vadă aievea, ei bine, la urma-urmei doar e stare de război. Farul care a fost America se va stinge, prin sinucidere. Sincer, oricum începuse să tușească sânge.

— Unde sunt? răcni președintele Williams.

— Am văzut multe lovituri de stat, dar niciodată de atât de aproape.

Shah se aplecă în față.

— Toate au un lucru în comun. Vreți să știți care?

Williams și Ellen îi aruncară o privire urâtă.

— O să vă spun. Toate sunt atât de… bruște. Cel puțin, din perspectiva persoanei împotriva căreia sunt îndreptate. Toți cei pe cale să fie dați jos, sau poate chiar împușcați sau spânzurați, arată ca dumneata, domnule președinte. Uluiți. Îngroziți. Năuciți, înfricoșați. Cum de s-a putut întâmpla una ca asta? Dar, dacă ai fi fost atent, ai fi văzut cum se schimbă curentul. Cum apa se umflă. Cum se pregătește răscoala. E vina ta mai mult decât a oricui altcuiva.

Shah se lăsă pe spate, se așeză picior peste picior și își îndepărtă o scamă invizibilă de pe genunchi. Însă Ellen văzu că mâna îi tremura ușor. Un tremur care nu existase atunci când, deghizat în ospătar, îi așezase salata în față.

Era un element nou.

Individul se temea, până la urmă. Dar de ce? De moarte? De altceva? De ce s-ar teme un Azhi Dahaka? De un singur lucru.

De un monstru mai mare.

Judecând după tremurul mâinii lui Shah, monstrul cel mare trebuie că se afla prin preajmă.

— În timp ce voi vă uitați în afară, priveați către orizont căutând amenințări, continuă el, n-ați văzut ce se întâmpla în curtea voastră. N-ați văzut ce prindea rădăcini chiar aici, în pământ american. În orașele voastre, în magazinele voastre, în patria voastră. Printre prietenii voștri, în familiile voastre. Conservatorii decenți care s-au mișcat spre dreapta. Dreapta care s-

a mișcat spre extrema dreaptă. Extrema dreaptă care s-a mișcat spre dreapta radicală care, din pricina furiei și frustrării, a ajuns radicalizată printr-un internet plin de teorii nebunești, „adevăruri” false și politicieni mulțumiți de ei înșiși cărora li s-a permis să verse minciuni peste tot. Eu am văzut de la distanță ceea ce voi n-ați văzut de aproape. Durerea care aici a devenit revoltă. Așa-numiții patrioți aveau furia, motivația, sprijinul financiar. Aveau fitilul, nu le lipsea decât singurul lucru pe care li-l puteam furniza eu.

— O bombă, zise Williams.

— O bombă nucleară, spuse Ellen.

— Întocmai. N-a fost nevoie decât să fiu eliberat, iar idiotul vostru util de președinte m-a ajutat în sensul ăsta. După aceea am putut să pun laolaltă cele două jumătăți.

Ridică mâinile.

— Teroriștii internaționali din Al-Qaeda și patrioții locali.

Își împreună mâinile.

— Și *voilà*. Da, am avut la dispoziție ani întregi în care să mă gândesc la momentul ăsta. Timp și răbdare, timp și răbdare. Tolstoi a spus că astea sunt cele mai de preț virtuți ale războinicilor, și avea dreptate. Atât de puțini le au pe ambele! Eu le am. E adevărat, am crezut că o să privesc toate astea de acasă, din Islamabad, dar acum am primit un loc în primele rânduri.

— De fapt, ești pe scenă, zise Ellen.

Shah se întoarse spre ea.

— La fel și tu. Am o profesie lucrativă, dar periculoasă. Nu îmi fac iluzii în privința asta. M-am gândit la diferitele moduri în care e posibil să mor și, sincer, probabil că o moarte rapidă, într-o sclipire de lumină, e varianta cea mai bună. Eu sunt pregătit. Voi?

Se întoarse spre președinte.

— În plus, dacă v-aș spune, clienții mei s-ar asigura că moartea o să-mi fie mult mai puțin rapidă și mult mai puțin plină de lumină.

— Probabil că așa e, zise Williams. Ai noroc că ești în mâinile noastre și că ei nu pot ajunge la tine. Asta dacă nu cumva e vreun informator în clădire.

Remarca îl zgudui pe fizician preț de o clipă, dar suficient încât Ellen să-și dea seama de cine se temea cu adevărat Bashir Shah. Cine era monstrul mai mare. Informatorul.

— HLI? întrebă Shah. Habar n-am despre ce vorbești.

— Păcat, spuse Williams. Nu pentru tine, bineînțeles. Dar poate că

pentru alții.

Zâmbetul îi îngheță lui Shah pe față.

— Cum adică?

Cincizeci și două de minute rămase.

— Ei bine, începu Williams, ai lăsat în urma ta un șir de cadavre, pe unele ca să nu rămâi expus, pe altele în semn de avertisment. Bănuiesc că prietenii tăi o să facă același lucru când o să afle că am pus mâna pe tine. Hai să ne gândim, pe urmele cui ar porni Al-Qaeda, pe urmele cui ar porni mafia rusească în așa fel încât să le arate altora că nu e bine să-i trădeze?

Ellen se aplecă și îi vorbi lui Shah la ureche. Simți miros de iasomie și sudoare.

— Să-ți dau un indiciu. Tu pe urmele cui ai pornit când agențiile mele de presă au început să publice articole despre comerțul tău cu arme pe piața neagră? Cine mi-a otrăvit soțul? Cine mi-a terorizat copiii? Cine a încercat să-mi ucidă fiul și fiica ieri?

— Familia mea? Ați face rău familiei mele?

Ea se îndreptă de spate.

— Nu, Dr. Shah, asta e una dintre multele diferențe dintre noi. Nu le-am face rău membrilor familiei tale.

El dădu aerul afară din plămâni.

— Din păcate, toți agenții noștri din Pakistan și de mai departe sunt ocupați să găsească informații despre bombe, la fel și aliații noștri. Așa că, în vreme ce n-o să facem niciun rău familiei tale, nici nu-i putem proteja. Cine știe ce i s-a spus Al-Qaedei despre motivul pentru care te afli la Casa Albă? Cine știe ce cred Ivanov și mafia rusească?

— Ba chiar e posibil, spuse președintele Williams, să existe zvonuri cum că ai coopera cu noi. Cum că ai fi agent american. Democrație. Exprimare liberă. E incitant, nu?

— Ei știu că nu i-aș trăda niciodată.

— Ești așa de sigur? Când eram la Teheran, Marele Ayatollah mi-a spus o fabulă persană despre o felină și un șobolan. O știi?

Shah încuviință dând din cap.

— Dar mai e una care s-ar putea să te intereseze. Broasca și scorpionul.

— Nu mă interesează.

— Scorpionul vrea să treacă un râu, dar nu poate să înoate. Are nevoie de ajutor. Așa că o roagă pe broască să-l ducă pe spatele ei, zise Ellen. Broasca spune: „Dar dacă te las să te urci pe mine, o să mă înțepi și o să

mor”. Scorpionul pufnește. „Îți promit că nu te înțep, pentru că am muri amândoi”. Așa că broasca e de-acord și cei doi pornesc să traverseze.

Shah își ținea chipul întors în altă parte, dar asculta.

— La jumătatea drumului, scorpionul o înțeapă pe broască, spuse Ellen. Cu ultima suflare, broasca întreabă: „De ce?”

— Și scorpionul răspunde: „Nu mă pot abține”, zise președintele Williams. „Așa îmi stă în fire”.

Se aplecă pe deasupra biroului.

— Știm cine ești. Știm ce-ți stă în fire. La fel și așa-zișilor tăi aliați. Ei știu că i-ai trăda într-o clipită. Spune-ne unde sunt bombele și o să-ți protejăm familia.

În clipa aceea Barb Stenhauser intră în Biroul Oval și îl străbătu până ajunse lângă președintele Williams.

— Tim Beecham s-a întors, așteaptă în anticameră. Să-l poftesc înăuntru?

— Te rog, Barb.

— Iar președintele Dunn așteaptă la telefon. Pare nervos.

Williams se uită la ceas. Mai aveau cincizeci de minute.

— Spune-i să sune într-o oră.

———

Katherine Adams, Gil Bahar, Anahita Dahir, Zahara Ahmadi și Charles Boynton stăteau în tăcere la masa șubredă. Singura sursă de lumină din cameră se afla într-un colț, așa că aveau chipurile cufundate în mare parte în umbră.

Cu atât mai bine. Își simțeau reciproc teroarea tot mai puternică. Nu era nevoie să o și vadă.

Boynton își atinse telefonul, iar ora apăru strălucind. În Pakistan trecuseră zece minute după miezul nopții. Încă cincizeci de minute până la ora la care fusese omorât Osama bin Laden.

Cincizeci de minute până în clipa în care sute de oameni, poate mii, aveau să fie uciși. Printre ei numărându-se și mama lui Katherine și a lui Gil.

Iar ei nu puteau face nimic.

———

Bashir Shah privi spre ușă când Tim Beecham intră în încăpere.

Directorul National Intelligence încremeni și se holbă la bărbatul care stătea pe scaun, cu spatele drept. Beecham nu părea să se simtă bine. Însă

nu-l ajutau nici vinețeala din jurul ochilor și nici despicătura de pe nas.

— L-ați prins?

Însă nimeni nu-i dădea vreo atenție directorului National Intelligence. Ochii tuturor erau îndreptați spre Shah.

— Unde sunt bombele? repetă președintele.

— Tot ce pot să vă spun e că sunt în Washington, New York și Kansas City. Protejați-mi familia. Vă rog.

— Unde anume în orașe? întrebă Williams pe un ton autoritar în vreme ce Ellen începu să dea niște telefoane.

— Nu știu.

— Ba bineînțeles că știi, zise Beecham prinzându-se din zbor care era situația și traversând cu pași mari biroul până la locul unde stătea Shah. Tu trebuie să fi organizat livrarea.

— Dar numai până la agenții din fiecare oraș.

— Numele lor!

— Nu știu. Cum aș putea să-mi amintesc?

— Coletele sigur n-aveau pe ele eticheta „bombă nucleară”, zise Beecham. Ce trebuiau să fie?

— Echipamente medicale, pentru laboratoare de radiologie.

— Rahat, spuse Beecham în timp ce dădea la rândul lui telefon. Dacă s-ar fi detectat urme de radiații, ar fi fost explicabil. Când au fost expediate?

— Acum câteva săptămâni.

— O dată! răcni Beecham. Vreau o dată.

Apoi vorbi la telefon.

— Aici Beecham. Vreau să-mi faci legătura cu Departamentul pentru Securitate Internă. Am nevoie să se dea de urma unei livrări internaționale. Acum!

— 4 februarie. Cu vaporul, prin Karaci.

Beecham dădu mai departe informația.

Ellen, care încheiase apelurile, asculta. Ceva nu era în ordine.

— Minte.

Beecham se întoarse spre ea.

— De ce spuneți asta?

— Pentru că ne dă voluntar informații.

— Ca să-și salveze familia, spuse președintele Williams.

Ellen clătină din cap.

— Nu. Gândiți-vă puțin. Nu se poate ca familia lui să nu fie în siguranță.

A spus-o cu gura lui, a avut la dispoziție ani întregi să ticluiască planul. Nu și-ar fi lăsat familia și nici pe el însuși într-o poziție atât de vulnerabilă. Are tot atât de multă încredere în mafia rusească și în Al-Qaeda câtă au și ei în el. Ne joacă pe degete.

— De ce? vru Beecham să afle.

— De ce crezi? De ce face Shah orice? O s-o țină așa până-n ultimul moment. Tu n-ai face la fel? Apoi o să ne ceară ceva extraordinar pentru informația de care avem nevoie. Dar o să ne spună numai despre bomba pe care stai tu. Pe celelalte o să le lași să explodeze. Tu ai pus la cale toată povestea asta. Până și vizita la Dunn. Orice om normal la cap s-ar ascunde într-un castel rătăcit prin Alpi până se răsuflă toată situația…

— Nu vrei să spui „până sare în aer" toată situația? întrebă Shah.

Nu mai avea o înfățișare îngrijorată, temătoare. Acum clătina din cap și zâmbea.

— Adică *a vrut* să fie adus aici? întrebă Beecham.

— Ce deșteaptă ești, îi spuse Shah lui Ellen, apoi se uită la Tim Beecham. Tu – nu prea.

Se întoarse din nou spre Ellen.

— Probabil că ar fi trebuit să te otrăvesc și pe tine, dar mi-a plăcut mica noastră relație.

Barb Stenhauser apăru în pragul ușii.

— A venit generalul, cu oameni de la pază. Voiați să…

— Trimite-l înăuntru, zise președintele Williams. Și vino și tu.

Ellen își scoase telefonul și apăsă pe butonul de apelare cu video.

Treizeci și șase de minute rămase.

Nu mai era nimic de făcut.

———

Betsy răspunse la primul apel.

Auzea voci, vedea Biroul Oval. Dar nu și pe Ellen. Cu siguranță ținea telefonul în fața ei. Betsy dădu să spună ceva, apoi se răzgândi.

Trebuia să fie un motiv pentru care Ellen nu spunea nimic. Mai bine tăcea până vorbea Ellen.

Ce făcu, în schimb, fu să apese pe butonul de înregistrare. Camera video se răsuci spre ușă, iar Betsy făcu ochii mari de uluială.

———

Tim Beecham făcu ochii mari de uluială.

Bashir Shah făcu ochii mari de uluială.

Chipul generalului Whitehead era învinețit; uniforma îi era pătată de sânge de la încăierarea cu Tim Beecham. În stânga și-n dreapta lui erau câte doi rangeri.

— Mă bucur că ai putut să ni te alături, generale, zise Williams și se întoarse spre ceilalți. Cred că-l cunoașteți pe Șeful Statului Major Interarme.

— Fostul, remarcă Beecham.

— Cineva de-aici chiar e „fostul", zise Whitehead. Dar nu eu sunt acela.

Le făcu semn din cap ofițerilor, care trecură de-o parte și de alta a fostului director al National Intelligence.

Capitolul 43

— Ce-i asta? întrebă Beecham nervos.

— Ai aflat ceva, Bert? întrebă președintele Williams, ignorându-l pe Beecham.

— Încă așteptăm.

— Încă așteptăm?

Beecham se uită pe rând la toți cei prezenți.

— Ce așteptăm?

Treizeci și patru de minute.

Ellen se apropie de Beecham.

— Spune-ne.

— Ce?

— Unde sunt bombele, Tim?

— Ce? Credeți că știu?

Părea năucit și speriat.

— Domnule președinte, doar nu credeți…

— Nu credem – știm.

Williams se uită urât la Beecham.

— Tu ești informatorul. Tu ești trădătorul. Nu doar că ai scurs informații, dar ai colaborat activ cu inamicii noștri, cu teroriștii, ca să-i ajuți să detoneze bombele nucleare. S-a terminat. Am scris o declarație care va fi trimisă Congresului și presei astăzi la ora 16:01 și în care ești numit public ca trădător. Chiar dacă reușești cumva să supraviețuiești, o să fii vânat. Ai dat greș. Spune-ne unde sunt.

— Nu, Dumnezeule, nu! Nu eu sunt! El e!

Făcu semn spre Whitehead.

Treizeci și trei de minute.

Williams ocoli biroul și se repezi la directorul National Intelligence. Își înfipse mâna în gâtul lui Beecham și îl împinse până în celălalt capăt al Biroul Oval, unde Beecham se izbi cu spatele de perete.

Nimeni nu încercă să-l oprească.

— Unde-s bombele?

— Nu știu, horcăi Beecham.

— Dar familia ta unde e? întrebă Ellen traversând cu pași mari biroul și

oprindu-se chiar lângă președinte.

— Familia mea? îngăimă Beecham.

— Îți spun eu. Sunt în Utah. Ți-ai luat copiii de la școală și i-ai trimis departe de suflul exploziei. Știi unde e familia generalului Whitehead? Eu știu. M-am întâlnit cu ei. Soția lui, fiica lui, nepotul lui sunt aici, la D.C. Care e primul lucru pe care-l face cineva în caz de pericol? Își pune familia la adăpost. Până și Shah a făcut asta. La fel și tu. Apoi ai făcut în așa fel încât să fii departe. Dar Bert Whitehead a rămas aici. La fel și familia lui. Pentru că habar n-aveau ce urma să se întâmple. Atunci mi-am dat seama cine e adevăratul trădător.

— Spune-ne! îi porunci Williams, care trebui să facă un mare efort de voință să nu-l sugrume pe Beecham.

Treizeci de minute.

— Avem informația, zise Whitehead. Tocmai am primit-o. V-o redirecționez acum, domnule președinte.

Williams slăbi strânsoarea și Tim Beecham alunecă pe podea, ducându-și imediat mâinile la gât.

Președintele alergă la birou și, fără să se mai chinuie să citească sms-ul, apăsă pe fotografie și făcu o grimasă.

— Aia e piele de om? Ce-i asta?

— Conform prietenului meu, e adresa de internet a site-ului HLI.

— Crestată în pielea cuiva? ceru să afle Williams.

— Nu a unui oarecare, spuse Ellen. E Alex Huang.

— Huang? repetă Barb Stenhauser.

Până atunci rămăsese în spate, lângă ușă. Acum făcu un pas în față și se uită la monitor.

— Corespondentul de la Casa Albă? Nu era unul dintre ai tăi? Și-a dat demisia acum mulți ani.

— S-a ascuns, zise Ellen și se uită urât la Shah, care privea totul ca pe o scenă de teatru. Investigase zvonurile despre ceva numit HLI. La un moment dat a crezut că e doar o altă teorie conspirațională marginală a extremei-dreapta, dar pe urmă a săpat și mai adânc. Și Pete Hamilton l-a descoperit. Însă Pete n-a scăpat.

— Ce a aflat? întrebă președintele Williams.

— Prietenul meu din…

Whitehead reuși să se oprească înainte să dea în vileag ascunzătoarea lui Huang.

Ellen se uită la Shah, care se aplecase puțin în față.

— Huang spune că HLI nu e o singură persoană, reluă generalul. E un grup, o organizație. Toți membri ocupă funcții importante în diferite departamente din guvern. Inclusiv, Doamne, iartă-mă, în armată.

Clătină din cap, apoi continuă:

— Sunt oficiali aleși. Senatori, membri ai Congresului și cel puțin un judecător de la Curtea Supremă.

— Dumnezeule mare, șopti Williams.

— Iată-l, zise Shah. Chipul complotului.

— Nenorocitul dra… începu Williams, dar se opri.

Douăzeci și opt de minute rămase.

Președintele se întoarse din nou spre fotografia de pe ecran.

— Ce ar trebui să facem cu asta? E o bălmăjeală. Doar o înșiruire de cifre, litere, simboluri.

Ellen se apropie mai mult, asigurându-se că telefonul ei e îndreptat spre ecran. Președintele avea dreptate. Nu semăna cu nicio adresă de internet pe care o văzuse ea vreodată.

— Se pare că adresa îi duce pe membri într-un loc dincolo de dark web, spuse Whitehead.

— Ce tâmpenie, croncăni Beecham, care încă zăcea pe jos și se ținea cu mâinile de gât. Nu există așa ceva.

— Hai să vedem.

Williams le introduse în laptop și apăsă pe enter.

Nu se întâmplă nimic.

Computerul gândea și gândea. Și gândea.

Douăzeci și șase de minute.

Haide. Haide, își zise Ellen. Se rugă Ellen.

———

Betsy era așezată la masa din bucătăria lui Ellen, în pata de lumină care se infiltra prin geamuri, și privea.

Haide. Haide, se rugă ea.

———

În Biroul Oval, președintele Williams se holba la ecran. La dunga albastră, subțire, care pulsa, ba înaintând, ba retrăgându-se. Când pulsa, când se retrăgea.

Haide, se rugă el.

— Nu merge, zise Stenhauser cu o voce în care se simțea panica. Trebuie

să plecăm.

Făcu un pas mai aproape de ușă.

— Rămâi pe loc, Barb, porunci președintele.

— E patru fără douăzeci și cinci.

— Rămâi aici. Rămânem cu toții, zise el.

Generalul Whitehead îi făcu semn din cap unuia dintre rangeri, care se proțăpi în fața ușii.

Haide. Haide.

În aceeași clipă, computerul încetă să mai gândească. Ecranul se făcu negru.

Nimeni nu clipi. Nimeni nu respiră. Apoi pe ecran apăru o ușă.

Președintele Williams trase aer adânc în piept și șopti:

— Slavă Domnului.

Împinse cursorul până în centrul ușii și se pregăti să apese.

— Stați, zise Ellen. De unde știm că nu-i o capcană? De unde știm că dacă apăsăm pe ușă n-o să activăm bombele?

El se uită la ceas.

— E patru fără douăzeci, Ellen. În punctul ăsta, mai contează?

E inspiră profund și dădu scurt din cap. La fel făcu și generalul Whitehead.

———

— Nuuu, șopti Betsy. Nu apăsa.

———

Williams dădu click pe ușă.

Nimic.

Încercă din nou. Nimic.

— Există vreun mâner la care să bați? O sonerie? întrebă Ellen.

Suna caraghios, dar nu râse nimeni.

— Nu, zise Williams.

Acum învârtea cursorul pe tot ecranul și apăsa aleatoriu.

— Rahat, rahat, rahat!

Douăzeci de minute rămase.

Whitehead își luă telefonul și se uită din nou la mesajul de la Gamache din Quebec.

— La naiba, n-am citit tot e-mail-ul. Am fost prea nerăbdător să ajung la fotografie. Zice că Huang i-a spus că avem nevoie de un cod ca să intrăm.

— Ce?! izbucni Williams. Spune care e codul ăsta?

— Nu. Huang nu l-a găsit și a oprit căutările când și-a dat seama că porniseră pe urmele lui.

Optsprezece minute.

Se uitară la Beecham.

— Care e? Care e codul?

Whitehead ajunse lângă el și îl săltă de pe podea ținându-l de guler, izbindu-l atât de tare de perete că portretul lui Lincoln se înclină.

— Spune-ne odată!

— Nu știu! Pentru Dumnezeu, nu știu! Întrebați-l pe el! Beecham făcu semn cu mâna spre Shah, care zâmbea.

— Timp și răbdare. Mă distrez pe cinste. De ce v-aș spune?

— Dar îl știi? întrebă Ellen pe un ton autoritar.

— Poate că da. Poate că nu.

— Ce facem? întrebă Williams. Care ar putea fi codul?

Ellen se uita intens la Shah. Ochii ei îl sfredeliră până când fizicianul se foi ușor.

— Al-Qaeda, zise ea.

— Vrei să încerc „Al-Qaeda”? întrebă Williams și, înainte ca Ellen să-i poate spune că nu, introduse literele.

Nimic.

— Ce vreau să zic, începu Ellen, e faptul că Al-Qaeda a ales să detoneze bombele azi dintr-un motiv anume. Ca să marcheze ziua de naștere și data morții lui Osama bin Laden. Ceva simbolic. Și știm cu toții că simbolurile sunt puternice. Trei, zece, o mie șase sute. Oamenii ăștia – făcu un gest amplu cu mâna spre Beecham – se consideră patrioți. Americani adevărați. Ce ar folosi ca parolă?

— Ziua Independenței? sugeră Williams. Dar cuvintele? Cifrele?

— Încercați-le pe ambele, zise Ellen.

— Dar s-ar putea să nu avem la dispoziție decât una sau două încercări, spuse Whitehead.

Williams ridică mâinile, exasperat. Apoi scrise *ZiuaIndependenței* și apăsă pe „enter”.

Nimic.

Încercă să scrie doar cu litere mari, apoi doar cu litere mici. Apoi cu spațiu.

— Rahat, rahat, rahat.

— Stați, zise Ellen.

Se întoarse spre Shah.

— Greșesc.

Se uită intens la el preț de o clipă. Preț de două. Timp și răbdare. Trei clipe.

— Încercați trei, zece, o mie șase sute.

Președintele Williams se conformă.

Nimic.

Ellen se încruntă. Care putea fi codul? Era sigură că, atunci când sugerase numerele acelea, văzuse cum Shah face ochii mari.

— Încercați trei, spațiu, zece, spațiu, apoi o mie șase sute.

Imediat ce Williams apăsă pe „enter” se auzi un sunet. Un scârțâit. Iar ușa se deschise încet, foarte încet, ca să dezvăluie trei ecrane, fiecare afișând o bombă.

— Dumnezeule, spuse președintele Statelor Unite, în timp ce se uitau cu toții la monitor.

— Tâmpitule! Le-ai dat codul.

Cu toții se uitară la Shah, apoi la persoana care vorbise.

Generalul Bert Whitehead ținea un pistol lipit de capul președintelui.

Capitolul 44

Betsy Jameson nu putea să vadă interiorul Biroului Oval, dar își dădu seama că tocmai se întâmplase ceva cumplit.

De văzut vedea numai ecranul laptopului.

Ellen ținea telefonul absolut nemișcat, ațintit spre ușa deschisă și ce dezvăluise ea.

— Nemernicul dracului, mârâi președintele Williams în timp ce fu ridicat de pe scaun și tras în spate, având pistolul lipit de tâmplă.

Rangerii se năpustiră în față.

— Toată lumea înapoi! porunci Whitehead.

— De asta ai stat cu mine de dimineață, zise Williams. Știai că bomba n-o să explodeze la trei și zece.

— Bineînțeles că știam. Beecham, ia-le armele.

Arătă spre rangeri, care păreau mai șocați decât oricare dintre cei prezenți.

— Stenhauser, au la ei coliere de plastic. Leagă-i de picioarele biroului.

— Eu? făcu Stenhauser.

— Pentru Dumnezeu, crezi că nu știu cine ești? Eu te-am recrutat, iar tu ai recrutat-o pe asistenta ta. Unde e, apropo? Bănuiesc că ea l-a omorât pe Hamilton. Sper că ai avut la rândul tău grijă de ea.

Tim Beecham îi dezarmase pe rangeri și îi oferise o armă lui Stenhauser. Ea se uită la obiect, pe deplin conștientă ce ar fi însemnat dacă l-ar fi acceptat.

— Ei, ce mama naibii se mai poate întâmpla? zise ea și luă arma.

Apoi o întoarse ușor până când îl avu în cătare pe Șeful Statului Major Interarme.

— Cine ești?

Generalul pufni disprețuitor.

— Cine crezi că sunt?

Ea se uită la Shah.

— Îl cunoști?

Shah privea scena și clătină din cap.

— Nu. Dar, pe de altă parte, nici pe tine nu te cunosc. Identitățile tuturor au fost atent protejate. Însă faptul că-i ține președintelui un pistol la tâmplă

ar trebui să fie un indiciu, nu crezi?

Bert Whitehead zâmbi.

— Vrei să știi cine sunt? Sunt un american adevărat. Un patriot. Sunt din HLI.

Până la urmă, al treilea cap al lui Azhi Dahaka chiar era Șeful Statului Major Interarme.

Lovitura de stat militară era în plină desfășurare.

———

Betsy făcu ochii mari. Și din pricina a ce auzea, dar mai ales din cauza imaginilor de pe laptop.

Ușa deschisă dezvăluise locurile unde fuseseră amplasate bombele.

Într-o parte a ecranului erau imagini cu dispozitivele în sine, iar în cealaltă o transmisiune în direct cu locul unde se aflau.

Mai erau douăsprezece minute.

Vedea spațiul uriaș din Grand Central Terminal din New York, plin ochi cu navetiști. Și bomba din infirmeria gării.

Vedea cum mai multe familii stau la coadă la Legoland în Kansas City. Și vedea bomba plantată în camera de urgențe.

Dar în Casa Albă locul unde fusese plantată bomba nu era limpede. Imaginea era prea apropiată ca să se mai vadă altceva împrejur. Putea fi oriunde în clădirea vastă.

Însă exista o transmisiune în direct din Biroul Oval. Vedea că Bert Whitehead îl luase ostatic pe președinte. Până la urmă, avuseseră dreptate.

Unsprezece minute și douăzeci și cinci de secunde.

Cineva trebuie să facă ceva, își zise ea. Ar trebui să i se spună cuiva.

Cineva ar trebui să dea un telefon.

— O, Doamne, oftă ea. Eu sunt aia. Ellen vrea s-o fac eu.

Dar pe cine să sune?

Betsy era paralizată. Cine putea dezamorsa bombele? Chiar dacă ar fi știut, nu-și putea folosi telefonul. Trebuia să păstreze conexiunea cu Biroul Oval. Cu imaginile de pe laptopul președintelui. Cu Ellen.

Însă mai exista un telefon. Un telefon fix, chiar în holul de la intrare. Ajunse acolo într-un suflet și găsi numărul pe care îl lăsase Ellen lângă aparat. Betsy înșfacă telefonul și formă numărul.

— Doamnă vicepreședinte?

Zece minute și patruzeci și trei de secunde.

———

— Nu, nu ești din HLI, zise Beecham. Ea e.

Arătă cu degetul spre Stenhauser.

— Ea a pus totul la cale. Ea e informatorul.

— Taci din gură, idiotule, mârâi Stenhauser.

— S-au prins și ei, spuse Beecham.

Când se uită la șefa de cabinet a președintelui, făcu ochii mari.

— Tu ai fost. Tu mi-ai înscenat totul. Mi-ai ascuns documentele. M-ai făcut să par că sunt în spatele complotului. Ca să încasez eu vina dacă mergea ceva prost. Ești mână-n mână cu Whitehead.

— El nu e implicat, zise Stenhauser. Habar n-am cine e.

— Bun, spuse Whitehead. Asta era și ideea. Crezi că voiam să știe toată lumea? Ia amintește-ți, Stenhauser. Oare chiar a fost ideea ta, sau ai fost ghidată spre ea? Aveam nevoie de o fațadă, de cineva care să se poată apropia de senatori, de membrii din Congres. De judecătorii de la Curtea Supremă. Câți ai recrutat, oare? Doi? Trei?

— Trei, spuse Beecham.

— Taci dracului din gură! zise Stenhauser.

— Dumnezeule, șopti Ellen când amploarea complotului îi deveni clară. De ce? De ce ați face asta? De ce ați da voie teroriștilor să detoneze bombe nucleare aici? Pe pământ american?

— America? Asta nu-i America! țipă Stenhauser. Crezi că Washington, Jefferson sau oricare altul dintre Părinții Fondatori ar recunoaște țara asta? Slujbele americanilor harnici sunt furate. Rugăciunile sunt interzise. Avorturi se petrec în fiecare oră a fiecărei zile. Homosexualii se pot căsători. Imigranții și infractorii vin încoace cu nemiluita. Iar noi lăsăm toate astea să se întâmple? Nu. Totul se oprește acum.

— Ăsta nu-i patriotism, e terorism! strigă Ellen. Pentru numele lui Dumnezeu, ați contribuit la masacrarea unui pluton întreg de rangeri!

— Martiri. Au murit pentru țara lor, zise Beecham.

— Mi se face greață, spuse Ellen.

Se întoarse spre generalul Whitehead.

— Tu ai început toate astea?

Șase minute și treizeci și două de secunde.

— Nu știu cine e el, zise Barb Stenhauser, dar nu e de-al nostru. Lasă arma jos.

Făcu un pas spre Whitehead chiar când generalul, cu o mișcare rapidă, își îndreptă arma de la președintele Williams spre Barb Stenhauser.

Williams își dădu seama că acela era momentul. Își repezi cotul în spate, lovindu-l pe Whitehead în plexul solar și făcându-l să se încovoaie.

Apoi se aruncă spre Ellen, trântind-o pe jos.

Când începură împușcăturile, Ellen se făcu ghem și își acoperi capul cu mâinile.

———

Betsy asculta îngrozită.

Telefonul lui Ellen căzuse cu fața în jos pe podea. Nu mai putea vedea nimic, dar auzi împușcăturile. Și țipetele.

După aceea, tăcere.

Se holbă în gol, cu gura și ochii larg deschiși. Nu respira. Într-un târziu reuși să șoptească:

— Ellen?

Apoi strigă:

— Ellen!

O voce impunătoare întrebă:

— Domnule președinte, sunteți teafăr? Doamnă secretar?

Betsy își zise că trebuie să fie un agent de la serviciul secret, care venise acolo să restabilească ordinea.

— Ellen! Ellen!

Ecranul negru dispăru, iar Betsy văzu chipul prietenei sale.

— Ai sunat? întrebă Ellen pe un ton autoritar.

— Dacă am sunat?

— Pe vicepreședinte. I-ai spus unde sunt bombele?

— Da. Împușcăturile…

— Au fost gloanțe oarbe, se auzi glasul familiar, însă gâtuit, al președintelui.

Cinci minute și douăzeci și una de secunde.

— La podea, spuse un bărbat pe un ton autoritar. Mâinile la ceafă.

Ellen se răsuci, luând cu ea și telefonul astfel încât Betsy să-i vadă pe Bashir Shah, Tim Beecham și Barb Stenhauser stând cu fața în jos pe podea, cu mâinile la spate. Bert Whitehead, cu un pistol în mână, îngenunchease lângă rangeri și le tăia legăturile.

— Bombele… începu Williams.

— Betsy a anunțat-o pe doamna vicepreședinte, spuse Ellen. Se ocupă ei.

— Dar cea de aici, insistă Whitehead. Unde e?

Se uitară la ecran.

Patru minute și cincizeci și nouă de secunde.

— Ar putea fi oriunde, spuse Williams.

Se întoarse spre prizonieri.

— Unde e? Spuneți-ne! O să muriți și voi.

— E prea târziu, zise Stenhauser. N-aveți timp s-o dezamorsați.

Williams, Adams și Whitehead se uitară unii la alții.

— Unde e infirmeria? întrebă Ellen.

— Nu știu, răspunse președintele. Abia dacă sunt în stare să găsesc sufrageria.

Însă generalul Whitehead făcu ochii mari.

— Știu unde e.

Privi în jos.

— E chiar sub Biroul Oval.

— Rahat, zise președintele.

Generalul Whitehead pornise deja spre ușă.

Mai erau patru minute și treizeci și unu de secunde.

Președintele Statelor Unite și secretarul de stat coborau treptele două câte două, la numai câțiva pași în spatele rangerului și șefului Statului Major Interarme.

— Sper din tot sufletul că ai dreptate, zise Williams.

— Am. Celelalte erau în infirmerii. Tot acolo trebuie să fie și asta.

Însă Ellen lăsa impresia că e mult mai convinsă de ce spune decât se simțea, de fapt.

Agenții de la Serviciul Secret veneau imediat în urma lor. La subsol descoperiră că ușa către unitatea medicală era încuiată.

— Am codul.

Președintele îl tastă, însă mâinile îi tremurau atât de tare că fu nevoit să o facă de două ori. Ellen abia se abținu să urle la el.

În loc de asta, aruncă o privire spre cronometru.

Patru minute și trei secunde.

Ușa se deschise cu un zgomot înfundat și luminile se aprinseră automat.

— Ai instrumentele? îl întrebă Whitehead pe ranger.

— Da, domnule.

Rămaseră în mijlocul încăperii și priviră în jur.

— Unde e? întrebă Williams enervat, învârtindu-se pe loc, scrutând locul cu ochii lui pătrunzători.

— Aparatul de RMN, zise Ellen. Dacă bomba nu a fost detectată, e

pentru că se așteptau ca în preajma RMN-ului să înregistreze radiații.

Trei minute și patruzeci și trei de secunde.

Rangerul, specialist în dezamorsarea bombelor, deschise cu grijă panoul de pe aparatul de RMN.

Acolo era.

— E o bombă murdară, domnule, zise el. Una mare. Poate să distrugă Casa Albă și să răspândească radiații pe jumătate din suprafața Washingtonului.

Se aplecă deasupra panoului și se apucă de treabă, în timp ce Whitehead se întoarse spre Williams și Ellen și zise:

— V-aș spune să fugiți, dar…

Trei minute și treisprezece secunde.

Whitehead se îndepărtă și dădu un telefon. Ellen bănui că o sunase pe soția lui.

———

Betsy se holba la telefonul ei. Putea s-o vadă pe Ellen. Ellen putea s-o vadă pe ea.

Poate că, își zise Betsy, exista o fărâmă de consolare în faptul că nu avea să trebuiască s-o jelească prea mult pe prietena ei. Și ea avea să moară, în cele din urmă, din pricina iradierii.

Ellen își spuse că era un gând extrem de consolator acela că Gil și Katherine se aflau undeva departe.

———

Katherine și Gil, Anahita, Zahara și Boynton se înghesuiră unii în alții în întuneric și priviră telefonul de pe mijlocul mesei. Pe el era transmisiunea în direct de la televiziunea lui Katherine.

Ea știa că, dacă bombele ar fi explodat, în doar câteva minute totul avea să fie transmis în direct.

În momentul acela, crainicul tocmai întreba un specialist dacă roșia e fruct sau legumă și în ce mod influențează acest lucru fișa dietetică pentru școli.

Două minute și patruzeci și cinci de secunde.

Gil simți o mână familiară strecurându-se în mâna lui și o privi pe Ana care, cu cealaltă mână, o ținea pe Zahara. Se întinse spre Katherine, care se întinse după mâna lui Boynton.

Formând un cerc strâns, continuară să privească telefonul și să urmărească numărătoarea inversă.

———

În timp ce rangerul lucra și generalul vorbea la telefon, Ellen îl simți pe Doug Williams lângă ea. Când îl luă de mână, el zâmbi în semn de mulțumire.

———

— Nu-i dau de capăt, zise rangerul. Nu seamănă cu niciun mecanism pe care l-am mai văzut.

Un minut și treizeci și unu de secunde.

— Poftim.

Whitehead îl împunse pe ranger cu telefonul.

— Ascultă.

Se uitară la rangerul care lucra cu gesturi frenetice.

Patruzeci de secunde.

Apucă un alt instrument și îl scăpă. Generalul Whitehead se aplecă și îl ridică, oferindu-i-l rangerului care făcuse ochii mari.

Douăzeci și unu de secunde.

Încă lucra. Încă lucra.

Nouă secunde.

Betsy închise ochii.

Opt.

Williams închise ochii.

Șapte.

Ellen închise ochii. Și simți cum o cuprinde o stare de calm.

Capitolul 45

Toate televiziunile transmiteau în direct conferința de presă.

Monitorul din biroul secretarului de stat afișa imagini din camera pentru presă „James S. Brady” de la Casa Albă. Reporterii roiau în interior, așteptându-l pe președinte.

— Nu te-a invitat să i te alături? o întrebă Katherine pe mama ei.

— Te-ai fi așteptat s-o facă? întrebă Betsy și luă o înghițitură de Chardonnay.

— De fapt, m-a invitat. Am refuzat eu.

Ellen se uită la familia ei.

— Prefer să stau cu voi.

— Ce drăguț!

Gil se uită la Betsy.

— Bei din pahar.

— Numai pentru că e ea aici.

Betsy arătă spre Anahita.

Stăteau pe canapea și în fotolii, numai în ciorapi, cu picioarele odihnindu-se pe măsuțele de cafea. Pe un bufet se aflau sticle de vin și bere și o tavă pe jumătate plină cu sandviciuri. Gil răsuci capacul unei beri și i-o întinse Anahitei înainte să ia una și pentru sine.

— Ce o să spună? o întrebă el pe mama lui.

— Adevărul, răspunse Ellen și se prăbuși pe canapea între copiii ei.

Se întorseseră la D.C. în creierii dimineții și o găsiseră pe mama lor adormită, îmbrăcată încă în hainele de protocol.

Slavă Domnului pentru transporturile militare rapide, își zise Ellen.

Când se trezise le povestise în mare parte tot ce se întâmplase, cu toate că amănuntele trebuiau așteptate să apară în timp. Și cu răbdare.

Katherine se uită la monitor. Trimisese reporteri la conferința de presă, dar bineînțeles că avea și povestea din interior. Scrisese propria relatare a evenimentelor prin care trecuseră și o trimisese redactorului ei șef, unde avea să rămână până după ce termina de vorbit președintele.

Chiar și cu toate lucrurile pe care le știau avea să dureze luni, poate chiar ani, să descâlcească tot ce se întâmplase. Și să-i scoată la suprafață pe toți membri HLI.

Doi judecători de la Curtea Supremă și șase membri ai Congresului fuseseră deja arestați, iar în următoarele ore și zile se așteptau și alte arestări. Și probabil că în următoarele săptămâni. Și luni.

— Ieri, zise Gil. În Biroul Oval. Știai că generalul Whitehead blufa când l-a luat ostatic pe președinte?

— Și eu mă întrebam asta, spuse Betsy. Mi-ai lăsat numărul vicepreședintelui și mi-ai spus să stau acasă. Ai făcut asta ca să pot da telefonul. Sigur știai tu ceva.

— Am sperat, dar n-am știut nimic sigur. Mi-am zis că, dacă eu nu puteam să sun, trebuia s-o faci tu. Dar, preț de o clipă, când Whitehead îi ținea pistolul la tâmplă lui Williams, am crezut că el era cu adevărat trădătorul.

Rememoră scena într-o străfulgerare, clipa de groază când realizase că dăduseră greș. Că totul era pierdut. În dimineața aceea se trezise la ora două treizeci și se ridicase țeapănă în capul oaselor. Cu ochii mari și goi. Cu gura deschisă.

Ellen se întreba dacă teroarea avea să dispară vreodată cu totul. Simți că o atinge ușor chiar și acum, când stătea pe canapea, între copiii ei. Când era teafără și nevătămată. Inima începu să-i bată cu putere și simți că amețește.

Sunt în siguranță, își repetă ea. *Sunt în siguranță. Toată lumea e în siguranță.*

Sau, cel puțin, pe cât de în siguranță putea fi oricine într-o democrație atât de conflictuală. Acesta era prețul libertății.

— Președintele știa că generalul doar se prefăcea? întrebă Anahita.

— Se pare că da. Au pus la cale împreună planul. Și eu mă întrebasem de ce Serviciul Secret n-a dat buzna imediat. Williams le ordonase să rămână în afara Biroului Oval.

Ellen zâmbi amintindu-și cum fusese dezamorsată bomba. Se dovedise că Bert Whitehead nu-și sunase soția. Sunase echipa care dezamorsa bomba murdară de la New York.

Ei avuseseră mai mult timp la dispoziție să-și dea seama cum funcționa mecanismul și izbutiseră să-l îndrume rapid pe ranger.

Cronometrul se oprise când mai rămăseseră doar două secunde.

După ce-și reveniseră, generalul Whitehead se întorsese spre Doug Williams. În timp ce-și masa plexul solar, Șeful Statului Major Interarme îl întrebase pe președinte dacă chiar fusese nevoie să-l lovească atât de tare.

— Îmi pare rău, zisese Williams. Prea multă adrenalină. Dar e bine de

știut că pot să te dobor.

— S-ar putea să nu vreți să verificați asta, domnule președinte, spusese rangerul, încă aplecat deasupra bombei.

Acum, secretarul Adams și ceilalți văzură cum reporterii își ocupară locurile în Camera Brady.

— Mamă? întrebă Katherine.

— Scuze.

Ellen se întoarse în prezent.

— Cum ți-ai dat seama că generalul nu face parte din HLI? întrebă Katherine.

— La început am crezut că face parte din organizație. Am avut încredere în documentele pe care le-a găsit Pete Hamilton în arhivele ascunse ale administrației Dunn. Dar, pe urmă, niște lucruri au început să-mi dea de gândit. Când a fost arestat, l-a atacat pe Tim Beecham. L-a bătut. Chiar înainte să fie luat, mi-a zis „eu mi-am jucat rolul".

— Țin minte asta, zise Betsy. M-a luat cu fiori. Am crezut că ne-a mărturisit că el l-a eliberat pe Shah și că a deschis drumul pentru plantarea bombelor pe pământ american.

— Misiunea lui fusese îndeplinită, zise Ellen. Și eu am crezut la fel. Dar cu cât m-am gândit mai mult, cu atât mi-am dat seama că se putea referi la cu totul altceva. Nu-i stă deloc în fire generalului Whitehead să-și piardă cumpătul în halul ăla. Doar fusese în teatre de luptă, condusese soldați în misiuni periculoase. Ca să poată comanda în situații din acelea, în primul rând trebuia să se poată stăpâni pe sine însuși. Am început să mă întreb dacă nu cumva, de fapt, își pierduse cumpătul. Dacă nu cumva îl atacase pe Beecham intenționat.

— Dar de ce să fi făcut asta? întrebă Gil.

— Pentru că bănuia că Beecham e trădătorul, dar nu avea nicio dovadă, așa că a făcut tot ce a putut ca să-l scoată din încăpere când noi ne discutam strategia. A funcționat. Beecham a fost la spital când ne-am conceput noi planul.

— Asta voia să spună cu „eu mi-am jucat rolul", spuse Betsy. Acum era rândul nostru.

— Dar mai era ceva? întrebă Katherine.

— Da. Ceva mult mai evident și mai simplu. Familia lui Bert Whitehead încă era la Washington. A lui Beecham nu, răspunse mama ei.

Exista o întrebare de care lui Betsy îi fusese teamă, dar acum o rosti:

— Generalul Whitehead a venit cu planul raziei de la fabrică?

— Da. I-am spus lui Williams că mi se pare că am înțeles greșit totul. Că se încerca incriminarea lui Whitehead. Trebuie să recunosc că nu l-a dat pe spate explicația episodului cu „eu mi-am jucat rolul”, dar când a aflat despre familiile lor a fost convins. Când directorul de la Forțele Speciale și generalii n-au putut să vină cu un plan bun pentru intrarea și ieșirea din fabrică, Williams l-a chemat pe Whitehead. A fost unul dintre observatorii americani de la lupta de la Bajaur. Cunoaște terenul.

— Și tot el a conceput și diversiunea, zise Katherine.

— Și razia din fabrică. Cele două mergeau împreună. A vrut să conducă personal razia, zise Ellen. Dar Williams n-a vrut să-l lase. Nu puteam risca să afle cineva că Whitehead fusese eliberat. Beecham trebuia să creadă că ne convinsese.

— Deci ai știut încă de atunci că era Beecham? întrebă Gil.

— Asta credeam, însă nu aveam nicio dovadă. Când a cerut să plece la Londra, Williams a fost de acord. Din nou, ca să-l trimită cât mai departe.

Iar acum ajunseră la întrebarea de care se temea Betsy.

— Și atunci cine a condus diversiunea?

Ellen se uită la ea și răspunse cu blândețe:

— Bert a ales-o pe aghiotanta lui. Făcuse trei stagii în Afganistan la rangeri. Era cel mai bun ofițer al lui.

— Denise Phelan?

— Da.

Betsy închise ochii. Nu crezuse că mai avea capacitatea să suspine, însă mai avea în străfundul ființei măcar o ultimă rezervă, un oftat prelung, plin de amărăciune, pentru tânăra alături de care stătuse chiar în încăperea aceea, cea care venise cu cafelele și îi zâmbise.

Cu ochii minții, îl văzu din nou pe Pete Hamilton, lucrând intens.

Săpând, săpând întruna. Mai adânc, tot mai adânc. Nu se oprise când găsise informațiile plantate înadins despre șeful Statului Major Interarme.

Continuase să sape. Dincolo de internetul normal. Dincolo de dark web. Dincolo de limitele cunoscute. Ajunsese în golul vast, în vid. Acolo unde nu pătrundea nicio rază de lumină. Și acolo găsise HLI.

Și, săpând atât de mult, își săpase propria groapă.

Iar acum amândoi dispăruseră.

———

Bert Whitehead aruncă bățul și văzu cum dispare în troianul de zăpadă.

Pine sări după el. Își îngropă capul în zăpadă. Fundul și-l ținea sus, în aer. Dădea din coadă.

Urechile ei uriașe se odihneau pe zăpada imaculată, ca niște aripi.

Lângă Pine, celălalt ciobănesc dansa bucuros, apoi își îngropă și el capul în următorul troian. Nu era clar de ce.

— Trebuie să recunosc, spuse bărbatul de lângă Whitehead, că Henri nu are prea multe în cap. Pentru el, capul se află acolo numai ca să-i susțină urechile. El ține tot ce e important în inimă.

Bert pufni în râs și formă un norișor de aburi.

— Deștept câine.

Amândoi își îndreptară privirile spre casa familiei Gamache, din Three Pines, acolo unde soțiile lor probabil că stăteau în fața televizorului, așteptând conferința de presă susținută de președinte.

— Vrei să intrăm să ne uităm și noi? întrebă Armand.

— Nu. Du-te dacă vrei. Eu știu deja ce-o să spună președintele. N-am nevoie să aud.

Părea epuizat, ajuns la capătul puterilor. Bert și soția lui, împreună cu Pine, luaseră avionul până la Montreal, apoi merseseră cu mașina până în micul și pașnicul sat din Quebec. Exact pentru asta.

Pentru liniște.

Cei doi bărbați se plimbară în tăcere. Bocancii le scârțâiau pe zăpadă în timp ce ocoleau spațiul verde din sat. În fața lor vedeau case vechi, din piatră, cărămidă și scânduri, din hornurile cărora se ridica fum și care aruncau o lumină caldă pe ferestrele cu cercevele.

Abia trecuse de ora șase și era deja întuneric. Polaris, Steaua Nordului, strălucea puternic deasupra capetelor lor. Mereu statornică, mereu acolo, iar cerul nopții se mișca în jurul ei.

Se opriră amândoi și ridicară privirea. Era încurajator să aibă parte de ceva ce nu se modifica. O constantă într-un univers aflat în continuă schimbare.

Frigul le zgâria obrajii, dar niciunul dintre ei nu se grăbea să intre în casă. Aerul era proaspăt. Îi înviora.

Trecuse abia o zi de la toate evenimentele, însă parcă ar fi trecut o viață de om de atunci și parcă s-ar fi întâmplat la o distanță de mări și țări.

— Îmi pare rău pentru Denise Phelan. Pentru toți.

— *Merci,* Armand.

Generalul știa că inspectorul-șef înțelegea durerea de a pierde oameni,

majoritatea îngrozitor de tineri, sub comanda lui.

Și el păstra în inimă ce era mai de preț. Tinerii aceia aveau să dăinuiască acolo, în siguranță, câte zile aveau să mai aibă generalul și Armand.

— Sper doar să-i prindem pe toți, zise Whitehead.

Armand se opri.

— Ai vreun dubiu?

— Când e vorba despre cineva ca Shah, dubii există întotdeauna.

— Când l-ai amenințat pe președinte cu pistolul, știai deja unde sunt bombele. Președintele deschisese site-ul HLI și ai văzut acolo locul exact unde se afla fiecare, inclusiv cea din Casa Albă. De ce n-ai trimis geniștii la subsol s-o dezamorseze? De ce ai pierdut timp prețios prefăcându-te că-l iei ostatic pe președinte?

— Pentru că nu știam unde era bomba de la Casa Albă. Pe transmisiune apărea Biroul Oval, dar imaginea cu bomba era de mult prea aproape.

— Și atunci cum te-ai prins?

— Am ghicit.

Armand se uită la Șeful Statului Major Interarme, îngrozit.

— Ai ghicit?

— Știam că celelalte bombe fuseseră plantate în infirmerii. Pur și simplu am ghicit că și ultima avea să fie tot acolo. Dar asta era ceva secundar. Nu aveam nicio mărturisire din partea lui Beecham și Stenhauser. Nu era destul să oprim bombele. Trebuia să oprim bombele și să avem și dovezi.

— Știai că secretarul Adams pornise transmisiunea în direct pe telefon către consiliera ei? Că ea transmitea la rândul ei informația prin telefon?

— Am văzut ce făcea cu telefonul ei, da. Am sperat…

— Atât de aproape… zise Armand. De ce au făcut-o? Înțeleg să nu-ți placă încotro se îndreaptă țara, dar să pui bombe nucleare? Câți oameni ar fi fost uciși?

— Câți oameni mor într-un război? Ei au văzut-o ca pe o altă Revoluție Americană.

— Cu Al-Qaeda ca aliat? Cu mafia din Rusia ca aliat? întrebă Gamache.

— Cu toții ne facem frate cu dracul până trecem puntea. Chiar și tu, prietene.

Armand încuviință dând din cap. Și el făcuse asta.

Plimbarea îi purtă pe lângă bistro, ale cărui ferestre aruncau o lumină untoasă pe zăpadă. Îi văzură pe sătenii dinăuntru cum stau lângă foc, cu un pahar în față, și discută animat. Puteau ghici despre ce. Puteau ghici despre

ce vorbeau toți oamenii din toată lumea.

Se opriră în dreptul librăriei întunecate. Deasupra lor, la mansardă, se vedea o lumină care tremura ușor în timp ce Myrna Landers și Alex Huang urmăreau conferința de presă.

— E foarte liniștit aici, zise Bert Whitehead, întorcându-se și privind munții, și pădurile, și cerul înstelat.

— Da, ei, zise Armand, are și momente bune.

Văzu cum prietenului său îi scapă un oftat prelung.

— De ce nu ieși la pensie? De ce nu te muți aici? Tu și Martha puteți sta la noi până vă găsiți o casă.

Bert mai făcu câțiva pași în tăcere înainte să răspundă.

— E tentant. Nici nu știi cât de tentant. Dar sunt american. Cu toate defectele ei, astea sunt cicatricile unei democrații pentru care merită să lupți. E casa mea, Armand. La fel cum locul ăsta e casa ta. În plus, până nu suntem siguri că am pus mâna pe toți complotiștii, rămân în funcție.

———

— Doamnelor și domnilor, Președintele Statelor Unite.

Doug Williams se apropie încet de podium. Pe chip avea o expresie gravă.

— Înainte de declarația pe care am pregătit-o aș vrea să păstrăm un moment de reculegere pentru cei care și-au dat viața să salveze această țară de o posibilă catastrofa, printre care șase piloți de la Operațiuni Speciale și un pluton întreg de rangeri. Treizeci și șase de soldați curajoși, bărbați și femei.

———

În biroul secretarului de stat plecară capul cu toții.

În Off the Record plecară capul cu toții.

La fel în Times Square, în Palm Beach, pe străzile din Kansas City și Omaha și Minneapolis și Denver. Pe câmpiile întinse și prin munți, în localități, sate și orașe mari, americanii își plecară capetele.

Pentru adevărații patrioți care-și dăduseră viața.

———

— Voi citi declarația pe care am pregătit-o, spuse președintele Williams, rupând tăcerea.

Apoi făcu o pauză și păru să cumpănească ceva.

— După aceea accept întrebări.

Printre jurnaliști se auzi un ușor murmur. Nu se așteptaseră la asta.

———

În biroul secretarului de stat, cu toții ascultau.

Președintele Williams o invitase pe Ellen în Biroul Oval în dimineața aceea ca să discute ce ar trebui și ce n-ar trebui să se comunice publicului american. O invitase și să fie alături de el la conferința de presă, dar ea îl rugase cu toată ființa să nu o cheme.

— Mulțumesc, dar acum simt nevoia să fiu cu familia mea. O să mă uit și eu, la fel ca toată lumea.

— Am nevoie de sfatul tău, Ellen.

Îi făcu semn spre un fotoliu de lângă șemineu.

— Cămașa asta nu se potrivește la costumul ăsta.

— Nu, nu, nu în sensul ăsta. Încerc să mă hotărăsc dacă să accept întrebări după conferință.

— Cred că ar trebui.

— Dar știi că o să pună întrebări sensibile. La care e aproape imposibil să răspunzi.

— Știu. Spune-le adevărul, zise Ellen. Adevărul îl putem duce. Minciunile sunt cele care fac rău.

— Dacă le spun adevărul, știi că o să se dea vina pe mine că am permis să se ajungă aici.

O privi cu atenție.

— Asta sugerezi?

— Ia-o ca pe revanșa pentru Coreea de Sud.

— A…

Williams făcu o grimasă.

— Ai aflat?

— Am ghicit. Nu de asta m-ai numit secretar de stat? Ca nu doar să fiu nevoită să renunț la platforma mea media, ci și ca să fiu plecată din țară în cea mai mare parte a timpului și ca să nu-ți stau în gât. Așa puteai să te asiguri că o să dau greș. Că o să fiu umilită la nivel internațional, astfel încât să ai motiv să mă concediezi.

— Bun plan, nu crezi?

— Și totuși, iată-mă aici. Doug, ce o să se întâmple în Afganistan? Știi că, după retragerea noastră, talibanii și Al-Qaeda și ceilalți teroriști o să preia puterea.

— Da.

— Tot progresul pe care l-am făcut pentru drepturile omului ar putea să

dispară. Toate fetele, toate femeile care au mers la școală, care au o pregătire. Care au slujbe. Care au devenit profesori, medici, avocați, șoferi de autobuz. Știi ce o să pățească dacă talibanii fac ce vor.

— Păi bănuiesc că o să avem nevoie de un secretar de stat puternic, respectat la nivel internațional, care să comunice guvernului afgan că drepturile trebuie respectate. Și că Afganistanul nu trebuie să devină iar casa teroriștilor.

Se uită la ea suficient de mult încât Ellen să roșească.

— Mulțumesc. Pentru tot ce ai făcut ca să oprești atacurile. Ai riscat totul.

— Știi, nu-i așa, începu ea, că nu doar complotiștii consideră că ne-am rătăcit. Ei ies cel mai tare în evidență, dar sunt zeci de milioane de oameni care le dau dreptate. Oameni buni. Oameni de ispravă. Care poate că nu sunt de acord cu politicile noastre, dar care și-ar da și cămașa de pe ei dacă am avea nevoie.

El încuviință dând din cap.

— Știu. Trebuie să facem ceva. Să le dăm lor cămașa de pe noi.

— Să le dăm locuri de muncă. Să le oferim copiilor lor un viitor, să le oferim orașelor lor un viitor. Să oprim minciunile care alimentează frica.

Minciunile care zămisliseră și hrăniseră propriul lor Azhi Dahaka, chiar la ei acasă.

— Sunt multe răfuieli de purtat. E nevoie de multă vindecare, spuse el. Mai multă decât mi-am dat seama. Aveai dreptate în multe dintre editorialele tale. Am multe de învățat.

— De fapt, cred că țin minte că am spus că trebuie să-ți scoți capul din…

— Da, da, îmi amintesc.

Dar o zise cu zâmbetul pe buze, iar felul cum se uita la ea îi făcu obrajii să ardă.

Acum, câteva ore mai târziu, când soarele începea să apună, Ellen stătea în biroul ei, alături de fiica și fiul ei, de Betsy și Charles Boynton și de ofițerul Anahita Dahir. Care, judecând după expresia de pe figura lui Gil, avea, poate, să-i fie mai mult decât un simplu ofițer de la biroul de externe.

Îl priviră pe Doug Williams cum îi prezintă pe geniștii care dezamorsaseră bombele nucleare, apoi cum relatează tot ce se întâmplase după atentatele din autobuze.

— Ce frumos vorbește despre tine, mama, zise Katherine. Și-a schimbat cântecul.

Și costumul, observă Ellen.

Betsy se aplecă în față și îi oferi ceva lui Ellen.

— Doamnă secretar, o mică recunoaștere pentru serviciile dumneavoastră.

Era un coaster din barul Off the Record. Cu fața lui Ellen Adams pe el.

———

Când conferința luă sfârșit, Gil o întrebă pe Anahita dacă vrea să iasă la cină.

La restaurant, ea îl ascultă cum îi povestește despre contractul care-i fusese oferit pentru o carte. Îl întrebă cum i se pare și cât ar fi durat s-o scrie.

Cum toate informațiile deveniseră publice, nu ar fi încălcat secretele nimănui. El abia aștepta să spună povestea din culise. Cu toate că voia să treacă sub tăcere partea despre Hamza, Leul. Membrul familiei teroriste Pathan care îi era prieten.

Gil o întrebă dacă vrea să lucreze la carte împreună cu el.

Ea îl refuză. Încă avea postul de ofițer al Biroului de Afaceri Externe din cadrul Departamentului de Stat.

— Părinții tăi ce mai faci? întrebă el.

— S-au întors acasă.

Gil încuviință dând din cap. Iar Anahita se uită pe fereastră la un Washington, D.C. care încă era acolo.

— Cum se simt? întrebă el.

Anahita îl privi uluită. Apoi îi explică.

— Dar tu cum te simți? rosti el a doua întrebare.

———

— Doamnă secretar.

— Da, Charles.

— M-ați rugat să fac niște cercetări cu privire la materialul fisionabil care lipsește din Rusia.

Stătea la câteva zeci de centimetri de biroul ei.

Se întunecase de mult. Betsy era la masa de lucru din propriul ei birou, luând notițe și răspunzând întrebărilor din partea serviciilor de informații despre înregistrarea pe care o făcuse.

— Ce ai descoperit? întrebă secretarul Adams.

Se uita la ea cu o privire profund deconcertantă. Era destul de limpede că șeful ei de cabinet nu descoperise un coșuleț cu pisoi.

Ellen întinse mâna după hârtia pe care o ținea el, apoi îi făcu semn spre un scaun de lângă ea. Nu mai făcuse niciodată asta, preferând ca el să stea de partea cealaltă a biroului. În picioare.

Însă lumea se înnoise, iar ei luaseră totul de la zero.

Își puse ochelarii pe nas și se uită la hârtie, apoi la el.

— Ce-i asta?

— Material fisionabil lipsește nu numai din Rusia, ci și din Ucraina, Australia, Canada… Statele Unite.

— Unde a dispărut?

Chiar când o rostea își dădu seama cât de stupidă era întrebarea. La urma urmei, doar de asta se spunea că dispăruse.

Totuși, Boynton îi răspunse, masându-și fruntea.

— Nu știu. Dar e suficient material pentru sute de bombe.

— De când lipsește?

Din nou, el clătină din cap.

— A dispărut și din rezervele noastre?

Boynton dădu aprobator din cap.

— Dar asta nu e tot.

Îi arătă un loc mai în josul paginii.

„Când ai terminat”, își zise ea, „de fapt n-ai terminat, căci încă mult mai am”.

Coborî privirea. În timp ce citea simți că rămâne fără aer.

Gaz sarin.

Antrax.

Ebola.

Virus Marburg.

Întoarse pagina. Lista continua cu toate grozăviile cunoscute omului. Toate grozăviile create de om erau acolo. Și, în același timp, nu erau.

Lipseau. Nu se știa nimic despre ele.

Ellen privi lista lungă de obiecte pierdute.

— Cred, șopti ea, că știm care e următorul nostru coșmar.

— Da, cred că aveți dreptate, doamnă secretar.

SFÂRȘIT

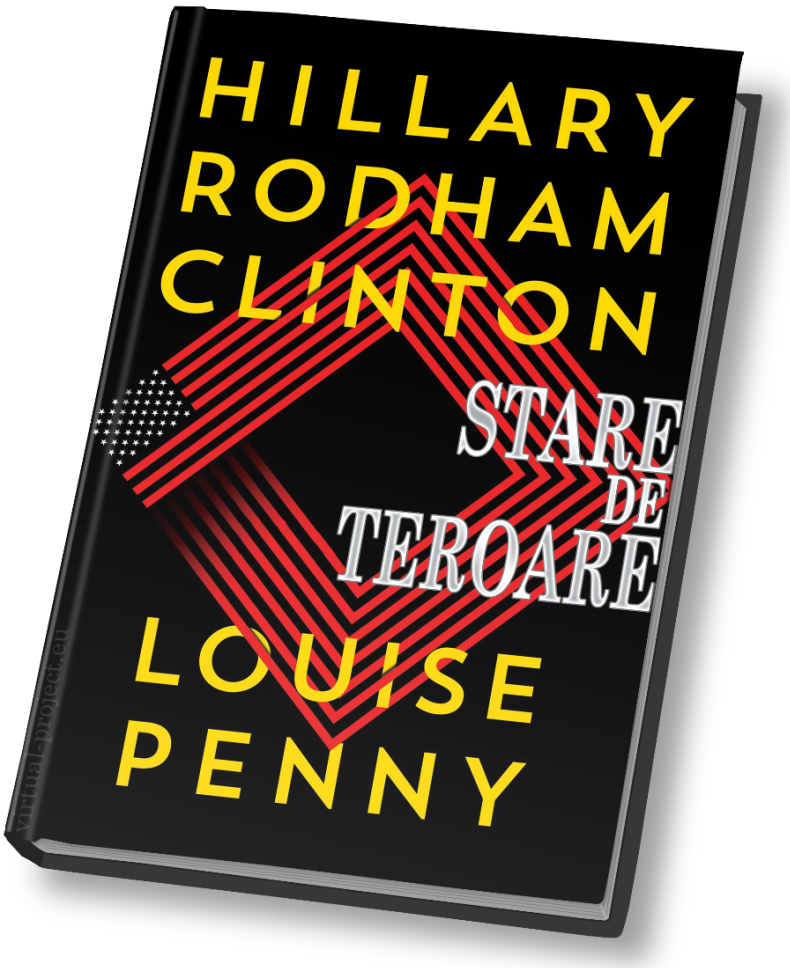

virtual-project.eu

violin

[1] Coridorul de-a lungul căruia se află cele mai importante birouri din Departamentul de Stat. În sens larg, expresia „Mahogany Row” desemnează clădirea sau etajul unde se află birourile personalului din cele mai înalte funcții de conducere ale unei organizații (n. trad.).
[2] Bette Midler, actriță și comediantă americană (n. trad.).
[3] Sergentul la Arme (titulatura completă: Sergeant al Arms and Doorkeeper of the United States Senate) este ofițerul de protocol, ofițerul executiv și ofițerul de poliție cu cel mai înalt rang al Senatului Statelor Unite. Sergentul Adjunct este asistentul său (n. trad.).
[4] Supraviețuitorul desemnat („designated survivor”) este un membru al cabinetului care, în cazul în care președintele și alți potențiali succesori ai acestuia sunt uciși, devine el însuși președinte (n. trad.).
[5] Directorul National Intelligence este membru al cabinetului și șef al United States Intelligence Community (alcătuită din mai multe agenții guvernamentale de informații și spionaj) și conduce National Intelligence Program. Directorul redactează zilnic pentru președinte un document *top secret* în care sunt incluse rapoarte din partea tuturor agențiilor din Intelligence Community. Funcția a apărut în urma Intelligence Reform and Terrorism Prevention Act din 2004 (n. trad.).
[6] Cunoscut și sub denumirea de „biroul Hayes”, este vorba despre biroul construit din lemnul navei britanice HMS *Resolute* și oferit în dar președintelui Rutherford B. Hayes de către regina Victoria în anul 1880 (n. trad.).
[7] Regimentul 75 Rangeri – corp de elită al armatei americane, pregătit să ducă la bun sfârșit operațiuni speciale, aeropurtate și de asalt (n. trad.).
[8] Niciuna dintre porecle nu înseamnă ceva propriu-zis, dar niște traduceri aproximative ar fi: Aglow Dim Luis – „Luis Licărire-Chioară”; Glum Iowa Slid – „Cădere Tristă în Iowa”; Ai Go Mud Swill – „Mă Duc să dau Pe Gât Noroi” (n. trad.).
[9] Este vorba despre poemul „In Flander Fields” scris de locotenent-colonelul canadian John McCrae în 1915, în timpul Primului Război Mondial (n. trad.).
[10] O opinie (fără caracter obligatoriu) cu privire la legea islamică, emisă de un jurist calificat (muftiu) ca răspuns la o întrebare pusă de o persoană fizică, de un judecător sau de un guvern (n. trad.).
[11] Trupele speciale de intervenție ale poliției din fiecare land german (n. trad.).
[12] Joc de cuvinte. Capital Beltway (Autostrada 495) este centura orașului Washington D.C. Expresia „în interiorul Beltway” se referă la chestiuni de nivel înalt care îi privesc pe membrii guvernului Statelor Unite, pe lobbyiști și pe trusturile de presă private care le documentează activitatea, dar nu îi privesc pe ceilalți cetățeni (n. trad.).
[13] Versuri din poemul *A Hymn to God the Father* al poetului englez John Donne. În original: „When thou hast done, thou hast not done, for I have more”. Cuvântul „done” („terminat”, „isprăvit”) se citește la fel ca numele poetului, prin urmare textul poate fi înțeles sub multiple forme, dar pe noi ne interesează două: I. „iar când ai terminat, de fapt n-ai terminat, căci încă mult mai am”; II. „iar când pe Donne l-ai aflat, de fapt n-ai terminat, căci încă mult mai am”. Între aceste două interpretări vom oscila și pe parcursul cărții. Cititorul trebuie să rețină și că numele președintelui Dunn se citește aproape la fel ca „done” și „Donne”. Jocul de cuvinte va fi limpede următoarea dată când sunt citate versurile (n. trad.).
[14] Companie care produce mâncare pentru bebeluși (n. trad.).
[15] Antoine de Saint-Exupéry, *Micul Prinț,* traducere de Benedict Corlaciu, Editura Ion Creangă, București, 1996 (n. trad.).
[16] William Shakespeare, *Furtuna,* în *William Shakespeare. Opere complete*, vol. 8, traducere de Ion Vinea, Editura Univers, București, 1987, actul V, scena 1, p. 579 (n. trad.).
[17] *Op. cit.,* actul I, scena 2, p. 503 (n. trad.).
[18] „Twilight’s last gleaming”, vers din imnul național al Statelor Unite (n. trad.).
[19] Minister’s Enclave este o zonă din Islamabad unde se află reședințele miniștrilor Pakistanului și unde sunt cazați omologii lor străini sau alți oficial de rang echivalent (n. trad.).
[20] În engleză, „high level informat” – HLI (n. trad.).

[21] William Shakespeare, *Henric al V-lea,* în *William Shakespeare. Opere complete*, vol. 4, traducere de Ion Vinea, Editura Univers, Bucureşti, 1987, actul III, scena 1, p. 370 (n. trad.).
[22] William Shakespeare, *Othello,* în *William Shakespeare. Opere complete,* vol. 6, traducere de Ion Vinea, Editura Univers, Bucureşti, 1987, actul V, scena 2, p. 363 (n. trad.).
[23] Denumire dată poliției civile din țările vorbitoare de limbă franceză (n. trad.).